

Hà

Editor: Rêu
Beta: YAN

nh

- Hành Khách Bất Tri Danh -

HÀM ĐÀN

Tác giả: Hành Khách Bất Tri Danh

Editor: Kriez (thexanhreu)

Beta: YAN

Thể loại: Tiên Hiệp, Ngôn Tình

Nguồn: kriezyuki.wordpress.com

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 1

“Cố Thanh —!”

Một tiếng hét giận dữ, người tới đá văng đại môn. Vừa vào đã trượt chân ngã sấp mặt, chữ “Miên” mới bay ra.

“Ấy!” Người trong nhà giật mình chạy ra, vừa lôi vừa dìu hấn, “Đừng dẫm lên thuốc.”

Người trong nhà tùy ý xoa tung tóc, tay áo rộng thùng thình được buộc lại, nhét vào đai lưng, vạt áo dài trắng cũng tiện tay nhét qua loa, chẳng khác gì một kẻ ăn mày phàm trần.

“Cố Khiếu Hoa” vội vàng thu thập các loại thảo dược của mình, cẩn thận nhặt lấy. Thảo dược khá nhiều nên nhất thời chưa gom được hết, chồng chất từ đầu đến chân cao chắc phải cỡ một người.

Động phủ này trông rất “Tiên phong đạo cốt”, không phải kiểu tay áo bông bành như “tiên”, cũng chẳng phải “tiên” trong quỳnh lâu điện ngọc, mà là thư sinh nghèo kiết hủ lậu, sĩ tử nghèo túng tự xưng là “Tiên nhân không vương hồng trần”, trước mắt chỉ là một khoảng trống rỗng tồi tàn, vô cùng khó coi.

Cố Thanh Hà lấy cọng cỏ trên tóc xuống: “Sao lại nhiều Huyền diệu thảo vậy, ngươi muốn luyện Dịch dung đan à?”

Cố Thanh Miên vội vàng mang thảo dược đặt lên giường: “Không, hôm trước bọn họ vừa thu hoạch Huyền diệu thảo, nhờ ta xem chất lượng thế nào.”

Y vừa nói vừa nhặt mấy lá cây: “Trước giờ đều là ta xem.”

“Cũng do người phân phát thứ này.” Cố Thanh Hà ngồi xuống cầm một lá lên xem, “Màu sắc trông được lắm, sao lại không cần?”

Cố Thanh Miên liếc nhìn: “Gân lá không được, già rồi.”

Cố Thanh Hà dừng lại, đưa lá ra ánh sáng quan sát, chăm chú hồi lâu cũng không nhìn ra chút khác biệt. May mà Đan đạo không phải sở trường của hắn, Cố Thanh Hà cũng không xoắn xuýt nữa, chỉ ném lá đi rồi hỏi: “Mấy ngày nay người lặn qua lê lại với thứ này?”

Cố Thanh Miên gật đầu.

Cố Thanh Hà đỡ trán thở dài: “Vị đạo hữu này, người có biết mấy ngày nay trong quan chuẩn bị đổi chương môn mới không?”

Cố Thanh Miên gật đầu.

Cố Thanh Hà: “Vậy người có biết theo lệ thường, trước khi đổi chương môn phải tra rõ con cháu Thanh tự* không?” (**chữ Thanh*)

Cố Thanh Miên lại gật đầu.

“Người có phải con cháu Thanh tự không?”

Cố Thanh Miên lại gật đầu.

“Vậy sao người còn không đi!”

Cố Thanh Miên quăng ra một lý do: “Ta quên mất.”

Cố Thanh Hà tức đến mức mắt giật đùng đùng. Thanh Hà quan là tiên môn đỉnh cấp Cửu châu, trong quan có không ít quy củ cổ quái. Thứ nhất, đó là tính danh. Thanh Hà quan cũng chẳng khác đạo quán bình thường là bao, sẽ xếp đạo hiệu theo bố phận đệ tử.

Nhưng khi đã phát hiện ra đệ tử có thiên tư siêu quần hay ngộ tính cực cao, thì giữa tên hoặc sửa, hoặc thêm một chữ “Thanh”.

Xưa nay Thanh tự luôn được xem là chí bảo trong quan, dù muốn tra cũng chưa chắc tra được, nhiều nhất cũng chỉ nói đôi chút, đi lướt qua mà thôi. Nhưng dù là đi ngang qua thì cũng phải đi hết mấy lần. Nào có như Cố Thanh Miên, kéo kéo tha tha, treo treo buộc buộc, rồi tới tận giờ sắp sửa cử hành đại điển kế nhiệm, y còn chưa chịu đi qua hình sơn.

“Hôm nay dù thế nào ta cũng phải kéo ngươi qua!”

Hắn túm Cố Thanh Miên, giựt mớ thảo dược trong tay y, xả áo bào, chinh vạt áo. Cố Thanh Hà thuận tay niết thủy quyết, vỗ nước lên má y, rồi thô bạo lau khô hai tay.

Hai tay Cố Thanh Miên lại không chịu nghỉ, ráng lấy thêm hai chiếc lá, bị Cố Thanh Hà đẩy ra khỏi cửa: “Đi đi đi!”

Ánh nắng chói chang lũ lượt mà đến, phủ lên thiên địa một mảnh sắc sương. Cố Thanh Miên híp mắt, được Cố Thanh Hà kéo lên bội kiếm.

Hàn phong như sóng, nâng kiếm bay lên.

Đan sơn là khu nội địa trong quan, đối diện là Thanh Hàn kiếm treo cao. CỬU tiêu xa xa, bầu trời mênh mông, tuyết sơn trùng điệp. Kiếm của Cố Thanh Hà như lá bay, xuyên mây mà qua.

Ra khỏi đan sơn, qua Thanh Hàn điện, tới hình Sơn.

Hình sơn là nơi thưởng phạt của Thanh Hàn quan, hai bên đều có đệ tử ngoại môn mặc tuyết bào đứng gác. Đi đầu là nội môn có điểm hồng mai, giờ phút này thấy hai người tới thì bước nhanh ra đón. Cố Thanh Hà kéo Cố Thanh Miên nói: “Nhanh lên, Cố gia chỉ có một tên Thanh tự này bị sót, các ngươi tra xong là được.”

Dẫn đầu cung kính hỏi: “Là Song Đồ sư tổ?”

Cố Thanh Hà nóng tính, đi lên nói: “Ừ, là Cố Song Đồ.” Hắn tùy tiện đã quen, vỗ đùi tuyết bào hồng mai kia: “Người mau ghi lại y đã tới. Người này ngày thường một không ra cửa, hai mặc kệ sự đời, tuyết không có vấn đề.”

Về phần Cố Thanh Miên – y kinh ngạc một chút, mới nhớ ra đạo hào của mình là Song Đồ.

Núi Thanh Hàn quan thiết lập nhiều trận pháp, nhìn từ xa đều là sương tuyết, nhưng khi đến gần lại rất có phong tư. Trên đan sơn bốn mùa như xuân, hoa thơm chim hót. Hình sơn lại khác, quanh năm giá lạnh, hàn khí bức người. Hàn khí này cũng không giống nhân gian, từng chút, từng chút, thấm vào cốt tủy.

Ai ngờ đệ tử tuyết bào hồng mai nghe thế lại nói: “Thật không khéo, Song Đồ sư tổ, mời đi theo chúng ta một chuyến.”

Hai người đồng thời sửng sốt. Cố Thanh Hà quay đầu hỏi: “Sao vậy, người thật sự đã làm gì sau lưng ta à?”

Cố Thanh Miên mờ mịt lắc đầu: “Không – không có mà.”

Trên thực tế, Cố Thanh Hà nói không sai, Cố Thanh Miên người này không để ý đến chuyện bên ngoài, chỉ một lòng chăm chăm vào lò luyện đan, nếu huyền môn có xếp hạng tiên tử rụt rè nhất, chỉ sợ Cố Thanh Miên sẽ đứng hàng top. Vậy nên không phải y làm cái gì sau lưng ai, mà là, y chưa làm cái gì.

Theo lệ cũ của Thanh Hàn quan, nếu không có lý do đặc biệt, phạm là đệ tử trúc cơ, đều phải do các trưởng lão dẫn dắt, hạ phạm rèn luyện mười năm, lấy thân cảm nhận hồng trần trăm kiểu, củng cố tâm tính. Kết quả lần đó Cố Thanh Miên chẳng muốn xuống núi, định một khoảng thời gian nữa mới đi, sau đó –

“Sau đó thì ta quên.”

Cố Thanh Hà ghen đến nỗi không nói nên lời, chương môn ngồi ngay ngắn ở vị trí trên cao, đỡ trán im lặng.

Chỉ có đệ tử tuyết bào hồng mai kia còn tỉ mỉ nhớ, hỏi han.

“Lão tổ Trúc cơ khi nào?”

“Hai trăm năm trước.”

“Hai trăm năm cũng không nhớ tới?”

“Không.”

Đệ tử có chút do dự: “Vậy, tâm cảnh sẽ không –“

Chịu ảnh hưởng sao?

Cửu châu bây giờ hình thành thế chân vạc ba chân đã lâu, Thanh Hàn quan, Vân Tiêu tông, Hoán Hoa cảnh, ba tiên môn đại đỉnh cấp, bá chiếm tài nguyên tốt nhất huyền môn. Phàm là thế gia nổi danh đều dựa vào tam môn, cao cấp nhất là đan thuật, phù thuật, khí thuật đều do họ nắm giữ. Con cháu ở những thế gia này, muốn phù chú có phù chú, muốn đan dược có đan dược, theo lý là cả đời không lo. Điều đáng phải lo âu nhất, là cuộc đời này quá mức bằng phẳng, nên khi gặp sóng gió sẽ dễ sinh tâm ma. Vì vậy đệ tử Thanh Hàn quan lúc nào cũng chú ý, e sợ tâm cảnh của mình sẽ xảy ra chuyện gì.

Cho nên Thanh Hàn quan hiếm khi ra sức tra cái này, ai biết bây giờ vậy mà bắt được cá lọt lưới. Cái kiểu chưa xuống núi còn bị bắt được giống y, chỉ sợ là người đầu tiên trong thiên cổ.

Tổng chương môn thờ dài, nghĩ đến cũng dở khóc dở cười, chỉ biết xua tay: “Đây cũng không phải chuyện gì lớn.”

Ông hòa ái nói: “Nhưng quan có quan quy, nếu lúc trước không nhập thể, thì bây giờ nhập là được.”

“Song Đồ đạo nhân Cố Thanh Miên.”

Cố Thanh Miên nói: “Có đệ tử.”

“Bây giờ người xuống núi, nhập hồng trần mười năm thôi.” Cố Thanh Hà vừa định nói chuyện, chương môn đã nhìn thấu tâm tư hắn, bất động thanh sắc: “Với bản lĩnh của người hiện giờ, cũng không cần phải trường lão đi theo nhỉ.”

Cố Thanh Miên: “Phải.”

Đầu ngón tay chương môn chạm nhẹ, một khối ngọc bội lơ lửng trước mặt y: “Ta nhớ người còn chưa làm khối lệnh bài này, vừa lúc chỗ ta có cái không dùng đến, trước đưa cho người, đỡ mất công lại phải đi lo liệu.”

Cố Thanh Miên: “Đa tạ chương môn.”

Mấy năm trước Phần Cầm đạo nhân phản bội Thanh Hà quan, bây giờ vẫn là thời buổi loạn lạc, Tống Thanh Hà bận bịu nhiều việc, cũng không ở lại lâu, nói: “Vậy thì đi thôi.”

Nói xong, ông vung tay áo, hóa thành một làn gió tiêu tan, chỉ còn lại dư âm chưa tán: “Đi sớm về sớm.”

Ba người hành lễ: “Cung tiễn chương môn.”

Chờ đến khi linh khí của chương môn tan đi hoàn toàn. mấy người ra cửa, Cố Thanh Hà túm lấy đệ tử kia: “Người tra cái này làm gì!”

Đệ tử cũng là người thành thật, mê mang nói: “Sao vậy, chẳng lẽ không phải tra rõ toàn Thanh tự sao?”

Bên kia, một tay Cố Thanh Miên còn đang cầm hai lá Huyền điệp thảo, một tay cầm ngọc bội: “Thanh Hà huynh, ngọc bội này – dùng như thế nào?”

Mỗi ngày Cố Thanh Hà bị y chọc điên bảy tám lần, sớm đã chẳng còn sức để tức giận: “Chuyển linh lực vào, tâm niệm xuất quan là được. Chưởng môn cũng thật là, ai dám để một mình ngươi ra ngoài? Ngươi tạm chờ chút, ta đi thu dọn hành lễ rồi cùng ngươi ra ngoài – ngươi có muốn mang theo gì không?” (*hành lễ: quà tặng*)

Cố Thanh Miên nhớ lại động phủ trống hoác của mình, lắc đầu: “Không.”

Y cầm ngọc bội, đưa linh lực vào nói: “Là thế này sao? Niệm trong lòng –“

Còn chưa dứt lời, cả người y chợt lóe hư ảnh, biến mất ngay tại chỗ.

Cố Thanh Hà trợn mắt há mồm.

Đệ tử kinh ngạc: “Không phải, không phải phải đăng ký bội kiếm trước mới xuất quan sao?”

Thanh Hàn quan là nơi tổng hợp kiếm thuật của Cửu châu, mỗi người đều luyện tập kiếm thuật, kết duyên cùng kiếm. Vì vậy rất nhiều người khi nói đến đệ tử Thanh Hàn quan, thường hay nhắc gộp cả bội kiếm. Có thể nói kiếm là thứ chứng minh thân phận đệ tử của Thanh Hàn quan, có đăng ký kiếm trong hồ sơ mới được Thanh Hàn quan che chở bên ngoài. Thế nên theo quy định, phải đăng ký trước mới có thể xuất quan, để truy tra hành tung đệ tử, tiện bề triệu tập.

Về phần tình huống bây giờ —

Cố Thanh Hà tức đến đau ngực: “Tên điên này, y không mang kiếm!”

Quyển 1 - Chương 2

Gió nhân gian thổi rơi hoa lá, xuân nhân gian cỏ mềm mọc từng đợt.

Cố Thanh Miên đứng đó, nghiêng đầu đối diện với chú chim sẻ trước mắt nửa ngày, mới cảm thấy có gì đó sai sai. Chắc ngọc bội trong tay có thể đưa y về Thanh Hàn quan, nhưng Cố Thanh Miên niệm trong lòng “trở về” “về quan” “Thanh Hàn quan” vô số lần, ngọc bội cũng chẳng miếng sút mẻ — y thật sự không biết thứ này dùng thế nào.

Rừng sâu, đường nhỏ, nắng xuân.

Thỉnh thoảng có người nông phu gánh nặng đi qua, ngạc nhiên nhìn y. Trong cái nắng ấm tan chảy, tu sĩ tuyết bào hồng mai dung nhan thanh tú, đôi mắt long lanh như cắt nước. Y phục trắng tung bay trong gió, làm nổi bật một thân tiên phong đạo cốt, như muốn cưỡi gió mà đi.

Chỉ là uống cho dáng vẻ của người này, bây giờ còn chẳng tìm thấy đường về môn phái.

Cố Thanh Miên sờ Huyền diệp thảo trong tay áo. May mà ngày thường y lười về động phủ, suốt ngày ăn ngủ ở phòng luyện đan, hơn nửa tài sản đều nhét trong túi trữ vật. Bây giờ chỉ cần đưa là có ngay nửa bình Dịch dung đan. Y mở bình lấy một viên ra dùng. Ngũ quan dần được che giấu, trở thành một gương mặt tầm thường. Sau đó, y đi theo đường nhỏ, tiến vào sâu trong rừng, tránh bên trong cỏi tuyết bào hồng mai, mặc một kiện y phục không biết được bỏ vào từ khi nào.

Y đã sớm ngại một thân tuyết bào hồng mai của Thanh Hàn quan vướng tay vướng chân này – tay áo quá rộng, vạt sau quá dài, động một cái là tiên khí mùi phần, nhưng lúc luyện đan cũng rất dễ cháy.

Chú chim sẻ kia vẫn còn đi theo, sôi nổi nhảy nhót theo cả hành trình, nó nghiêng đầu tò mò quan sát, đôi mắt đen nhánh ướt át. Cố Thanh Miên ngược mắt nhìn, gió nhẹ nhàng thổi, thổi rơi mấy nhành hoa rừng. Y khẽ nở nụ cười, giờ ngón tay chạm môi.

“Bí mật.”

Vật nhỏ vỗ cánh bay đi, cũng chẳng biết có nghe hiểu hay không.

Cố Thanh Miên gạt cây sang bên định quay trở lại đường. Ai biết chân trước vừa giẫm lên mặt đường đã thấy đằng trước nhoáng một bóng người, rơi bịch xuống đất. Thân hình Cố Thanh Miên chớp lóe, duỗi tay ra đỡ người kia: “Cẩn thận!”

Đó là một phàm nhân lớn tuổi, trong người không có nửa phần linh lực. Lúc này tuy đương xuân nhưng vẫn mang theo mấy phần hàn ý, thế mà người này chỉ mặc áo cộc quần đùi, khoác cái áo choàng cũ nát. Trên lưng người này vốn đang gác một cái đòn gánh, bây giờ té ngã, củi gỗ xổ ra ngổn ngang. Cố Thanh Miên thầm nghĩ, có lẽ đây là tiều phu dân gian.

Người tiều phu không ngất, chỉ hơi trầy trật, đứt quãng nói: “Cảm, cảm ơn.”

Cố Thanh Miên đáp: “Không sao.” Nói xong, y đỡ lão nhân dậy: “Lão nhân gia, không sao chứ?”

Người tiều phu nói giọng mũi rất nặng, thở hồng hộc ra hơi. Tóc lão khô héo, môi nứt nẻ, tròng trắng mắt vàng đục, dày đặc tơ máu, và những vết nhăn hằn sâu trên khuôn mặt đen sạm, trông lão càng già nua và mệt mỏi. Cố Thanh Miên đỡ lão đứng dậy, lão vẫn cứ loạng choạng vài bước: “Củi – củi.”

Cố Thanh Miên vội vàng đỡ lão lại gần một gốc cây, rồi bó lại đóng củi. Ở Thanh Hà quan y đã quen với việc chăm sóc các loại thảo dược, nên cũng nhanh chóng cột bó củi lại ngay ngắn chỉnh tề. Xếp xong xuôi, y thoáng nhìn qua lão tiều phu, không nhịn được nói: “Lão nhân gia, để ta cống ngài.”

Cùng lúc đó, Cố Thanh Hà trên Thanh Hà quan đi qua đi lại: “Sao y còn chưa trở về?”

Cậu bạn tuyết bào hồng mai phụ trách tra rõ Cố gia ngượng ngùng nói: “Có phải là vì – chỉ có mang theo kiếm, mới dùng được lệnh bài để về quan?”

Lời vừa ra khỏi miệng, hai người đều dừng lại. Cố Thanh Hà hỏi: “Còn có chuyện này?”

Đệ tử gật đầu: “Vâng, nhưng mà —”

Thanh Hà quan lấy kiếm nổi tiếng Cửu châu, đệ tử Thanh Hà quan, ai ra cửa mà không mang kiếm? Cố Thanh Hà thở hắt ra, nghe tiểu đệ tử kia nói: “Tu vi Song Đồ sư tổ cao như vậy, dù không dùng lệnh bài trở về, cũng có thể ngự kiếm —”

Hắn lại dừng một lát, gượng gạo sửa lời dích trong cổ họng, nói tiếp: “Cũng có thể trực tiếp bay về, chỉ cần y biết đường, chắc cũng không mất bao lâu...” Nhưng giọng càng nói càng nhỏ, bởi vì hắn chợt nhớ, hai trăm năm qua Song Đồ sư tổ chưa từng rời quan. Tiểu đệ tử đột nhiên có chút tuyệt vọng, là loại tuyệt vọng mà mấy người quen biết Cố Thanh Miên thường cảm thấy: “Sư tổ, Song Đồ sư tổ y, hẳn là không bị phạm nhân bắt cóc đâu ha.”

Gân xanh Cố Thanh Hà nháy lên bình bịch, nhưng vẫn xua tay nói: “Không, không đâu, đừng thấy Cố Thanh Miên vậy mà lầm, y — y vẫn là, rất — rất nhạy bén.”

Nhân gian, Cố Thanh Miên buông củi xuống, phúi tay.

Y giúp gánh củi đến tận nhà người tiều phu. Lão nhân cực kỳ cảm kích, mời y nhất định phải ở lại dùng cơm. Lão nhân có một cái tên nghiêm túc, gọi là Cảnh Thừa. Nhà Cảnh Thừa ở chỗ sâu giữa sườn núi, trước không thôn sau không đường, ngay cả ánh mặt trời cũng bị chặn lại.

Trong nhà lão cũng không giàu có, chỉ kê một cái bàn, hai chiếc giường và một tấm nệm mục nát dưới sàn. Bốn bức tường đổ nát đến mức gió bay tứ phía, gần như nghèo rớt mồng tơi.

Cố Thanh Miên khéo léo nói lời từ chối, bảo mình có mang theo lương khô.

Tính tình lão tiều phu cũng cứng, vươn tay muốn giữ y: “Ài ài, tiểu ca đừng ngại. Hôm nay con ta xuất quan, nói gì cũng phải bồi bổ cho tốt.”

Cố Thanh Miên sững sốt: “Xuất quan?”

Cảnh Thừa vẫn còn tiếp tục: “Hôm nay bổ củi, nấu một nồi canh ngon... Con gà mái già cuối cùng trong nhà, gà mái già, vô cùng già, canh sẽ rất bổ...” Tai lão không tốt, cứ vô thức mà nói, nói vài câu mới phản ứng lại: “Xuất quan? À, à đúng vậy.”

“Con ta sắp xuất quan.”

Lời vừa dứt đã vang lên một tiếng trầm đục, nghe đâu là từ dưới lòng đất.

Cảnh Thừa chợt trở nên hưng phấn, đi thẳng một mạch ra ngoài. Cố Thanh Miên theo sát. Chỉ thấy sau nhà còn có một cái giếng, bên trên đậy nắp.

Lão tiều phu nhìn chằm chằm nắp giếng hồi lâu, hét lên: “Con ời!”

Dường như có người đáp lời dưới đáy giếng.

Sau đó, nắp giếng bị đẩy ra, lộ một gương mặt. Đó là một gương mặt xám xịt, lấm lem bùn đất, chỉ thấy một đôi mắt sáng ngời. Người nọ dùng cả tay lẫn chân bò ra, đứng bên ngoài giếng nói: “Vạn ca, người nhẹ chút!”

Người phía sau đáp lời: “Được.”

Âm sắc trong giếng trầm thấp vang dội, tựa như một loại rượu ngon lâu năm. Đường như Cố Thanh Miên đã nghe thấy giọng này ở chỗ nào đó. Y đứng phía sau lão nhân, thấy một người ôm bao đồ bò ra khỏi giếng. Người ra sau cũng lấm lem bùn đất, dơ dáy bẩn thỉu, chỉ trừ sợi dây đỏ trên cổ.

Sợi dây đỏ này trông khá hiếm lạ, vậy mà không dính chút bùn lầy. Chẳng qua là hơi dài, buông xuống vị trí đan điền của nam nhân. Dây màu đỏ tươi gần như màu máu, phần đuôi treo một khối ngọc đẹp.

Tầm mắt Cố Thanh Miên dừng lại một lúc.

Cây trong rừng ngắt ngững che trời, bóng cây chen nhau thẩm thấu chút ánh dương, soi vào bóng ngọc.

Xanh biếc thanh thuần, long lanh hoàn mỹ.

Theo lý thuyết ngọc vốn nên cân đối nhu hòa, nhưng quanh thân ngọc này lại toát ra một luồng hung tinh tà khí, linh lực lộ vẻ yêu dị. Phàm nhân chưa chắc cảm nhận được, nhưng tu sĩ lại thấy rất rõ ràng.

Cố Thanh Miên đã thử qua bao loại thảo mộc, ngộ qua vạn hóa, biết rõ cái gì ra cái gì. Đan phương* đan thư trong Thanh Hàn quan, từng quyển từng quyển đều khắc sâu trong đầu y. Cho nên chỉ liếc mắt y đã nhận ra. (**phương thuốc, đơn thuốc*)

Đó là đan tu chí bảo của ma đạo – Minh ngọc. Hơn nữa, đây còn là Minh ngọc trung cực phẩm.

Thanh minh ngọc.

Cố Thanh Miên lập tức vứt bỏ lập trường đan tu chính đạo của mình, hai mắt tỏa sáng, thầm nghĩ, gặp bảo rồi!

Quyển 1 - Chương 3

Từ xưa ngọc thạch ôn thần dưỡng hồn, linh khí luôn là mềm mại đoan chính, chỉ có một loại ngọc không giống bình thường, đó là Minh ngọc. Linh lực của nó thường mang ý huyết tinh, có thể ăn mòn tu vi thần hồn, bất kể đối với phạm nhân hay tu sĩ cũng đều là tai họa.

Nhưng Minh ngọc cũng không phải vô dụng, loại ngọc này tử khí rất nặng, dùng để tắm bổ hung đan độc đan thì không thể tốt hơn. Chỉ tiếc Minh ngọc cực kỳ hiếm, chủ yếu sinh ra ở những nơi hung thần, dùng máu tắm thân, tử khí quẩn người, rất chạm vào kỳ huyệt của chính đạo, hơn nữa bề ngoài cũng chẳng khác mấy so với các loại ngọc khác, đan tu bình thường chỉ có thể nhìn một lần cho thỏa trong cổ tịch.

Cố Thanh Miên đương nhiên nào phải đan tu bình thường, y là đan tu không biết xấu hổ.

Vài năm trước, khi Phần Cầm đạo nhân chưa phản bội Thanh Hàn quan, thì vẫn luôn làm ra những thứ đồ cổ quái hiếm lạ — ma đạo, nhân gian, lai lịch mỗi thứ mỗi khác, rất thú vị, thường thu hút không ít đồng môn tới xem.

Một ngày nọ, chẳng biết hắn có bản lĩnh gì có được một khối Minh ngọc trắng thật to trong tay. Cố Thanh Miên cũng tìm đến cửa, ở trước mắt bao nhiêu người cầu cạnh suốt một ngày một đêm, bỏ vào không ít đan dược trân quý to to nhỏ nhỏ, hao hết tâm tư mới chộp được đồ, cung phụng nó cứ như bảo bối. Chỉ tiếc về sau người này phản bội Thanh Hàn quan, chương môn hạ lệnh điều tra kỹ càng, khối ngọc bảo bối ấy cũng bị thu đi, làm Cố Thanh Miên sầu tới nỗi

tóc bạc hết mấy cọng.

Bây giờ thành linh lại thấy một khối Minh ngọc xanh, thật sự khiến tâm trạng y nhộn nhạo. Cố Thanh Miên tiến về phía trước từng bước: “Ngươi –”

Hai người kia đâu ngờ tới nơi đây còn lòi ra thêm một người, vì vậy cảnh giác. Người ra giếng trước nói: “Ngươi là ai?”

Giọng nói trong vắt to tiếng, là một thiếu niên.

Cảnh Thừa vội vàng nói: “Y, tiểu ca, giúp ta gánh củi.”

Mồm miệng lão nhân gia mơ hồ, nói chuyện không rõ ràng. Cố Thanh Miên bổ sung: “Tại hạ Cố –” y ngừng lại một chút, nuốt xuống chữ Thanh, dùng đạo hào, “Cố Đồ. Đồ trong đường xá (*đường 路途* 的途). Vốn là người qua đường, nhìn thấy lão nhân gia gánh củi khó nhọc nên thuận tay giúp đỡ.”

Hai người kia liếc nhau.

Người ra sau mới trầm giọng nói: “Vạn Mộc Xuân.” Hắn lại chỉ thiếu niên đen xì bên cạnh: “Cảnh Đức.”

Thiếu niên không cảnh giác lắm, biết là người do lão tiều phu dẫn về thì lập tức cười bảo: “Hóa ra là gia gia dẫn đến, vậy thì tốt rồi.”

Vạn Mộc Xuân ngược lại chỉ lạnh lùng nhìn, mím môi không nói gì. Dường như hắn đang kiêng kị gì đó, không dám động vào khối ngọc kia mà chỉ móc lấy sợi dây nhét vào áo.

Cố Thanh Miên cười hỏi: “Ông nội? Ta tưởng ngươi là –”

Còn chưa dứt lời lão tiều phu đã sờ vào bao vải Vạn Mộc Xuân đang ôm trong tay: “Con ơi, thế nào rồi? Thành chưa! Thành chưa!”

Lão vội vàng mà bất lực, giống như người chết đuối vớ được cọc rơm cứu mạng.

Cố Thanh Miên nghi hoặc quay đầu, chỉ thấy thiếu niên cười khở, dùng ngón tay chỉ đầu, lắc lắc đầu.

Vạn Mộc Xuân đỡ Cảnh Thừa, ai ngờ lúc này ông lão lại trở nên vô cùng nhanh nhẹn, bỗng mở túi kia ra. Rồi sau đó, ánh sáng trong mắt Cảnh Thừa chợt tắt, hai mắt vẫn đục lờ ra vẻ tuyệt vọng nặng nề: “Lại không được? Sao lại không được —”

Lão hất túi vải ra, bước chân lão đảo, “Lại không được, a a —— a!”

Thật khó tưởng tượng, thân thể già nua thế này lại có thể phát ra tiếng kêu gào thảm thiết như vậy. Chim chóc trong rừng tung bay lao về phía vòm trời. Lá cây xào xạc tác hưởng lay động dưới ánh nắng.

Vạn Mộc Xuân vội nói: “Chỉ xiu nữa thôi, sắp được rồi. Cẩn thận!” Hắn tiếp được Cảnh Thừa. Thần chí lão tiều phu ngày càng hỗn loạn, điên cuồng gào thét: “Vẫn chưa được, vẫn chưa được!”

Cảnh Đức cũng nhào tới dìu lão, vừa đỡ vừa chua chát cười: “Cố ca đừng chê cười, sau khi cha ta mất thì ông ta phát ngây phát dại. Trước kia còn đỡ chỉ ở trong nhà không ra ngoài, chẳng biết hôm nay sao lại — có phải người thấy ông ta ở ngoài không? Ông nội ra cửa?”

Thiếu niên đến gần, Cố Thanh Miên mới thấy cậu nhóc gầy gò bao nhiêu, chỉ mặc một chiếc áo ngắn, xương vai nhô cao, giống như một lớp da người dán lên xương, che không được mấy lạng thịt. Đáy mắt cậu nhóc lộ vẻ biết ơn: “Vừa lúc gặp được Vạn ca, ông ta lại coi hắn như cha ta, cũng cực cho Vạn ca tâm tính thiện lương, ở lại giúp đỡ.”

“A! Lại không thành!”

Lão tiều phu gào thét, Cố Thanh Miên lấy một viên đan dược đút vào miệng lão. Hai người kia còn đang vội vàng dìu người, chưa kịp phản ứng lại. Vạn Mộc Xuân lạnh lùng quát: “Làm gì vậy!”

Cố Thanh Miên lại nói: “Ngưng hồn đan cực phẩm.”

Cảnh Đức không rõ lắm, Vạn Mộc Xuân thì thu tay lại, nhú mào nhìn y. Năm ngón tay Cố Thanh Miên dán sau lưng Cảnh Thừa, đẩy linh lực vào kinh mạch, truyền âm nói: “Ta không thể sửa đổi số mệnh, nhưng giúp quãng đời còn lại của ông ấy tỉnh táo thì vẫn dư sức.”

Minh ngọc thậm chí là vật hung sát, mà người này chẳng những không có việc gì, còn dám đặt nó lên trên đan điền, có thể thấy hẳn có cách đối phó với nó. Vạn Mộc Xuân này, phỏng chừng là đan tu ma đạo. Về phần hẳn dám công khai đặt nó bên ngoài, nghĩ lại đây là ông cháu Cảnh thị, cũng chỉ là phạm nhân bình thường mà thôi.

Quả nhiên, Vạn Mộc Xuân có thể cảm nhận được linh lực thuần túy ẩn chứa trong đó. Đan dược huyền môn linh lực dồi dào, phạm nhân ăn vào sẽ nổ tan xác mà chết, chỉ có linh dược cực phẩm mới đủ thuần túy thích hợp dùng cho phạm nhân. Thế nhưng vẫn cần người từ huyền môn hòa tan linh lực, loại bỏ phần lớn dược lực, lúc này mới có thể lưu lại một chút.

Chẳng qua là Ngưng hồn đan cực phẩm —

Huyền môn nhiều thủ đoạn để phân chia thực lực, hiện giờ tán tu Cửu châu chia thành Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Phân Thần, Đại Thừa.

Vạn Mộc Xuân truyền âm nói: “Đan tu Phân Thần?”

Cố Thanh Miên nhếch miệng cười: “Sao được vậy, sư phó cho.”

Hai người vốn chỉ giao lưu vài câu ngắn ngủi, tay Cố Thanh Miên lại không ngừng nghỉ, hoàn toàn dẫn thông hết dược lực. Lão tiều phu

giật mình, hỗn loạn trong mắt dần biến mất, trở nên thanh tỉnh hơn. Nhưng câu đầu tiên khi tỉnh lại vẫn là hỏi: “Thành chưa?”

Cảnh Đức vui mừng ôm chầm lấy Cảnh Thừa. Cố Thanh Miên quay đầu nhìn bao đồ vật kia. Đó là một cái chén sứ, đáy chén như nứt lại như không, hình thành những đường vân uốn lượn nhỏ bé. Nói đến thì kỳ lạ thật, những đường vân thô thiển này lại tựa như một đóa sen đang nở.

Đồng tử Cố Thanh Miên chợt co rút.

Y cầm cái chén lên: “Các người là — Hạm Đạm Cảnh?”

Thiếu niên sững sốt, lúc này ngay cả Vạn Mộc Xuân cũng nghe không rõ, ngược lại là lão nhân chợt ngẩng đầu, ánh mắt kinh ngạc sợ hãi, run rẩy toàn thân: “Người, người hiểu?”

Cố Thanh Miên vuốt ve cái chén: “Hạm Đạm khởi, Hạm Đạm tạ, Hạm Đạm ngoài giếng gặp gỡ Hạm Đạm, Hạm Đạm đáy giếng từ biệt Hạm Đạm.” (*khởi của bắt đầu, tạ của tạ ơn*)

“Đây là sứ hoa sen nhỉ.”

Cảnh Đức vỗ lưng Cảnh Thừa, giúp lão thuận khí từng chút một. Lão tiều phu cũng đã tỉnh táo lại, hai mắt như có như không ngó chăm chăm vào Cố Thanh Miên.

“Thật hiếm người còn nhớ tới sứ hoa sen, có người còn biết Hạm Đạm Cảnh.”

Đầu ngón tay Cố Thanh Miên tạm dừng rồi đáp: “Ta cũng chỉ nghe người ta nói mà thôi. Thật không ngờ được gặp ở đây.”

Lão tiều phu nở nụ cười góc gheo, giọng khàn như ống vỡ. Lão không nhìn Cố Thanh Miên nữa, chỉ mờ mịt ngắm cái chén trong tay, lại nhìn Cảnh Đức gầy gò.

Cảnh Đức không khỏi hỏi: “Ông ơi, cái này gọi là sứ hoa sen sao? Vậy Hạm Đạm là gì, cái gì là giếng Hạm Đạm?” Hắn nghĩ nghĩ lại chỉ tới miệng giếng: “Cái này ạ?”

Cảnh Thừa lắc đầu, vốn lão đã đủ già, giờ lại càng già thêm vài phần.

“Hạm Đạm là hoa sen. Hạm Đạm Cảnh là tộc họ.”

Lão nhìn xung quanh, kể lại quá khứ gia tộc: “Tổ tiên Cảnh gia chúng ta, vốn là cô nhi vô danh không họ, sống trong một cái giếng cạn ở ngoại ô, rồi sau đó —”

Lão run rẩy không phát ra khỏi miệng, được Cố Thanh Miên tiếp lời: “Rồi sau đó hắn bị triều đình chop tới làm khuôn vác.”

Cố Thanh Miên là người tu đạo, đương nhiên không quan tâm vương hầu tướng lĩnh trong thiên hạ, cũng chẳng kiêng kỵ: “Làm gốm sứ cho vương tộc. Nhưng vị tổ tiên Cảnh gia này lại vô ý làm cháy một mẻ đồ sứ.”

Cảnh Thừa gật đầu, Cố Thanh Miên tiếp tục nói: “Đồn rằng chén sứ trắng trong suốt như ngọc, rực rỡ lấp lánh, là đồ sứ thượng phẩm, chỉ tiếc trong quá trình nung sứ có sơ suất mà đáy chén tạo thành những vết nứt nhỏ — không, không phải là vết nứt, đáy chén bóng loáng, nhưng trông cứ như nứt vỡ.” Cố Thanh Miên chạm vào đáy chén, cảm nhận được độ lõm của vết rạn. Cái chén này quả thực “không thành”: “Lúc ấy đế vương bạo ngược, chính sách hà khắc hoành hành, chỉ chút sơ suất sẽ là mất mạng. Tổ tiên Cảnh gia được ăn cả ngã về không, đập hết một nửa đồ sứ, chỉ giữ lại một cái, nói rằng đặc biệt nung để dâng lên, vết rạn dưới đáy là một đóa hoa sen.”

Cảnh Đức nào biết trong nhà có quá khứ như vậy, ngạc nhiên nói: “Rồi sau đó?”

“Rồi sau đó chó ngáp phải ruồi, sứ hoa sen ra đời.” Cố Thanh Miên rũ mắt nói: “Đế vương ban họ, Cảnh.”

“Và sứ hoa sen, cứ thế trở thành cống phẩm hiến đế vương, biểu tượng hoàng tộc.”

Đồ sứ làm ra có vết rạn mà chưa nứt là một tuyệt chiêu độc đáo, còn chưa kể đó là vân hoa sen, làm vô số lần nhiều nhất cũng chỉ được hai ba cái, cứ thế sứ hoa sen trở thành bảo vật vô giá. Cho dù là hoàng tộc, chỉ cần không được sung ái thì cũng đừng hòng mà có.

Sứ hoa sen được Hoàng đế thích, Cảnh gia đương nhiên cũng từ đó một bước lên trời.

Cố Thanh Miên thấp giọng thở dài: “Ta may mắn được thấy sứ hoa sen. Quả thật là vật vô cùng khéo léo.”

Ai ngờ lời này vừa nói ra lại như đất liền nổi sấm, chộc lão nhân gia ngẩng đầu bảo: “Không thể nào!”

Cố Thanh Miên khó hiểu, lão nhân gia cũng không ngừng, ngay cả kiêng kỵ cũng không thềm để ý. “Tân hoàng lên ngôi, chỉ trích, chỉ trích —” lão nghiêng rằng, gân xanh dưới làn da đen gầy cũng nổi lên: “Sứ hoa sen là yêu vật.”

“Nói hấn muốn phái binh diệt trừ yêu quái, không nghĩ, không nghĩ.” Cảnh Thừa nói năng lộn xộn như bị điên: “Đâu nghĩ tới còn chưa làm gì, tiên hoàng đã bị yêu vật đoạt hồn, muốn ăn long mạch đồ thành, làm cho thiên địa giận dữ, thần tiên giáng tam vị chân hỏa xuống, thiêu rụi hoàng cung.”

Cố Thanh Miên không nói được cảm giác trong lòng, chỉ nghe lão nhân tiếp tục kể: “Tiên hoàng không có hoàng tử công chúa, tân đế nói, hấn, đành phải đăng cơ kế vị.”

“Hạ lệnh, hạ —”

Lão không nói được nữa.

Đập nát tất cả sứ hoa sen, giết cả nhà Cảnh gia. Thay đổi triều đại, từ đây có lý do “chính đáng”.

Bằng thanh ngọc khiết, sứ hoa sen vết rạn thành sen, từ nay về sau, mai danh ẩn tích. Mà Cảnh gia chưa truyền quá ba đời, phải chịu thảm sát huyết tẩy. Cũng thiết thời Cảnh gia bình thường hay làm việc thiện, cứu người vô số, nên con trai trong nhà được một nông gia từng chịu ơn cứu trợ trộm ôm đi, nuôi như con ruột của mình, chờ ngày sau lớn rồi, cho biết thân thế.

Thế nhưng kỹ thuật tinh luyện sứ hoa sen, cứ thế thất truyền. Ngoài ra, triều đình mới chèn ép, triều đình cũ diệt vong.

Tháng năm xuôi dòng, cho đến ngày nay, cuối cùng —

Lão nhân nghẹn ngào: “Không còn ai biết đến sứ hoa sen nữa.”

Quyển 1 - Chương 4

Lão tiều phu vẫn còn đang lăm bầm lăm bầm, Cố Thanh Miên trầm mặc, chung quy không biết nên nói gì cho phải.

Chén sứ trên tay tuy đẹp nhưng vết rạn rõ ràng, đường vân rõ rệt, suy cho cùng vẫn chẳng bằng năm đó.

Sứ hoa sen, có lẽ khó mà gặp lại.

Cố Thanh Miên cup mắt, đưa chén sứ lại cho hắn, giữa chừng hơi khựng lại. Phút ngắn ngor này cực kỳ ngắn ngủi, nhỏ đến không thể nhận ra. Chim chóc bay lượn trên bầu trời, rừng cây vắng lặng.

Lão tiều phu vẫn cứ lải nhải, Cảnh Đức vội ôm ông mình, không rảnh phân tâm, nhưng Vạn Mộc Xuân lại cảm nhận được ngọc bội trên ngực động đậy. Lông mày hắn cũng giật theo, cách áo đè ngọc lại, truyền âm trong lòng: “Tổ tống, xong liền đây, chịu đựng chút thôi!”

Vạn Mộc Xuân kêu khổ không thôi, ngọc này quả thật là ngọc tốt, nhưng đáng tiếc lại thông ngũ cảm lục thức từ lâu, thành yêu rồi. Tổ tông này rất ghét người khác chạm vào nó, tu vi lại bỏ xa Vạn Mộc Xuân, để trấn áp, Vạn Mộc Xuân đành phải treo nó bên ngoài áo, trà trộn tụ tập trong đám người phàm.

Ai mà ngờ hôm nay tự dưng lòi ra một Cố Đồ, cứ ngó vào miếng ngọc bội, làm cho hắn ảo giác rằng người này như biết được điều gì đó.

Ngọc bội không nói tiếng nào nhưng Vạn Mộc Xuân bỗng nhiên lại cảm giác như hắn đang cười lạnh, không khỏi rùng mình.

Cố Thanh Miên liếc nhìn Vạn Mộc Xuân, thấy vẻ mặt hấn căng thẳng, đang làm động tác Tây thi ôm ngực, lo lắng hỏi: “Vạn đạo hữu, người khó chịu à?”

Vạn Mộc Xuân rít gào trong tim, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh, lạnh lùng nói. “Không.”

Mặc dù sứ hoa sen chưa thành, nhưng Cố Thanh Miên đã thức tỉnh Cảnh Thừa, ông cháu Cảnh gia mời y lưu lại một đêm. Y cũng vui vẻ nhận, tùy ý cởi ngoại bào trải trên đất, qua loa thành một cái giường.

Mặc dù áo bào không trông được gì nhưng cũng là chất liệu tốt nhất, trải đất lấm lem vài vết bẩn, Cố Thanh Miên cũng chẳng để ý, sấn lại gần Vạn Mộc Xuân, vỗ vai hấn hỏi: “Vạn đạo hữu, ra khỏi giếng rồi như nào nữa? Tiếp tục ở lại Cảnh gia?”

Vạn Mộc Xuân bình tĩnh tránh qua một bên, nhướn mắt, lạnh lùng bảo: “Không hấn, có thể sáng mai đi Dục Châu.”

Cố Thanh Miên cười nói: “Trùng hợp thế, ta cũng đi Dục Châu.”

Vạn Mộc Xuân: “Dục Châu nào?”

Cố Thanh Miên: “Vũ điền chung Dục Châu.”

Vạn Mộc Xuân dừng lại: “Hình như ta phát âm không chuẩn lắm, là đi Dục Châu.”

Cố Thanh Miên: “Trùng hợp, ta cũng nói không chính xác, ta cũng tới Dục Châu.”

Tiếng côn trùng kêu râm ran bên ngoài, tiếng này chùng lên tiếng kia.

Vạn Mộc Xuân trầm mặc, nhìn Cố Thanh Miên, trên mặt đối phương toàn là ý cười, nhất thời không rõ y ngốc thật hay ngốc giả. Hấn hơi

dừng lại: “Bây giờ tình huống của lão gia tử không ổn lắm, ta phải nán lại một hai tháng rồi mới đi.”

Cố Thanh Miên vỗ tay cười nói: “Khéo quá! Ta cũng định nán lại hai tháng rồi mới đi.”

Vạn Mộc Xuân: “.....”

Vị huynh đệ này, người mưu đồ gây rối cũng rõ quá rồi đó.

Vạn Mộc Xuân khách khí nói: “Thế à. Được thôi.”

Nói xong, nằm xuống, xoay người bảo: “Cũng muộn rồi, ngủ sớm đi.”

Đêm dài đằng đẵng, ai cũng có mục đích riêng phải đạt được.

Ánh trăng vật lộn trong đêm, cuối cùng cũng không địch lại mà dần dần biến mất, chỉ còn chừa lại một đám mây đen như mực đánh lừa nhân gian.

Riêng Cố Thanh Miên một đêm ngon giấc, tỉnh dậy mới biết không thấy bóng dáng Vạn Mộc Xuân đâu.

Không chỉ mình h lẫn biến mất, còn có hai người Cảnh gia — chắc là sợ Cố Thanh Miên giận chó đánh mèo, đưa cả ông cháu Cảnh gia rời đi.

Cố Thanh Miên trầm tư một lúc, thấu rõ hồng trần: “Đúng ha, ban đêm cũng có thể đi.”

Lời thốt ra thì ngạc nhiên lắm, nhưng trong tay lại không hề vội, chỉ không nhanh chẳng chậm lồm cồm bò dậy, khoác ngoại bào dưới đất lên người, đi ra ngoài.

Nắng xuân vừa phải, dù có bị bóng cây che khuất, ánh sáng vẫn cứ lấp lóa loang lổ.

Cố Thanh Miên sờ vào trong ngực, rút một chiếc khăn tay ra, trải nó lên tay mình.

Khăn trắng mộc mạc, chẳng có nhiều hoa văn, chỉ gói lấy mấy viên đường nho nhỏ. Y lấy một viên ra dùng, chóp chép miệng, như thể ngại không đủ ngọt, móc một chiếc bình ngọc, rưới lên đó một lớp đường áo thật dày. Bột mịn rải rác trên tấm khăn, tỏa ra mùi trái cây ngọt ngào.

Cố Thanh Miên dùng hai ngón tay cầm viên đường, nâng dưới ánh nắng rồi đưa dần lên cao, sau đó — đối mặt với một đôi mắt kinh ngạc.

Cố Thanh Miên cười: “À, Nguyên Anh?”

Người trên cây đầu ngờ rằng mình đột nhiên mất hết linh lực hiện thân hình, hết cả hồn, đầu ngón tay Cố Thanh Miên nghiền mạnh, viên đường bỗng chốc nát tan tành, một miếng bay vào miệng người kia, còn lại tán loạn ra bốn phía, mang theo kinh khí, như sóng lớn rung trời đánh vào thân cây, chấn động cả hàng cây lung lay xào xạc, “bụp bụp” rớt xuống một mớ người.

Hầu hết mấy tên đó đều bất tỉnh, chỉ có người kia miễn cưỡng tỉnh táo vịn cây.

Người kia trợn mắt: “Thích linh tán!”

“Sao có thể?”

Thích linh tán, loại thuốc căn nuốt linh khí, phẩm chất càng cao căn nuốt linh lực càng nhiều. Nhưng loại dược này khan hiếm khó luyện, không phải là thủ đoạn chính đạo, thường dùng đốt trong lưu hương, bí mật hại người.

Ai lại đi gói trong khăn tay, phóng vi vu giữa ban ngày ban mặt?

Người này bò dậy định trốn, ngực lại nặng như chì, lặn xuống đất — thuốc này, còn trộn với thứ khác?

Cố Thanh Miên bước đến trước mặt hắn.

“Vạn Mộc Xuân là ai nhỉ, chỉ là tán tu Kim Đan lại chọc cho Nguyên Anh đuổi giết?”

Y rất là nghi hoặc: “Không so được với huyền môn, nhưng thế gian, Nguyên Anh cũng không quá phổ biến.”

Tên kia kinh hồn nói không ra lời — người này, vậy mà vượt quá Kim Đan!

Bọn họ, bọn họ vậy mà truy sát sai người?

Cố Thanh Miên cười nói: “Bần đạo hiểu kỳ, bảy Nguyên Anh theo sau giám thị hắn.”

“Vậy trên người càng phải có Truy tung hương cực phẩm.”

Nếu đã dùng Truy tung hương, chắc hẳn gương mặt này của Vạn Mộc Xuân cũng không phải là thật.

Trùng hợp là, chỉ cần là đan dược thì Cố Thanh Miên không gì không thấy, không gì không luyện, Truy tung hương trữ trên người chỉ nhiều không ít, đơn thuốc y cũng có. Đêm qua, nhân lúc nói chuyện đơn giản động tay động chân vào, đổi Truy tung hương trên người Vạn Mộc Xuân lên người mình, thay bằng một loại khác.

“Trời đất bao la, người gặp được ta cũng xem như duyên phận.” Cố Thanh Miên cười nói: “Cần phải nói một câu, đến cùng là đang theo dõi ai?”

Sát thủ cũng đâu muốn “có duyên” với y, lập tức định nuốt độc tự sát,

lại bị Cố Thanh Miên móc tay bóp cổ: “Kinh mạch hỗn loạn, linh khí chảy ngược, uống thuốc đi.”

Sát thủ ghen hòng, lại nghe y sát lại rồi cười nói: “Sao vậy, người muốn lợi cho kẻ khác –”

“Trong nhóm này, luôn có kẻ muốn giải độc của tiệm cầm đồ Lưu ly ha.”

Tiệm cầm đồ Lưu ly nằm sâu trong Phiến cốc, làm ăn là buôn bán mạng người. Dùng độc nuôi sát thủ, lấy mạng kiếm tiền.

Sát thủ: “Không thể nào, độc của tiệm cầm đồ Lưu ly không ai có thể giải –”

Cố Thanh Miên cười: “Hồi hồn đan thì sao? Ta cho người thêm một mạng.”

Hai mắt người kia bỗng nhiên tỏa sáng, rồi dần vụt tắt: “Người? Người nguyện ý cho ta đồ tốt thế này?”

Cố Thanh Miên cười nói: “Tin hay không tùy người.”

Sát thủ cười lạnh, vừa định mở miệng nhưng đột nhiên nhìn thấy gì đó, hẩn khựng lại, xuýt chút nữa cắn lưỡi luôn rồi.

Một con bướm lặng yên xuất hiện, nhẹ nhàng đáp xuống, đậu trên đầu ngón tay Cố Thanh Miên. Đó là một con bướm cánh trắng viền đen, tựa như vết mực trên giấy tuyên thành, nét vẽ cực kỳ tỉ mỉ.

Ngón tay Cố Thanh Miên chạm vào thân bướm, bướm tản mát thành các đường hoa văn, bao phủ trên da thịt, thâm nhập vào sâu trong vạt áo.

Người kia kiến thức sâu, nhận ra đây là Đan điệp. Kỳ thật Đan điệp cũng là một loại đan dược, lấy hoa sen trong đêm làm dẫn, đan tu lấy

máu đầu tim, trộn chung với các loại dược liệu quý hiếm, luyện hóa thành đan. Rồi mài nhỏ thành nước, xấm lên cơ thể.

Đan điệp có thể cảm nhận được các loại mùi mỏng manh, biết phân biệt dược liệu, là chí bảo đan tu.

Trong huyền môn, chỉ có đan tu đỉnh cấp được đại môn phái phù trợ mới có thể luyện ra đan điệp. Vị tu sĩ Nguyên Anh đã lớn thế này rồi, cũng chỉ từng nghe nói qua, chứ ngờ đâu một ngày được tận mắt chứng kiến.

Khó trách y có thể phân biệt được Truy tung hương trên người Trình Chu!

Tuy Hồi hồn đan là cực phẩm tiên môn, nhưng trong mắt Cố Thanh Miên mà nói, còn lâu mới so được với Minh ngọc xanh.

Nếu có thể biết danh tính của Vạn Mộc Xuân, thuận nước đẩy thuyền đổi ngọc là tốt nhất, nếu không đổi được, mượn sò vài ba lần, mượn luyện mấy lò đan cũng ổn áp.

Y lại hỏi: “Rốt cuộc vì sao lại tìm hắc.”

Tên sát thủ tin y, mở miệng đáp: “Trình Chu.”

“Hắc là Trình Chu.”

Cố Thanh Miên bất ngờ.

Vạn Mộc Xuân là Trình Chu?

Không ngờ vậy mà là cố nhân?

Biển cổ Đan Các mấy năm trước, Phần Cầm đạo nhân phản bội Thanh Hàn quan, khuấy đảo Cửu châu gió nổi mây phun, Trình Chu trở thành mục tiêu bị mọi người chỉ trích.

Trong giới tán tu, Trình Chu tay cầm Thanh Hàn kiếm pháp, người mang Thanh Hàn đan thuật, Thanh Hàn quan treo thưởng truy sát, các môn phái như hổ rình mồi. Ma đạo tìm kiếm ngoài sáng, chính đạo âm thầm truy tung. Bầu trời cửu tiêu, phá ba thước.

Người này có thể sống đến giờ, cũng thật có bản lĩnh.

Cố Thanh Miên gật đầu, lấy một viên Hồi hồn đan nhét vào miệng người kia.

Sát thủ không ngăn cản, nuốt xuống.

Cố Thanh Miên lui ra sau: “Phệ linh tán dược tính nặng, một canh giờ sau sẽ tan hết.”

Y quay người muốn đi lại bị người kia gọi: “Ân nhân, chờ chút! Phụ cận còn có một nhóm người khác đang tìm kiếm, có thể liên quan đến ngươi.”

Y quay đầu nghe sát thủ nói tiếp: “Có người huynh đệ của chúng ta phát hiện, hôm qua có hai người tìm kiếm quanh đây.”

Cố Thanh Miên: “Ừ?”

Sát thủ cau mày: “Là Gia đạo.”

Huyền môn rộng lớn, tranh chấp đông đảo, mua bán mạng người còn thịnh hành hơn nhân gian. Vì dễ phát đạt nên người làm nghề này không ít. Ngoại trừ tiệm cầm đồ Lưu ly của ma đạo, còn có các môn phái tự mình nuôi. Loại sát thủ này đòi hỏi tu vi và sức bền cao, nhưng che giấu và kỹ năng lại chẳng bằng ma đạo xuất thân chính thống, thường được gọi là Gia đạo.

Dã đạo hay coi thường Gia đạo, bọn họ chỉ cười nhạo một cái rồi không thèm để ý.

Chỉ là — người nọ nói: “Nghe bảo bọn họ đang tìm chỗ truyền tống của Thanh Hàn quan, tìm một kiếm tu tinh thông đan đạo.”

Cố Thanh Miên xua tay: “À, không sao đâu, chắc hẳn họ đang tìm Trình Chu thôi.”

“Dù sao, bần đạo cũng chỉ là một đan tu có chút kiến thức về Kiếm đạo.”

Quyển 1 - Chương 5

Vạn Mộc Xuân – Trình Chu thu ông cháu Cảnh gia vào tay áo càn khôn, rời khỏi căn nhà giữa rừng sâu được nửa ngày thì nghe một tiếng: “Dừng.”

Trình Chu nghe vậy thì dừng lại, toàn thân như đóng băng.

Trình Chu gặp được khối ngọc này là khi nó vừa trải qua một trận ác chiến, thiếu hụt linh lực, trọng thương chưa hết. Về sau hắn mượn sức mạnh của ngọc yêu tránh thoát đũa giết hết lần này đến lần khác. Thế nhưng vị tổ tông này vẫn không thể hóa hình, nghỉ ngơi dưỡng sức, bình thường chẳng chịu mở miệng. Cho nên một khi hắn lên tiếng thì thôi rồi lượm ời.

Trình Chu dùng chân tạo một vết nông trên mặt đất. Đất cát nâng lên rồi rơi xuống. Hắn nâng trường kiếm, quan sát xung quanh. Nhưng chỉ thấy bên cạnh là một hồ nước, gió xuân xào xạc, bóng liễu phất phơ. Chim én kinh sợ tung cánh như đá ném vào rừng, mang theo tiếng gió rì rào.

Trình Chu hành lễ nói: “Có thể mời tiên bối bước ra, gặp văn bối một lần không?”

Không ai trả lời.

Trình Chu lặp lại mấy lần, vẫn lặng im như cũ.

Hoa bay rồi rơi xuống, gió mạnh cũng lặng yên.

Nắng xuân càng ấm áp, toàn thân càng lạnh lẽo. Trình Chu lại cất

cao giọng lần nữa: “Ta biết tiền bối ở đây, nếu tiền bối nguyện ý –”

Lời còn chưa dứt, một bóng đen lấy tư thế vạn quân cuồn cuộn đổ xuống đỉnh đầu. Trình Chu mất cảnh giác, mắt thấy sắp toi đời thì một đạo ánh sáng xanh lục nổi lên, sinh trường ngăn cản dòng kiếm khí, nổ tung ánh sáng trắng xanh.

Người tới chế giễu: “Không ngờ còn chơi tay trong.”

Trình Chu kêu lên: “Không sao chứ?”

Ngọc bội không đáp.

Người tới không chờ hai người phản ứng đã tiếp tục tấn công, tiên ảnh (*bóng roi*) không dứt, thế công mạnh mẽ. Linh khí trong roi dồi dào, sâu không lường được.

Trình Chu chật vật nhào về phía trước, nguy hiểm né đòn, trường tiên sát tóc, chém đứt một mớ tóc dài. Ánh xanh trên ngọc bội lấp lóe, vài đạo ánh sáng xẹt qua, hóa giải thế công của người kia.

Trình Chu cắn răng: “Các hạ cũng tới chia chác?”

Người nọ cười khẩy: “Nếu như khoanh tay chịu trói, ta sẽ không giết ngươi!”

Lời này Trình Chu đã nghe chán, chẳng buồn tin. Quét mắt nhìn bốn phía thì không ngờ lại nhảy ra thêm hai gã tu sĩ cầm đao chém tới.

Linh lực như biển cả mênh mông đè ép, ngàn vạn núi non đổ xuống, gió giạt đá bay, cỏ rơm đứt rễ, cây cối gãy đoạn, cuồn cuộn cả trời.

Minh ngọc rung động.

Trình Chu rút kiếm đối diện với một thanh đao. Nhưng chỉ nghe tiếng “ầm” vang lên, kiếm khí tràn ra, đao quang lạnh lẽo.

Tuy ngọc bội đã chặn lại hơn nửa thế công, nhưng cổ tay Trình Chu vẫn bị chấn đến tê dại, hổ khẩu nứt nẻ. Lòng ngực hẫng đau xót, mùi máu tanh lẫn thịt nát tràn lên đầu lưỡi, tai mũi nóng ửng, máu tràn ra.

Trình Chu xưa nay mạnh mẽ cũng biết cửa này không qua được, nhưng vẫn chẳng muốn mất cốt khí. Hẫng không lùi bước, nuốt máu thịt vào bụng, quát: “Tới đi!”

Nói xong, rút kiếm nghênh đón.

Trường kiếm bao phủ trong hơi thở lạnh lẽo, bi thương đua tiếng. Đây là lấy trứng chọi đá, châu chấu đá xe, cùng đường bí lối. Băng nhũ xuất hiện nơi kiếm khí quét qua, phủ sương khắp lối.

Thế nhưng hoành đao địch thủ chặn lại, tùy tiện đẩy ra.

Gã ngạc nhiên: “Yếu thế?”

“Không giống như —” người nọ cách hẫng rất gần, dễ dàng dò được trình độ Trình Chu: “Kim Đan?”

Một kẻ nhúu mày: “Đây không phải Minh ngọc?”

Đáy mắt gã phát lạnh, màu xanh lục?

Thần sắc ba người đại biến.

Truy đuổi sai người!

Trình Chu đâu biết bọn họ nghĩ gì, thừa cơ tới gần, ánh sáng của Minh ngọc xanh đột nhiên bùng nổ như bầu trời sau cơn mưa, sắc xanh mênh mông cả tầng hơi nước. Trình Chu dùng một nhát kiếm đâm vào ngực một người.

Tên kia hừ lạnh: “Không biết tự lượng sức mình! Chỉ là Kim Đan,

không thương tổn được –”

Còn chưa dứt lời, sắc mặt gã đã cứng đờ, môi xám ngoét, nôn ra ngụm máu xanh.

“Cái –” gã cúi đầu, gân xanh hằn lên, tử khí bò tràn cả gương mặt. Cổ họng tên tu sĩ vang lên tiếng ùng ục, ngón tay bắt lấy hư không, sau đó lao đảo hai bước, quỳ mạnh xuống đất.

Hai kẻ khác trơ mắt nhìn nguyên thần của gã muốn bỏ xác mà trốn, lại nhanh chóng phiếm đen, vỡ vụn không còn một mảnh.

Thần hồn câu diệt.

Trình Chu lau vết máu bên khóe miệng, lạnh lùng nhìn bọn họ chằm chằm. Sau lưng hắn lừng lờ ánh mây xanh, bóng dáng mơ hồ, một đôi mắt phượng, nửa khép hờ, đường nét lạnh lẽo.

Một kẻ hoảng sợ: “Thật tàn độc!”

Ngoài dự kiến của Trình Chu, hai kẻ này vẫn chưa lui bước, còn giương mắt lộ vẻ đầy khát vọng.

Đây là thứ có thể độc chết tu sĩ Đại Thừa.

Hiện giờ chỉ nằm trong tay một tên Kim Đan.

Chỉ nằm trong tay một tên Kim Đan.

Hai kẻ áp sát lại.

Bọn họ là Đại Thừa Gia đạo, đương nhiên tầm mắt cũng cao hơn nhiều. Bọn họ không phải đan tu, coi thường Minh ngọc, vốn chỉ định thuận tay giết Trình Chu rồi đi tìm mục tiêu ban đầu, lại đâu ngờ tới trên người Kim Đan nho nhỏ này vậy mà có thứ tốt đến thế.

Trình Chu cắn răng, nắm chặt trường kiếm.

Hắn thầm nghĩ: “Còn được mấy tên?”

Ngọc bội: “Một.”

Quả thật trên ngọc bội có mang theo tử khí, nhưng độc này đòi hỏi linh lực để chuyển đổi. Linh lực bây giờ chỉ đủ để giải quyết một tên.

Hai kẻ Đại Thừa cẩn thận vây Trình Chu vào giữa. Trình Chu đứng bên trong hai người, trong tay cầm kiếm, mũi kiếm rỉ máu.

Tựa như hồng mai đỏ tươi nở rộ trong tuyết.

Một tên xông lên, Trình Chu cầm kiếm đâm thẳng, ai ngờ gã lại cong lưng, đao trong tay đột nhiên đổi phương hướng, mũi đao cắt đứt sợi dây đỏ.

Sợi dây đỏ này được làm từ huyết tà mị, nghe nói là bất khả chiến bại, nhưng cũng không ngăn được một đao của Đại Thừa.

Dây đứt ngọc rơi.

Đáy lòng Trình Chu lộ bộ, theo bản năng quay đầu lại nhìn, tên còn lại thừa cơ nhập chiến, mũi đao đối diện mặt hắn.

Toang rồi —

Đao đâm mạnh xuống nhưng bị một tiếng “Keng” ngăn trở.

Đây không phải là kiếm của Trình Chu, mà là một thanh kiếm khác.

Kiếm chưa ra khỏi vỏ, một tay cầm chặt vỏ kiếm.

Một tay khác của người tới móc lấy sợi dây đỏ trên ngọc bội.

Y xoay người, khéo léo hóa thế tiến công của hai kẻ kia.

Linh khí đột nhiên tiêu tán, kèm theo cơn gió mạnh ào ạt tràn lan thiên địa. Hoa sen chưa nở chấp nhận quán đỉnh, bất ngờ nở rộ, tựa như tầng tầng ngọc trắng, chạm khắc đến tận chân trời.

Mọi thứ thoáng qua rồi biến mất, ba người vừa chạm đã lui. Trình Chu chưa kịp phản ứng đã bị kéo ra sau.

Người đến áo xanh tung bay, mày liễu mi dài, đồng tử như cắt nước.

Thanh tú tao nhã, cười như ôn ngọc. (*ngọc ấm*)

“Làm phiền rồi.”

Hai tu sĩ kia quét mắt nhìn trường kiếm: “Tiệm cầm đồ Lưu ly?”

Dã đao không thể so với Gia đao, dùng tiền mua mạng, thường phải chiếu cáo thiên hạ, mạng này là Dã đao nào mua. Cho nên trên vũ khí của đa số Dã đao đều có hoa văn đặc biệt.

Cố Thanh Miên cười không đáp.

Hai tu sĩ càng thêm cẩn thận, trên người người này không biết mang theo thứ gì, nhìn không ra tu vi. Nhưng trước mắt còn chẳng thềm rút kiếm, hoặc là cuồng vọng tự đại, hoặc là thật sự có bản lĩnh.

Cũng may Cố Thanh Miên không để hai kẻ do dự lâu, cầm kiếm vô tư, chậm rãi rút.

Hai gã bày ra tư thế phòng bị, nhưng thấy kiếm quang lạnh như băng, rồi sau đó —

Đất bằng nổ tung khói đặc.

Trình Chu giật mình, chỉ cảm thấy cổ căng ra, bị người tóm áo lôi ra

sau chuồn lẹ.

Tiếp theo là tiếng Cổ Đồ sát ngay bên tai —

“Ngây người gì nữa, té mau!”

Trình Chu: “.....”

Quyển 1 - Chương 6

Cố Thanh Miên túm Trình Chu bỏ chạy, là chạy thật, Trình Chu còn tụt lại phía sau kia.

Leo núi vào rừng, lên trời xuống đất, có thể nói là hai người tốn sức mười tám thành công lực, ném đám truy binh lại phía sau, vào trong một sơn động.

Trình Chu lấy ra một đồng phù chú, dán bộp bộp lên trên vách núi, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trong miệng hắn vẫn còn rướm máu, ai ngờ vừa quay đầu qua đã thấy Cố Thanh Miên ngã sõng soài dưới đất trước cả hắn, xua tay thở dốc: “Không, ta không được rồi.”

“A ——” y hát tuồng: “Ta không được ——”

Trình Chu bị y làm tức tới bật cười, ho ra cả máu: “Ta thấy ngươi mạnh lắm mà.”

“Cân nhắc cả rồi, giữ mạng quan trọng hơn.”

Vạt áo Cố Thanh Miên xộc xệch, tóc bay tán loạn, so với Trình Chu trông còn chật vật hơn ba phần. Y cười he he, phất vạt áo, phát hiện áo đã rách như cái giẻ, lê lết trên mặt đất, dứt khoát dùng linh lực, cắt đứt góc áo, tùy ý lộ áo trong ra ngoài. Y ngai áo quần rườm rà, kéo tay áo lên, vắt trên cánh tay.

Giờ thì ổn áp rồi, dáng vẻ thanh tuấn tiêu sái khi nãy đã thay đổi hoàn toàn.

Trình Chu vào tiên môn bao nhiêu năm nay, hẳn chưa bao giờ gặp được người nào lồi thối lệch thẹo thế này. Nghĩ lại bộ dáng tiên phong đạo cốt vừa rồi, mười phần mười là giả vờ giả vịt.

Cố Thanh Miên còn khuya mới thèm để ý Trình Chu nghĩ gì, y tùy tay vút thanh kiếm vừa giật được của tên sát thủ qua một bên, cười nói: “Trình đạo hữu, làm khó người chạy trốn nhanh ghê, chẳng phải vẫn đụng cái đám này sao.”

Còn chưa dứt lời, đáy mắt Trình Chu chợt lạnh lùng: “Người nói cái gì?”

Cố Thanh Miên: “Tiệm cầm đồ Lưu Ly, hẳn người nên biết bọn họ đang truy lùng người, đoạt kiếm — —”

“Câu trước.”

“Làm khó người chạy trốn — —” Cố Thanh Miên dừng lại: “Vạn đạo hữu.”

Mặt Trình Chu không cảm xúc, lưng cứng đờ, tự mắng mình ngu xuẩn. Vừa ra hang hổ đã vào hang sói.

Hắn nổi sát tâm, chờ thông tri ngọc bội rồi hai người liên thủ diệt trừ y, nào hiểu được Cố Thanh Miên tiếp tục nói: “Á, ta nói hổ rồi à?” Nói xong, y cười cười vỗ vai Trình Chu: “Ày, nói hời là hổ nói hời là hổ — —”

Y khoác tay lên người Trình Chu, hai mắt lấp lánh: “Trình huynh, ngọc kia cho ta mượn nghiên cứu xiu được không? Xem xong sẽ trả lại người — —”

Trình Chu: “.....”

Há, từ đạo hữu nhảy tới huynh luôn.

Trình Chu: “Ngọc trong tay người.”

Cố Thanh Miên bừng tỉnh, hí ha hí hửng nói: “Được được, người bằng lòng ha?”

Trình Chu còn chưa kịp nói chuyện đã thấy Cố Thanh Miên bỏ tay khỏi người hắn, khí không hụt, chân không run, miệng cũng không kêu mệt nữa. Y moi trong áo, cẩn thận móc khối ngọc kia ra. Vừa rồi bị mấy tên Đại Thừa kia đuổi giết, hai người trốn còn chặt vật cớ này, vậy mà y còn rảnh hộ ngọc trong đan điền, dùng linh lực tắm bổ, rất có khí khái người có thể vong nhưng ngọc không thể hư.

Nhất thời Trình Chu cũng chẳng biết phải cảm tưởng thế nào, hắn nhìn Cố Thanh Miên một tay cầm sợi dây đỏ, dùng linh lực nâng ngọc bội, làm nó lơ lửng giữa không trung, tay còn lại thì lấy bình ngọc, ấn nhẹ đổ nước ra. Linh lực thuần khiết nặng nề lan tràn ngay tức khắc. Tuy Trình Chu không biết nhìn hàng, nhưng cũng biết đây là thứ tốt. Rồi tiếp đó, hắn lại trơ mắt nhìn Cố Thanh Miên lấy nước này xoa lên tay — — Y vậy mà rửa tay bằng thứ này!

Trình Chu sốc đến không nói nên lời.

Sau khi dùng Thiên Sơn linh tuyến rửa sạch tay, Cố Thanh Miên mới đặt ngọc vào lòng bàn tay mình — — dù là thế, y vẫn dùng linh lực căn nguyên bao lấy ngọc bội, từ từ tắm bổ.

Trình Chu: “.....”

Giờ thì hắn đã biết, vì sao ngọc tổ tông này hay ghét bỏ hắn.

Cả người Cố Thanh Miên thay đổi hẳn, rũ bỏ sự lỗ mãng tùy ý, cực kỳ thận trọng. Hai tay y nâng ngọc bội, một viên dạ minh châu bay ra khỏi tay áo, cẩn thận chiếu sáng.

Cố Thanh Miên không nhìn lầm, thậm chí ngọc này còn tốt hơn y tưởng tượng.

Thật sự rất tốt, tốt hơn những gì y có thể nói.

Minh ngọc đã là cực phẩm, Minh ngọc xanh lại càng là cực phẩm trong Minh ngọc, nhưng ngọc này so với Minh ngọc xanh bình thường cũng là cực phẩm nốt, linh lực lưu chuyển ở giữa, sáng bóng nội liễm, sát khí kết hợp với tử khí lại càng tăng thêm sức mạnh, thật sự là chí bảo để luyện hung đan.

Trong đầu Cố Thanh Miên đã liệt ra một danh sách dài, mỗi mục mỗi hạng đều là hung đan cực phẩm ngày thường y không luyện được, thậm chí còn có rất nhiều thứ đến từ phương thuốc cổ truyền.

Đôi mắt y sáng rực, khóe miệng cong lên, gần như đang tự hỏi mình phải luyện đan thế nào, cải thiện đan nghệ ra sao.

Cố Thanh Miên không khỏi tán thưởng: “Có thể dùng ngọc này luyện mấy lô đan, dù có chết cũng không uổng cuộc đời.”

Khi nói lời này, y đang quay lưng về phía Trình Chu, mệnh môn mở rộng, nhược điểm lộ hết.

Trình Chu: “.....”

Đây là — — nghiêm túc?

Đương nhiên, dù cho năm đó Trình Chu ở Đan Các, tuy có gặp Cố Thanh Miên nhưng lại chưa thực sự quen biết. Bây giờ y thay đổi diện mạo, lại càng không thể nhận ra. Huống hồ khi đó y cao cao tại thượng, rất có phong phạm con cháu đại môn, mà giờ phút này— —

Nếu Cố Thanh Hà ở đây, hoặc bất kỳ đệ tử Đan sơn Thanh Hàn quan nào ở đây, cũng phải cười phì.

Cố Thanh Miên ở Đan sơn hai trăm năm, lời này gần như đã nằm trên đầu môi.

“Nếu lấy được tiên thảo, luyện ra một lò đan, dù có ngủm ngay lập tức cũng không uổng cuộc đời.”

“Nếu có dung nham hỏa linh, luyện ra một lò đan, dù có ngủm ngay lập tức cũng không uổng cuộc đời.”

Y cứ nói thế n lần, cứ thế mở miệng: “Nếu là....”, “Nếu....”, “Có thể...”.

Ai ai cũng hiểu, y lại muốn “ngủm ngay lập tức”, “không uổng cuộc đời”.

Một lò đan luyện được một viên, đan phương tìm từng cái, đan thư xem từng cuốn, Cố Thanh Miên không quan tâm năng lực của mình, chẳng màng cảnh vật ngoài núi, y quái gở, tùy ý, không ra khỏi cửa, không bế quan, không luyện kiếm, mở miệng ngậm miệng đều là đan đạo.

Thế nhưng không đủ, vẫn không đủ.

Báu vật trên đời nhiều vô số, đan phương thiên hạ cũng vô kể. Luyện xong cái này còn cái khác, xem xong sách người thời nay, vẫn còn sách người thời xưa.

Muốn những lô đan tốt, muốn thật nhiều đan phương, càng muốn những ngọn lửa kỳ lạ, muốn luyện ra thật nhiều linh đan mỹ diệu.

Ánh mắt Cố Thanh Miên gần như thành kính, chăm chú đến mức Trình Chu cảm thấy bản thân mình không biết nhìn hàng, hóa ra ngọc tổ tông lại là ngọc tốt như vậy?

“Cho y mượn đi.”

Trình Chu khựng lại, vẻ mặt nghi hoặc, lại nghe ngọc bội truyền âm, nói rõ ràng: “Kêu y đi cùng sẽ cho y mượn Minh ngọc.”

Có linh lực căn nguyên của Cố Thanh Miên nuôi dưỡng, hiển nhiên tinh thần của ngọc bội tốt hơn rất nhiều.

Trình Chu: “Là sao? Y mê mẩn thế này, không trắng trợn cướp người đã tốt lắm rồi, cho mượn còn lấy lại được? Hơn nữa, đi Bách Kiếm trùng với chúng ta? Chưa nói đến sao y lại biết ta là Trình Chu, cho dù y là một đan tu, không có hứng thú với kiếm pháp Thanh Hàn quan, có hệ thống của riêng y, không quan tâm đan thuật Thanh Hàn quan, nhưng cả Cửu châu này đều truy sát ta, chính là vì một khối ngọc bội, cũng là cái kiểu mượn thế này này, sao người có thể nguyện ý? Còn nữa nè, tốt xấu gì y cũng đã cứu ta — —”

Ngọc bội ngắt lời hắn: “Đâu ra nhiều vấn đề vậy, làm theo đi.”

Quả thật Trình Chu định ném ngọc bội cho Cố Thanh Miên, nhưng dưới dâm uy của tổ tông, hắn vẫn miễn cưỡng cười nói: “Đạo hữu, nếu người thực sự muốn, cho người mượn cũng không sao.”

Cố Thanh Miên ngược nhìn ngay tắp lự, hai mắt lấp lánh, Trình Chu khó khăn nói: “Nhưng có một điều kiện — —”

Cố Thanh Miên: “Được.”

Trình Chu: “Từ từ, ta còn chưa nói, chính là hi vọng người có thể cùng ta đi, đi — —”

Cố Thanh Miên: “Được.”

Trình Chu: “Từ từ từ từ, không phải đi một đoạn thôi đâu, mà là đi Bách Kiếm trùng. Người cũng biết thân phận của ta, đi tới đó một khi bị lộ, nói không chừng mạng người cũng khó giữ được.” Hắn cảm thấy quả thực mình rầu tới nát tâm, giải thích: “Tuy rằng người đã cứu ta, nhưng ngọc này không thể tặng người, người đi theo ta cũng rất nguy hiểm.”

“Giao dịch này quả thật không đáng giá, người muốn suy nghĩ lại không?”

“Không sao đâu, ta đồng ý.” Cố Thanh Miên cười nói: “Khi nào chúng ta đi, nơi này không hợp luyện hung đan.”

Vừa lúc y có một đan phương, mắc kẹt tới giờ vẫn chưa được thấy ánh mặt trời.

Trình Chu không còn lời nào để nói, trùng hợp ngọc đại gia lại truyền âm hỏi: “Người này tên gì?”

Trình Chu cảm thấy miệng vết thương đau ghê, cho dù bây giờ hẳn là người hưởng lợi, nhưng cũng sắp bị hai người này chọc điên đến sa mạc lời.

Hắn ngừng lại, nghe ngọc tổ tông hỏi: “Có phải tên “Hồ đồ” gì đó không?” (*hú tú*)

Xuýt chút Trình Chu sắc nước miếng chết: “Không không, y là Cố Đồ.” (*gù tú*)

Chẳng qua, Trình Chu nghĩ, có lẽ ngọc tổ tông đã đúng, Cố Đồ là tên giả, tên thật của người này.

Dám lảm là Hồ Đồ.

Quyển 1 - Chương 7

Chờ qua một ngày, hai người mới trườn mặt ra khỏi sơn động. Lại trốn thêm thêm mấy ngày, vòng qua nhiều nơi khác nhau, sau khi xác nhận an toàn, hai người mới tìm một thôn xóm, thu xếp cho ông cháu Cảnh gia.

Trình Chu đã nghèo tới héo queo, khác với Cố Thanh Miên móc một cái ra hai ba món đồ cổ, đổi được chút bạc. Thậm chí y mò mẫm hồi lâu, cũng không biết từ xó xỉnh nào mò được một mảnh sứ hoa sen nhỏ, làm cho Cảnh Thừa xui luôn không tỉnh.

Cuối cùng Cố Thanh Miên suy nghĩ, vẫn là để lại một khối ngọc bài tinh mỹ: “Sau này nếu gặp phiền phức thì cứ bóp nát bài tử này.”

Rồi tự hỏi đến sức lực phạm nhân, y lại bổ sung: “Đập cũng được, đập thêm vài lần.”

“Chỉ cần ta còn ở nhân thế, nhất định sẽ tương trợ.”

Trình Chu nói nhỏ: “Gỡ trận pháp trên đó không phải là được rồi sao?”

Cố Thanh Miên: “Không dối gạt Trình huynh, ta sẽ không.”

Trình Chu: “....”

“Niệm khẩu quyết cũng được, người đã làm giúp người cũng nên nói.”

Cố Thanh Miên: “Không dối gạt Trình huynh —“

“Người quên rồi?”

“Trình huynh hiểu ta.”

Trình Chu chẳng muốn hiểu y, Trình Chu chỉ biết đỡ trán cạn lời.

Sau khi được hai người Cảnh gia ngàn ân vạn tạ, Cố Thanh Miên liền lên đường cùng Trình Chu.

Trình Chu có một tấm mặt nạ da người, thiên biến vạn hóa, cực kỳ tiện lợi, Cố Thanh Miên thì dùng Dịch dung đan, đổi thành một diện mạo khác.

Khi khởi hành, y nghiêng đầu trông thấy một con chim sẻ bay qua, phành phạch phành phạch tạo ra tiếng gió nhẹ, cuối cùng biến thành một vết mực phía chân trời.

“Cố đạo hữu.”

Trình Chu lấy ra một lá Độn địa phù, đưa tay kéo y.

Cố Thanh Miên gật đầu, cẩn thận dùng linh lực bao lấy Minh ngọc, rồi sau đó cầm tay Trình Chu.

Trong khoảnh khắc trời đất quay cuồng, đất bụi vàng nâu xộc vào tai mũi, làm Cố Thanh Miên sắc đến không thờ nổi. Chờ tới khi trước mắt rõ ràng thì đã đến một chỗ ngoài thành.

Trình Chu kéo Cố Thanh Miên qua sửa soạn lại cho tươm tất, giả làm hai thư sinh trà trộn vào nơi sống của phàm nhân.

Vào thành, nghỉ chân, hòa nhập. Cố Thanh Miên một hỏi ba không biết, nói ba câu cũng chẳng hiểu gì, nếu không phải ngay cả chuyện trong tiên môn y cũng lơ ngơ láo ngáo, Trình Chu sẽ còn phải đoán xem y là đệ tử đại môn nhà ai ra ngoài rèn luyện.

Hay là loại còn chưa được dạy xong đã đi lạc.

Dưới sự chỉ đạo của ngọc tổ tông, Trình Chu phải mượn hai gian phòng hảo hạng. Cách Bách Kiếm trung còn khoảng mười ngày, bọn họ có thể nghỉ ngơi rồi chuẩn bị đầy đủ.

Vốn Trình Chu còn định căn dặn hai câu, phải thật lòng hết sức cẩn thận giữ ngọc, nhưng rồi hấn ngấm lại, dường như Cố Thanh Miên còn coi ngọc như bảo bối hơn hấn.

Thế thì thôi vậy.

Ở bên kia, Cố Thanh Miên bước vào trong phòng, quăng mấy cái phù đập vào cửa. Sau đó tìm một chén ngọc, đổ đầy nước linh tuyến vào đó, rồi cẩn thận để ngọc bội vào.

Minh ngọc vào nước, ánh lên màu xanh tươi sáng.

Y hài lòng nhìn một hồi, rồi lại than ngán thở dài, đáng tiếc mình đi vội vàng không mang theo lò luyện đan trên núi xuống.

Bây giờ thứ y muốn luyện là một cổ phương — Bách xuyên tán, lấy ý nghĩa trăm sông đổ về một biển, thành phẩm có thể lấy hồn thể đơn độc là vật chứa, hấp thu dung nạp sức mạnh của linh thể sinh diệt luân hồi, lâu dài cũng đủ để tập hợp sự đổi dời của vạn vật, khí tượng muôn dân, có khả năng cải thiên hoán địa.

Nhưng mà kỹ thuật luyện loại này rất phức tạp, cực kỳ khó nhằn, chỉ chút sơ suất đã trở thành cặn, mấy năm nay còn chưa thấy được thành phẩm bao giờ, duy chỉ có Bách Hồn giáo đương thời còn lưu đơn thuốc và không ngừng luyện tập.

Bách Hồn giáo được gọi là Tính giáo, tu được thiên cơ, các đệ tử dưới trướng toàn nói chuyện thần tiên, không tranh quyền thế, là tính thiên tính địa tính phong thủy tiên gia đại phái. Nhưng vạn năm

trước, có một vị thiên tài đan tu luyện ra Bách xuyên tán, tụ linh lực thiên địa để biến Tính giáo thành nơi sơn thủy phúc địa, chọc cho chúng môn đồ mắt, tranh nhau cướp đoạt, bùng nổ một trận tu sĩ đại chiến. Kết quả giữa lúc cướp đoạt, đan tu kia không chịu nổi tra tấn, niên thiếu vẫn lạc, Bách xuyên thất truyền.

Tính giáo thương gân động cốt, xác chết la liệt. Chương môn rơi vào đường cùng đành phải thả đan phương ra. Phương thuốc này cũng hết sức cổ quái, rõ ràng là vật tụ phúc, vật liệu để dùng lại toàn là thứ cực hung cực sát thiên địa, chúng môn không tin, nhưng tìm khắp trên dưới Tính giáo cũng không được. Cuối cùng có một nhà đứng ra làm chủ, phái các đan tu đỉnh cấp dưới trướng, tiêu tốn mấy năm, chiếu theo đơn thuốc, dùng hồn phách chương môn Tính giáo làm vật chứa, lấy Tính giáo làm lò đan, tụ tập tất cả vật liệu, luyện phương thuốc này.

Kết quả hôm suất lô ấy, gió thảm mưa sầu, núi lở quỷ khóc, trong khoảnh khắc chương môn hồn phi phách tán. Mà một đại phúc địa như Tính giáo, cứ thế biến thành nơi chí sát ở Cửu châu. Mây đen bao phủ quanh năm, nơi này gió thổi, nơi kia toàn là kiếm khí sắc bén; nơi này trời mưa, nơi kia rơi xuống toàn là độc — độc không thuốc nào chữa khỏi. Đất nơi đó tựa như một mảnh giấy dán trên cánh, chọc là thủng, động là hư. Lại bởi vì linh lực tiêu tan, quỷ khí thịnh hành, trở thành thánh địa ma đạo, người thời nay gọi là — Tuyệt địa phiến cốc.

Mà những đệ tử còn lại của Tính giáo không muốn rời đi, trong tiên môn lại chẳng còn đường, cứ thế nhập ma, trở thành — Bách Hồn giáo, thân thuộc với Khô Diệp cốc nổi danh nhất trong tứ đại Ma giáo, đóng quân ở tuyệt địa phiến cốc.

Bọn họ hành sự cực đoan, giết người như ngóe, còn không ngừng tu luyện Bách xuyên tán. Chẳng qua luyện được chỉ toàn là tàn thứ phẩm, tổn thương cực lớn với tu sĩ, nhưng không có hiệu quả tụ linh, ngược lại còn bị phê hồn đoạt phách, trợ giúp tinh tiến ma công. Môn hạ răn dạy: “Tiên ma nhất niệm.”

Năm đó Cố Thanh Miên nghe kể cũng thổn thức không thôi, chẳng qua thân là đan tu, y lại mơ hồ kỳ vọng, nếu có thể gặp mặt đan tu thiên tài kia một lần, luận đan đạo thì sẽ hạnh phúc biết bao nhiêu.

Đáng tiếc.

Đáng tiếc.

Đan phương Bách xuyên tán không phải bí mật, Cố Thanh Miên đã nhớ kỹ trong lòng từ lâu. Nhưng không có lò luyện thật sự y không dám ra tay, thất bại là chuyện nhỏ, hồn phi phách tán cũng chẳng sao, nhưng lỡ như làm ngọc bị thương thì không hay lắm.

Thanh Minh ngọc là bảo bối, cần được lưu truyền muôn đời.

Tận đáy lòng y nghĩ mình nên tìm một lò đan cực phẩm. Vật liệu Bách xuyên tán y đã có, không ít thứ là cầu cạnh Cố Tam Thanh, Hoa danh tác đã tới rồi. May mà lúc Cố Tam Thanh phản bội Thanh Hàn quan, chương môn gom luôn Bạch Minh ngọc của y, chứ không y đã luyện luôn từ lúc đó.

Lại qua hồi lâu, Cố Thanh Miên vẫn thờ dài, cuối cùng cảm thấy bản thân không chờ được nữa.

Y tự an ủi bản thân: Bỏ đi bỏ đi, không thể luyện Bách xuyên tán ngay được, phải luyện nguyên liệu cơ bản mài giũa trước, chuẩn bị thêm mấy phần.

Nghĩ thế y lại trở nên vui vẻ, khoan khoái lấy một hộp ngọc Lãnh hải từ túi trữ vật, cẩn thận mở ra, lấy một đóa Huyền ảnh tàn hà*. Hoa này đến từ Trường sinh cốc yêu giới, là huyền hoa, là một trong tam đại tiên môn, cảnh hoa của Hoán Hoa cảnh. Nghe nói hoa này đen như mực, có một trăm cánh hoa, là vật có thể huyền hoặc nhân tâm chỉ nhớ điều đẹp nhất. Thập toàn thập mỹ là thế, thiên đạo lại ghen ăn tức ở, một đời tàn kiếp, hoa nở đã tàn. (*sen tàn màu đen*)

Hoàn hảo quá mức, tên cổ là Tàn Hà.

Chỉ khi được hái vào lúc hoa nở, ủ trong hàn băng vạn năm, dùng hộp ngọc ngâm trong biển lạnh ngàn năm của Thanh Hàn quan chứa, mới có thể giữ cho sống tiếp một năm. Lấy giao tình của chương môn Thanh Hàn quan và cảnh chủ Hoán Hoa cảnh, lấy địa vị đan tu Phân Thần hiện giờ của Cố Thanh Miên, cũng khó khăn lắm mới duy trì được một năm của hoa.

Cố Thanh Miên nghĩ tới chuyện luyện đan thì thoải mái cả người. Y nâng hàn băng lên trước mặt, ngưng thần nín thở, dùng linh lực chấn vào tâm mạch, ép một giọt máu đầu tim, hòa vào trong linh tuyến Thiên Sơn.

Nước suốt từ từ tụ thành sương mờ, bao bọc lấy hàn băng.

Hơi nước ẩn hiện màu đỏ tươi mờ nhạt, lượn lờ ăn mòn hàn băng vạn năm. Cố Thanh Miên nhắm không chuyển mắt. Thấy hai canh giờ sắp trôi qua, gần tới nửa đêm, băng tan đến thời khắc cuối cùng, Cố Thanh Miên nhanh tay lẹ mắt, dùng linh lực căn nguyên chuẩn xác bao lấy sen tàn, hỏa linh nổi lên, cách tầng không khí, bọc lấy sen.

Mười ngón tay thoăn thoắt, liên tục kết ấn. Huyền ảnh tàn hà chỉ hóa thành tro khi bị đốt cháy ở một nhiệt độ nhất định một ngày một đêm, rồi sau đó lại tiếp tục đốt cháy nhiều lần, nung nóng từng lớp, tinh luyện nhiều lần, trải qua trăm lần mới trở nên tinh khiết.

Những thấy ngón tay Cố Thanh Miên thay đổi ảo ảnh không ngớt, đan hỏa rực sáng, một đóa mực đen trôi dạt giữa ngọn lửa. Y cẩn thận nâng lửa lên, một tay tiếp tục kết ấn, khống chế nhiệt độ, tay kia dẫn tử khí của Minh ngọc xanh.

Ai ngờ vừa ngược mắt, trong phòng lại có thêm một bóng người.

Trên cửa đã dán bùa đỉnh nhất của Thanh Hàn quan, có thể đi vào nhất định là Đại Thừa trở lên. Cố Thanh Miên không ngạc nhiên, cũng chẳng hoảng sợ. Y chỉ liếc mắt nhìn bóng người kia một cái, dẫn từ khí, tiếp tục đốt.

Linh diễm bùng lên những đóa hoa lửa, dưới sự điều khiển biến ảo của ngón tay, vẽ ra từng đạo phù văn có màu xanh lam rực rỡ. Cố Thanh Miên vẫn bất động giữa những phù văn xoay vần, tựa như con rối bị đóng đinh trên tường, chỉ còn các ngón tay nháy múa.

Một canh giờ, hai canh giờ...

Khách không mời mà đến cũng chẳng nói tiếng nào, Cố Thanh Miên vẫn bất phong bất động*. (**Tám ngọn gió thổi cũng không lay động*)

Cuối cùng mười hai canh giờ trôi qua, Cố Thanh Miên thu tay, cất tàn hoa sen tẩn vào hộp ngọc lãnh hải.

Hộp vừa được phong bế đã nghe đối phương chế nhạo: “Vì luyện đan, tới mạng cũng không cần?”

Giọng người tới như tiếng gõ ngọc, nghe rất vui tai, nhưng ngữ điệu lại hống hách nói toạc ra, câu chữ cứ như được khắc trên điện cửu tiêu vậy.

Cố Thanh Miên ngược mắt thấy một đạo y bào. Vạt áo xanh ngọc lay động, như mây trôi mịt mờ. Thân ảnh người kia không rõ lắm, chỉ mơ hồ dưới ánh trăng cửa sổ. Âm thanh như không lọt vào trong tai, xa xăm như tận chân trời. Cách linh hòa cách hơi nước, cách ánh trăng mờ mờ ảo ảo trong đêm tối.

Hắn có một đôi mắt phượng.

Rất nhiều năm tháng sau này Cố Thanh Miên vẫn nhớ, hắn có một đôi mắt phượng.

Một đôi mắt phượng cực đẹp.

Quyển 1 - Chương 8

“Mạng?”

Cố Thanh Miên cười, phong ấn đan dược, cẩn thận cất kỹ.

Y tùy ý ngửa người về phía sau, chống bên mép giường: “Sao các hạ lại đến?”

“Vậy sao ngươi lại đến?” Đối phương cười nhạo, “Thanh tự Thanh Hàn quan.”

Sắc mặt Cố Thanh Miên như thường, không thừa nhận, cũng chẳng phủ nhận, chỉ sửa lại xưng hô: “Mời tiền bối nói trước.”

Y ngồi tùy ý, kiếm của tiệm cầm đồ Lưu Ly cũng ném tùy tiện, hai tay trống không, chống trên giường, thật sự không có dấu hiệu phản kháng. Hai người nhìn nhau một chốc, y còn duỗi tay chỉnh vạt áo.

Chắc bởi bộ dáng của Cố Thanh Miên quá mức thản nhiên, ngược lại làm vị khách không mời mà đến có chút bức bối.

“Bản tọa hận nhất là Thanh Hàn quan —” giọng người tới như ngọc như sương, từng chữ tựa tuyết, “Ngươi không sợ bản tọa giết ngươi?”

“Vậy tiền bối quả thật rất nhân.”

Bằng không đã sớm động thủ.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh, chỉ còn lại đèn đèn bầu bạn và ánh

trắng lạnh lẽo. Gió mạnh nổi lên, lá cây xào xạc.

Thật lâu sau đối phương mới lên tiếng: “Người có Tụ linh tán đỉnh cấp.”

Cố Thanh Miên cười, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Hóa ra bên cạnh Trình huynh còn có cao nhân tiền bối bậc này, thất kính thất kính.”

Đối phương cười lạnh: “Cố Đồ, hồ đồ.”

“Hồ đồ là giả, mưu đồ là thật.”

Cố Thanh Miên cười không nói. Thủ đoạn của y nói cao minh thì cao minh, nói không cao minh thì cũng không cao minh.

Sau biến cố Đan Các, Trình Chu như đứng đầu ngọn mũi đao, Cố Thanh Miên y cũng không phải hoàn toàn an toàn. Thế nên đêm hôm đó, y không chỉ đổi Truy tung hương, mà còn bỏ thêm Tụ linh lên người hắc, biến Trình Chu giả thành “Phân Thần”. Thêm chuyện chương môn tịch thu Minh ngọc trắng của y, mà hầu như chỉ có chương môn và Quý Dao sư huynh biết việc này. Nên cứ thế, y giấu trời qua biển, lén lút đổi người.

Thế giới bây giờ, Đại Thừa hiếm khi xuất thủ, Phân Thần đã là đỉnh. Cố Thanh Miên đối phó với mấy tên đuổi giết Trình Chu, đương không đáng kể.

Y bọc thân phận “Vạn Mộc Xuân” bên ngoài; dẫn truy tung hương của hắc lên người mình; đặt “Cố Thanh Miên” trong bóng tối, hoàn toàn biến mất. Chỉ chờ sau này theo sát bọn họ, đợi khi Tụ linh tán tan đi, mấy kẻ kia phát hiện điều gì đó không ổn, lại âm thầm ra tay, bán cho Vạn Mộc Xuân một ân tình cứu mạng. *(tóm gọn là Miên tráo mình thành Chu, tráo Chu thành mình, giải quyết người truy đuổi Chu [mình] xong, sẽ chạy qua kịp lúc hỗ trợ [bán ân tình] cho Chu, hợp tình hợp lý mượn ngọc.)*

Chỉ là — Cố Thanh Miên không ngờ tới, Vạn Mộc Xuân lại là Trình Chu. Trình Chu có Thanh Hàn kiếm thuật và đan thuật, bị Cửu châu truy sát còn tồn tại đến nay, bên cạnh nhất định có người tương trợ.

Người này chẳng những phát hiện bị Đại Thừa truy tung, còn có sức đánh một trận.

Đây cũng là cách kém khôn ngoan nhất. Một khi có người ở cảnh giới cực cao đi theo bên cạnh Vạn Mộc Xuân, thì có thể nhìn thấu linh lực của hắn. Nhưng thật khéo thế nào, Trình Chu có chút hiểu biết với đan đạo, hai người thành một cặp tầm cỡ, có thể liên tưởng tới “Cổ Đồ” ngay lập tức.

Theo lý thuyết, Cố Thanh Miên hẳn phải chạy ngay đi. Nhưng mà, nhưng mà —

Minh ngọc xanh!

Đây là Thanh Minh ngọc đó!

Từ xưa đến nay mạng người thì nhiều chứ Minh ngọc xanh thì không có đâu nha!

Thế là Cố Thanh Miên vui vẻ đi theo, thế là Cố Thanh Miên vui vẻ ôm ngọc, thế là Cố Thanh Miên vui vẻ ngồi trong phòng này luyện đan.

Mà vui vẻ xong thì —

Cố Thanh Miên đứng dậy, khiêm khiêm tốn tốn nói: “Không đổi gạt tiền bối, ta thật sự không có tâm đoạt ngọc. Chỉ muốn mượn dùng một chút, dùng xong sẽ trả lại.”

“Tiền bối đã cho ta mượn ngọc, chắc cũng có điều cần? Chỉ cần trong khả năng cho phép của Cổ mẫu, ta nhất định làm được.”

Hiển nhiên đối phương đâu tin y, chỉ nói: “Tự linh tán, bản tọa muốn

tất cả Tụ linh tán của người.”

“Phải là đan thuật Thanh Hàn luyện, nhà khác, bản tọa không cần.”

Hắn nói chuyện có hơi lộn xộn, câu đơn còn chẳng rõ ràng, nói dài quá thì lộ hết khuyết điểm. May mà cũng không khó hiểu, Cố Thanh Miên gật đầu đáp ứng. Y mò mẫm vài cái trong tay áo, lấy ra mười bình ngọc, chuẩn bị đưa cho đối phương.

Người tới vung tay lên, mấy bình ngọc bay vào trong tay hắn, mở một bình trong đó ra, hít một hơi thật sâu. Tụ linh tán hít vào ngực bụng, mang theo linh lực thuần khiết nhất thế gian.

Hắn cầm một bình khác: “Người luyện thêm ba phần, dược liệu không đủ đi hỏi Trình Chu.”

“Cho người biết tên bản tọa — Tử Hàm.”

Cố Thanh Miên: “VẬY, TIỀN BỐI HỌ GÌ?”

Hay là, họ Tử? Chưa từng nghe ai họ Tử cả.

“Không họ.” (无姓: vô họ)

“Hóa ra là Vô tiền bối.”

Đối phương cười lạnh: “Không phải họ Vô, là không có họ.”

“Là Tử Hàm.” Ánh sáng xanh đột ngột bùng phát, còn Minh ngọc thì yếu ớt dần, ánh mây đen dần cắn nuốt ánh trắng. Chờ đến khi nó thông dong rồi đi, bên cửa đã chẳng còn bóng ai.

Cố Thanh Miên chần chờ chốc lát: “Tiền bối?”

Không ai trả lời.

Y cười lắc đầu, vươn tay bóc mấy lá phù chú, thầm nghĩ, Cố Thanh Miên à Cố Thanh Miên, nếu cứ tiếp tục thế này, sớm muộn gì người cũng sẽ chết vì đan đạo này.

Nhưng khi sờ lên phù văn, y lại hơi dừng lại — phù chú chưa bị tổn hại.

Cố Thanh Miên chậm chậm bóc từng tấm phù văn, thu vào, thầm nghĩ giữ lại còn có cái mà dùng. Sau đó y thử đẩy cửa — cửa ken két mở ra. Xem ra vị tiền bối Tử Hàm kia không sợ y bỏ đi.

Cố Thanh Miên đóng cửa lại, dán phù chú mới, rồi vén bào ngồi xuống.

Không vội không vội — Cố Thanh Miên thúc đẩy linh hỏa, dẫn tử khí — Chờ y luyện thêm đan phương này rồi nghĩ cách trốn.

Luyện thêm một lần, chỉ một lần.

Lần này nhất định phải đi, nếu không đi thì coi chừng toi đời thật.

Bốn ngày sau.

Trình Chu: “Cố huynh, người không sao chứ?”

Cố Thanh Miên luyện mười cái đan phương to to nhỏ nhỏ, chỉ cảm thấy linh lực hao tổn nhưng bản thân lại rất sảng khoái. Y tập tễnh xuống lầu, ánh nắng chói chang làm hai mắt đau nhói, y chẳng còn xú linh lực nào để bảo vệ mắt.

Thực khách trong sảnh đường đều liếc nhìn y, nhìn đến mức Trình Chu cũng có vài phần ngượng ngùng, nhưng Cố Thanh Miên chẳng phản ứng tẹo nào. Theo lý thuyết bản thân chính đạo tiên tu không cần tắm gội, thân đã tự mang một luồng thanh khí. Nhưng Cố Thanh Miên mặc đồ rất tùy ý, style quần đùi áo ngắn của nông phu khoác thêm chiếc trường bào, nhìn thật sự rất đau mắt.

“Cố huynh, ta van ngươi —” Trình Chu tóm Cố Thanh Miên qua, thô lỗ giật tay áo y xuống: “Mặc quần áo cho đàng hoàng.”

Cố Thanh Miên giật mình, hai ba phát kéo áo xuống, xấu hổ cười.

Không thể không nói, dùng Minh ngọc xanh thật sự quá sượng. Huyền ảnh tàn hà là yêu hoa đứng đầu, còn chưa thể hiện rõ ràng, nhưng những hung đan khi xưa bị kẹt lại hoặc tốn nhiều công sức, giờ đây đã có thể nhẹ nhàng tinh luyện, loại bỏ tạp chất. Cố Thanh Miên càng luyện càng phấn khích, càng luyện càng trầm mê, chờ sau khi y luyện xong mười viên hung đan thượng thừa, thì mới chợt nhớ mình còn phải chạy trốn.

Thôi bỏ đi bỏ đi, nhân sinh khổ đoản, luyện đan không dễ.

Lười chạy, lười chạy.

Cố Thanh Miên thả thân lên ghế, xuýt chút đã lăn ra bật ngửa. Cũng may Trình Chu lạnh tay lẹ mắt, nhào tới giữ ghế.

“Cố huynh, ngươi không sao chứ?” Trình Chu lặp lại lần nữa.

Cố Thanh Miên xua tay ý bảo không có việc gì, nhưng liếc thấy trên bàn bày đầy rượu thịt, đĩa gần nhất là tương giò bóng nhẫy và nhiều khúc xương được gặm tới bóng loáng. Cố Thanh Miên cúi đầu nhìn ống tay áo của mình, trên đó in năm dấu tay chói lọi, còn có mùi tương nóng hổi.

Trình Chu lúng túng: “Còn một cái, Cố huynh ngươi muốn không?”

Cố Thanh Miên thấy kỳ lạ: “Không phải ngươi đã tích cốc sao?”

Trình Chu khó hiểu: “Nên?”

Cố Thanh Miên cũng khó hiểu: “Trình huynh cũng tu đan đạo nhỉ.

Người không biết — đan tu phải cấm khẩu sao?”

Trình Chu lắc đầu, Cố Thanh Miên thấp giọng nói: “Đạo đan tu, nếm bách thảo, nhìn ngàn phương, ngộ vạn hóa. Rất nhiều dược thảo linh khí phải ôm vào trong không được lộ ra ngoài, phải dùng mắt mũi miệng lưỡi phân biệt niên đại chất lượng.”

“Đan thượng thừa và đan cực phẩm chênh nhau không quá lớn, khác biệt trong đó có thể là nguyên liệu không đủ đáp ứng, tỉ lệ không đúng; có thể là độ lửa không đủ, hoặc nhiệt độ không đồng đều...” Y dừng một lúc lại nói: “Mà cho thức ăn, linh dược, tiên tửu vào miệng, có thể làm vị giác của người thay đổi, ảnh hưởng đến sự phân biệt dược liệu.”

Trình Chu nhất thời ngây người: “Cái gì cũng không ăn, ai lại làm thế?”

Cố Thanh Miên mím môi, nói: “Ta.”

Trên thực tế, rất nhiều người bên cạnh y cũng vậy.

Thanh Hàn quan, Hoán Hoa cảnh, Vân Tiêu tông, Đan Các... Tất cả Huyền môn đỉnh cấp, các đệ tử đan đạo của thế gia tu tiên đều như thế.

Cấm khẩu, chẳng qua chỉ là bước đầu tiên để vấn đỉnh đan đế.

Trong lúc đó sẽ có rất nhiều người không nhin được nếm thử món ngon, phẩm rượu nhất phẩm, nhưng cũng chỉ nếm thử rồi thôi, rất ít ai như Trình Chu, ăn uống phủ phê không ngừng.

Trình Chu: “Người, người cấm khẩu bao lâu rồi?”

Cố Thanh Miên: “Từ lúc nhập đan đạo tới nay, vẫn luôn thế.”

Gần hai trăm năm, vẫn luôn thế.

Hai trăm năm này, y chưa hề nếm qua cao lương mỹ vị, chưa được thưởng thức rượu ngon lâu năm. Trước tích cốc thì dựa vào linh lực của trường lão, sau tích cốc lại càng không chạm qua. Ngay cả các linh đan diệu dược môn phái phát, ai cũng muốn bỏ vào miệng nếm thử, còn y thì chỉ mang đi đổi nguyên liệu dược thảo.

Cứ thế chớp mắt, hai trăm năm trôi qua.

“À, trước kia ta chỉ là một thằng nhóc lang thang.” Trình Chu cười cười, cắn một miếng chân giò, “Chín bữa đói một bữa no, thật không hiểu các người nghĩ sao có cơm lại không ăn.”

“Tích cốc cũng đâu cần được chấp niệm miệng lưỡi.”

“Hơn nữa, không ăn ngũ cốc lục súc, tồn tại còn có ý nghĩa gì?”

Hắn dùng răng xé, lớp da mềm chắc mang theo nước sốt cuốn lấy miếng thịt ngon lành.

Nhai nhai nuốt nuốt, hương vị đậm đà thơm ngon tràn vào đầu lưỡi, rồi lan dần lên mũi.

Trình Chu mỹ mãn thở dài, cúi người nhấp một hớp trà lúa mạch. Trà trong khách điểm thật kém chất lượng, nhạt nhẽo vô vị, nhưng lại có thể trung hòa được mùi thơm của tương giò, giảm bớt độ ngấy, mang đến cảm giác không thể miêu tả bằng lời.

“Khó mà nói.” Cố Thanh Miên nhìn hắn tiếp tục ăn uống, ánh mắt không khỏi kinh ngạc, nở nụ cười: “Mỗi người một chí, tồn tại cũng không chỉ để tồn tại.”

Trình Chu gật đầu đồng ý, rồi lại hỏi: “Cố huynh, người không thử thật sao?”

“Trước kia sư phó ta từng nói, không vào hồng trần, làm sao biết

hồng trần. Người kìm nén thế này cũng không tốt.”

“Phụt, sao người biết ta chưa nhập hồng trần?” Cố Thanh Miên cười, trước khi Trình Chu phản ứng lại nói: “Đúng rồi, lần này ta xuống lầu —”

Trình Chu gật đầu, vừa nghe, vừa cảm thấy nhập hồng trần mà y muốn nói chính là xuống tầng một khách điểm.

“Là Tử Hàm tiền bối kêu ta hỏi người chút thảo dược, Tụ linh tán.”

Trình Chu phun trà cái phụt.

“Gì? Người, hửn —”

Cố Thanh Miên cau mày bối rối: “Không phải tên này? Tử trong tử tự, hàm (涵) trong hàm dưỡng (涵养)? Hửn nói thế mà, hay lúc đó ta lơ đãng nên nhớ nhầm.”

Trình Chu chịu sự áp bách của Tử Hàm rất sâu, trong lòng còn sợ hãi: “Chữ Tử đúng rồi, chữ Hàm bên trái là chữ Vương (王), phía trên bên phải là chữ Kim (今) trong kim nhật (今日), bên dưới là một chữ Khẩu (口).” (琤)

Cố Thanh Miên giương mắt: “Người nói là — Tà Ngọc (斜玉) bên cạnh?”

Trình Chu sửng sốt: “Không phải, là chữ Vương mà. Khi viết thì hơi nghiêng chút, hay ta nhớ nhầm?”

Cố Thanh Miên không trả lời, chỉ là càng cau mày hơn, thiếu điều muốn xoắn tít, “Tà Ngọc Hàm? Ai lại lấy cái tên như vậy?”

Dù sao Trình Chu cũng chẳng biết mấy về tiên môn, từ trước đến nay không biết thì hỏi: “Tên này có gì không đúng à?”

Cố Thanh Miên nói: “Không có gì, chỉ là hơi hiểm thấy thôi.”

Trình Chu rõ ràng không tin, nhưng nghĩ hồi vẫn là chia nguyên liệu cho y. Cố Thanh Miên nhận đồ, xoay người lên lầu.

Sàn nhà kê lên cốt kết, người đi ngang qua sẽ liếc mắt nhìn ống tay áo loang lổ của Cố Thanh Miên. Nhưng y vẫn đứng đưng.

Ban đêm cũng chẳng có phù chú nào bị phá.

Không có ai đi vào gian phòng này.

Trình Chu cứ đeo ngọc trên cổ, lồ lộ bên ngoài.

Cao nhân bên cạnh Trình Chu.

Tử Hàm.

Hàm.

Ngọc từ miệng người chết. (死者口含之玉: tử giả khẩu hàm chi ngọc)

Y phá bỏ phong ấn trong phòng, đẩy cửa ra, rồi lại dán phù chú: “Linh ngọc sinh ra để dưỡng hồn, nhưng ta không nghĩ Minh ngọc cũng thế.”

Y xoay người, thử dò xét: “Tiền bối thật sự bám vào trên ngọc?”

Minh ngọc xanh bỗng nhiên khẽ động, linh tuyến cuộn cuộn, sương mù mờ mịt bay lên, tụ thành một đám sương xanh.

Sau đó, giọng Tử Hàm truyền đến.

“Người đoán ra nhanh đấy.”

Cố Thanh Miên nở nụ cười: “Không dám.”

Tử Hàm lạnh lùng: “Nói cho người biết cũng không sao, người đỡ phải lãng phí thời gian suy nghĩ không đâu.”

“Bản tọa không phải tàn hồn nát phách bám vào ngọc, không phải là thứ tề tán hồn thủy* có thể mặt sát.” (*nước thuốc tán hồn*)

Cố Thanh Miên ngược mắt nhìn đám sương mù kia, không rõ bóng người, nhưng có thể cảm nhận được một ánh mắt đang dò xét mình.

Lạnh lùng, nhạt nhẽo, mang theo tử khí và sát khí nặng nề.

“Bản tọa chính là khối Minh ngọc xanh này.”

Lần này thì Cố Thanh Miên sửng sốt.

Y buột miệng thốt ra: “Sao vậy được? Quảng Hàn lên tiếng phê phán, Trường Sinh Phong Cốc, quần yêu thịnh thế đã kết thúc một vạn năm trước.”

Năm đó Hàn Mặc tộc và Trường Sinh cốc đã cắt đứt con đường hai giới nhân yêu. Nhân gian trải qua vạn năm, sớm đã không còn nước Luân hồi để ban sinh mệnh cho vật chết.

“Đúng vậy.”

Đối phương hững hờ nói: “Nhưng lúc bản tọa đắc đạo, là khi quần yêu thịnh thế.”

Cố Thanh Miên trừng mắt.

Rốt cuộc Trình Chu có biết thân phận của vị được hắc đeo trên cổ là gì không?

Yêu phân cửu giai, thập giả trường sinh. (*Yêu chia chín cấp, mười*

người trường sinh.)

“Đúng rồi, bản tọa là Thanh Minh ngọc yêu.”

“Đứng hàng thập giai.” (*Đứng hàng mười*)

Quyển 1 - Chương 9

Lời Tử Hàm vừa dứt, mặt đất đột ngột rung chuyển.

Tiếng la hét vang lên khắp nơi.

Nhưng chấn động này cực kỳ ngắn ngủi, thoáng chốc đã lắng yên.

Sau đó là tiếng Trình Chu vang lên ngoài cửa: “Cố Đồ, mở rồi!”

Cố Thanh Miên sửng sốt: “Không phải còn mấy ngày nữa sao?”

Y bóc phù chú, Trình Chu phá cửa xông vào. Mặt mày hấn ửng hồng, hai mắt lấp lánh: “Bách Kiếm trùng được khai quật, đây là sắp mở rồi — tổ” hấn nuốt chữ “tông” vào trong, cung kính nói: “— tiền bối.”

Tử Hàm cười lạnh, ánh xanh tiêu tán: “Vậy thì đi.”

Minh ngọc bay ra khỏi chén, bay lên phía trên Trình Chu. Trình Chu thống khổ nhìn Cố Thanh Miên, lấy ra một cái túi thêu, bỏ ngọc vào, tiếp tục treo lưng lửng trên cổ.

“Tiền bối, lần này ngươi có thể nắp kỹ.”

Tử Hàm không trả lời.

Trình Chu xoay người muốn đi, Tử Hàm lại mở miệng: “Hồ đồ kia, đi theo.”

Cố Thanh Miên lấy ngón tay chỉ mình: “Ta?”

Trình Chu trà trộn ở Cửu châu lâu vậy rồi, chịu không biết bao nhiêu thua thiệt, vậy mà vẫn không bỏ được tật xấu xưa nay của mình.

Từ khi hấn biết Cố Thanh Miên biết được sự tồn tại của vị ngọc tổ tông này, hấn cứ như tìm được bạn đường, còn sinh ra mấy phần thân cận: “Tiền bối, y cũng đâu phải kiếm tu, đi Bách Kiếm trùng nhiều nguy hiểm —“

“Còn muốn dùng Minh ngọc không.”

Cố Thanh Miên không đi không được.

Y xoay người, hất tay đổ linh tuyến trong chén, quét chén ngọc vào trong tay áo: “Đi, Trình huynh, cùng đi nào.”

Trình Chu chỉ cảm thấy lòng tốt biến thành lòng lang dạ thú, lại khuyên: “Cố Đồ, ngươi cứ chờ ở đây đi, khi nào ra tới —“

“Sao ngươi nói nhiều vậy?” Tử Hàm bức bối nói: “Bản tọa chưa từng thấy tiểu bối nào nói nhiều như ngươi.”

Trình Chu mắc nghẹn, ngài gặp được mấy tiểu bối rồi hả?

“Bản tọa có cách bảo vệ y.”

Đầu Trình Chu đau như muốn nứt, chẳng muốn nhắc nhở ai kia, từ khi gặp hấn người này đều là đáng về bệnh hoạn lạc lìa, toàn dùng kịch độc Đại Thừa để trấn áp hấn. Vậy lấy gì mà bảo vệ Cố Đồ?

Cố Đồ bên kia lại không ở trong trạng thái, còn hưng phấn hỏi: “Thật sự có thể cho ta mượn? Mượn một năm cũng được?”

Trình Chu: “Cố Đồ, ngươi bình tĩnh —“

“Nếu chuyện thành, đương nhiên có thể.”

“Được, một lời đã định.”

Trình Chu: “.....”

Thế là một ngày sau, hai người một ngọc lên vào Bách Kiếm trùng. Vừa vào kết giới đã trông thấy biển người mênh mông, trên trời dưới đất, trong tầm mắt đều là tu sĩ. Giữa kết giới là một đụn đất lớn, trên đó cắm một tấm bia đá.

Bọn Cố Thanh Miên vẫn còn vây bên ngoài, không nhìn thấy điểm cuối của tấm bia, chỉ thấy nó cao ngất ngưỡng, chọc thủng tầng mây.

Bia đá rất dày, trên đó có hai chữ đỏ tươi: “Kiếm Trùng.”

Con chữ hào hùng, từng nét bút sắc bén, tiếng gươm dao động. Xưa nay Cố Thanh Miên không hiểu lắm về kiếm đạo, không ngờ Bách Kiếm trùng thực sự là mộ phần đỉnh thiên lập địa.

Y định thần nhìn kỹ, đã thấy hai chữ kia dần dần, dần dần nổi lên, hóa thành kiếm ấn, lại từ từ, từ từ biến thành trường kiếm lạnh lạnh. Dưới âm phong lãnh dương, kiếm khí đục cốt ngấm hồn. Chưa chờ y phản ứng, trường kiếm đã đột ngột chuyển động, mũi kiếm đối diện hai mắt, hung hăng đâm xuống.

Xung quanh bỗng nhiên kêu gào, tinh phong cuồng vũ, sát khí tràn ra. Nhưng Cố Thanh Miên vẫn bất động. Vạn kiếm sắp chạm vào chóp mũi, bỗng “đình” một tiếng, toàn bộ biến mất không còn gì.

Cố Thanh Miên: “Đây là — cái gì?”

Xa xa có trường lão lên tiếng: “Tất cả đệ tử không phải kiếm tu, nhanh chóng rời đi! Nhanh chóng rời đi!”

Cố Thanh Miên quay lại nhìn Trình Chu, Trình Chu cũng mờ mịt.

Hai người đối mắt nhìn nhau, lại nghe Tử Hàm lạnh lùng nói: “Trạch Kiểm trận (*Trận chọn kiếm*).”

Cố Thanh Miên khó hiểu, nhưng Trình Chu lại kích động: “Hóa ra đây là Trạch Kiểm trận!”

Hắn nhìn phía dưới, lại có mấy phần thất vọng: “Ta không nên nghĩ đơn giản như vậy.”

Cố Thanh Miên: “Trạch Kiểm trận, ta nhớ Thanh Hàn quan cũng có một tòa Trạch kiếm sơn.”

“Hai cái này thì liên quan gì?”

“Người không hiểu chuyện này.” Trình Chu nói: “Mỗi một môn phái kiếm tu lợi hại, đều có Trạch Kiếm sơn, Trạch Kiếm phòng, Trạch Kiếm — dù sao cũng nhiều lắm.”

Hắn chỉ mộ bia kia, trong mắt cuồng nhiệt: “Nhưng đều là làm giả theo Bách Kiếm trùng.”

“Trạch Kiếm trận của Bách Kiếm trùng, là căn nguyên của vạn kiếm. Chọn kiếm, chọn kiếm, chọn kiếm của thiên địa, kiếm của nhân tâm.”

“Không phải kiếm tu chân chính, sẽ không qua được trận này. Ngược lại, thần hồn còn bị chấn động, đau đớn khôn nguôi —” Trình Chu nói đến hứng khởi rồi đột ngột dừng lại, quay đầu nhìn y: “Từ từ, ngươi là sao đây?”

Cố Thanh Miên mờ mịt: “Ta cũng không biết mình bị sao.”

Tử Hàm mở miệng: “Tiên thiên kiếm tâm.” (*sinh ra đã có kiếm tâm*)

Trình Chu kinh ngạc, thấy vẻ mặt của Cố Đồ vẫn mờ mịt như cũ: “Ngươi cũng là tiên thiên kiếm tâm?”

“Vậy sao người lại đi theo đan đạo?”

Cố Thanh Miên nắm bắt trọng điểm: “Cũng?”

“Cái này không quan trọng.” Trình Chu ngơ ngác nói: “Người, ta nhớ rõ người bảo người có sư phó. Sư phó của người, sư phó của người không mang người đi Thức Hồn trận?”

Thức Hồn trận là trận pháp mà mỗi đệ tử tiên môn đều phải đi qua, thường là ở lúc Trúc Cơ. Các đệ tử huyền môn đều có thiên tư, mượn Thức Hồn trận sẽ tìm ra thể chất đặc thù và phương hướng thích hợp. Bằng cách này, có thể tránh được rất nhiều đường vòng.

Trình Chu trợn mắt há mồm, thầm nghĩ đáng tiếc.

Tiên thiên kiếm tâm xưa nay khó tìm, chưa xuất thế đã nhập kiếm đạo, sinh ra đã là kỳ tài kiếm mạch. Đáng vẻ bây giờ của Cố Đồ, so sánh không thỏa đáng thì là, giống như vừa sinh ra đã là Văn Trạng nguyên đầy bụng kinh luân, nhưng sai lầm bị gió táp mưa sa đưa đi thi Võ Trạng nguyên.

Cố Thanh Miên suy tư chốc lát: “Không — sư phó ta còn có vài đệ tử.”

Vài đệ tử Thanh tự. (*chữ Thanh*)

“Xưa nay ông ấy bận rộn sự vụ, có thể đã đề cập với ta, có rảnh thì đi Thức Hồn trận, nhưng mà, có thể do ta —” Y dừng lại, “Quên mất.”

Trình Chu: “.....”

“Sư phó của người mà biết thiên tiên kiếm tâm như người theo đan đạo, chắc có mà tức chết.”

Cố Thanh Miên thầm nghĩ, cái này thì hên xui, dù sao Thanh Hàn quan không thiếu nhất chính là kiếm tu.

Khi nói chuyện, bốn phía lại rối loạn từng bừng, Cố Thanh Miên ngẩng đầu, thấy bên ngoài bia mộ đang bong ra từng mảng, bụi đất tuôn rơi, lộ ra hàng chục đạo vết kiếm. Có dài có ngắn, có sâu có nông.

Tất cả đều trở nên kích động.

Cố Thanh Miên: “Đây lại là cái gì?”

Trình Chu: “Vết tích kiếm đạo.”

“Đừng xem thường cái này. Chỉ có người đạt tới đỉnh cao mới có thể để lại vết khắc trên Kiếm bia, vết tích càng sâu, càng khó lường.”

“Chỉ cần lưu lại vết khắc, kiếm này đạo này sẽ nhập vào Kiếm Trùng, một khi chủ nhân ngã xuống, bội kiếm hẳn dùng để khắc sẽ bay về Kiếm Trùng. Người chết nhưng đạo còn. Từ nay về sau, mặc cho thế sự biến hóa xoay vần, môn phái phân hợp ra sao, đạo cũng bất diệt. Tồn tại cùng luân hồi, cộng sinh cùng thiên địa.”

Trình Chu vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào mộ. Trong mắt hắn là ngọn lửa thiêu đốt và dục vọng, giống như kiếm tu khắp mảnh đất trời này, trong mắt mỗi người đều có dục vọng giống nhau. Kiếm Trùng không phân tiên ma, không nhận giai tầng, mặc kệ là con nhà nòi hay huyền môn đại phái, mặc kệ là thằng nhãi vừa Luyện Khí hay trưởng giả Đại Thừa, ở trong này không khác gì phàm nhân, khảo nghiệm, chẳng qua chỉ là hai chữ “Kiếm đạo”.

Một người.

Một kiếm.

Một đạo.

Huyền môn vẫn luôn gọi đây là Bách Kiếm trùng, nhưng mỗi một

kiếm tu đều biết, trên Bách Kiếm trùng, chẳng qua chỉ có mười hai người từng lưu được dấu vết, cách trăm còn rất xa.

Một vạn năm, mười hai người.

Đằng sau mỗi một dấu vết, đều là thiên kiêu chi tử, bên trong mỗi một vết, đều là kiếm pháp tuyệt diệu thiên địa tán thành.

Đây là một hồi, kiếm đạo thịnh yển.

Mà bây giờ, Trạch Kiếm trận hiển linh, kiếm đạo lộ vết.

Bách Kiếm trùng yên lặng ngàn năm, cuối cùng cũng sắp mở!

Quyển 1 - Chương 10

Trong phút chốc, đất trời chuyển động. Âm phong chọc trời, mây đen cuộn cuộn. Một đạo âm sắc lạnh lạnh phát ra từ trong mộ, vang vọng cả đất trời.

“Tuyệt thág sáu nhân gian, Lạc Hoa Si tình kiếm.”

Trình Chu nhin không được kéo kéo Cổ Thanh Miên, các khớp tay trắng bệch: “Vô tình đạo! Đây là Si tình kiếm của Lạc Hoa các chủ!”

Cổ Thanh Miên đã sớm như lọt vào trong sương mù, bị hấn lắ đến mất cả hướng: “Không phải Si Tình hả? Sao lại còn Vô Tình đạo?”

“Hầy.” Trình Chu: “Thág sáu nhân gian lấy đâu ra tuyết? Nói kiếm si tình, chẳng qua là đạo quá vô tình.”

Giữa lúc lời buông xuống, cuồng phong đại chấn, một vệt kiếm quang chỉ thẳng trời cao. Trong bóng kiếm dày đặc, hư ảnh nổi lên. Hư ảnh kia lập tức thẳng bóng, tay áo tung bay, hai ngón tay giơ lên làm kiếm, lượn lờ trong mây đen, nhưng chỉ là muối bỏ biển.

Đám người ngừng thờ, đã thấy hư ảnh kia vươn tay, một thanh trường kiếm bay ra khỏi mộ phần, phi thẳng tới.

Đây là kiếm tu đã sớm tạ thế, đây là kiếm tồn tại trên thế gian này.

Kiếm của hấn.

Một người một kiếm, cách thời gian và âm dương lạnh lẽo, chạm vào nhau.

Kiểm tu nâng tay, trong sâu thẳm mây đen, đoàn hoa chợt nở. Tựa như nắng xuân lộng lẫy, muôn hoa khoe sắc, phác thảo lên bức cửu tiêu cấm tú sơn hà. Hoa đào non mịn, hoa lê trắng muốt, trùng trùng điệp điệp lần lượt nở rộ.

Cuối cùng, hoa khai đồ mi, đúng là lúc cực thịnh cực mỹ.

Kiểm tu đột nhiên giương kiếm. Kiếm quang vừa tới, đoàn hoa vỡ nát, rồi bỗng nhiên hóa thành tuyết bay đầy trời, bọc theo kiếm khí sắc bén rơi xuống đất, lưu lại một vết rách sâu.

Hoa chí đồ mi xuân tương tẫn, si đào thâm xử phản vô tình. *(Đồ mi nở cũng là lúc xuân hết, si tình quá sẽ thành vô tình)*

Cùng lúc đó, một tiếng ầm vang lên, mộ phần Bách Kiếm trùng từ từ trầm xuống, lộ ra một lối vào ngay ngắn. Lối này chỉ cho phép một người tiến vào, âm kiếm vang lên, tuyết bay cuồn cuộn.

“Nghe nói mỗi lần đều đổi một hoa văn.”

Trình Chu mở miệng, nhìn chăm chăm cửa vào: “Cố huynh, giờ ngươi phải làm sao –“

Lời hần vừa ra, mọi người chợt cảnh giác quan sát, nhưng có một nữ tu thanh y cười to: “Có gì phải sợ!”

Nói xong, rút kiếm mà lên, tiến thẳng vào trong ánh kiếm tuyết bay.

Nhất thời chỉ nghe thấy tiếng xương gãy truyền đến. Tuyết rơi dày đặc, màu máu tuyết đẹp bắn lên. Nhưng những kiếm tu phía sau không ai nhượng bộ, liên tục nhào vào, cả đám người lần lượt biến mất sâu trong tuyết cùng nữ tu.

Tử Hàm: “Kiếm nơi này sẽ biến hóa mạnh yếu theo đối thủ, cái nó khảo nghiệm là kỹ năng.”

Sẽ không mất mạng.

Trình Chu nhìn Cố Đồ, đối phương gật đầu.

Thế là hai người cũng theo đó mà lên, mạnh mẽ vào cửa.

Vừa tiến vào hai người đã bị bạo tuyết cản trở tầm mắt, bên dưới là vực sâu không đáy, bên trên là kiếm khí thấu xương.

Cố Thanh Miên không biết tình trạng bên Trình Chu ra sao, nhưng chỗ y rất tốt — kiếm khí vỗ vào người y cứ như gãi ngứa, quần áo còn không rách.

Cố Thanh Miên bất ngờ cứ thế biết được đẳng cấp của mình.

Đi thẳng xuống, chờ khi hai chân y giẫm trên mặt đất, trước mắt đã tụ tập mấy kiếm tu, quần áo đều rách nát, trường kiếm trong tay cũng sáng loáng. Một người một kiếm, một kiếm một đạo.

Cố Thanh Miên nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp rút kiếm, hai ba nhát đã cắt quần áo tả tơi, lẫn vào trong đám người giống mình.

Y cầm kiếm lẳng lặng quan sát. Nhưng thấy bọn họ đứng trên một bình đài cao cao có thể chứa tầm mười người, xung quanh là nham thạch nóng chảy, bọt nước sôi sục, nổ tan từng cái như đóa hoa lửa. Chỉ cách đó vài bước là một cây cầu độc mộc, vẫn chỉ cho một người đi qua.

Cố Thanh Miên không hiểu chiến trận này, nhưng theo kinh nghiệm nhiều năm, chỉ thoáng qua đã biết nham thạch nóng chảy này là tam muội chân hỏa có độ tinh khiết cao.

Đây là thứ tốt để luyện đan.

Cố Thanh Miên dán mắt vào nham thạch thật lâu, mạnh mẽ áp chế

dục vọng muốn đi qua.

Y đợi một lát, lại có thêm người nhốn nháo rơi xuống, từng người từng người phun máu, chặt vật không thôi. Thế nhưng bọn họ bỏ dây rất nhanh, cẩn thận quan sát bốn phía. Nữ tu thanh y kia quần áo nát bươm, cả người bết máu. Nàng tiện tay lau rồi nắm chặt trường kiếm, xoay người lên cầu gỗ.

Mấy người đằng sau cũng không chịu thua kém, cũng bước lên theo.

Kiểm tu trên bình đài ngày một nhiều, lên cầu độc mộc cũng ngày càng nhiều.

Cuối cùng, Trình Chu cũng từ trên rơi xuống.

Trước khi rơi xuống, hắn cầm kiếm xuống đất, cố định thân mình. Quỳ mạnh xuống đất, phun máu.

Mắt Cố Thanh Miên ngưng đọng.

Kình y của Trình Chu đã rách bươm, túi đeo trên cổ cũng chẳng biết đâu mất, có lẽ đã nát trong kiếm tuyết kia. Sợi dây đỏ trên cổ hắn cũng lung lay muốn đứt.

“Vạn —” Trước khi Cố Thanh Miên đến gần thì một người khác đã rớt xuống, khéo sao đề lên bắp chân của Trình Chu.

Hắn rên một tiếng, đau đến tóa mồ hôi. Trùng hợp làm sao, kẻ vừa đến còn mang theo một đạo kiếm khí Vô Tình kiếm chưa tiêu tan, đánh lên Trình Chu, cắt đứt sợi dây đỏ.

Đất trời tắt tiếng, Cố Thanh Miên trợn mắt nhìn sợi dây đỏ đứt đoạn, Minh ngọc xanh lơ vờn vòng tung bay.

Minh ngọc độc nhất vô nhị tản ánh sáng xanh lục, bên dưới là nham thạch cực nóng đang sáng rực.

Tam muội chân hỏa, đốt vạn vật thiên hạ.

Tay Cố Thanh Miên duỗi ra ngay khi y còn đang suy nghĩ, y chưa từng biết mình có thể nhanh đến thế. Trình Chu hết hồn: “Cố Đồ!”

“Keng” một tiếng, trường kiếm rơi xuống đất, Cố Thanh Miên đỡ ngọc bằng một tay, thân thể đã vươn ra khỏi bình đài. Trình Chu từ phía sau nhào lên kéo y, nhưng chỉ chạm được góc áo — quần áo của tiểu tử này quá nát.

Chờ đến khi Cố Thanh Miên kịp phản ứng lại, y đã soi mình dưới nham thạch. Nhiệt khí phả vào mặt, lửa bốc nghi ngút, sẵn sàng tiếp nhận tế phẩm. Thuở thiếu thời Cố Thanh Miên từng tưởng tượng qua vô số kiểu chết, nhưng chưa bao giờ có loại này.

“Phịch.”

Tuy nhiên thế trượt bỗng dừng lại, cơn đau đớn trong tưởng tượng cũng chẳng xuất hiện, ngược lại có thứ gì đó kéo tay y thật mạnh.

Một bàn tay lạnh lẽo nắm lấy tay y.

Ánh xanh nứt toác, sát khí ngập tràn.

Nhất thời Cố Thanh Miên còn chưa kịp phản ứng, y kinh ngạc ngẩng đầu, rồi sau đó — chẳng thể rời mắt.

Đây là, yêu sao?

Ngọc bích làm cho màu áo đen như mực, tóc sắc như đao, trường mi như họa.

Bốn phía đột nhiên rối loạn, Tử Hàm nâng tay bế ngang Cố Thanh Miên lên. Một lớp ánh sáng xanh bao phủ hẳn, trừ Cố Thanh Miên ra thì không ai thấy rõ mặt người này.

Cố Thanh Miên chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi đắng. Trên người Tử Hàm cực lạnh, là cái lạnh tử sát khí đến từ Minh ngọc xanh, thêm cả hỏa diễm nóng rực bên ngoài, bên lửa bên băng, ép tới mức tim y nhảy bình bịch.

Tử Hàm hơi rũ mắt, đó là một đôi mắt phượng hơi xếch, rực rỡ tự phụ. Chẳng biết hắc đã lửng lơ trong không trung từ khi nào, thanh bào như mây cửu tiêu, trong tản ra lúc ấy, tựa như mưa phất giữa trời.

Bể ngễ chúng sinh.

Bên dưới có người quát hỏi: “Người tới là ai?”

Tử Hàm lại hoàn toàn không để ý tới. Cố Thanh Miên chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó, xung quanh lại rực rỡ ánh sáng. Y mờ mịt ngó xung quanh, thì biết đây là một gian thạch thất đơn sơ, chỉ độc một cái giường, không còn gì khác.

Nếu đây không phải là giường ngọc, chắc Cố Thanh Miên đã mau lẹ ghép nó với cái trong động của mình.

“Người thật sự không hiểu kiếm thuật.”

Cố Thanh Miên sững sốt, ngẩng lên thì thấy Tử Hàm đang đứng trước mặt mình. Nơi bốn bức tường treo dạ minh châu, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt nhu hòa, chiếu vào đôi gò má của người ấy, càng thêm tô rõ mắt phượng môi mỏng, mặt lạnh như ngọc.

Cố Thanh Miên không hỏi hắc sao lại biết, chỉ quy củ đứng dậy, quy củ hành lễ: “Phải.”

Tử Hàm tiến lên một bước.

Cố Thanh Miên lùi về sau một bước.

Y lại hành lễ, không kiêu không nịnh nói: “Uy áp của tiền bối quá thịnh, vãn bối không chịu được.”

Tử Hàm hừ lạnh: “Yếu ớt.”

Thế nhưng căn phòng ngập tràn yêu khí lạnh lẽo lại theo lời mà vơi.

Hắn xoay người, trong phòng bỗng tuếch hiện ra một cái bàn gỗ, bên trên có một bình ngọc. Đầu ngón tay Tử Hàm vẽ một đường, xuất hiện hai chén rượu.

Cố Thanh Miên nói: “Vãn bối không uống rượu.”

Tử Hàm nhú mày.

Không thể không nói, bình thường hắn đẹp quá mức, nên ngay cả một cái nhú mày trông cũng rất ưa nhìn.

“Chỉ có đàn tu các ngươi nhiều quy củ.”

Nói xong, hắn trực tiếp cầm bình uống.

Cố Thanh Miên nói: “Trình huynh không cần nệ những điều này, tiền bối có thể gọi hắn tới.”

Tử Hàm cười nhạt.

“Ngươi khỏi phải nói bóng nói gió.” Tử Hàm phất tay lên tường: “Đây là Kiếm trùng.”

Ngay lập tức, vách tường hiện lên ánh sáng, nhưng lại chiếu đoạn cầu độc mộc kia. Trình Chu đang kéo theo vết thương tập tễnh đi trên đó.

Cố Thanh Miên sửng sốt, lại thấy Tử Hàm uống thêm một hớp rượu.

Tiếp đó, vách tường lại xuất hiện quang ảnh, là tầng tầng lớp lớp những kiếm tu đủ loại kiểu dáng, đi trên những con đường khác nhau. Mà Tử Hàm, an vị dưới bức tường đầy quang ảnh.

Trong chớp mắt, tựa như trăm ngàn loại nhân sinh, trăm ngàn lớp thời gian trùng điệp lên mặt hắn.

Minh ngọc, phần lớn sinh ra ở nơi hung thần, lấy máu đổ vào, tử khí quán thân.

Nơi hung thần, máu đổ vào, tử khí quán thân.

Trong phút chốc Cố Thanh Miên như đoán được điều gì.

“Nghĩ đến hai giới nhân yêu chia cắt đã lâu, chắc người chưa từng nghe qua Thập giai cấm lệnh?” Tử Hàm khôi phục linh lực, tâm tình khá là vui vẻ: “Thập giai cấm lệnh, hay còn gọi là Trường sinh cấm lệnh.”

Yêu phân cửu giai, thập giả trường sinh. Một khi yêu thành thập giai, sẽ đột phá giới hạn vạn vật, vượt ngoài tầm với của thiên đạo. Vậy nên đại yêu thập giai thường phải chịu trói buộc của thiên đạo, linh lực gần giống phạm nhân.

Chỉ có một nơi mới cho phép bọn họ khôi phục yêu lực nguyên bản. Đó là thánh địa yêu giới, nơi tập hợp tất cả các yêu tôn từ khi khai thiên tích địa – Trường Sinh cốc.

“Kiếm trùng là một tiểu thế giới, bắt nguồn từ một khối đá của Trường Sinh cốc.” Tử Hàm nói: “Thêm kiếm pháp của một vị kiếm tu, huyền ảnh của một vị hoa yêu mà thành.”

Hắn nhìn về mặt của Cố Thanh Miên.

“Đúng đấy, bản tọa sinh ra ở đây, lớn lên ở đây.”

“Là ngọc thủ mộ của Kiếm trùng này.”

Quyển 1 - Chương 11

“Thế nhưng, tiền bối trấn thủ Kiếm trùng, vậy sao lại gặp Trình Chu ở ngoài?”

Tử Hàm tạm ngừng. Hắn lắc lư bình rượu trong tay: “Đến thời hạn một ngàn năm, bản tọa có thể đột phá kết giới đi ra ngoài —”

“Bản tọa —” Hắn dừng lại, cau mày.

Dạ minh châu trong phòng có chất lượng rất tốt, ánh sáng mờ mờ ảo ảo, đều nét lên đôi môi ai kia đang mím.

Cố Thanh Miên nghĩ đến Tự linh tán, lập tức hiểu rõ — Đoán chừng sau khi vị tổ tông này ra khỏi kết giới thì phát hiện mang theo không đủ.

Trong một chốc Cố Thanh Miên thật sự hơi muốn cười. Cũng may y dừng lại kịp, nghiêm mặt nói: “Vậy sao tiền bối còn để Trình Chu ở đó?”

Tử Hàm hừ lạnh: “Gã là kiếm tu, đường nên đi thì phải tự mình đi.” Hắn liếc nhìn vách tường: “Hơn nữa, trước khi vào Kiếm trùng, bản tọa đã hỏi gã. Tự gã chọn con đường này.”

Trên tường lại hiện tình huống của Trình Chu. Không biết hắn nhặt được một cành cây từ lúc nào, gắng gượng chống tiến về phía trước. Từng bước từng bước, giọt mồ hôi to chừng hạt đậu hòa với máu lẫn xuống, từng giọt từng giọt, lại nhanh chóng bốc hơi do nhiệt khí.

Trên vai hắn không có vật gì, lại tựa như ngàn tầng núi cao chồng lên, ép đến xương cốt rung động. Máu từ thất khiếu chảy ra, tiến vào miệng, nhuộm đỏ hai hàm răng trắng.

“Về phần ngươi –” Hình chiếu Trình Chu bỗng thu nhỏ lại, khuất sau bóng của hàng tá người. Mỗi một kiếm tu đều nặng nề tiến lên phía trước.

Bên cạnh Tử Hàm trôi lên một lò đan: “Cửa ải này tùy từng người mà khác nhau, ngươi có đi cũng chỉ uống công.”

Cố Thanh Miên nghĩ về kiếm tuyết, chân thành than thở: “Cũng đúng.”

Tử Hàm ghen hống.

Đời này hắn đã gặp qua không biết bao nhiêu kiếm tu, ai chẳng mang cả bầu nhiệt huyết, nghịch thiên mà đi? Thực sự chưa từng gặp ai lại thừa nhận mình vô năng, còn rất thẳng thắn, giọng điệu vui mừng.

Ở bên này, Cố Thanh Miên đã bị lò đan thu hút sự chú ý. Tử Hàm còn khống chế lò đan làm nó bay lơ lửng giữa không trung, Cố Thanh Miên không chờ được mà sáp tới. Y cẩn thận đi quanh là đan một vòng, trợn to hai mắt: “Lò tốt! Tốt lắm!”

Y ngẩng đầu, khẩn thiết hỏi: “Tiền bối, ta có thể kiểm tra nó không?”

“Phí lời.” Tử Hàm khống chế hạ lò đan xuống, vung tay một cái được liệu bày đầy đất: “Bắt ngươi tới đây là để ngươi luyện đan –”

“Được, được!” Cố Thanh Miên chưa đợi nghe xong đã hớn ha hớn hở. Y cúi đầu, xé luôn hai mảnh đồ rách rồi quần lên tay. Sau đó nằm úp sấp luôn tại chỗ, bắt đầu kiểm tra khung bệ lò đan.

Chẳng hề có chút tư thái nào.

Tử Hàm chỉ biết đỡ trán.

Có thể luyện thành một lò đan tốt hay không, thì đay lò rất được chú trọng. Phải nhìn mức độ truyền nhiệt, chịu nhiệt và độ nóng đều của nó. Nhưng hiếm có ai thực sự nằm xuống xem. Vì tư thế này quá bất nhã.

Tử Hàm: “Sao người không nhắc lên xem?”

“Đúng ha —” Cố Thanh Miên bưng tỉnh đại ngộ. Giọng y truyền từ dưới lên, bởi vì luồn dưới đáy nên nghe có vẻ ồm ồm: “Nhưng mà, ta không thích khi luyện đan phải —”

Dường như y gõ xuống đáy lò mấy lần, tiếng nói vang lên khá chi là hài lòng: “Phân tán linh lực để nhắc lò lên.”

“Tuy thế thì tiện cho việc nhìn độ nóng, nhưng đan luyện ra sẽ có chút chênh lệch. Mặc dù chưa chắc thấy được, nhưng chung quy vẫn có.”

“Cho nên, phải để lò trên đất rồi nhìn.” Cố Thanh Miên bò ra, quần áo lại rách thêm vài mảnh, “Dù sao lúc nhắc nó lên, gió thổi vào cũng khác.”

Tử Hàm không biết nói gì, chỉ thấy người kia đầu tóc buông xõa, quần áo lộn xộn, vài sợi còn buông trên gò má, che khuất cả môi răng. Mái tóc đan tu như mực, đôi người trong trẻo, càng làm nổi bật ánh mắt tựa như tinh hà lấp lánh.

Lúc ở bên ngoài, Tử Hàm không có linh lực để hóa hình, đương nhiên không rảnh dò xét vị “Đan tu hồ đồ” này. Bây giờ nhìn kỹ, đôi mắt này thật sự không tệ, nghĩ đến còn có Dịch dung đan, bộ dáng vốn có chắc cũng phải được lắm.

Ai ngờ tiếp đó Cố Thanh Miên xắn tay áo, cuốn tóc dài lên, buộc vài

cái cổ định trên đầu.

Tử Hàm: “.....”

Cố Thanh Miên nhắm mắt trầm tư, trong đầu nhớ rõ bộ phận dưới đáy lò. Sau đó y ném hai miếng vải rách lúc nãy ra ngoài, dùng Thiên sơn linh tuyến rửa tay, mở lò, bắt đầu kiểm tra bên trong.

Tử Hàm mắt không thấy tâm không phiền, dứt khoát quay đầu đi, trong tay lại thêm một bình rượu, tiếp tục quan sát tình huống trong Kiểm trùng.

Một ngày, hai ngày... Mấy chục ngày sau.

Tử Hàm đột nhiên mở mắt.

Nhóm người đầu tiên đã đến Kiểm bia.

Kiểm bia, là điểm cuối cùng của toàn bộ Kiểm trùng, liên quan trực tiếp tới tấm bia đá chọc trời bên ngoài. Tất cả kiểm tu đến nơi đây, đều có thể thông qua Kiểm bia lĩnh hội tâm pháp, quan sát kiếm đạo của bậc tiên hiền. Có thể lựa chọn học tập, cũng có thể lựa chọn rút kiếm thử một lần, lưu lại đạo của bản thân.

Đương nhiên, từ xưa đến nay, bao nhiêu kiểm tu đã gãy kiếm nơi này. Phàm là thứ có thể trường tồn với thời gian, thì đâu thể thiếu thiên tư, số phận, nhân sự. (*thiên thời, địa lợi, nhân hòa.*)

Hoặc có một, hoặc có hết cả ba.

Nhóm người thứ nhất cũng là những người chưa từng thất bại trên đường, lần đầu đã thuận lợi thông qua. Họ đi đứt quãng, thường bị rút lại, cuối cùng, chỉ còn năm người.

Năm người, chỉ có một thanh trường kiếm, toàn thân đầm máu.

Dẫn đầu là nữ tu thanh y kia, cũng là nữ tu duy nhất trong năm người. Mạng che mặt của nàng đã sớm rách bươm. Mặt mày như họa, một đôi mắt phượng, dung mạo xinh đẹp.

Tử Hàm canh thời gian cũng thật chuẩn, Cố Thanh Miên đã luyện xong viên đan cuối cùng, dược liệu cũng vừa hay dùng hết, chỉ có thể dừng lại.

Sau đó y ngẩng đầu thì nghe Tử Hàm nói: “Kỳ lạ —”

Cố Thanh Miên khó hiểu: “Sao cơ?”

Tử Hàm: “Đã lâu bản tọa chưa gặp đồng loại.”

Cố Thanh Miên nghiêng đầu, khi trông thấy hình ảnh của nữ tu kia thì sửng sốt, kinh ngạc nói: “Hợp Hoan tôn giả — Không đúng, đây là, đệ tử Thanh Hàn quan?”

Y hết hồn: “Đại sư tỷ?”

Tử Hàm dùng giọng điệu mỉa mai: “Lợi hại ghê ha, vậy mà còn nhận ra sư tỷ người.”

“Muốn bản tọa vỗ tay khen không?”

Cố Thanh Miên ngượng ngùng nói: “Này — bình thường sư tỷ hay dùng lụa che mặt —”

Y nhớ lại một chốc, phát hiện rõ ràng sư tỷ dùng lụa che mặt hay dùng, trang phục hay mặc, thế là Cố Thanh Miên quyết định ngậm miệng không nói.

Tử Hàm cũng không định truy hỏi đến cùng, chỉ nói: “Trên người nàng có huyết mạch yêu tộc — xuất thân Hoán Hoa cảnh?”

Cố Thanh Miên gật đầu: “Lâm sư tỷ là trưởng tỷ của cảnh chủ Hoán

Hoa cảnh.”

Tử Hàm nhướng mi, nhìn kiếm tu vừa đến cau mày hỏi: “Song Mộc tiên tử đến từ Hoán Hoa cảnh, sao lại muốn đoạt cơ duyên kiếm đạo với chúng ta?”

Tộc Hoán Hoa cảnh, trong cơ thể vốn có huyết mạch của thượng cổ hoa yêu, sinh ra đã là kỳ tài huyền đạo, cứ sao lại muốn bỏ gốc lấy ngọn, vứt bỏ huyền đạo mà tu kiếm thuật? Thậm chí còn tranh đoạt cơ duyên vô thượng của kiếm đạo?

Lâm An cười lớn, đâm kiếm xuống đất. Tóc nàng rối tung, không trang điểm, cả người chùng chất vết thương. Nhưng đáy mắt nàng sắc bén, kiếm khí tăng lên.

Đó là kiếm khí vô cùng độc đoán, bá đạo đến cực điểm, điên đảo loạn vũ, gió cuốn mây tan. Xen lẫn với Thanh Hàn kiếm khí đặc thù, thẳng thừng đứng đó, tựa như từng lớp băng tuyết trùng trùng điệp điệp giữa biển cả mênh mông. Như thể liếc mắt nhìn vào, là thiên địa hàm sương.

Ma xui quỷ khiến làm Cố Thanh Miên nhớ tới năm đó được ban hào, y quý trên đất. Bên ngoài là một ngọn băng đẳng, tuyết rơi lất phất. Lão tổ nhìn y hồi lâu, cuối cùng thở dài: “Tài của đạo này, thiên vị đạo kia.”

“Vậy gọi là Đồ đi.”

“Song Đồ.”

Song Đồ.

Song, Đồ.

Hai con đường.

Thiên tư là một chuyện, ý niệm lại là một chuyện khác.

Dễ dàng là một chuyện, khó khăn cũng là một chuyện khác.

Vô số con đường đặt ngang ở đó, nhưng cuối cùng y lại chọn con đường “hồ đồ”.

Bây giờ đã hai trăm năm trôi qua, y gần như đã quên mất đạo hiệu này.

Cố Thanh Miên nở nụ cười. Từ Hàm quay lưng về phía y, không phát hiện nụ cười này, thế nên chẳng biết có mấy phần không giống “Cố Đồ”, cũng không giống “Cố Thanh Miên”.

Y lắc đầu, cũng kệ người kia có nghe thấy hay không: “Đây có gì mà phải sao với trăng.”

Sinh ra là kỳ tài huyền thuật, sao lại đi kiếm đạo?

Nắm giữ tiên thiên kiếm tâm, sao lại đi đan đạo?

Năm đó y trở về thế nào — Dù cho không am hiểu, dù cho chưa từng dễ dàng — Chẳng qua là muốn tu, nên tu.

Lâm An dưới kia ngừng cười, lạnh lùng nói: “Chẳng qua là muốn đoạt, nên đoạt.”

Quyển 1 - Chương 12

Sau khi nghe Lâm An trả lời, kiếm tu hừ lạnh, vẻ mặt bất thiện. Lâm An cầm kiếm, đáy mắt lạnh băng. Những kẻ khác sống chết mặc bây không nói lời nào.

Kiểm bia được bao quanh bởi một ao nước, ngăn cách với lớp đất sét đỏ và những vách đá gồ ghề. Màu đất đỏ rực quá mức, không biết do màu đất vốn thế, hay do vấy máu mà ra.

Tử Hàm khoanh tay, nhíu mày nhìn.

Vất vả lắm năm người mới đến được tận đây, tuyệt không phải vì tranh chấp nhất thời. Hai bên giằng co một chốc, cuối cùng cũng không xung đột nhau. Lâm An thu kiếm trước, kiếm tu kia cười lạnh, thu hồi tầm mắt. Mấy người đề phòng có biến, cẩn thận quan sát Kiếm bia, nghiên cứu xem làm sao để đạt được truyền thừa.

Ai ngờ Lâm An vẫn chẳng chút sợ sệt. Nàng phi thân qua ao nước, thậm chí còn không đi thăm dò, cũng không đi tìm Kiếm đạo của bậc tiên hiền, mà là trực tiếp rút kiếm, đối diện với Kiếm bia.

Kiểm tu mắng: “Cuồng vọng.”

Lâm An chẳng quan tâm, trường kiếm chém xuống thật mạnh ——

Khoảnh khắc mũi kiếm chạm vào bia đá, nàng rên lên một tiếng đau đớn, kinh mạch vỡ tung, máu tươi đỏ rực chảy xuống ao.

Trong nháy mắt, nước trong ao đột ngột chuyển thành màu đen, nhuộm đầm từng tầng lớp lớp, sau đó phát động hợp hoan.

Đất đỏ tươi, bia hoang tàn, hoa mềm dịu.

Gió nhẹ thổi qua, ánh đèn bốn phương vụt tắt. Chỉ còn lại một chùm sáng lạnh lẽo thấm thấu qua khe đá, tựa như đêm dài vô biên, hàn nguyệt vắng vẻ.

Cố Thanh Miên: “Đây là —-”

Tử Hàm mím môi. Đôi mắt phượng nhướng lên, giọng điệu chế nhạo: “Hắn giấu hay thật.”

Cố Thanh Miên khó hiểu: “Sao lại nói vậy?”

Hỏi một đấng Tử Hàm trả lời một nẻo: “Thanh phong minh nguyệt, hàn thủy liên hoa, nhìn thiên địa bao la mà không cầu một góc.”

Đây là Kiếm quyết của Thanh Hàn quan, cũng là quan huấn. Đến nay Cố Thanh Miên cũng không biết câu này có ý gì. Nhưng khi thấy ao nước Hợp hoan hoa khai, Thanh phong lãnh nguyệt, rất nhanh cũng hiểu được.

“Ý ngươi là —-”

Kiểm trùng.

Là một khối đá của Trường Sinh cốc, thêm một kiếm tu nhất danh, một vị hoa yêu mà thành.

“Bách Kiếm trùng là do tổ tiên Thanh Hàn quan dựng nên?”

“Tổ tiên?” Tử Hàm cười nhạo: “Kiếm trùng, xuất từ tay chương môn đời thứ nhất của các ngươi.”

Lời này rơi xuống, như sấm trên đất bằng. Nhất thời Cố Thanh Miên không biết phải trả lời thế nào, lại nghe hắn nói: “Các đời đại chương

môn của Thanh Hàn quan, đều có tên Thanh Hàn, người không biết vì sao?”

Cố Thanh Miên thành thật lắc đầu. Cố Thanh Hà từng nhắc tới quy củ này với y, nhưng chỉ xem như vui đùa, nói làm chương môn thật đáng thương, vừa thanh vừa hàn, lại còn không được chết ở trên Thanh Hàn sơn.

Tử Hàm liếc mắt nhìn y: “Chương môn đời thứ nhất của các người, vốn tên là Giang Thanh.”

“Hắn ái mộ yêu tôn Trường Sinh cốc, chủ nhân của Huyền ảnh tàn hà — Hàn Mộc Lạc Ảnh.”

“Thanh Hàn, là chữ cuối trong tên hắn, gắn với chữ đầu tiên trong tên người kia.”

Đến nay Tử Hàm vẫn nhớ, người kia liệt tửu nhập hầu, cười to vung kiếm. Sau này bao nhiêu kiếm tu đến đi Kiếm trung, cũng không sánh bằng Giang Thanh năm đó, kiếm vẫn minh nguyệt, đồ ý thanh phong. (*Kiếm hỏi trăng sáng, lòng hỏi gió trong.*) 徒倚: *băn khoăn, bồi hồi.*

Thanh Hàn quan, Thanh Hàn sơn, Thanh Hàn kiếm, Thanh Hàn chân nhân.....

Bên ngoài đều nói Kiếm tu Thanh Hàn quan sinh ra đã cô tịch, nhất thế thanh hàn. Lại không biết hai chữ Thanh Hàn này không có hàm nghĩa gì đặc biệt, chẳng qua là muốn từ tên đến họ của hai người, được buộc chặt lại với nhau, đời đời kiếp kiếp không rời xa nhau mà thôi.

Kỳ thật kiếm quyết kia cũng chẳng có ý nghĩa gì đặc biệt.

Có lẽ chỉ là một lời âu yếm Giang Thanh nói với Hàn Mộc Lạc Ảnh. Một vạn năm trước, nhân yêu hai giới đứt đoạn, Giang Thanh chôn

xương nơi này. Nếu như Hoa yêu có thể đến đây thêm một bước, gặp nhau một lần.

Thanh phong cho y, minh nguyệt cho y, thiên địa rộng lớn thế này, một góc Giang Thanh cũng không cần, hết thảy đều cho y.

Hắn chỉ cần y.

Chỉ tiếc, Trường Sinh phong cốc, Hoa yêu sẽ không đến nhân gian nữa. Năm đó Hàn Mộc Lạc Ảnh lưu lại một hạt giống hoa ở Hoán Hoa cảnh, giữa thế gian rộng lớn, e rằng chỉ có người của Hoán Hoa cảnh, mới có thể gọi lên cảnh tượng “Hàn thủy liên hoa” này.

Mà Hoán Hoa cảnh chuyên công huyễn thuật, nào lại tới Kiếm Trùng.

Cố Thanh Miên nghiêng đầu nhìn hắn, ngữ điệu tùy ý, đánh ngang sườn: “Tiền bối biết Giang chương môn?”

Tử Hàm liếc mắt đã thấu: “Dừng ở đây, tiếp nữa, ngươi không nên nghe.”

Cố Thanh Miên “Ừm” một tiếng.

Tử Hàm nhìn y đầu bù tóc rối đến bức mình, vung tay cởi bỏ chùm tóc của y. Cố Thanh Miên không rõ ý hắn cho lắm, nên tùy hắn nắm tóc mình. Tử Hàm cong đầu ngón tay, một chiếc lược ngọc xuất hiện.

Ai ngờ lược ngọc vào tay, Tử Hàm dừng lại.

Lược ngọc kia là vật được Giang Thanh sử dụng khi còn sống. Năm đó hắn được tắm nước Luân hồi, sơ khai vô tri, mở mắt trông thấy người đầu tiên trên thế gian, là Giang Thanh.

Lão tặc kia chải ngược cho hắn hai búi tóc cô nương, còn chẳng biết xấu hổ mà cười: “Nhi tử, mau gọi cha nào.”

Tử Hàm hẳn là ngọc yêu một giới, nào biết quy củ thế nhân ra sao?
Thế là đội cái búi tóc này suốt ngàn năm.

Suốt ba ngàn năm ấy, mấy thế hệ kiếm tu nhìn thấy búi tóc này của
hắn chỉ dám cười không dám nói.

Nghĩ đến đây, trên trán Tử Hàm nổi gân xanh bần bật.

Hắn tiện tay cầm lấy tơ hồng bản thể của mình.

Khóe mắt Cố Thanh Miên thoáng thấy dây tơ, đứng cứng ngắc.

Tóc đen buông xuống, triền miên quăn quýt. Năm ngón tay Tử Hàm
như ngọc, mang theo ý lạnh, lướt qua bên gáy. Gom lấy mái tóc y
từng chút một, dùng dây đỏ buộc lên.

Hoa dưới bờ rục rở.

Hợp hoan, hợp hoan, một đóa lại một đóa, tựa như nở rộ từ đáy lòng
ai. Nhưng chung quy vẫn phải lụi tàn, hóa thành những cánh hoa tán
loạn theo gió, từng hoa từng hoa rơi xuống người Lâm An. Máu còn
đỏ, nhưng vết thương đã dần dần khép miệng, biến mất không còn
gì.

Ngay cả sẹo cũng không.

Trắng lạnh như sương, gió mát không nói.

Đây là ngăn cách thời gian, là nhu tình lưu luyến vốn định cho người
khác.

Kiểm tu thấy dị tượng xuất hiện, kinh miệt nói: “Yêu nữ.”

Lâm An gào thét: “Kiểm so với năm xưa, đoạn nhân thế vạn vật!”
Tiếng hét vừa dứt, kinh khí bắn ra, sóng lớn vỗ bờ, cuồng phong bạo

vũ. Nàng không kiên trì được nữa, lão đảo lui về phía sau, chống kiếm lên đất.

Nàng vẫn không để ý tới kiếm tu kia, chỉ ngẩng đầu, đã thấy trên Kiếm bìa, vừa có thêm một vết cắt.

Vết kiếm cực mỏng, nhưng khiến nàng phải tròng lớn hai mắt. Bốn người đằng sau cũng không nói nên lời. Kiếm trủng ngàn năm mở một lần, ngoại trừ hai lần ngẫu nhiên, lúc khác chỉ thêm được một vết kiếm ngân.

Nàng đã khắc xuống, vậy có nghĩa là, bốn người còn lại, hi vọng không còn lớn.

Kiếm tu kia không tin, rút kiếm ra đánh, nhưng lại bị tung lên thật mạnh, phun đầy máu.

Ba người kia cũng không đợi nữa, liên tiếp tấn công vào Kiếm bìa, rồi lại lần lượt ngã xuống.

“Không! Sao thế được!” Kiếm tu kia kinh ngạc hét lên: “Yêu nữ! Người dùng yêu thuật!”

Lâm An mắt diếc tai ngơ, chỉ tra kiếm vào vỏ, cung kính thi lễ với Kiếm bìa đối diện.

Nàng có ngạc nhiên, nhưng cũng không vui mừng đến ngây ngất, cứ như một vết này, vốn phải là như vậy.

“Đa tạ chư vị tiền bối chỉ điểm, văn bối đã biết, đạo phải đi thế nào.”

Nói xong, nàng cũng chẳng thèm nhìn những đạo kiếm ngân khác, quay người bước đi.

“Người, người!” Kiếm tu kia lại làm thêm mấy lần, nhưng vẫn như cũ không để lại dấu vết. Nhất thời hấn khó mà tin được, hai mắt đỏ

bừng, nói không lựa lời, “Phi — Nữ nhân còn xuất đầu lộ diện, y phục xốc xếch, tử muội các ngươi cũng chẳng phải thứ tốt!”

Lâm An vốn lờ đi, gã kia cư nhiên dám được đằng chân lên đằng đầu.

Nhưng khi gã vừa thốt đến chữ “Muội”, bỗng nhiên Lâm An dừng lại, Trọng kiếm vung ra, hung hăng nện xuống. (*kiếm của Lâm An tên Trọng kiếm*)

Kiểm tu nghiêng người chột lóe, Lâm An rút kiếm, người kiếm hợp nhất, gần như tạo thành một luồng ánh sáng, phá vỏ mà đi. Ngử điệu kiếm tu kia cuồng vọng, cũng có chút vốn liếng để cuồng. Quay người lại chắn, đỡ lấy Trọng kiếm.

Gã ta xì một tiếng, phản thủ vi công, đâm thẳng vào mắt nàng, như muốn khoét hai mắt nàng ra.

Trường kiếm cắt qua gò má Lâm An, sâu đến lộ xương. Nàng lại không lùi bước, bộc lộ rõ sự sắc bén.

Trọng kiếm chĩa thẳng vào đối phương, gần như muốn gãy.

Tử Hàm cười lạnh: “Uổng cho thiên tư mà lòng dạ lại hẹp hòi, nóng nảy không thôi.”

“Không thành vật quý.”

“Ngược lại, sự tử của ngươi là một hạt giống tốt. Nàng vừa được lĩnh ngộ, nhưng chưa hiểu thấu đáo, không thể dứt ở nơi này.” Tử Hàm nói xong, thanh quang đại chấn.

Đây cũng mục đích của Giang Thanh, nên lưu hấn ở lại Kiếm Trùng.

Đột nhiên trước mắt kiếm tu kia tối sầm, nặng nề ngã xuống. Hư ảnh Tử Hàm chột lóe, người đã xuất hiện trước Kiếm bia.

Đám người kinh hãi, vội vàng giơ kiếm. Nhưng Tử Hàm chỉ phất tay, những người khác đã bị một lực lượng vô hình đè xuống đất. Duy chỉ mình Lâm An đứng đó, cầm kiếm định chém.

“Kiếm đi như nét bút nghiêng, cứng quá sẽ gãy.” Tử Hàm chấp một tay sau lưng, ngón trỏ tay kia đỡ mũi kiếm của Lâm An, chẳng nhúc nhích, “Tiểu kiếm tu, đừng đi vào ngõ cụt.”

Tử Hàm không đánh tan quang ảnh, nên dù Cố Thanh Miên ở trong phòng cũng có thể nhìn thấy tình trạng của họ. Nhưng góc độ này ở trên Kiếm bia, Tử Hàm lại nói nhỏ, nhất thời y không nghe được gì.

Cố Thanh Miên dùng chút tò mò của mình, tiến lên, dán sát tai vào vách tường.

Sau đó y phát hiện, mình vốn không dựa vào tường được.

Ngược lại bên cạnh còn trống không.

Cái nơi quỷ này vậy mà không có tường!

Cái gọi là quang ảnh vốn kết nối trực tiếp với không gian ngoài kia!

Vì thế khi Cố Thanh Miên còn chưa kịp phản ứng, thân đã té từ trên Kiếm bia xuống. Chỉ nghe “bịch” một tiếng, eo y đập lên trên đỉnh bia, đau đến run người. Y lập tức lật lại, thì thấy mình nằm luôn trên bia, trơ mắt nhìn mọi người bên dưới đang ngẩng đầu, nhìn về phía y, sau đó thần sắc đột biến.

Lúc này đây, Tử Hàm phản ứng chậm hơn mọi người không ít. Hắn ngơ ngác hồi lâu, không thể tin mà nhìn Cố Thanh Miên, nghiến răng kèn kẹt nói: “Cố, hồ, đồ!”

Cố Thanh Miên: “À? Bần đạo không phải hồ đồ.”

Bần đạo chỉ là — thông minh một đời, nhất thời hồ đồ.

Quyển 2 - Chương 1

Trong lúc nhất thời, Cố Thanh Miên và đám người hai mặt nhìn nhau. Y vội vàng bò lên thì nghe thấy: “Á!”

Cố Thanh Miên trơ mắt nhìn Trình Chu không biết từ nơi nào trên trời rơi xuống. Vận khí của hắn rõ ràng tệ hơn y nhiều, không rớt ngay trên bia mà rớt xuống bên cạnh.

Cố Thanh Miên muốn đưa tay kéo hắn cũng không được.

Ở Kiếm trùng yêu khí thịnh, linh lực yếu, căn bản không thể ngự kiếm phi hành. Trình Chu xoay người, cầm kiếm đâm vào bia, nỗ lực cố định cơ thể. Sau đó “két” một tiếng tụt xuống, rớt ngay đối diện Tử Hàm.

Tử Hàm thấy Trình Chu bay tới, trực tiếp tránh sang một bên, thế là Trình Chu lại “bụp” nện người lên đất, phun hai ngụm máu.

Cố Thanh Miên cúi đầu, tiếp theo giật nảy người — một kiếm của Trình Chu vậy mà khắc thành một vết hoa ngân trên bia.

Cố Thanh Miên: “Cái này —”

Y cúi đầu xem vết kiếm, lại mê mang nhìn Tử Hàm, nhưng sắc mặt đối phương xanh mét, nhìn y, chứ không phải nhìn vết kiếm. Trên thực tế, ngoại trừ Lâm An, thì những người ở đây mặt mày đều xanh mét.

Lâm An thản nhiên nhìn bọn họ, thờ ơ. Chỉ là hươu kiếm, mạnh mẽ đâm vào kiếm tu bên cạnh: “Lần sau, ta còn nghe người nói bậy một

câu về nàng.”

“Nói một chữ, ta sẽ đánh gãy một cái răng của ngươi.”

Nói xong, nàng trực tiếp thu kiếm, quay đầu đi.

Mà Tử Hàm cũng chẳng nhìn nàng, chỉ nhíu mày, sau đó xòe năm ngón tay ra.

Cố Thanh Miên chỉ cảm thấy thắt lưng căng cứng, trước mắt đột nhiên thay đổi, xuất hiện trước mặt Tử Hàm.

Mặt mày như ngọc, mắt phượng môi mỏng.

Cố Thanh Miên vô thức lùi về sau, vừa lúc Tử Hàm thu tay, để y nhẹ nhàng rơi xuống đất. Sau đó, đối phương vỗ vai y. Cố Thanh Miên quay đầu, ngược mắt thì thấy trên đỉnh Kiếm bìa thành linh lồm vào một khúc.

Cố Thanh Miên: “...”

Tử Hàm: “Người khác thì lưu lại vết kiếm, ngươi thì hay rồi.”

“Lưu lại —” hần ngấm nghĩa Cố Thanh Miên đánh giá, “Vết eo?”

Cố Thanh Miên chết lặng, chỉ đành vội vàng ngậm miệng làm bé ngoan.

“Tiền, tiền bối.” Trình Chu lại phun một búng máu. Tử Hàm không dùng yêu lực trấn áp hần, cho nên hần vẫn có thể đứng dậy. Tử Hàm liếc nhìn, rồi cảm nhận được nhóm kiếm tu thứ hai cũng đã đến.

Năm ngón tay kết ấn, tạo thành một vòng ánh xanh bao trùm cả ba người lại. Chờ đến khi ánh xanh tan đi, ba người đã không còn bóng dáng. Những kiếm tu còn lại nhao nhao bò dậy, hoàn toàn không

nhớ được gì: “Vừa, vừa xảy ra chuyện gì?”

Khi Cố Thanh Miên lấy lại tinh thần, bọn họ đã đứng ngay ngắn trong rừng cây. Bốn phía có một vòng kết giới, mà Trình Chu đã hôn mê bất tỉnh, trôi nổi giữa không trung, được một đám sương xanh vây lấy.

Cây cối cao nhưng không rậm, vì thế ánh sáng chiếu qua làm chói mắt.

Cố Thanh Miên đang cẩn thận quan sát bốn phía, thì nghe Tử Hàm nói: “Đừng nhìn, đây không phải Kiếm trùng.”

Chênh lệch cảnh giới quá lớn, y căn bản không biết Tử Hàm ở đâu. Lúc này nghe giọng, quay đầu, mới thấy đối phương đang dựa lưng vào cây.

Ngọc yêu vẫn một thân thanh bào như cũ, chỉ là thiếu đi những ám văn, kiểu dáng mộc mạc hơn rất nhiều. Làm hắn trông như một khúc gỗ mun, môi mỏng răng trắng, mặt mày càng thêm xuất chúng.

Màu mắt Tử Hàm hơi nhạt. Rời khỏi Kiếm trùng tối tăm, đôi người của hắn dưới nắng trời như nhuốm chút ánh xanh, như bóng cây trùng điệp dao động. Tựa như yêu nghiệt khuynh quốc bước ra từ thoại bản dã sử, mắt phượng lúng liếng, khiến người ta thần hồn điên đảo.

Cố Thanh Miên không cưỡng được lại ngắm thêm vài lần.

“Tên nhóc này trước khi đến gần Kiếm trùng đã đi lạc vào đồng hoa Hải Lan, lẩn lê không bao lâu thì rơi khỏi đó.” Tử Hàm ngó qua Trình Chu, “Mệt cho bản tọa còn thắc mắc người chạy đi đâu mất rồi.”

Cố Thanh Miên đột nhiên hứng khởi: “Từ từ — Hải Lan, trong Kiếm trùng có Hải Lan?”

Hoa Hải lan.

Nó cùng một đạo với Huyền ảnh tàn hà, thuộc thập đại kỳ hoa của Trường Sinh cốc. Lúc hoa nở, vô sắc vô hình, nhưng trong đó lại ẩn chứa đại đạo, nhất hoa nhất giới, nhất khắc nhất niên, nên còn gọi là Giới hoa, Thiên đạo hoa.

Nghĩ đến Trình Chu lặn ngụp trong đồng hoa Hải lan chốc lát, như lén trộm nhìn thiên đạo, mới có thể nhẹ nhàng lưu lại một vết kiếm trên Kiếm bìa.

Chẳng qua đối với Cố Thanh Miên mà nói, quan trọng hơn là — Hoa Hải Lan, cũng là một trong những nguyên liệu của Bách xuyên tán.

Tử Hàm gật đầu: “Thì sao?”

Cố Thanh Miên lấy lòng cười nói: “Tiền bối, cái gì tiểu nhân cũng nguyện ý làm, không biết có thể ——”

Tử Hàm cười nhạo, một hộp ngọc bay ra giữa không trung, rơi vào trong tay Cố Thanh Miên.

Cố Thanh Miên hí ha hí hửng.

Tử Hàm vung tay, Trình Chu dần dần hạ xuống, nằm trên đất. Hắn vẫn nhắm mắt mê man, nhưng vết thương trên người đã khép lại. Sau đó Tử Hàm nhìn về phía Cố Thanh Miên, “Về phần ngươi — Đừng có ôm chặt như thế, bản tọa cũng không tranh với ngươi — Bản tọa muốn ngươi thành thật trả lời mấy vấn đề.”

Cố Thanh Miên dồn dập đáp ứng, tay cũng chẳng chậm chút nào, trực tiếp nhét hộp ngọc vào trong tay áo. Rồi y ngẩng đầu, mặt vô tội.

Tử Hàm trực tiếp vào vấn đề chính, “Ngươi là song trọng kiếm tâm?”

Hắn nhìn chằm chằm vào mặt của Cố Thanh Miên, không bỏ qua chút

biểu hiện nào. Hẳn biết Cố Thanh Miên dùng Dịch dung đan, nhưng Dịch dung đan không che được biểu cảm. Nhưng trên mặt Cố Thanh Miên lại mờ mịt: “Song trọng kiếm tâm là gì?”

Tử Hàm nhú mày.

Tiên thiên kiếm tâm, hậu thiên kiếm tâm, hai người này đều là cực phẩm kiếm đạo ngàn năm khó gặp. Nhưng người trước ở thiên tư, người sau ở lĩnh ngộ. Người trước được thiên đạo chiếu cố, sinh ra đã nhập đạo; người sau lại vì thiên đạo sở phụ*, sau đại bi đại thống, mới đại triệt đại ngộ. (*con ghẻ)

Tiên thiên khó tìm, hậu thiên càng khó, huống chi là song trọng kiếm tâm có cả hai? Vạn năm qua, ngoại trừ Giang Thanh, không có người thứ hai xuất thế.

Lần này lúc Kiếm trùng sắp mở, quả thực hẳn cảm nhận được hai luồng lực của tiên thiên kiếm tâm, vốn tưởng gặp được Trình Chu đã là may mắn, lại không ngờ tới có thêm một tiên thiên ở đây, đã vậy còn luyện thành song trọng kiếm tâm.

Chỉ có song trọng kiếm tâm, mới có thể hồn kiếm nhất thể, không bị Kiếm bia bài xích, thậm chí, trong lúc vô tâm, còn có thể điều khiển toàn bộ Kiếm trùng — Đây cũng là nguyên nhân hẳn không để y ở lại Kiếm trùng nữa.

Thế nhưng Cố Đồ. Chỉ một đứa nhỏ mới vài tuổi của Cố gia Thanh Tự, hơn nữa còn si mê đan đạo, sao có thể là song trọng kiếm tâm chứ? Nếu là hẳn, sao Thanh Hàn quan có thể cam lòng cho hẳn đi theo đan đạo?

Vạn năm trước, bằng thực lực bản thân, Giang Thanh xông vào Trường Sinh cốc cướp người, lập chí xây Thanh Hàn quan, xây Kiếm trùng để truyền đạo, khái sáng Thanh Hàn kiếm pháp, đúc một thanh Thanh Hàn kiếm... Bây giờ lại lò ra một người song trọng kiếm tâm, Thanh Hàn quan bỏ qua được sao?

Tử Hàm nhìn Cố Thanh Miên, đối phương mở to hai mắt, trông đến mịt mờ. Ngọc yêu cau mày, không nhịn được hỏi: “Người —— có từng mất trí nhớ không?”

Lời này vừa buông, Cố Thanh Miên suy tư một lát: “Hẳn là, không có ha.”

Tử Hàm đỡ trán.

Bỗng nhiên hẳn có loại cảm giác, chắc không phải Thanh Hàn quan bỏ được, mà là Thanh Hàn quan căn bản không biết. Nhìn người này cả ngày mơ màng hồ đồ, bộ dáng thấy đan quên hồn, ai mà lại tin, đó là bất thế kỳ tài kiếm đạo?

Dưới đất, Trình Chu ậm ừ vài tiếng, chuẩn bị tỉnh lại. Tử Hàm liếc nhìn, ánh xanh tràn ra, hẳn lại chết ngất qua một bên.

Tử Hàm rời khỏi thân cây, nhìn Cố Thanh Miên, hiếm thấy dùng ngữ điệu nhẹ nhàng, giải thích rõ ràng song trọng kiếm tâm là gì, còn nói thêm: “Nếu người muốn đi kiếm đạo, chắc chắn sẽ tỏa sáng rực rỡ, thành tựu ngất trời.”

Giọng điệu của ngọc yêu vạn năm thận trọng, không tạo áp lực, cũng chẳng tán thưởng. Như đó chỉ là một câu kiến nghị hết sức khách quan, không mang theo bất luận tình cảm gì: “Mệnh trung chú định người nên đi kiếm đạo.”

Cố Thanh Miên lại cười, nhưng cũng thận trọng hơn rất nhiều. Y thu liễm cảm xúc trên mặt, rũ mắt, đáy mắt như vực sâu lạnh lẽo, không chút dao động.

Y có chút thờ ơ, trên thực tế giống như ngoài những chuyện về đan đạo, biểu hiện của y đều rất thờ ơ: “Tiền bối, trong nhân thể không có nhiều mệnh trung chú định như vậy.”

“Thế sự khó lường, không cưỡng cầu được.”

Tử Hàm không trả lời. Trình Chu nằm trên đất, tiếp tục mê man. Tiếng gió xào xạc, tiếng lá lao xao. Hấn nhắm mắt, lơ mơ như nhìn thấy năm đó, Giang Thanh nằm trên giường ngọc, hỏi: “Sao y còn chưa tới?”

Một vạn năm trước, chút thời gian cuối cùng của người nọ, chỉ lặp đi lặp lại hỏi hấn: “Tử Hàm, ta sắp chết rồi.”

“Sao y còn chưa tới?”

Thế sự khó lường, không cưỡng cầu được sao?

Tử Hàm nhìn về phía Cố Đồ. Đôi mắt đàn tu rất xinh đẹp, không nói tới lúc luyện đan, thì đó là một đôi mắt không lộ vui buồn, tựa như đêm không trăng, đậm đà như mực.

Nhìn như hiểu rất rõ, lại như chẳng thể hiểu rõ cái gì.

Ngoại trừ vui vẻ với đan đạo, y chưa từng lộ ra cảm xúc sâu kín. Hoặc là nói, y dùng si mê của đan đạo, để che giấu tất cả những điều khác.

Tử Hàm đột nhiên nói: “Tên?”

Nơi này tuy không phải Kiếm trùng, nhưng lại cách Kiếm trùng không xa, hấn vẫn có thể điều động yêu lực.

Cố Thanh Miên khựng lại, hộp ngọc trong tay áo nhẹ nhàng bay ra. Đối phương lại nói: “Thành thật trả lời bản tọa.”

Cố Thanh Miên ngược mắt, hai người đối diện nhau.

Mây bay qua, cản lại nắng xuân chói lóa. Dưới bóng cây, ai cũng không rõ mặt ai.

“Cố Thanh Miên.” Cố Thanh Miên nói: “Mục dân Miên.” (目民眠)

Giọng chưa dứt, hộp ngọc mất đi ngoại lực, trượt sâu vào trong tay áo y.

“Sự thành ở người, cưỡng cầu là được.”

Tử Hàm mĩa mai mà nói, lại nghe Cố Thanh Miên trả lời: “Tiền bối có thể nghĩ vậy, đương nhiên rất tốt.”

Lời Cố Thanh Miên nói đầy ẩn ý, Tử Hàm cũng chẳng truy đến cùng. Hắn quan sát Cố Thanh Miên một lúc: “Tên ngươi thật lạ.”

“Lạ chỗ nào?”

“Miên, vừa ngủ vừa mộng, cố tình lại đi với thanh.”

Cố Thanh Miên cười: “Không sao ngủ được thôi.”

“Đại để thiên địa nhìn không ưng, bắt bần đạo làm quỷ hồ đồ thanh tỉnh.”

Lời y nói đến đây rồi thôi, không mảy may lộ ra chút gì, ngưng cười thì nói: “Còn thỉnh tiền bối đừng nói cho Trình Chu.”

Tử Hàm liếc qua Trình Chu nằm trên đất, nghiền ngẫm nói: “Ồ?”

Cố Thanh Miên nói: “Trình Chu đã từng gặp bần đạo một lần, nhận ra “Cố Thanh Miên”, nếu hắn biết đó là bần đạo, chắc sẽ bị hù chết.”

Tử Hàm nhìn y chăm chăm: “Nói như thế, tướng mạo bây giờ không phải là thật?”

Cố Thanh Miên tránh, chỉ cười nói: “Tiền bối.”

Y nhìn Tử Hàm, một bước cũng không nhường.

Trong lúc nhất thời, sóng ngầm mãnh liệt.

Gió bay rồi ngừng, lá rụng lao xao.

Cũng may Tử Hàm không mấy kiên nhẫn, cũng rất ít khi thật sự bức người khác. Hắn “chặc chặc” hai tiếng: “Bản tọa cho phép người.”

Lời vừa dứt, Trình Chu đã hất xì một cái, giật bắn lên.

Hắn mê mang nhìn bốn phía, Tử Hàm đã hạ kết giới xuống.

Ai ngờ kết giới vừa thu, đáy mắt Tử Hàm đã phát lạnh.

Hai người Cố Trình chẳng rõ nguyên do, lại nghe Tử Hàm cười lạnh: “Chuột nhắt phương nào, giấu đầu lòi đuôi?”

Một tia sáng xanh bắn ra, từ xa bắt được một con chim sẻ. Vật nhỏ kia sợ hãi, núp trên mặt đất đầy bụi, run rẩy không ngừng.

Trình Chu sửng người, không rõ vì sao vừa mới tỉnh đã thấy ngọc tổ tông đánh chim. Cố Thanh Miên lại cảm thấy bé chim này có hơi quen mắt.

“Chỉ là tiểu yêu còn dám lừa gạt bản tọa?” Tử Hàm mất kiên nhẫn nói: “Hiện hình!”

Chim sẻ nhỏ giật mình, hóa thành một con chim nhạn.

Đó là một con nhạn cực đẹp, bộ lông đầy đặn, trắng không tỳ vết. Nhưng chóp lông của nó là một yêu văn đỏ thắm gọn sóng.

Tử Hàm nhướng mi: “Hồn nhạn?”

Sau khi kết thúc thời thịnh thế của quần yêu, yêu lực trên nhân gian

giảm mạnh, rất khó sinh ra đại yêu ngũ giai trở lên. Nước Luân hồi cũng ít, cỏ cây ngọc thạch chờ vô linh trí giả cũng khó trở thành yêu. Cho nên yêu tinh hiện có ở nhân gian, phần lớn là linh vật trời sinh, nhưng chỉ là tiểu yêu nhị tam giai mà thôi.

Hồn nhận là một trong số đó. Chúng nó ở trên đỉnh tuyết sơn, lấy tuyết trắng làm thức ăn, có thể thông triệt mê chướng, nhìn thấu hồn phách, nên là đại yêu trong lòng quỷ tu.

Tử Hàm liếc mắt nhìn nó, tiểu hồn nhận kia lại run rẩy không thôi.

Tử Hàm nói: “Hình người.”

Bạch quang nhu hòa tỏa ra, rọi đến thần hồn đều ấm. Tựa như cỏ cây đâm chồi nảy lộc dưới gió xuân. Chờ bạch quang tản hết, trên đất đang quỳ một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi.

Da như ngưng chi, mặt tựa xuân đào. Nàng búi tóc hai bên, trên đó sáng loáng một sợi tơ hồng, một thân bạch y như tuyết, quả thực xinh xắn động lòng người.

Tử Hàm thấy hai búi tóc của nàng thì trong lòng khó chịu, nhưng hấn còn chưa kịp mở miệng, tiểu yêu kia đã lết sang Cố Thanh Miên, giòn giọng kêu: “Bệ hạ!”

Cố Thanh Miên: “Á?”

Quyển 2 - Chương 2

Chỉ là một tiểu yêu một hai trăm tuổi, không đủ gây sợ hãi.

Nhưng hai chữ “Bệ hạ” trong miệng nàng, quả thật gợi hứng thú cho Tử Hàm. Sao vậy, ai kia chân trước vừa giấu chuyện kín như bưng, chân sau đã bị tiểu yêu này đưa đến cửa?

Tử Hàm là yêu tu vạn năm, uy áp há có thể bình thường. Tiểu yêu kia đã sợ đến hoảng hồn, lại quật cường hướng về Cố Thanh Miên: “Đa tạ ân cứu mạng của Bệ hạ!”

“Ân cứu mạng?” Cố Thanh Miên nghe như lọt vào sương mù, “Không phải, người — ta — bần đạo cứu người khi nào?”

Tử Hàm hừ một tiếng, thu lại uy áp. Hắn nhìn Cố Thanh Miên mấy lần, kéo dài giọng, nghiến ngấm nói: “Hồ đồ này, người cũng đừng mất trí nhớ thật chứ.”

“Tiền bối chớ trêu chọc ta.” Cố Thanh Miên cười khổ, vươn tay đỡ tiểu yêu kia: “Có khi nào, người nhận sai người không?”

Hồn nhận yêu đứng lên, một đôi mắt hạnh óng ánh: “Không đâu, tộc hồn nhận bọn ta tuyệt không nhận sai.”

“Bệ hạ rời Thanh — ưm”

Cố Thanh Miên nhanh tay lẹ mắt, vội vàng che miệng nàng lại. Trình Chu ngồi dưới đất, mờ mịt khó hiểu.

Hóa ra là bé chim sẻ nho nhỏ lúc y rời Thanh Hàn quan.

Trình Chu nghi hoặc nhìn, Tử Hàm càng thêm hứng thú.

Cố Thanh Miên cười khan hai tiếng, đáp qua loa: “Này là bèo nước gặp nhau, lấy đâu ra ân cứu mạng gì chứ? Người nhận sai người rồi. Tiền bối, chúng ta đi mau.”

Tiểu nhận yêu “Ưm ưm” hai tiếng đều bị y chặn tay không nói được. Nàng nóng nảy bứt luôn một sợi tóc, bắn về phía trước.

Cố Thanh Miên không biết nhiều về yêu tu, không đề phòng hóa ra còn có chiêu này. Y đưa tay muốn ngăn, lại bị Tử Hàm chặn lại, trực tiếp khống chế hai tay.

“Tiền — ưm” Tử Hàm vừa học đã dùng, cũng che miệng y lại.

Sợi tóc ly thể, biến thành một sợi lông trắng, bị gió cuốn lên. Rồi sau đó xuất hiện một đóa hoa, vẽ ra cảnh tượng.

Lồng sắt âm u, bên ngoài là một đình viện.

Ấy là thời tiết cuối thu, cây cối trong viện tiêu điều. Phía sau bụi cây là màu son của nước sơn, miêu tả vài nét bờ tường cung điện. Sen tàn đầy ao, lá khô chông chênh.

Cố Thanh Miên ngẩn ngơ, miệng y bị Tử Hàm che lại, ánh mắt thâm thúy, nhìn không ra vui buồn.

Trong ảnh, dường như hồn nhận tông vào lồng sắt mấy lần. Sau đó lồng sắt bị đập mạnh một cái: “Yên lặng cái coi — Á, Bệ hạ!”

Tiếng dập đầu liên tục vang lên, từng tiếng “Tham kiến Bệ hạ” không dừng, cùng với tiếng bước chân không nặng không nhẹ.

Gió mùa thu cuốn theo từng chiếc lá, một góc hồng y chạm mắt ai.

Hồn nhận ngẩng đầu muốn nhìn, nhưng người đến đưa lưng về phía mặt trời, diện mục mờ hồ.

“Thả đi.”

Giọng điệu như buồn như thương, mang theo chút men say, giữa tiếng cười khẽ phảng phất như tiếng của Cố Thanh Miên.

Lời nói thoáng qua, hồng y rực lửa, như cánh bướm chao liệng từ từ bay đến rồi từ từ đi xa.

Tựa như lửa đổ thêm dầu, đại mộng phồn hoa như giấc.

“Nhưng mà Bệ hạ, đây là do đại tướng quân tốn nhiều công sức —“

“Bệ hạ —“

Rồi sau đó, lồng sắt được mở ra,

Hình ảnh biến mất, một chiếc lông vũ chậm chậm rơi xuống.

Nhạn yêu quay đầu, ngay thẳng nói: “Quả thật Bệ hạ đã cứu ta.”

Cố Thanh Miên á khẩu không trả lời được. Dường như có một khoảnh khắc giống vậy trong ký ức.

Y vỗ tay Tử Hàm, đối phương buông y ra.

Còn Trình Chu vẫn mãi sửng sờ, lòng buồn bực tự hỏi: “Không phải tổ tông này hận nhất bị người khác chạm hấn sao?”

“Bệ hạ?” Tử Hàm nhướn mày: “Thì ra ngươi là hoàng đế?”

Cố Thanh Miên nhìn quanh một lượt, thấy không thoát được nên gật đầu: “Ài, kể ra rất dài dòng, mấy năm xưa kia bần đạo tu tiên không thuận lợi lắm, nên đi làm hoàng đế một khoảng thời gian.”

Trình Chu: “.....”

Cái này cũng gọi là năm xưa không thuận?

Mặc dù Trình Chu chưa từng gặp hoàng đế, nhưng hẳn thật sự không tài nào liên hệ hai chữ Cố Đồ với hoàng đế lại với nhau. Ngẫm nghĩ, hẳn hiếu kỳ nói: “Ấy? Làm hoàng đế sướng lắm phải không? Mỗi ngày đều có sơn hào hải vị ăn không hết, rượu ngon uống mãi không xong?”

Cố Thanh Miên rũ mắt, cười: “Đương nhiên.”

“Bên cạnh có người hầu hạ, áo đến đưa tay cơm đến há miệng, hưởng hết vinh hoa phú quý?”

Cố Thanh Miên lại gật đầu, liếc nhìn sợi dây đỏ trên tóc tiểu nhân yêu. Y cười nói: “Mới vừa rồi đường đột, xin hỏi phu nhân họ gì?”

Trình Chu nghe hai chữ “Phu nhân” mém chút nghẹn chết. Ngay cả Tử Hàm cũng dừng lại. Nhân yêu này nhìn không lớn, trong tộc hồn nhân mà nói, có lẽ giống như phàm nhân tuổi thiếu niên.

Thế nhưng hai gò má nhân yêu ửng hồng, cúi đầu cười nói: “Họ Mộ. Gọi Mộ Tuyết, tướng công ta đặt tên cho.”

“Ừm —” nàng ngượng ngùng che mặt, xua tay nói: “Yêu tộc chúng ta không thịnh hành những quy củ này nọ, Bệ hạ gọi ta A Tuyết là được.”

Tử Hàm hừ một tiếng, hiển nhiên tỏ vẻ không hài lòng khi nàng tự tiện đại biểu cho yêu tộc.

Cố Thanh Miên rũ mắt cười: “Vậy, cung kính không bằng tuân mệnh. A Tuyết cũng gọi tên ta đi — Cố Đồ.”

“O?” Mộ Tuyết ngẩng đầu, mắt hạnh trừng to, “Người không tên là “Bệ hạ”?”

“Ta, ta nấp ở đó mấy ngày, nghe bọn họ đều gọi người như vậy, ta tưởng đó là tên người —“

Vừa nói, ba người cùng ngậy ra.

Trình Chu là người đầu tiên cười ra tiếng, xuýt nữa cười đau sốc hông. Cố Thanh Miên lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Từ ngàn xưa đến nay, ai ngồi ở vị trí đó cũng là “Bệ hạ”.”

“Bần đạo đã sớm không phải nữa rồi.”

Mộ Tuyết cái hiểu cái không. Ngược lại Tử Hàm còn cười nhạt, “Tộc trưởng Hồn nhận tộc của các người, tên cũng đâu phải là “tộc trưởng”.”

“Là thế sao.” Tiểu hồn nhận cúi đầu, mặt đã đỏ bừng, “Ta, đều do ta quá ngốc.”

“Àizz, tướng công cũng thường cười ta.”

Nàng sờ sợi dây trên tóc, “Tướng công nói với ta, nhận ơn một giọt trả ơn một dòng.”

“Ồ?” Tử Hàm nói chen vào: “Vậy người báo thế nào?”

Mộ Tuyết mờ mịt: ” Kỳ thực ta cũng không biết. Ta chưa từng nghĩ sẽ được gặp lại Cố Đồ.”

Ngày đó nàng biến thành chim sẻ nghỉ ngơi trên cây, vừa mở mắt đã nhìn thấy y. Tiên phong đạo cốt, nổi bật hơn người. Phong mạo hoàn toàn khác xưa, nhưng hồn phách vẫn không thay đổi.

Hồn nhận các nàng từ trước đến nay không tính là thông minh,

nhưng điều duy nhất nhận rõ là hồn phách. Trong lúc nhất thời nàng bất chấp tất cả, vỗ cánh đuổi theo. May mà theo kịp, nhận ra người, nhưng nàng không biết phải làm sao cho phải.

Đương lúc nàng do dự, bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt nhìn thẳng về phương xa. Tử Hàm cũng mím môi, ngược lại hai người Trình Cố vẫn còn lơ ngơ.

“Ha?” Tử Hàm cười lạnh: “Còn dám đuổi theo.”

Nói xong, tay áo hắt bay bay, không gió mà động, lòng bàn tay bùng lên ánh xanh.

Nhưng Cố Thanh Miên giữ chặt hắt, cười hỏi Mộ Tuyết: “A Tuyết, xin hỏi gần đây có huyền môn nào nổi danh không?”

Mộ Tuyết: “Có, vượt qua ngọn núi phía trước, bay thêm một đoạn là Khô Diệp cốc.”

Khô Diệp cốc.

Phần Cầm đạo nhân Cố Tam Thanh còn thiếu y ba giọt máu đầu tim đó.

“Khô Diệp cốc?” Tử Hàm ngàn năm mới ra khỏi Kiếm trùng một lần, ngàn năm trước còn chưa có tên này, “Đó là gì?”

“Vương không ngai của đương kim ma đạo, ở trong Tuyết địa phiến cốc.” Cố Thanh Miên cười nói: “Tiền bối, ngài đã đáp ứng sẽ cho ta mượn ngọc một năm. Nên phiền ngài đến Khô Diệp cốc cùng ta.”

Dường như đám người kia không phát hiện ra họ, chỉ tìm kiếm ở gần đó. Tốc độ không nhanh, nhưng cũng tuyệt đối không chậm.

Tử Hàm nhú mày: “Bản tọa nói, nếu chuyện thành, sẽ cho người mượn một năm.”

Nhưng chuyện gì thì hắn chưa nói.

Cố Thanh Miên cười: “Nếu chuyện chưa thành, thế sao tiền bối lại mạnh mẽ kéo ta ra khỏi trũng?”

Tử Hàm ghen đặng.

Hắn vốn nhìn trúng thân mang tiên thiên kiếm tâm của y, bịa đại lý do lừa y vào, nào biết lại bê đá đập chân mình. Cố Thanh Miên cung kính nói: “Sau này tại hạ sẽ làm nhiều Tụ linh tán hơn, tiền bối cứ yên tâm.”

“Hơn nữa.” Cố Thanh Miên cười: “Tại hạ dù bất tài, cũng coi như đã cứu tiền bối.”

“Nhận ơn một giọt —” Cố Thanh Miên kịp thời dừng lại, cười không nói.

Tử Hàm nhìn hai mắt tiểu nhân yêu mơ màng, văn bối yêu tộc trước mặt thật sự làm mất mặt quá chừng, hừ lạnh: “Đi — nhưng hai năm sau Kiếm trũng sẽ đóng cửa.”

Cố Thanh Miên nói: “Văn bối nhất định sẽ đưa tiền bối về Kiếm trũng.”

Sau đó y xoay người: “Làm phiền A Tuyết đưa bọn ta đến Khô Diệp cốc.”

“Ân tình này, xem như báo xong.”

“Vây không được.” Mộ Tuyết nói: “Chẳng qua đây chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức gì, sao có thể —”

“Năm đó ta cứu cô nương, cũng chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức gì.” Cố Thanh Miên cười nói: “Chuyện nhỏ đổi lấy chuyện nhỏ, chẳng

phải vừa lúc hay sao.”

Nói xong, y lại nhìn Trình Chu.

Trình Chu đã sớm muốn rời khỏi ngọc tổ tông này, hạnh phúc cứ thế tới cảm không kịp. Thế nhưng, hắn lại vô cùng đau đớn. “Ta cũng phải đi Khô Diệp cốc.”

Sư muội Vân Thiên Phàm của hắn ở đó. Hắn vốn định sau khi ra khỏi Bách Kiếm trùng sẽ đến Khô Diệp cốc. Bây giờ Bách Kiếm trùng đã đi rồi, kiếm đạo cũng được mài giũa hơn, phải ngụp lặn hơn chục năm trong Hải Lan huyện cảnh, lĩnh ngộ rất nhiều đạo lý, hồng trần trăm vẻ, quả thật phải tìm nơi để thể ngộ một phen.

Cố Thanh Miên nở nụ cười: “Vậy thật trùng hợp, cùng đi thôi.”

Cùng lúc đó, trong một rừng núi hoang vắng.

Nơi này có một vòng kết giới, trong kết giới có một căn nhà gỗ.

Một “Gia đao” lặng lẽ đi vào nhà, quỳ xuống: “Đại nhân, vẫn chưa tìm được.”

Người trong phòng đeo mặt nạ, lạnh lùng nói: “Sao? Chỉ một tên Phân Thần cũng không tìm được?”

Về mặt Gia đao vô cảm.

Người đeo mặt nạ: “Cửa ra Thanh Hàn quan có mấy lối, đã tìm hết rồi?”

Gia đao: “Vâng.”

“Kính chiếu yêu cũng đã dùng?”

“Vâng.”

Người đeo mặt nạ đi qua đi lại. Hắn bước đi không nhanh không chậm, nhưng mỗi bước đều đập vào mệnh Gia đao kia. Phía sau mặt nạ, chẳng nhìn ra biểu hiện gì.

“Chỉ là một tên Phân Thần, các người chỉ có chút bản lĩnh này?”

Gia đao: “Đại nhân, Cố Thanh Miên nhập quan hai trăm năm, không ra khỏi quan một bước, cũng chưa bao giờ đăng ký gì, trong hồn phách không có ấn ký Thanh Hàn quan. Năm đó Phần Cầm đạo nhân mang y đến Đan Các một lần, nhưng lần đó cũng chỉ ghi lên trên người Phần Cầm đạo nhân.”

Khi ấy, Phần Cầm đạo nhân Cố Tam Thanh là ấu đồ của chương môn, là thể trăm đạo được gia chủ Cố gia sủng ái, tay cầm thần binh Phần Cầm, cho điểm khen thưởng, đương nhiên nói cái gì sẽ là đó, muốn mang đi thì mang đi.

Ai có thể nghĩ rằng thế mà Cố Thanh Miên chưa bao giờ ra khỏi quan?

“Kiếm của y cũng ở trong Thanh Hàn quan. Xuống tay ở đó quả thật là không tra ra.”

Người đeo mặt nạ siết chặt tay: “Vậy kính chiếu yêu thì sao? Một tên Phân Thần với một kính Phân Thần, dù dùng Dịch dung đan cũng vô dụng. Còn Bách Kiếm trùng kia nữa, phạm là nơi tu sĩ tụ tập, còn không phải vài người đi lục soát.”

Gia đao: “Đại nhân, chúng ta đã lục soát hết, nhưng không có ai là Cố Thanh Miên.”

Người đeo mặt nạ: “Chẳng lẽ y còn có thể biến mất?”

Gia đao: “Đại nhân, nếu —”

“Cái gì?”

“Chúng ta tra được, bao năm qua Cố Thanh Miên ở Thanh Hàn quan phụ trách sàng lọc Huyền điệp thảo, Huyền điệp thảo lại là nguyên liệu chủ yếu của Dịch dung đan.” Gia đao cũng chẳng tin suy đoán của mình lắm: “Người trong Đan sơn Thanh Hàn quan đều biết, y là một tên đan điên, chưa từng kết giao với ai, tóc tai lồi thối lếch thếch cả ngày. Cũng không mấy người chịu nhìn kỹ mặt y.”

“Đại nhân, lúc tu sĩ kết anh sẽ trọng tố dung mạo. Liệu y có lợi dụng lúc sàng lọc Huyền điệp thảo thì giữ lại tàn phẩm, luyện ra lượng lớn Dịch dung đan, sau khi Nguyên anh thì vẫn luôn dùng?”

“Cố Thanh Miên chưa từng tham gia luận võ trong quan, quan hệ với sư phó cũng xa cách, xưa nay không hay thảo luận gì với người khác, thái độ làm người quái gở, cũng không nói được mấy câu với Cố Thanh Hà. Năm đó khi Cố Tam Thanh vẫn còn trong quan, đã lấy cho y rất nhiều thảo dược quý hiếm, nên y cũng không đi lãnh định mức của đệ tử Thanh tự.”

Người này, không phải lúc này mới biến mất, mà là lúc còn ở Thanh Hàn quan, cũng đã gần như biến mất.

Người đeo mặt nạ quay lại: “Buồn cười. Năm đó Cố lão tổ Thanh Hàn quan đến nhân gian cứu y, thưởng thức y, dẫn y tu tiên đạo, chẳng lẽ y vẫn còn cảnh giác với Thanh Hàn quan?”

“Thế nhưng, quá nhiều sự trùng hợp rồi.”

Mỗi một đường đều bị phá hỏng, mỗi một đường đều tìm không ra. Nếu như là trùng hợp thì tốt, còn nếu không. Hai trăm năm ròng rã, người này phải tâm cơ cỡ nào?

“Tiếp tục tìm!” Người đeo mặt nạ lạnh lùng nói: “Đào ba tấc đất cũng phải đào ra cho ta!”

“Vâng!”

Quyển 2 - Chương 3

Mộ Tuyết bay qua mấy con đường nhỏ cực hiểm, chỉ nửa giờ sau đã đến phiến cốc. Nàng tìm một góc hẻo lánh, thu cánh, thả Cố Thanh Miên xuống. Trình Chu bên kia ngự kiếm, an ổn tiếp đất.

Tuyết địa phiến cốc.

Đất vàng mênh mông, cát bay tứ phía. Gió lạnh thấu xương như dao như kim, từng nhát từng nhát ghim vào da thịt.

“Cố Đồ cẩn thận!” Mộ Tuyết kêu lên, vươn tay chắn mấy lượt gió như kiếm khí cho y.

Trình Chu rút kiếm bổ xuống, xuýt chút nữa hổ khẩu rách da, bị bức phải lùi liền ba bước.

Nơi phiến cốc không có linh khí, tiên tu chẳng khác gì phàm nhân, yêu ma hai đạo lại nhiều. Tử Hàm vốn là hung ngọc, sát khí nơi này ngược lại giúp hắn chịu được một ít lệnh cấm ở Trường Sinh cốc. Hắn tùy ý để kiếm khí xông thẳng vào người, một sợi tóc cũng không loạn.

Mộ Tuyết nói: “Gần đây có một cửa vào, đi theo ta.”

Nàng đi vài bước, phất tay qua. Tứ phía đều là cát, cũng chẳng thấy gì khác nhau, nhưng mặt đất lại đột nhiên lún xuống.

Cũng may Mộ Tuyết nhanh tay lẹ mắt, túm lấy hai người Trình Cố, nhẹ nhàng linh hoạt rơi xuống đất. Bên cạnh chột lóe ánh xanh, Tử Hàm xuất hiện.

Cửa vào ở phía trên bị phong bế, cát chảy như vật sống hội tụ, căn nuốt động khẩu. Tia nắng duy nhất cũng tan biến, bốn bề yên lặng.

Cố Thanh Miên có thể nghe được tiếng thở của mình.

“Cố Đồ?”

Cố Thanh Miên nghe giọng Mộ Tuyết, “Nắm lấy tay áo ta, theo sát.”

“Còn Vạn công tử?”

“Ừ.”

“Người cũng nắm đi.”

“Được.”

Cố Thanh Miên lần theo thanh âm, lung tung nắm lấy ống tay áo. Chất vải trong tay lạnh lẽo, lộ ra hàn ý.

Giọng Tử Hàm vang lên bên tai, lạnh nhược hàn đàm.

“Đây là tay áo của bản tọa.”

Trình Chu giật thót, vội vàng buông tay: “Mạo phạm rồi, tiền bối!”

Mộ Tuyết: “Không phải, Vạn công tử, người nắm tay áo của ta —“

Hai yêu đồng thời tắt tiếng, chỉ có Trình Chu mờ mịt hỏi: “Cái gì — shhh”

Cố Thanh Miên chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát, như rơi vào hầm băng. Hàn ý dày đặc từ trên phủ xuống, cóng đến run cầm cập.

Lạnh, lạnh thấu xương.

Như có vô số bàn tay bằng sương đang hoành hành trên da thịt, hàn phong xông vào kinh mạch, từng tắc từng tắc ngưng kết huyết dịch.

Sâu trong bóng đêm, có thứ gì đó đang rục rịch.

“Hoo —“

“Hoo —“

Cổ Thanh Miên mở miệng, phát hiện một câu cũng không nói nên lời, tứ chi không nghe theo sai khiến. Cổ y bị bóp lấy, yết hầu vang lên tiếng “kèn kẹt”. Dương y sắp không thở được, chợt cảm thấy tay mình được kéo về phía trước, sau đó ngực đụng vào một lồng ngực khác.

Tử Hàm.

Tiếng gió nhẹ nâng, trường bào tung bay, đối phương ôm y vào lòng.

Trong phút chốc, băng tuyết tan rã.

Tất cả hàn ý đều bị ngăn cách bên ngoài, biết khó mà lui. Trong thần thức truyền đến giọng Tử Hàm: “Đừng nhúc nhích.”

Y được hân ôm trong lòng, hơi thở tương thông, mặt dụi vào cổ mà đứng.

“Hoo —“

“Hoo —“

Trong nhất thời, không biết là tiếng ai thở dốc.

Thứ kia vẫn còn đang ở đây, tiếng của chúng như gió lạnh thấu xương, như nước hoàng tuyền, mênh mông mà chảy.

Nhưng tất cả, đã bị chặn bên ngoài áo bào của Tử Hàm.

Qua hồi lâu, lại như vừa đó. Mộ Tuyết đằng kia lên tiếng: “Cố Đồ?”

Tử Hàm buông tay, lại nhíu mày.

Ngọc là vật chết, sinh ra không có ngũ giác. Loại yêu này trừ khi được nước Luân hồi tưới tắm, nếu không tuyệt không thể thành yêu, nhưng một khi đã thành, sẽ không chịu hạn chế đêm ngày.

Tỷ như giờ phút này, hẳn thấy.

Hắn có thể nhìn thấy Cố Thanh Miên mở to hai mắt, đáy mắt là loại cảm xúc không nói rõ cũng chẳng tả được. Không ai sinh ra đã sợ bóng đêm, cũng như không có niềm vui nào kéo dài mãi.

Mắt ấy như đêm dài, tĩnh mịch đến vô biên.

Nhưng ánh mắt kia chẳng qua lại như phù dung sớm nở tối tàn, trong chớp mắt đã biến mất không còn tăm tích.

Sau đó y lại nở nụ cười: “Sao thế A Tuyết?”

Tử Hàm nhướng mi.

Song trọng — kiếm tâm à?

Tiểu đạo sĩ này chỉ hai trăm tuổi, hậu thiên kiếm tâm của hắn, đến tột cùng vì sao mà sinh?

Yêu tộc có liên hệ, Mộ Tuyết ít nhiều cũng biết tình huống ngọc yêu bọn họ: “Tiền, tiền bối —” giọng nàng run rẩy: “Ngài, ngài nhìn giúp ta, có phải Vạn công tử bị bắt đi rồi không?”

Lời chưa dứt, Tử Hàm đã chợt quay đầu.

Trong phút chốc đến hần cũng không tin, mình vậy mà không để ý tới Trình Chu?

Thế nhưng, quá muộn rồi.

Trước mắt đã trống trơn, ngoại trừ nàng hồn nhận kia thì chẳng còn ai khác. Cũng không biết thứ mới vừa rồi đã đi đâu.

Tử Hàm không đáp lời, Mộ Tuyết cũng ý thức được chuyện gì: “Cố, Cố Đồ, các người đến cạnh ta đi, chúng ta đi trước rồi nói.”

“Chặc!” Tử Hàm ảo não, trong tay dùng sức: “Nắm chặt.”

Nắm chặt?

Nắm chặt cái gì?

Cố Thanh Miên còn chưa kịp hỏi đã cảm thấy mất trọng lực — Tử Hàm trực tiếp khiêng y lên, cất bước, một đạo yêu lực mãnh như sợi tơ, vồ lên vai Mộ Tuyết: “Đi.”

Mộ Tuyết dẫn bọn họ, bước vài bước, quanh co khúc khuỷu hồi lâu, cuối cùng cũng nhìn thấy một điểm mờ nhạt. Một túp lều nát dần dần hiện ra. Bên ngoài nhà vây đầy ma trơi có một nam đồng đang ngồi. Nam đồng có đôi mắt cực to, nhìn Tử Hàm chăm chăm: “Khách ít đến.”

Mộ Tuyết vội vàng tiến lên, nhét một bó ma thạch to cho nó.

Nam đồng không nhanh không chậm, cúi đầu đếm thạch. Đếm xong, nó ngẩng đầu nhìn ba người, ranh mãnh nói: “Một gian.”

Mộ Tuyết sừng sốt: “Tặng giá dữ vậy?”

Nam đồng nở nụ cười, khịt mũi: “Khách điểm Hoàng Tuyền, không

tính người chết.”

“Các người chỉ có một người sống, đương nhiên một phòng.”

“Yêu không ở được.”

Tử Hàm điên máu, lại bị Cố Thanh Miên giữ chặt: “Làm phiền, vậy một gian.”

Nam đồng đổ ma thạch vào miệng, nhai như nhai đậu, sau đó phun ra một khối lèngh bài đen xì xấu xí.

Mộ Tuyết cũng không ghét bỏ, vươn tay lấy. Nam đồng lia mắt giữa Mộ Tuyết và Cố Thanh Miên, rồi sau đó đột nhiên cười quái dị: “Thú vị, thú vị —“

Lúc đang nói, Mộ Tuyết đã vội vã nắm chặt lèngh bài, trời đất bốn bía quay cuồng, đột nhiên biến thành một gian khách phòng, có bàn có cửa sổ có giường.

Giọng nam đồng ngây thơ lém lỉnh vắng vắng giữa không trung, thật lâu mới tan biến.

“Có báo có trả, có biết nhưng chẳng có quen.”

Quyển 2 - Chương 4

Giọng nam đồng còn chưa tán đi, Cố Thanh Miên đã trực tiếp đem một viên thuốc nhét vào miệng Mộ Tuyết, rồi sau đó chuyển động ngón tay, Mộ Tuyết cứ thế nuốt xuống.

Nàng mờ mịt ngẩng đầu thì thấy Cố Thanh Miên cười nói: “A Tuyết, rốt cuộc ngươi là ai?”

Y gọi tên rất mực thân thiết, độc dược phát tác cũng mau.

Trong bụng hồn nhận bắt đầu quặn đau, đau đến toát mồ hôi lạnh. Nàng không dám tin trừng hai mắt.

Tử Hàm nhíu mày, nhưng không nói gì, chỉ yên lặng theo dõi kỳ biến.

“Khách điểm Hoàng Tuyền.” Cố Thanh Miên cười nói: “Ừm, nơi trung lập ma đạo, không phải khách quý dẫn thì không vào được. A Tuyết, ngươi rất quen thuộc phiến cốc, người ngươi quen biết chắc hẳn địa vị cũng không thấp.”

“Vừa rồi là gì?”

“Bách —— hồn đưa tang.”

Bách hồn đưa tang của Bách Hồn giáo. Năm trăm năm tế một lần, để tưởng nhớ Tịch giáo. Đồn đãi rằng khi bách hồn đi qua, sinh linh không còn. Nghĩ lại Tử Hàm bảo vệ y, che đậy sinh khi, mới giúp y không bị mang đi giống Trình Chu.

Năm đó y là phạm nhân, tiện tay cứu lại là hồn nhận yêu?

Bây giờ xuất quan, ngẫu nhiên gặp một con chim sẻ thì được báo ân?

Thuận tay giúp một vị lão bá thì đụng phải Trình Chu?

Bây giờ lại chạm tới bách hồn đưa tang năm trăm năm một lần?

Lấy đâu ra nhiều trùng hợp đến thế?

Sơ suất.

Quá sơ suất.

Cố Thanh Miên đứng đó, chỉ cảm thấy xung quanh ám màu, cái bàn cái giường tựa như ảo ảnh, chỉ còn lại sự lạnh lẽo mênh mông.

Y chăm chú nhìn Mộ Tuyết lẫn lộn trên đất, đau đến tóc tai rối bù, dây buộc tóc cũng rơi ra. Đó là một sợi dây đỏ rực màu máu, ban đầu được tết thành mười nút kép tinh xảo, giờ đây cũng phủ đầy tro bụi.

Y tự tay cắt đứt quá khứ, tự tay vứt bỏ thân phận, ngay một khắc y bước chân vào trần thế, thì từng cái từng cái lần lượt xuất hiện trước mặt, chẳng trốn đâu được, tránh cũng không thể tránh.

Cố Thanh Miên cười, cúi đầu hỏi Mộ Tuyết: “Người nguyện trung với Bách Hồn giáo, hay là nguyện trung với bọn họ?”

“Hoặc là nói, bọn họ đã cấu kết với Bách Hồn giáo rồi?”

Mộ Tuyết “phụt” ra một miệng máu. Độc được phát tác, như vô số cây kim đâm vào tứ chi bách hài, nàng giãy dụa trên đất: “Không, ta không có — á —”

Nàng đau đến đánh mạnh vào ghế, xô ngã nó. Chân ghế đập trúng trán nàng, tóe ra một vệt máu, chảy thẳng vào mắt.

“Bách hồn tể, a — phải sáu ngày sau mới cử hành, bây giờ chỉ mới là tuần hồn — Vạn công tử tạm thời sẽ không sao.”

Cố Thanh Miên lại cười, y vừa muốn mở miệng, đầu ngón tay Tử Hàm khẽ động, cố định Mộ Tuyết. Dưới ánh sáng, Mộ Tuyết hôn mê, không còn tiếng vang nữa. Xung quanh được dựng kết giới — là kết giới của Tử Hàm. Tuy bây giờ yêu lực của hắn không bằng được như khi còn trong Kiếm trùng, nhưng ngăn cách bốn phía vẫn làm được.

“Hồn nhận, trời sinh không nhốt được. Hồn nhận ở trong lồng, hoặc là đang muốn trốn, hoặc là đang muốn chết.” Tử Hàm nói: “Cho nên nàng nói người thả nàng, là cứu nàng một mạng.”

Cố Thanh Miên hiếm khi sửng sốt, trên mặt vẫn mang ý cười, trong tay còn cầm độc dược, cứ thế thẳng người đứng đó. Sau đó, y nghe Tử Hàm hỏi: “Bình tĩnh chưa?”

Cố Thanh Miên quay đầu nhìn hắn, lại nhìn Mộ Tuyết nằm trên đất.

Tử Hàm “chặc” một tiếng, thông cảm vỗ vỗ y, ghét bỏ nói: “Tuổi còn nhỏ, lòng đa nghi đã nặng như vậy.” Nói xong hắn bĩu môi, “Bản tọa lớn tuổi rồi, không nhìn được kiểu tra tấn da thịt thế này.”

“Thoải mái chút, muốn giết cứ giết, không giết thì đưa giải dược cho nàng.”

Cố Thanh Miên trầm mặc, y mờ mịt đứng đó, trong lúc nhất thời như thể đang đứng ngoài thế gian. Nhưng dần dần, trong phòng dường như có thêm vài ngọn nến, mờ mờ ảo ảo, nhưng chung quy vẫn cứ phát sáng.

Một lát sau y ngồi xuống, đút cho Mộ Tuyết một viên đan dược.

“Bản tọa chỉ biết, những kẻ đó đuổi giết người. Dẫn xà xuất động,

kim thiên thoát xác, người hại Trình Chu không ít.”

Cố Thanh Miên không đáp, ngược lại Tử Hàm ngồi trên giường hỏi, “Bọn họ là ai?”

“Vấn bối không biết.”

“Thật không biết?”

“Thật không biết.”

“Vậy sao người biết có người đuổi giết người?”

Cố Thanh Miên ngậm miệng chẳng đáp.

Mắt phượng Tử Hàm nhướng lên, không kiên nhẫn nói: “Sao, người cũng không tin bản tọa?”

“Bản tọa là đại yêu nhất đẳng, trấn thủ Kiếm trùng, cũng không đáng để nguyện ý trung thành ai đâu nhỉ?”

Cố Thanh Miên trầm mặc hồi lâu, nhìn chăm chăm Mộ Tuyết, đột nhiên mở miệng nói: “Nút kết này, là tập tục Nam Cố.”

Tử Hàm nhú mày, chưa kịp phản ứng: “Nam Cố? Kết gì?”

Cố Thanh Miên chỉ sợi dây đỏ trên tóc Mộ Tuyết: “Nam Cố từng là một nước ở nhân gian, nước ấy, lấy hồng vi tôn.”

“Nam Cố không tin thần phật, không cầu Nguyệt lão, mà chỉ tin có thể cải mệnh, nhân duyên do người định. Cho nên đêm tân hôn, trượng phu sẽ thắt một sợi tơ hồng lên tóc thê tử của mình, ngụ ý nhân duyên kết tóc, tơ hồng kết vĩnh thế.”

“Nhiều người trong nhân gian tin lời bà mai, phụng lệnh cha mẹ, chư quốc ở Trung Nguyên cũng không quá để ý Nam Cố, chỉ cho rằng đó

là tập tục một vùng.”

“Khó trách, vừa thấy tiểu yêu này người đã mở miệng gọi phu nhân — ” Tử Hàm chợt dừng, mắt nhìn Cố Thanh Miên. Tóc đan tu đen như thác đổ, được buộc lên chĩnh tề, trên tóc là một sợi thiên tâm ti đỏ tươi.

Là của Tử Hàm.

Ngọc yêu vạn năm, bỗng nhiên đỏ bừng cả mặt. Đỏ từ thái dương đến vành tai, lại từ vành tai đỏ lan xuống cổ.

“Không phải, bản tọa không có — “

Bản tọa không có ý đó.

Hắn ghen đấng, cũng may Cố Thanh Miên không ngẩng đầu, chỉ nhìn Mộ Tuyết rồi tiếp tục nói: “Tết dây thành hình bím tóc, song thập kết, ý là dữ khanh tương thủ, bách tuế vô ưu.” *(cùng người bên nhau, trăm năm không ưu phiền)*

“Mộ là thế gia vọng tộc ở Nam Cốc.” Khi nhắc đến chữ “Mộ”, y hơi dừng một lát, lại nói: “Nghĩ đến phu quân của Mộ Tuyết, từng là người Nam Cốc.”

Tử Hàm: “Người, cũng là người Nam Cốc?”

“Từng là người Nam Cốc.”

Cố Thanh Miên nở nụ cười, y cúi đầu, không trông rõ thần sắc, “Bây giờ Cửu châu đã mất Nam Cốc.”

“Vì sao?”

“Vì sao ư?” Cố Thanh Miên nói: “Bởi vì Nam Cốc đã vong.”

Y đứng dậy, giọng điệu bình tĩnh lạnh nhạt: “Vong trên tay ta.”

Dứt lời, Mộ Tuyết ho mạnh vài tiếng, mở mắt ra.

Quyển 2 - Chương 5

Mộ Tuyết chống người lên, gọi một tiếng: “Phu quân!”

Sau đó nàng dừng lại, mờ mịt tứ phương.

Ánh nến mờ nhạt, bàn ghế tối tăm.

Bên giường là một người một yêu.

Trên trán nàng có một vết rách thật sâu, đau đến hít hà không thấu. Cố Thanh Miên đưa tay, trong lòng bàn tay là một viên đan dược.

Mộ Tuyết ngửa đầu nhìn y, người ấy đưa lưng về phía ánh đèn, nhòe thành một bóng đen rất mờ hồ.

Nàng mím môi, Cố Thanh Miên nói: “Đây là Hồi xuân đan.”

Mộ Tuyết không nhận. Nàng im lặng hồi lâu, hít một hơi thật sâu, cả giận: “Ta không trung với bất luận kẻ nào, cũng tuyệt không lừa người một câu.”

Nàng nhặt sợi dây đỏ trên đất, nắm trong lòng bàn tay: “Khách điểm Hoàng Tuyền đúng là khu vực trung lập trong chiến cục, không đường để đi, nhưng ta không nhất thiết phải đầu phục ai mới tìm được chỗ này.”

“Năm đó, phu quân ta được một gã ma đạo tương trợ, khi tỉnh lại đã ở nơi đây. Tên ma tu kia chưa từng lộ thân phận, những người khác một chữ cũng chẳng nói, cứ thế ta phải nhiều lần đến chiến cục điều tra.”

“Cho nên mới hết sức quen thuộc đường vào phiến cốc, cũng biết đường đến khách điểm Hoàng Tuyền.”

Mà tiểu đồng thường ngồi ngoài cửa khách điểm, lần nào cũng to mắt nhìn nàng: “Ăn trả rồi cũng hết, thời cũng vậy.”

“Mệnh cũng vậy.”

Nhưng lần này nó lại đổi lời khác.

“Người hoài nghi ta cũng không có gì để trách, nhưng ta là Hồn nhận tộc, có ân báo ân, có thù luận thù, chỉ mong nhận hai chữ “yên lòng”!”

Nói xong, nàng nhận thuốc từ tay y, ngửa đầu nuốt xuống.

Tử Hàm nhíu mày: “Vật nhỏ, không sợ là độc sao?”

Mộ Tuyết thẳng thắn nói: “Chẳng phải ta đã nói rõ hiểu lầm sao?”

Cố Thanh Miên đứng đó, tay vẫn giữ tư thế ban đầu, nghe nàng giòn giọng bảo: “Hơn nữa — Người đã cứu ta, sao lại cố ý hại ta?”

Lời này nặng tựa ngàn quân, đè lên hồn phách, khiến người ta váng đầu hoa mắt.

Cố Thanh Miên rũ mắt, còn Tử Hàm lại cười to.

Mắt phượng, môi mỏng, thanh y thấp thoáng.

Ngưng cười, hắn dựa người vào giường nói: “Tiểu yêu này, tấm lòng cũng thật rộng rãi.”

Cố Thanh Miên dừng lại, hành lễ với nàng thật sâu: “Là ta đa nghi, oan ức Mộ phu nhân.”

Mộ Tuyết “aiz” một tiếng, xua tay: “Hiểu lầm thì không sao, ngược lại là Vạn công tử —”

Tử Hàm túm Cổ Thanh Miên: “Được rồi, đừng meo meo mèo meo nữa.”

“Mệnh của Vạn tiểu tử, vẫn là cứu được thì cứu.”

Hắn liếc nhìn Cổ Thanh Miên: “Lần Bách hồn đưa tang này, bản tọa bất tài, nhưng cũng tính như đã cứu người một mạng ha.”

“Nhận ơn một giọt —”

Lời này nghe quen quen thế nào ấy nhỉ, Cổ Thanh Miên sửng sốt, sau đó lại nói: “Được, ta theo tiền bối.”

Tử Hàm hài lòng gật đầu, lại hỏi Mộ Tuyết: “Nói đi, Bách hồn tể, người biết được bao nhiêu?”

Cổ Thanh Miên lấy một cái khăn, Mộ Tuyết nhận, lau vết máu trên trán: “Bách hồn tể năm trăm năm một lần, hết sức coi trọng, trình tự phức tạp. Một vòng cuối cùng, cũng là vòng quan trọng nhất, đó là tể bảy phách trăm quỷ, sinh hồn trăm người. Đồn đãi rằng trăm quỷ này được tìm trong vòng năm trăm năm, dùng đủ mọi thủ đoạn, điều lệ, mà trăm người này là tuần hồn — Bắt đi lúc bách quỷ dạ hành.”

“Lúc này Vạn công tử bị bắt, hẳn là dùng để lấy máu, Bách Hồn giáo chắc chắn sẽ điều trị cho tốt, tiện bề hiến tể.”

Mộ Tuyết: “Bách hồn tể là đại sự quan trọng nhất của Bách Hồn giáo, mấy năm trước đã định ngày, phân phát thiệp mời rộng rãi. Chúng ta có thể vào trước để nghe tiếng gió, hành sự linh hoạt.”

Tử Hàm: “À? Vào thế nào?”

Mộ Tuyết nghi hoặc: “Hả?”

Nàng nói: “Thì đi vào á.”

Tử Hàm: “.....”

Mộ Tuyết nói đi là đi. Chờ nàng phục hồi một chốc, hỏi thăm sương sương ở khách điểm Hoàng Tuyền, lại còn thật sự mang thiệp mời về. Sau đó, Mộ Tuyết còn làm ra ba bộ áo bào đen.

Ma tu vốn ăn mặc kỳ quái, ỷ vào một thân tử khí của Tử Hàm, ba người trắng trợn tới gần cửa Bách Hồn giáo.

Bách hồn đưa tang, tiên ma nhất niệm.

Quý khí dày đặc, sương mù lượn lờ, một ngọn đèn đơn, ba hai kẻ ma tu.

Hầu hết các khí khái tiên phong đạo cốt đều giống nhau, nhưng ma đạo âm u thì lại khác: Huyết sát khí, quý khí, tử khí, hung khí, đan xen lẫn nhau, tựa như núi thây biển máu, mộ hoang khô mồ, làm cho tim Cố Thanh Miên phải đập bình bịch.

Tử Hàm đi kế bên, dưới hắc bào là một bàn tay đặt lên lưng y. Ánh xanh lưu chuyển, dần dần nhập vào cơ thể. Cố Thanh Miên cảm thấy cực lạnh, rồi sau đó dịu xuống.

Y đang muốn nói lời cảm tạ thì nghe người đi trước nói: “Mau tránh đi!”

“Có tôn giả tới!”

Gió mạnh nổi lên, lá rơi về phía chân trời.

Lưu vân mở đường, quý vụ vòng qua. Trong biển mây mờ mịt, có hai hàng đồng tử vận đồ đen, môi đỏ răng trắng.

Đen như đêm, đỏ như máu, đen và đỏ, nổi bật làn da như trắng tuyết.

“Lộc — cộc”

Bọn họ đồng nhịp bước, mấy người như một. Sau vài bước thì thấy trên lưng họ có thêu một cảnh khô, trên cành có vài chiếc lá đỏ, hăm mây, hồng điệp li y.

“Phanh” Một tiếng, lá khô thành lửa, lửa cháy lan tràn.

Cố Thanh Miên: “Đây là —”

“Lạc điệp bất quy, phần cầm lưu vân.” Mộ Tuyết nhỏ giọng nói: “Đây là Khô Diệp cốc.”

Chưa dứt lời, tiếng đàn rõ ràng, vân hòa quần quít, tỏa sáng cho nhau. Uy áp thật lớn đột ngột xông lên từ mặt đất, ép tới mức ma tu không thở được.

“Khách quý lâm môn, không tiếp đón từ xa.”

Một tiếng cười khẽ truyền đến, một bóng đen hiện lên, đứng trước cửa Bách Hồn giáo. Chỉ thấy hắc khế phất tay, quỷ vụ xuất hiện, lửa mây đều tán.

Đó là một vị ma tu phong thần tuần lã, trông tuổi không lớn lắm, nhưng tóc lại trắng như tuyết. Y phục của hắn ta rất lạ, góc áo như tan đi, mờ ảo lẫn trong sương mù, nhất thời không rõ là người hay hồn.

Người tới nhắm mắt, trên đó, một mắt được vẽ nét dọc màu đen, một mắt được vẽ nét dọc màu trắng.

Lần này, đến cả Mộ Tuyết cũng chẳng dám lên tiếng.

Bốn bề yên lặng.

Ma tu nhắm mắt cười nói: “Bất Quy, Phần Cầm.” *(tên thần khí của Vân Trường Ly và Cố Tam Thanh bên Vấn Trần)*

“Trăm nghe không bằng một thấy.”

Giọng hắn nghe vừa mềm vừa lạnh, cảm giác tựa như trăm hồn lướt qua lúc trước, khiến người ta như rơi vào hầm băng.

Cố Thanh Miên say mê Bách xuyên tán, đương nhiên cũng nghiên cứu Bách Hồn giáo.

Tuyết phát song ngân của Tính giáo, cũng giống như tuyết bào hồng mai ở Thanh Hàn, là vật của đệ tử nội môn. Vốn là tóc trắng quên hồng trần, song ngân hời âm dương. Minh nhãn biết thiên mệnh, ám nhãn thấy nhân gian. *(* hồng trần hay được gọi là 3000 sợi hồng trần (tóc) như đi tu xuống tóc quy y để từ bỏ hồng trần, tuyết phát (tóc trắng) cũng có thể hiểu như vậy.)*

Sau khi Tính giáo điên đảo nhập ma, Bách Hồn giáo vẫn giữ thói quen tuyết phát song ngân như cũ, chẳng qua hai vết một đen một trắng bây giờ, đen là tiên, trắng là ma, không thể tùy tiện mở mắt. Mắt đen mở để nhìn lệ quỷ, mắt trắng mở để thức sinh hồn.

Cho nên vị ma tu này, là nhân vật hiếm có của Bách Hồn giáo.

Tử Hàm cười nhạo.

Cố Thanh Miên nghi hoặc nhìn qua.

Tử Hàm truyền âm nói: “Không phải, đây không phải Phần Cầm với Bất Quy.”

“Đây chẳng qua chỉ là huyễn tượng.”

Đang truyền âm thì nghe một câu “Quấy rầy quý giáo.”

Dứt lời, các tiểu đồng toàn bộ biến mất. Chỉ thấy hỏa diễm tàn mát, cuối đám mây mù, hiển hiện một kiệu mềm đang tới. Cửa kiệu không gió mà động, có người ngồi đoan chính trong đó.

Dung nhan người nọ tuần tú, áo vải gia thân, nhìn vào cứ như một thư sinh thanh quý. Chỉ tiếc mặt vàng như giấy, một đôi mắt đẹp nhưng vô thần.

Người trong kiệu ho khan, uể oải cười nói: “Đáng tiếc, hai vị đương gia không có ở đây, nên phái một người rảnh rỗi là ta đến một chuyến.”

Cố Thanh Miên âm thầm thở dài.

Khô Diệp cốc có bốn vị tôn giả nổi tiếng nhất, y biết được ba người.

Nhưng cố tình người tới lại là người y không biết.

Miếu miếu dư huy, hồng vân ánh lửa. (*Chiều tà mênh mang, mây hồng ánh lửa*)

Khi thiên man địa, bất kiến nhân gian. (*Lừa trời giấu đất, không thấy nhân gian*)

Đây chính là vị tôn giả cuối cùng của ma đạo, nhưng cũng là người ngồi trên vị trí tôn giả của ma đạo lâu nhất.

Tam triều nguyên lão Khô Diệp cốc, Dư Huy tôn giả.

Mộ Tuyết đứng bên cạnh cứng đờ, như bị sét đánh.

Quyển 2 - Chương 6

Thời cũng vậy, mệnh cũng vậy.

Sương mù mênh mông, hồng vân nhàn nhạt.

Đệ tử Bách Hồn giáo đưa tay, nhường ra một con đường.

Bên ngoài kiệu hiện bốn tiểu đồng, vẫn là môi đỏ răng trắng, áo đen lá đỏ, rũ mắt mà đứng, tựa như người đã chết.

Hạ màn, nâng kiệu.

Kiệu mềm từ từ mà qua, lại từ từ đi xa. Đệ tử bạch phát song ngân kia cũng dần tiêu tán trong sương mù. Sương mù chưa tan hết đã có ma tu âm hiểm cười: “Không hổ là Khô Diệp cốc, thật đúng là “nể mặt”.”

Cố Thanh Miên khó hiểu, định quay đầu hỏi Mộ Tuyết, thì thấy hai má nàng đỏ bừng, hai mắt long lanh.

Lời tên nhóc ở khách điểm vang lên trong đầu nàng, khiến nàng choáng váng.

“Thời cũng vậy, mệnh cũng vậy.”

Trong thoáng chốc, dường như nàng có thể nghe thấy người kia thì thầm: “A Tuyết, đến đây.”

A Tuyết, A Tuyết.

Nàng như thể nhìn thấy gương đồng mờ nhạt, trong gương hắt đang chải tóc cho nàng.

Tơ hồng từng vòng từng vòng quấn quanh tóc, hắt mỉm cười không nói.

Mây kiếm mắt sáng, ngọc thụ lâm phong.

Sống lưng thẳng tắp như núi cao sừng sững.

“Nhạn yêu.”

Trong thần thức đột ngột bật ra một câu truyền âm, đánh tỉnh nàng. Mộ Tuyết giật mình, mờ mịt ngẩng đầu thì thấy Tử Hàm lười nhác nói: “Ngơ ngẩn gì đấy?”

Ngọc yêu liếc mắt nhìn Cố Thanh Miên: “Tiểu tử này kêu ngươi mấy lần, sao ngươi không trả lời.”

Mộ Tuyết sờ mặt mình, ngớ ngàng đáp: “Ta —— Ta ——”

Suy nghĩ của nàng có chút rối loạn, lòng như nổi trống, cũng chẳng biết nên nói từ đâu. Sau một hồi, nàng thấp giọng cười: “Phu quân ta từng được một vị ma tu tương trợ.”

“Ta tìm hắt gần trăm năm.”

Cố Thanh Miên sững sờ: “Là——”

Mộ Tuyết gật đầu.

Nàng che mắt, một chữ cũng không nói nên lời, chỉ cười thành tiếng. Từ cười kiềm chế đến cuồng vọng, cười đến không ngừng được, cười đến mặt ửng rắng chiều, cười đến khàn cả giọng.

Ma đạo trước nay luôn điên cuồng, chúng ma tu cũng không thấy

kinh ngạc, chỉ là liếc nhìn nàng thêm mấy lần. Nhưng nơi này quá gần Bách Hồn giáo, xa xa có đệ tử tuần tra quát: “Ai ồn ào ở đây!”

Cố Thanh Miên lắc Mộ Tuyết: “A Tuyết, tỉnh tỉnh!”

Tử Hàm “chặc” một tiếng, ánh xanh vừa hiện, bay vào cơ thể Mộ Tuyết. Hồn nhận lão đảo, ngã xuống cái đùng.

Tử Hàm không thèm nhúc nhích, Cố Thanh Miên vội vàng tiến lên đỡ nàng: “Sao vậy?”

“Phiến cốc sát khí quá nặng.” Tử Hàm khoanh tay đứng đó, truyền âm giải thích: “Tiểu yêu này vốn không chịu được, chưa kể còn nhiều năm tới lui phiến cốc.”

“Trên mặt nàng không hiện, nhưng bên trong đã tiêu tủng hết rồi, bây giờ lại bị hồn khí Bách Hồn giáo gợi lên tâm ma. Mạng nhỏ sắp toi.”

Cố Thanh Miên: “Tâm ma?”

Tử Hàm dừng lại, liếc nhìn bốn phía: “Đi vào rồi nói.”

Nói xong, hần cất bước đi về phía trước, ánh xanh lóe lên đã đứng ở ngoài cửa. Cố Thanh Miên nâng Mộ Tuyết, đi theo.

Sương mù càng thêm dày đặc, như có vô số người đang hít thở bên tai. Hồn phách nỉ non, niệm rằng số mệnh đã hết. Đại môn của Bách Hồn giáo rộng rãi cực kỳ, bên trong cửa là sương phủ mịt mù, chẳng thấy rõ tình huống. Hai tên đệ tử đứng ngoài giữ cửa, đôi mắt nhắm chặt, cùng đưa tay ra.

Tử Hàm: “Thiệt đâu?”

Cố Thanh Miên một tay đỡ Mộ Tuyết, một tay gian nan móc trong tay áo ra ba tấm thiệp mời.

Thiếp mời đưa ra, nhanh chóng hòa tan trong sương mù. Hai tên đệ tử đưa tay hành lễ, đồng thanh: “Quý khách mời.”

Nói xong, sương mù lại ập đến, quấn chặt lấy ba người. Tử Hàm ghét bỏ liếc nhìn, vẽ một đạo ánh xanh bao mình lại. Sương mù cuộn cuộn như mây, mang bọn họ vào trong.

Đi được một lát, cuối cùng hai chân cũng đạp trên đất.

Sương lạnh dần dần tán đi, Cố Thanh Miên ngó xung quanh, cảm giác đây là một gian phòng. Trong sương mù có giai nhân mờ mờ ảo ảo, dịu dàng tươi cười nói: “Mời quý khách vào trong, nếu có chuyện quan trọng muốn gọi, cứ tiến vào sương mù là được —”

Cố Thanh Miên đang muốn gạt đầu, Tử Hàm đã thẳng thừng phát tay, đánh tan bóng người.

Ánh xanh đột nhiên đậm màu, lưu chuyển quanh phòng, đánh bay mọi dấu vết của làn sương.

Cố Thanh Miên thả Mộ Tuyết lên giường, nghe Tử Hàm nói: “Bản tọa nhập một đạo khí tức của Minh ngọc vào trong cơ thể nàng, tạm thời trấn áp tâm ma. Nhưng bây giờ yêu lực của bản tọa không đủ, lúc nàng hôn mê cũng chỉ phong bế được một canh giờ.”

Minh ngọc sinh ra đã là hung ngọc, ngọc xanh lại càng cực sát, cho nên có thể dùng tử khí để áp chế hung hiểm. Nhưng vạn vật dễ đến chẳng dễ đi, chung quy không thể lâu dài.

Cố Thanh Miên quay đầu: “Lúc hôn mê?”

Tử Hàm: “Khi thanh tỉnh, nửa canh giờ.”

Cố Thanh Miên nhìn về phía Mộ Tuyết, chỉ thấy hai mắt nàng nhắm nghiền, trán nổi gân xanh, tơ hồng trên tóc là song thập kết đúng chuẩn. Song thập kết thấm đầy nhan sắc Nam Cố.

Cùng khanh tương thủ, bách tuế vô ưu.

Mộ Tuyết gọi từng tiếng từng tiếng “Phu quân”.

Ở nhà còn có người chờ nàng, chờ tiểu Hồn nhận này báo ân xong, về nhà.

Tâm ma sao?

Y bỗng quay đầu nhìn Tử Hàm, ma xui quỷ khiến nói: “Tiền bối, người có cách nào —”

“Không được.”

Tử Hàm nhìn thấu suy nghĩ của y, cười nhạt: “Lòng sinh chấp niệm, xây thành tâm ma.”

“Chỉ nửa canh giờ, nếu chấp niệm nói buông là buông, thì còn gì gọi là chấp niệm; nếu tâm ma một lần đã thấu, sao còn gọi là tâm ma?”

“Vô dụng thôi.”

Cố Thanh Miên nâng mắt nhìn hắn, hít sâu: “Ta có Dẫn hồn đan.”

Tử Hàm nhướn mày, nghe y nói: “Dẫn hồn đan đỉnh cấp, dẫn hết tâm ma, dựa vào huyền thuật, có thể để người bên ngoài thấy được nguồn gốc tâm ma của nàng.”

Y xòe tay, trong lòng bàn tay là một hộp ngọc nhỏ khéo léo.

Hộp ngọc kia có sắc nước trong veo mênh mông, chỉ liếc nhìn đã tựa như suối chảy không ngừng. Trên nắp hộp có khắc một chữ “Miên” gầy còm.

Là năm đó Phần Cầm đạo nhân thỉnh y xuất quan, là quà trước khi

qua Đan Các tặng y. Về mặt nào đó, đây cũng coi như là lấy mạng đổi đồ.

Cố Thanh Miên bật cười, thầm nghĩ mình thật biết mua bán.

“Cho nàng ăn cái này, lại đi tìm Dur Huy tôn giả. Dẫn hồn dò mộng, không chừng có thể phá tâm ma.”

Nhưng mà ——

Tử Hàm lạnh lùng nói: “Không được.”

“Bản tọa còn rất nhiều ngày nhàn thảnh tản phải sống. Không muốn nhìn thấy gian khổ khó khăn của ai hết.”

“Nàng nhập ma hay không, có giữ được thần chí hay không, chẳng qua cũng chỉ là chết sớm hay muộn thôi. Nhưng nếu bản tọa nhìn, phải nhớ tâm ma này rồi đời đời sinh sôi, đồng thọ cùng đất trời.”

“Bản tọa không muốn.”

Cố Thanh Miên: “Tiền bối hiểu lầm rồi, tâm mà này, vẫn bối đi xem là được ——”

“Ngươi?” Tử Hàm nở nụ cười, mắt phượng nhướng lên.

Đầu ngón tay hấn động đây, hộp ngọc đã bay vào lòng bàn tay. Cố Thanh Miên còn chưa nói lời cảm tạ, đã thấy ánh xanh tụ lại, tràn vào mi tâm Mộ Tuyết.

Nhạn yêu mở mắt, đồng giọng với Tử Hàm: “Ngươi cũng không được.”

Hắn nhìn về phía Mộ Tuyết, lời nói gần như tàn nhẫn: “Còn nửa canh giờ nhập ma, thừa lúc còn tỉnh, ngươi có di ngôn gì muốn nói?”

Quyển 2 - Chương 7

Mộ Tuyết: “Nhập ma?”

Nàng mở to mắt, giữa mày điểm hàn quang, bao lấy sương đen dày đặc. Nhận yêu cúi đầu nhìn hai tay mình, ngơ ngác hồi lâu: “Đúng rồi, ta đã tìm được hắn.”

“Ta đã tìm được hắn.”

Nàng lặp lại hai lần, bắt đầu cười nhẹ: “Ta tìm được rồi, ta tìm —”

Sương đen trào ra, khí thế hùng hổ.

Tử Hàm cười lạnh, ánh xanh bùng nổ, như sóng triều ầm ầm lao xuống. Sương đen bị ép về, chấn động đến tâm mạch Mộ Tuyết đau đến nôn cả máu. Tứ chi nàng không ngừng run rẩy, mồ hôi vã như mưa.

Tử Hàm nghiêng đầu nói: “Cho nàng Tĩnh tâm đan.”

Cố Thanh Miên tiến lên, khép hai ngón tay phong bế đại huyết nàng, đút một viên đan dược. Thuốc vào miệng, giây lát tan thành nước, khí tức Thanh Hàn chảy xuôi, phong bế kinh mạch của Mộ Tuyết.

Yêu khí không sồn lòng, bọc lấy ma khí đấu đá lung tung. Lực đan dược theo sau, đóng băng từng tắc.

Hai người liên thủ khống chế Mộ Tuyết. Một lúc sau, chờ đến khi tóc nhiễm sương trong, rốt cục Mộ Tuyết cũng bình tĩnh trở lại. Nàng nằm trên giường, thấy ánh xanh sáng rực bốn phía, sương mù lượn

lờ.

“Thời cũng vậy, mệnh cũng vậy.”

Mộ Tuyết thì thảo, rồi lặp lại mấy lần: “Thời cũng vậy, mệnh cũng vậy.”

Tử Hàm nhíu mày: “Chẳng qua chỉ là ân cứu mạng, sao lại nặng thành tâm ma thể này?”

Cố Thanh Miên cũng đã từng cứu nàng, cũng không thấy nàng tìm đến thế. *(cố chấp tìm để báo ân)*

Hắn búng tay, ánh xanh lại đậm thêm, kiên quyết trấn áp ma khí.

Đêm đen ngo ngoe rục rịch, sương mù ngoài cửa không biết được luyện từ bao nhiêu hồn phách, đặc quánh như cháo.

Cố Thanh Miên cúi đầu: “A Tuyết, lời này nghĩa là sao?”

“Người sao vậy?”

Mộ Tuyết không đáp, nàng ngơ ngẩn ngó quanh, sau đó lại dừng tầm mắt trên người Cố Thanh Miên.

“Cố Đồ.” Nàng trầm mặc một lát, cũng không hỏi Tử Hàm câu kia là sao: “Người giúp ta một việc được không?”

Tử Hàm “chặc” một tiếng, vừa định mở miệng cắt ngang, đã nghe Cố Thanh Miên nói: “Mộ Tuyết.”

“Người phải nói trước là việc gì.” Y nói: “Thì ta mới biết có giúp người được hay không.”

Mộ Tuyết cắn môi. Vì Tĩnh tâm đan nên môi nàng trắng bệch, không chút huyết sắc: “Ta muốn cầu người luyện giúp ta một viên đan.”

Nàng theo sau y lâu như vậy, biết y là đan tu.

“Đan gì?”

Mộ Tuyết lại trầm mặc, hỏi một đằng đáp một nẻo: “Người có biết nguồn gốc của Khô Diệp cốc không?”

Cổ Thanh Miên gật đầu: “Diệp diệp ly chi nhất khô cốt*. Khô Diệp cốc vừa chính vừa tà, tiên ma bất luận, thu phản đồ thiên hạ.” (**Lá là cành hóa thành xương khô*)

Y dừng lại, nhớ tới lời ma tu nói trên đường: “Dur Huy tôn giả, hắc xuất thân từ Bách Hồn giáo?”

Mộ Tuyết gật đầu: “Đúng vậy.”

“Khi còn là thiếu niên hắc đại khai sát giới, một tay tàn sát nhiều môn phái, dẫn đến việc bị tiên môn vây quét, liên lụy Bách Hồn giáo mất đông đảo thân truyền. Dưới áp lực của chính đạo, thêm nhiều lần dạy mãi không sửa, dưới cơn nóng giận giáo chủ đã lột da, khoét mắt, chiếm hai mắt âm dương, luyện sinh hồn.”

“Nhưng Dur Huy tôn giả cực kỳ tàn nhẫn, không chỉ luyện hồn phách người khác, ngay cả hồn mình hắc cũng hạ thủ được.”

“Hắc lấy thân mình làm khí, ngủ đông trong lò luyện hồn trăm năm, tiêu hao hồn phách trong lò, sau cùng trở thành một thể hệ tôn giả.”

Dur Huy tôn giả tàn nhẫn độc ác, tùy ý làm bậy, một túi da tuần tú lại có khối tâm địa rắn rết. Cứ thế Mộ Tuyết tìm suốt trăm năm, tìm sạch phiến cốc cũng chưa từng nghĩ, người cứu phu quân nàng lại là hắc.

“Thế nhưng, nhục thân hắc đã hủy, hồn phách không trọn vẹn. Sau này đôi mắt kia của hắc cũng không nhìn được nữa.”

Tử Hàm: “À? Cho nên?”

“Cho nên —-” Mộ Tuyết tiếp tục: “Hắn nhất định rất hận Bách Hồn giáo. Chúng ta tìm hắn, chắc chắn sẽ tìm được Vạn công tử.”

Cố Thanh Miên: “Nhưng bản tính hắn như thế, sao có thể giúp chúng ta cứu người?”

Mộ Tuyết nở nụ cười.

Trên mặt tràn đầy sắc sương, môi như tuyết trắng, ma khí lẫn lộn cùng yêu khí. Trong khoảnh khắc nàng như một mỹ nhân tuyệt vọng.

“Không phải giúp, là đổi.”

“Một đôi mắt, đổi một người.”

Cố Thanh Miên khựng lại, tiếp theo là lời chém đinh chặt sắt: “Không được!”

Mộ Tuyết lập tức nói: “Đây là ta muốn người giúp.”

Nàng nhìn thẳng vào Cố Thanh Miên, một đôi mắt trong suốt sáng ngời. Sợi tơ hồng trên hai búi tóc rủ xuống, như lời thì thầm của một người khác, trôi qua năm tháng, bồi hồi lưu luyến.

Ân trả rồi cũng hết.

Thời cũng vậy, mệnh cũng vậy.

Toàn phiên cốc đều biết, Dư Huy tôn giả muốn nhất là một đôi mắt.

Vào một khắc bị mù thuở thiếu thời, cho tới nay an ổn ngồi trên vị trí tôn giả, ẩn sâu trong Khô Diệp cốc. Từ đầu đến cuối, hắn chỉ muốn một đôi mắt.

Vì đôi mắt này, thực lực của hắc sâu không lường được lại đồng ý đứng ở vị trí cuối tôn giả; vì đôi mắt này, hắc không tiếc bán rẻ đồng môn — Vô luận là Bách Hồn giáo, hay Khô Diệp cốc. Ma đạo biến động, năm lần bảy lượt thay máu Khô Diệp cốc, người mới tới, người mới đi. Từ một cái động trống rỗng dưới mi hắc, cuối cùng trở thành một đôi mắt vô thần.

Nhưng giành được mắt của người khác, lại không giành được cảnh của họ.

Mắt hắc mù cũng vì hồn phách mà ra, chỉ có bổ khuyết hồn phách mới chữa trị được. Nhưng ma đạo phân tranh mãi không ngừng, đan phương ma đan rất ít lưu truyền. Cứ thế trên Cửu châu, đan thuật tiên gia lũng đoạn, trong tiên gia lại bị các tộc kiểm soát. Đỉnh cấp đan dược bổ hồn đan, không phải tam môn Thanh Vân Hoán thì không được, cho dù tốn tâm lấy được, thì tiên ma tương khắc, tiên đan dùng cho ma tu, cũng là hại nhiều lợi ích.

Nhưng mọi chuyện đều có vạ nhất.

Trên đời vẫn còn một loại bổ hồn đan — Hồn nhận đan. Đan này cũng không khó luyện, thậm chí còn được coi là khá đơn giản, hoàn toàn là lợi dụng thiên tư Hồn nhận. Khó có, là chủ dược bên trong — yêu đan Hồn nhận hai trăm năm trở lên.

Yêu đan được dùng để luyện đan, phải cần yêu tu lúc còn sống, lấy đan từ nội thể. Mà yêu đan là vật mệnh hệ của yêu tu, một khi mất đi, nhẹ thì tu vi hủy hoại trong chốc lát, nặng thì khó giữ được tính mạng.

Đây đâu phải lấy một đôi mắt đổi một người, mà là lấy một mạng đổi một đôi mắt!

Cố Thanh Miên hiếm khi không cười, trầm giọng lặp lại: “Không được.”

“Không phải rất đúng lúc sao?” Mộ Tuyết cười nói: “Ngươi là đan tu, ta có yêu đan.”

“Hơn nữa ta sắp nhập ma.” Nàng cúi đầu, nhìn về đan điền của mình: “Viên yêu đan này, viên yêu đan này —”

Viên yêu đan này hoàn toàn thích hợp cho ma đạo.

Gần như đầy đủ thiên thời địa lợi, chỉ thiếu chút nguyên liệu luyện đan.

“Tiểu yêu tinh.” Tử Hàm lạnh lùng nói: “Ngươi thật sự biết mất yêu đan nghĩa là gì không?”

Mộ Tuyết trầm mặc.

Ma quang hiện ra, nhàn nhạt đối kháng với ánh xanh.

Tử Hàm không kiên nhẫn vung tay, đột nhiên đánh tan ma khí, nhưng tử khí không dừng, thẳng thừng lao vào người Mộ Tuyết, làm nàng chóng đến lập cập. Nàng cố gắng ôm cổ, làm sao cũng không thở được. Tiếp đến là cơn đau dữ dội nơi bụng, tiếng xương kêu răng rắc, máu không ngừng tràn ra từ miệng mũi. Nàng mở to mắt, máu me đầm đìa, nhất thời trên đất là tơ hồng và máu.

“Yêu đan của ngươi chẳng qua chỉ mới rời khỏi đan điền nửa tấc, còn chưa rời thân ngươi đã như vậy.” Tử Hàm cười lạnh: “Đây chỉ là lấy đan. Một khi thật sự mất yêu đan, cho dù bất tử, ngươi cũng chẳng khác gì chim nhận phàm trần, hạ nóng đông lạnh, sinh lão bệnh tử.”

Ai ngờ nghe lời này, trong mắt Mộ Tuyết lại sáng lên. Trong lúc nhất thời, nàng cũng chẳng màng lo đau đớn, chỉ ôm cổ vui vẻ hỏi: “Thật sao?”

Tử Hàm: “.....”

“Hồ nháo!”

Nói xong, hần tức giận tăng lực, lại bị Cố Thanh Miên kéo lại: “Tiền bối.”

Tử Hàm rũ mắt, mắt phượng nhìn y, ngón tay đan tu nắm lấy áo hần, lực rất lớn, như muốn kéo tụt ngoại bào.

Mắt Cố Thanh Miên sâu như vực lạnh. Sương đen giữa mây Mộ Tuyết cũng ngày càng đậm, đậm gần bằng màu mắt của ai kia.

Tử Hàm hừ lạnh, nhưng vẫn không rút tử khí đi, duy trì một thể cân bằng vi diệu với ma khí.

Mộ Tuyết thở hổn hển. Vừa nãy nàng đau đến ngồi bệt trên đất, bây giờ ngửa đầu, Cố Đồ đến gần, quỳ một chân xuống.

Tà áo y trải ra theo động tác, thấm máu đỏ chưa khô.

Trong phút chốc, máu tươi như dây thừng, nối hai người thành một.

“Tiền bối người mang tử khí, có thể áp chế tâm ma. Nếu người nhập ma, tỷ lệ sống rất lớn, tu vi cũng còn đó.”

“Còn nếu người cứ cố muốn luyện đan —-”

Mộ Tuyết ngắt lời y, cười: “Vâng, ta muốn luyện đan.”

“Phiền người.”

Cố Thanh Miên nhìn nàng, mắt nhận yêu sáng như gương, phản chiếu cả bóng dáng y.

Tử Hàm đứng cạnh khoanh tay, vẫn chẳng nhúc nhích nhìn hai

người. Hắn thấy Cố Thanh Miên nhìn nhận yêu chăm chăm hồi lâu, rồi thở dài một cách bất đắc dĩ.

Tiếng thở dài kia rất nông, trôi theo gió, phiêu tán trong ánh xanh.

“Mộ Tuyết, người thật sự đến báo ân.”

Y nhẹ nhàng mở miệng, nhưng câu từ lại như đá rơi, chữ chữ ngàn quân: “Hay đơn thuần, là không muốn sống nữa?”

Dứt lời, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Mộ Tuyết mở to mắt, chưa nói phải, cũng chưa nói không phải.

Cố Thanh Miên nhìn chòng chọc vào tơ hồng trên tóc Mộ Tuyết, bỗng nói: “Phu quân người đâu?”

Y đứng lên, lui lại, gằn từng chữ: “Ân này là phu quân người thiếu, vì sao người lại muốn đến đền mạng?”

Mộ Tuyết sửng sò.

Tử Hàm: “Tiểu tử người —-”

Tru tâm.

Lời còn chưa dứt, Mộ Tuyết đã đột ngột hét lên thảm thiết, thấu cả tim gan.

“A— —”

Tiếng kêu sắc bén của Hồn nhận chấn đến đau nhức thần hồn, Tử Hàm chặn lại, bảo vệ Cố Thanh Miên.

Giữa phòng, hai mắt Hồn nhận biến thành màu đen, giữa mày tuôn ra màu đen đậm như mực. Ma khí bốn phía, điên cuồng bay lượn,

ngay cả ánh xanh cũng sắp không áp được.

Tử Hàm điên lên: “Đã nói với ngươi, bản tọa không muốn nhìn thấy nhân gian khổ đoản.”

Cố Thanh Miên vỗ vỗ tay hắc, trấn an cho có: “Uất ức tiền bối rồi.”

Y tìm được rồi.

Tâm ma chân chính của Mộ Tuyết.

Không phải ân cứu mạng, mà là phu quân nàng.

Hoặc nói, ân cứu mạng này, có liên quan đến phu quân nàng.

Quyển 2 - Chương 8

“A Tuyết.

“A Tuyết.”

“Nàng nói — yêu sinh ra không có họ?”

“VẬY, vừa hay theo họ ta có được không?”

“Ta họ Mộ.” Hấn nắm lấy tay nàng, chấm nước, viết một chữ lên mặt đất, từng nét từng nét.

“Tên là Thiên Sơn.”

Nàng quay đầu nhìn hấn, mày kiếm hơi cong, tinh mục lưu luyến, đáy mắt là vạn loại nhu tình. Cái này gọi là trời trong không sao, hốt nhiên thất sắc.

Mộ Thiên Sơn.

Phu quân của nàng, Mộ Thiên Sơn.

Tuy nàng được “Bệ hạ” thả ra, nhưng làm sao cũng không tìm được tộc đàn, đành phải ngày qua ngày du đãng nhân gian. Thật lâu sau đó, nàng lẻn vào một căn đại viện ăn vụng, trong nội viện còn có viện tử, ngoài viện còn có gia phó thì thầm.

Đại thiếu gia phạm tội, đại thiếu gia không nghe lời, đại thiếu gia bị giam lại vài ngày không ăn cơm, đại thiếu gia....

Nàng lặng lẽ bay vào đình viện, nhưng “cạch” một tiếng, cửa sổ sau lưng được mở ra. Nàng sững người đứng nguyên tại chỗ, lại nghe người sau lưng nói: “Hửm?”

“Chim nhận?”

Lúc này nàng mới nhớ, mình đang dùng bản thể, không phải hình người.

Nàng xoay người lại, bỗng nhiên sững sờ.

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy hồn phách nào đẹp như vậy.

Bao la như đại dương mênh mông, lại trong vắt như suối nước.

Hắn nhìn nàng chăm chăm, im lặng một lát, rồi thình lình đưa tay ra.

Trong lòng bàn tay là hai miếng bánh ngọt.

Hắn dịu dàng hỏi: “Ăn không?”

Âm giọng khàn khàn, nhưng lại dễ nghe đến bất ngờ.

Nàng chợt nhớ tới lời mẫu thân nói, không phải tộc Hồn nhận, thì không thể tin.

Không thể tin.

Lời mẫu thân quanh quẩn không dứt, nhưng nàng vẫn bước lên, ngậm miếng điểm tâm.

Luân hãm bước đầu tiên, cũng là bước vào vũng bùn. Rồi từng bước một sau đó, là vạn kiếp bất phục.

Ngày ngày nàng đi tìm hắn, ngày ngày ăn chùa uống chùa.

Hắn ở trong căn phòng nhỏ ấy, trông bên cửa sổ, nhìn khung cảnh nhỏ hẹp bên ngoài. Hắn có một đôi mắt vô cùng đẹp, dáng người đẹp cực kỳ, nhưng hắn hiếm khi cười, cũng chẳng ai đến tìm hắn.

Chỉ khi thấy nàng, hắn sẽ mỉm cười đôi chút, sẽ đưa tay sờ đầu nàng, rồi ngồi đó mấy canh giờ, không nói một lời.

Nàng ở cùng hắn, đầu tiên là một nén nhang, một bữa cơm, dần dần đến mấy canh giờ, mấy ngày. Rồi dần dần, nàng thậm chí từ bỏ việc tìm kiếm tộc đàn, chỉ ở lại với hắn.

Nhìn hắn ngẩn người, nhìn hắn vẽ tranh, nhìn hắn viết chữ.

Hắn vẽ vạn dặm cát bay, vẽ núi non trùng điệp, vẽ kỵ binh lưỡi mác — Hắn nói với nàng nơi đó là Tái Bắc. Hắn nói với nàng, hắn rất thích nơi kia.

Hắn nói với nàng, sẽ có một ngày, hắn sẽ trở lại nơi đó.

Bất kể sinh tử.

Tuy hắn vẽ rất nhiều, nhưng chữ lại chỉ viết có một câu. Chỉ một câu lặp đi lặp lại, viết trên mỗi bức họa, viết xong thì xé.

Nàng không hiểu chữ nhân gian, nhưng cũng may hắn nói cho nàng nghe.

“Thiên sơn vạn thủy, vẫn còn nhớ một Cố Triều Ca.”

Nói xong, hắn sẽ cười. Cười rồi, khóe môi nhếch lên, đáy mắt tràn đầy đau thương.

Mà nàng bất lực, chỉ có thể bay vòng quanh cửa sổ. Hắn không chịu ăn gì, nàng đành ngâm thức ăn dỗ hắn, la lối khóc lóc om sòm chơi xấu, hắn mới chịu ăn hai miếng.

Hắn càng ngày càng yếu, nàng trốn ở bên ngoài, thấy có người tới, rồi tức giận bỏ đi.

Dường như bọn họ nói gì đó, rồi hắn lại bắt đầu viết chữ không ngừng, những dòng chữ giống nhau viết đầy trang giấy, không viết được trên giấy thì viết lên tường, không viết lên tường thì viết trên giường.

Có thị vệ đi tới đề hắn, cạy miệng đồ sâm, nhưng khi thấy những chữ này thì bị dọa đến run tay, hất tung cái bát.

Canh sâm tung tóe trên đất, hòa với tiếng cười man dại của hắn.

Về sau có nhiều người đến lau sạch chữ, mắt hắn khinh miệt, lại viết đầy lên tường.

Bọn họ lau một lần, hắn viết một lần. Bọn họ bẻ gãy bút, đổ mực của hắn, hắn sẽ cắn tay mình, lấy máu viết.

Rốt cuộc nàng không nhìn được nữa, hiện thân, giữ chặt hắn: “Đừng viết nữa!”

Hắn sững sờ, ngẩng đầu nhìn nàng.

Sắc môi người ấy trắng bệch, da như sương tuyết. Nàng thấp giọng nói: “Đừng viết nữa, ta là Nhạn yêu — Ta —”

“Ta đưa ngươi đi.”

“Không phải ngươi vẫn luôn vẽ Tái Bắc sao?” Nàng nói: “Ngươi muốn đi nơi đó phải không?”

“Ta đưa ngươi đi.”

Hắn thấp giọng cười, chỉ chân. Lúc này nàng mới giật mình, chân hắn bị trói bởi những sợi xích nặng nề, đuôi dây xích còn được đóng

chặt vào tường.

“Mộ mỗ đa tạ cô nương.”

Tạ?

Không, nàng không cần tạ.

Nàng chỉ muốn dẫn hắn đi.

Nàng chỉ hận mình nhỏ tuổi, ngoại trừ miễn cưỡng hóa thân thành người, thì một sợi dây xích cũng không bỏ được.

Vận mệnh là vậy, nhưng nàng vẫn cứ không tin.

Nàng cầu hắn ngoan ngoãn ăn cơm, nàng trộm trong kho củi một cây đao, không quản ngày đêm chém xích. Xích không đứt, nàng lại đi đập tường.

Dưới cán đao, hổ khẩu của nàng bị chấn đến chảy máu, mắt thấy sợi xích bắt đầu buông lỏng, thì thủ vệ đã nhanh chóng phát hiện vết tích trên tường, cho người tới gia cố lại xiềng xích, tăng cường cảnh giác.

Nàng gấp đến khóc.

Cuối cùng, hắn thở dài: “Cô nương, người nhất định phải cứu Mộ mỗ sao?”

Nàng kinh ngạc: “Ta, không phải ta muốn cứu người, chỉ là —”

“Chỉ là ta muốn đưa người đi. Ta biết, bị nhốt trong lồng sẽ khó chịu thế nào.”

Hắn ngồi đó: “Trong lồng?”

Hắn nhìn căn phòng một vòng, lộn xộn khắp nơi, vết mực loang lổ. Máu rửa không sạch, thấm vào trong đất. Hắn cũng đã lâu ngày chưa tắm rửa, cả người bắn thủ hôi hám.

“Thương sinh quý thần.” Hắn nhìn chăm chăm chữ trên tường: “Cái nào không ở trong lồng?”

Nàng khó hiểu: “Vậy thì đi ra chẳng phải được rồi sao?”

Nghe vậy, hắn bình tĩnh nhìn nàng: “Nếu là tâm lồng thì sao?”

Nàng vẫn khó hiểu: “Vậy, vậy thì dùng tâm?”

Lòng nàng gấp gáp, nhưng nghĩ kiểu nào cũng không ra manh mối, không nhận được hết lên: “Người rời khỏi cái lồng này đã rồi nói.”

“Người không chịu đi, lại còn nói lồng này lồng nọ. Vậy, vậy thì tới năm nào mới ra ngoài được?”

“Người nói người muốn về Tái Bắc, vậy thì người đi thôi!”

Hắn lại sững sờ, bỗng đứng nhìn nàng chăm chú.

“Người thật sự đưa ta đi Tái Bắc?”

“Thật.”

“Vậy được.” Hắn nói: “Một lời đã định.”

“Đưa thanh đao kia đây.”

Nàng không rõ lắm, đưa đao cho hắn, vì bây giờ hắn đang yếu, nàng chỉ sợ hắn bị thương, còn cố ý đưa cán cho hắn lưỡi dao hướng về mình.

Sau này ngẫm lại, nàng chỉ có thể nói một câu.

Mộ Tuyết, sao người có thể ngu như vậy.

Sao có thể ngu như vậy.

Hắn nhận đao, vung tay chém xuống, hai chân đứt đoạn, kèm theo tiếng xiềng xích nện xuống thật mạnh.

Trong thoáng chốc máu tươi trào ra, nàng tái cả mặt.

Máu chảy đầm đìa, mùi tanh đầy mũi.

Hắn túm chặt nàng: “Mang ta đi Tái Bắc! Dù ta có chết, cũng không phải chết ở nơi này.”

Mọi chuyện tiếp đó đều chìm trong mơ hồ, tựa như một mộng cảnh hư vô.

Nàng cống hắn lao đảo lao ra cửa, vỗ cánh bay lên.

Nha hoàn, sai vật, hộ vệ.

Tiếng hét nổi lên bốn phía: “Yêu quái!”

“Yêu quái ăn thịt người!”

“Mau cứu người!”

Ánh lửa, tên bay, lòng người. Nàng cống hắn lao thẳng một đường đến vòm trời mênh mông. Hắn nằm trên vai nàng, máu tươi chảy trượt theo lông chim, nhỏ xuống đại địa tịch liêu.

Hắn thấp giọng cười, nhiệt khí quần quanh bên tai nàng: “Thật đẹp.”

“Vạn dặm giang sơn này, thật đẹp.”

Nàng công hăn bay một ngày một đêm, rốt cuộc cũng thấy một nơi cát vàng đầy trời, núi non trùng điệp.

Nàng hạ xuống đất, vô cùng mệt mỏi, lại vui vẻ hỏi hăn: “Người nhìn xem, đây có phải là Tái Bắc không?”

Hăn không trả lời.

Lúc đầu nàng còn bối rối, sau đó thì hết hoảng: “Ài, người nói gì đi.”

“Người nói chuyện nào.”

Hăn ngã trên đất, hai chân vô cùng tê thảm, đôi mắt nhắm chặt, môi chẳng chút màu máu. Nàng đẩy hăn, hăn không động đậy, cả người lạnh buốt.

“Tỉnh dậy!” Nàng nằm bò trên người hăn, ý định sưởi ấm: “Mau tỉnh dậy!”

Nắng gắt, cát vàng, bốc mùi hôi tanh.

Hơi nóng bốc lên, nhưng làm thế nào nàng cũng không sưởi ấm cho hăn được. Dần dần, nàng cũng không thể chịu nổi, hai mắt tối đen, ngã xuống cạnh hăn.

Cuối cùng, nàng chỉ kịp nghe: “Phía trước có một người một yêu, ngài xem —”

“Sao chân lại thành thế này?”

Nàng cố gắng mở mắt, chỉ thấy một bóng người: “Cho ít thuốc trị đi, đưa vào khách điểm kia.”

Sau đó, không còn sau đó nữa.

Tỉnh lại trong khách điểm Hoàng Tuyền, thiếu ma tu một ân.

Tuy hai chân hắc không còn, nhưng vẫn giữ được mệnh. Nàng dẫn hắc rời đi, trời nam đất bắc song phi khách, nhìn mưa bụi Giang Nam, xem dê bò Tái Bắc.

Quá khứ phủ bụi theo tháng năm, không nhắc một lời. Nhưng ngẫu nhiên hắc sẽ xuất thần suy nghĩ, thỉnh thoảng vẫn sẽ nói: “Thiên Sơn Vạn Thủy Cố Triều Ca.”

Nhưng phần lớn thời gian hắc sẽ cười, sẽ chơi cùng nàng.

Nàng vươn hai cánh, dìu hắc lên ngựa; hắc ngồi trên vách núi, chải tóc cho nàng. Nhưng dù búi tóc kiểu gì, hắc cũng sẽ buộc một sợi tơ hồng lên trên, dây là hắc tự tay nhuộm bằng màu hoa, hơi chút loang lổ nhưng cũng rất đẹp.

Mỗi một dây hắc đều sẽ làm kết, hắc gọi đó là song thập kết.

Hắc thấp giọng nói: “Nhận ân một giọt, trả ân một dòng. A Tuyết, người đã cứu ta, ta sẽ báo đáp người.”

Nàng dĩnh đặc nói: “Không cần, hai ta còn nói ân nghĩa gì chứ —-”

Hắc duỗi tay chạm môi nàng, trầm giọng cười: “Ân cứu mạng, nên dĩ thân tương hứa.” (*lấy thân báo đáp*)

“Ta hứa cho nàng, được không?” (*许: bằng lòng, hứa, hẹn, hứa gả. Cũng có thể hiểu ta gả cho nàng, được không?*)

Trong thoáng chốc nở gan nở ruột, vui vẻ như ong mày.

Nàng còn chưa nghe hết câu đã bật thốt lên: “Được!”

Được, đương nhiên là được.

Được —

Đương nhiên, được —

“A ——” Mộ Tuyết hét lên, yêu lực tán loạn.

Tử Hàm hận không thể đập chết Cố Thanh Miên: “Bây giờ phải làm sao?”

Cố Thanh Miên: “Biết rõ tình huống phu quân của nàng, xem có thể khuyên nàng không.”

“Người có chắc không?”

“Không chắc.”

Mắt Tử Hàm giật tung bừng, chỉ thiếu điều ném Cố Thanh Miên ra ngoài.

Hắn phát tay áo, ánh xanh rung mạnh, trấn trụ ma khí.

“Như tiền bối đã nói, tâm ma ngoan cố, nhập ma là không thể tránh khỏi.” Cố Thanh Miên lên tiếng: “Ta chỉ có thể thử đánh cược, xem có giữ được mạng nàng không.”

“Người phải biết, ý chết của nàng là do tâm ma mà ra.” Tử Hàm nói: “Hai cái này tương sinh làm bạn, đã thành tử cục.”

“Thế nhưng tiền bối, tiên ma nhất niệm.” Cố Thanh Miên rũ mắt. “Hai chữ ái tình vốn là điều đẹp đẽ nhất thế gian, mà còn có thể trở thành tâm ma, vậy tâm ma vốn sẽ là điều tồi tệ đau đớn nhất, thì cũng có thể trở thành con đường đúng.”

“Nhưng phải xem thế nào.”

Quyển 2 - Chương 9

Ánh xanh trấn áp, ma khí ngập tràn.

“A Tuyết.” Cố Thanh Miên suy tư một lúc rồi quyết định bắt đầu từ tơ hồng buộc tóc: “Dây buộc tóc thật đẹp.”

“Là phu quân ngươi làm à?”

Mộ Tuyết dừng lại, quay đầu nhìn Cố Thanh Miên. Mắt nàng đã đen như mực, không rõ cảm xúc.

“Phu quân ngươi có từng nói qua ý nghĩa của kết này không?”

Mộ Tuyết bình tĩnh nhìn y, lát sau ghen ngào nói: “Ta biết.”

Hắn chưa nói, nhưng nàng biết.

Nàng đương nhiên biết.

Hắn niệm thơ niệm từ, niệm phong hoa tuyết nguyệt, niệm phù dung uyên ương. Hắn sẽ chiết dương liễu làm vòng, tết thành tơ hồng kết tóc.

Hắn sẽ ngồi trên đất, nhìn nàng bay lượn nơi chín tầng mây.

Nàng đã nhiều lần hỏi hàm nghĩa của dây buộc này, nhưng hắn chỉ cười không nói. Duy có một lần, nàng cống hắn đi qua đường núi. Trời cao mệnh mỏng, núi non trập trùng. Đột nhiên hắn vỗ vai nàng: “A Tuyết, nàng xem.”

Nàng ngẩng đầu.

Chỉ thấy mặt trời đỏ sắp chìm, ráng màu mờ mịt, nhuộm đỏ cả thiên sơn, tuyết trắng cực đẹp. Nàng ngẩng đến ngơ ngẩn, chợt thấy bên tai nóng lên.

Hắn ghé vào bên cổ nàng, thấp giọng cười: “Thiên Sơn Mộ Tuyết.”

“Thiên Sơn, mộ, Tuyết.”

Thiên Sơn ái mộ A Tuyết.

Từng từ là rượu, rót vào tai là say.

Say đến mức nàng không biết đông tây nam bắc, chỉ có hắn cười, từng tiếng từng tiếng, chạm vào trong tim.

“Không, có thể người không biết.”

Cố Thanh Miên nói: “Tơ hồng Nam Cố đa dạng, đồng tâm kết, tam sinh kết... Nhưng song thập kết là đặc thù nhất trong đó.”

Mộ Tuyết sửng sò: “Nam Cố?”

Cố Thanh Miên nói: “Trên tóc người, là song thập kết.”

Quả nhiên nàng bị chuyển dời sự chú ý, Cố Thanh Miên tiếp tục: “Tơ hồng vốn là của Nguyệt lão, cầu đời đời sinh sinh, tình đồng thiên thọ.... Duy chỉ có song thập kết, ý ngụ dữ khanh tương thủ, bách tuế vô ưu*. Nam Cố chẳng qua chỉ là một nước ở phàm gian, nếu chỉ cầu trăm tuổi, nghĩa là chỉ hỏi kiếp này, không cầu kiếp sau.” *(Cùng người bên nhau, một đời vui vẻ.)*

Mộ Tuyết ngây ra, tựa như không hiểu ý đang nói gì. Nhưng lát sau thì nàng vùng lên dữ dội, đâm sầm vào ánh xanh.

“Không, không —” Mộ Tuyết liếc mắg lắc đầu, mắg quang tán loạn, như con thú bị nhốt: “Không — Chàng sẽ không —”

“Chàng nói sẽ chờ ta, chàng nói sẽ không để ta một mình, chàng nói —”

Cố Thanh Miên sững sờ.

Y như được đả thông hai mạch nhâm đốc, xâu chuỗi mọi thứ lại với nhau.

Vì sao một Nhạn yêu như Mộ Tuyết, lại dám không quan tâm đến uy áp của Tử Hàm, ngẩn ngơ đi theo y?

Vì sao tơ hồng trên tóc Mộ Tuyết, từng câu của nàng đều dính đến phu quân mình, nhưng làm sao cũng không thấy được người thật?

Vì sao nàng quyết tâm muốn chết? Vì sao nàng muốn chết, nhưng lại không muốn từ bỏ ân nghĩa?

Vì sao ân của phu quân nàng, nàng lại đến báo?

Tâm ma của nàng —- Tâm ma của nàng.

“Mộ Tuyết, phu quân ngươi là phạm nhân?” Cố Thanh Miên nói: “Có phải hẳn đã — qua đời?”

Lời còn chưa dứt, Tử Hàm nhíu mày.

Mộ Tuyết như gặp phải đả kích, lão đảo, nghiêm nghị nói: “Không! Chàng không! Chàng chỉ là, chàng chỉ là —-”

Chàng chỉ là đang thiếp đi thôi.

Một cặp mày kiếm, đôi mắt đầy sao, tiếng cười trầm thấp, người ấy.

Một câu “Thiên Sơn Mộ Tuyết.”

Mộ Thiên Sơn.

Mộ Thiên Sơn của nàng.

Chàng nói chàng chỉ đi trước một bước, ngủ thêm một lát mà thôi.

Chàng nói chàng đợi nàng.

Quân mai tuyền hạ nê tiêu cốt, ngã kí nhân gian tuyết mãn đầu.
(*Quân nơi chín suối cùng cát bụi, ta tại nhân gian tuyết trắng đầu.*)

“Người gạt ta!”

Dứt lời, nàng tấn công Cố Thanh Miên dữ dội, lại bị Tử Hàm cản lại. Ma khí lướt qua trước mắt, tựa như cuồng đao loạn vũ, Cố Thanh Miên bất động thanh sắc: “Bần đạo không lừa người.”

“Mộ phu nhân, người là yêu, phu quân người là người. Người sớm nên biết, hắn sẽ chết sớm hơn người.”

Mộ Tuyết gào thét, nàng tuyệt vọng đến vô cùng, mỗi một âm thanh đều trở nên vô nghĩa, chỉ đơn thuần là tiếng kêu thống khổ. Tay nàng điên cuồng cào cấu, đánh đấm lên ánh xanh.

Tử Hàm liếc nhìn Cố Thanh Miên, hiểu nhiên không đồng ý, nhưng vẫn đưa tay bảo vệ y. Ngờ đâu Cố Thanh Miên lại cười.

“Nhưng phu quân người hắn sớm đã biết.”

Lời vừa phát ra, tiếng gào thét đột nhiên im bật, Mộ Tuyết sững sờ. Nàng nhìn y, hiển nhiên không rõ đây rốt cuộc là có ý gì.

“Phu quân người nói hắn sẽ chờ người, nhưng không nói người đi cùng hắn, đúng không?” Cố Thanh Miên nói thẳng: “Có phải hắn còn

thỉnh cầu người, báo ân thay hấn.”

Đó là lý do nàng đau khổ truy tìm trong phiền cốc, đó là lý do nàng không tiếc bất cứ giá nào cũng muốn báo ân.

Đó là lý do nàng mới có thể vui vẻ khi mất yêu đan, như thế nàng mới có thể trở thành chim nhận thế gian.

Nàng không muốn năm dài tháng rộng của yêu tộc.

Nàng chỉ muốn sinh lão bệnh tử, cùng người chung giấc.

Cố Thanh Miên nhìn kỹ thần sắc của Mộ Tuyết: “Mộ phu nhân, khi còn sống hấn chưa từng khẳng khẳng phải báo ân. Vậy sao lúc qua đời, lại dặn dò người phải hoàn lại thay hấn?”

Mộ Tuyết chẳng nói một lời, đứng yên bất động.

Duy chỉ có ma khí lượn lờ, xoay vần không đi.

“Phu quân người là phàm nhân, hấn không hiểu phiền cốc hung hiểm, cũng không hiểu trên con đường tu tiên có hai chữ tâm ma. Hấn thân là phàm nhân, cũng chưa chắc hiểu được bản lĩnh kiến nhân truy hồn* của Hồn nhận tộc các người. Cái ân này của hấn, là cái ân không báo được. Cho nên thỉnh cầu của hấn, thật sự là muốn báo ân sao?” *(nhìn người tìm hồn)*

“Hay chỉ muốn cho người một tưởng niệm, để người có thể sống tốt?”

Mộ Tuyết vẫn lặng im.

Cả phòng yên tĩnh, chỉ có giọng Cố Thanh Miên.

“Song thập kết Nam Cổ đã tồn tại từ lâu, nhưng người chân chính tết kết này rất ít. Chỉ cầu kiếp này, không hỏi kiếp sau, cũng là vì không

tin địa ngục u minh, không tin thực sự có kiếp sau.”

“Hắn không muốn đánh cược lời hứa của mình trong luân hồi chuyển thế hư vô, hắn chỉ muốn giữ người sống sót, chớ để người nghĩ quẩn. Đây, mới là nguyện vọng chân chính của hắn.”

“A Tuyết, ta cũng từng là phạm nhân, ta cũng từng là người Nam Cổ.” Cố Thanh Miên nói: “Ta biết phạm nhân suy nghĩ thế nào, cũng biết ý nghĩa của tơ hồng Nam Cổ.”

“Ta từng có lòng nghi ngờ ngươi, thực xin lỗi. Nhưng đến lúc này, ngươi tin ta một lần.”

“Được không?”

Mộ Tuyết nhìn y, đôi môi động đậy nhưng chẳng thốt lên chữ nào.

Ma quang, ánh xanh, tơ hồng bay múa bên tai.

Thiên Sơn, chàng thật sự nghĩ như vậy sao?

Dây hồng vẫn như trước, buộc trên tóc nàng, nhưng đã không còn lời ai kia luyến lưu thì thào.

Thiên Sơn Mộ Tuyết.

Thiên Sơn Mộ Tuyết.

“A Tuyết, ta có thể lấy yêu đan của ngươi ra, thay ngươi báo ân này. Nhưng ngươi phải sống cho tốt như mong muốn của phu quân mình.”

“Được chứ?”

Tử Hàm triệt hồi yêu lực.

Mộ Tuyết đứng thẳng người dậy, tay vuốt hai má, lệ đã rơi đầy mặt.

Nàng cảm nhận được mình mở miệng, nghe thấy giọng của mình.

Nàng nói: “Được.”

Quyển 2 - Chương 10

Mộ Tuyết vừa dứt lời, đầu ngón tay Tử Hàm khẽ động.

Ánh xanh lập tức tiến vào đan điền, tựa như một bàn tay to nắm chặt yêu đan. Mộ Tuyết kêu gào thảm thiết, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Tử Hàm nói: “Chịu đựng.”

Lời hắc vừa dứt, phút chốc ánh xanh trở nên đậm hơn. Mộ Tuyết bị lôi về phía trước ba bước, té ngã trên đất.

Một viên yêu đan tròn trịa hiện lên giữa không trung.

Yêu đan thuần trắng như tuyết, óng ánh long lanh, nhưng bên ngoài lại bao bởi một lớp khí đen, dần dần thấm vào, ăn mòn bên trong.

Mộ Tuyết phun ra một búng máu, nàng ho khan không ngừng, thất khiếu toàn là máu đỏ, trộn lẫn với mồ hôi trượt xuống, làm cho mặt đất bừa bộn không thôi. Cố Thanh Miên bước lên, nắm cầm nàng, dứt một viên Hoàn sinh đan. Rồi nắm ngón tay chụm lại, thu yêu đan vào hộp ngọc.

Tử Hàm cười nhạo: “Người cũng giàu ghê.”

Bên ngoài không cầu được tiên đan đỉnh cấp, đến phiên người này lại lần lượt tặng đưa ra bên ngoài.

Cố Thanh Miên: “Tiền bối nói đùa.”

Y đặt tay lên lưng nhận yêu, dẫn xuất linh khí hoàn sinh đan. Hoàn

sinh đan dược lực thuần khiết, không có tác dụng phụ, công hiệu còn trên cả Hồi hồn đan, trong những đan dược cứu mạng, nó thuộc loại tốt nhất, cho nên cực kỳ quý giá. Mỗi người Thanh Hàn quan Thanh tự còn chưa chắc có được một. Y khổ luyện nhiều năm, hòng hết mấy chục lò, trong tay cũng chỉ có một viên.

Ban đầu muốn dùng để bảo mệnh, bây giờ --

Cố Thanh Miên làm động tác tiếp theo, kết ấn dẫn phần lớn dược khí ra — Mộ Tuyết đã mất yêu đan, chỉ có thể thừa nhận dược lực linh tinh.

Thôi --

Cố Thanh Miên thầm nghĩ, mất thì mất.

Linh khí dần dần mở ra, tựa như sương thu mờ mịt, nâng Mộ Tuyết lên. Chờ đến khi bạch quang mờ lung tan hết, Mộ Tuyết ngã xuống, được Cố Thanh Miên đỡ lấy. Tay y dùng lực, ôm Mộ Tuyết lên giường.

Mộ Tuyết gian nan ngược mắt, nhìn Cố Thanh Miên.

Y gật đầu, thấp giọng cười nói: “Yên tâm đi.”

“A Tuyết, ngươi cứ ngủ đi. Ngủ một giấc là được.”

Giọng y từ trầm thấp đến dịu dàng, giục người tiến vào giấc. Mộ Tuyết giằng co một lúc, đến cùng cũng không chịu được, nhắm mắt, ngất đi.

Bạch quang lóe sáng, trên giường chỉ còn lại một bé hồn nhàn.

Tơ hồng buông lỏng. Cố Thanh Miên nhặt lên, đặt bên cạnh cánh chim nhàn.

Tử Hàm nhìn tơ hồng kia, đột nhiên mở miệng: “Hồ Đò.”

Cố Thanh Miên quay lại: “Ừm?”

“Song thập kết, ý nghĩ thật sự là thế?”

Cố Thanh Miên dờ mắt, nở nụ cười: “Ta không biết.”

“Bần đạo chỉ là Hoàng đế, sao có thể tinh thông phong tục dân gian.”

Tử Hàm nhú mày.

Cố Thanh Miên: “Bịa ra mà thôi.”

Y lại nhìn về phía Tử Hàm, xem ngọc yêu nhú mắt phượng. Người này rất thích nhú mày, còn mang theo một đôi mắt phượng, sóng mắt lưu chuyển, yêu hoa vô song.

Tử Hàm khác với những trưởng lão Thanh Hàn quan kia, cũng khác triều thần Nam Cốc. Tháng năm chẳng chiếm được gì trên người hắn. Có lẽ bởi vì thực lực quá mạnh, hắn cũng chưa từng che giấu. Lúc mới quen hắn còn khoanh tay đứng nhìn, chờ một thoáng nhận ra, người này nổi nóng sẽ nhú mày, khinh thường sẽ bĩu môi, cảm xúc hiện hết ra mặt, giấu cũng chẳng thêm giấu.

“Tâm ma xuất phát từ nguyện vọng của phu quân nàng, ý chết cũng từ đây mà ra.” Cố Thanh Miên nói: “Nàng có thể vì ý nguyện này không để ý tới sự sống, đương nhiên cũng có thể vì ý nguyện này không để ý tới cái chết. Nhất niệm tiên ma, bần đạo chẳng qua chỉ là tiện tay mà thôi.”

“Tiện tay?”

Tử Hàm cười nhạo: “Nàng một lòng muốn chết, sao ngươi phải vất vả kéo nàng lên. Ngươi cũng đâu phải hạng người trách trời thương dân, sao không theo ý nàng?”

Hắn nhìn y, khó có được ánh mắt tìm tòi nghiên cứu. Ánh mắt ấy thẳng thắn, như một tia hàn mang, cắm sâu vào đáy mắt người ta: “Hồ Đồ, ngươi nghĩ đến điều gì?”

Cố Thanh Miên sững sờ, tiện đà cười đùa: “Bần đạo chẳng qua chỉ là đan tu không có lý tưởng, có thể nghĩ được điều gì?”

Y vừa cười, vừa thẳng lưng ngồi xuống. Cũng may Tử Hàm tay mắt lanh lẹ, mới miễn cho vị Hoàng đế này đặt móng ngồi lên vũng máu.

“Thực ra, bần đạo nghĩ —” Cố Thanh Miên nhìn Tử Hàm, thấy đối phương đang rất chi là hào hứng hóng chuyện. Thế là y không nhanh không chậm, câu lấy ánh nhìn của ngọc tổ tông này, cẩn thận lấy dược liệu trong tay ra, bày trước mặt — Y rất yêu thương dược liệu, dùng linh lực quấn lấy, miễn cho dính bụi bặm: “Nếu tiền bối không gọi bần đạo là Hồ Đồ thì hay rồi.”

Tử Hàm nghệt mặt, chợt nhận ra mình vừa bị chơi một vố. Hắn “hừ” một tiếng thật mạnh, cười lạnh: “Không được.”

Cố Thanh Miên chặc lưỡi: “Vậy thì thật đáng tiếc.”

Ánh xanh của Tử Hàm bao phủ xung quanh, hình thành một vòng kết giới. Hoàn sinh đan kia ẩn chứa dược lực và linh lực thuần khiết nhất, chỉ cần dẫn dắt là có thể trở thành đan hỏa.

Chỉ là, quá xa xỉ.

Hòa tan Hoàn sinh đan để luyện hồn nhận đan, Cố Thanh Miên âm thầm thờ dài, thầm nghĩ cũng may sư phụ không biết, nếu biết, không đánh gãy chân Cố Thanh Miên thì không xong — dù cho đời này hai người họ cũng chẳng nói được mấy câu.

Mọi thứ đã sẵn sàng, chuyển linh thành hỏa.

Nụ cười trên mặt Cố Thanh Miên nháy mắt tan đi, chỉ còn lại sự nghiêm túc.

Một tay y cầm đan dẫn, tay kia lưu loát kết ấn, khi di chuyển, đầu ngón tay mang theo huyền ảnh kéo dài — tựa như sương tuyết, tựa như băng, Thanh Hàn khí mãnh liệt dâng lên, đan hỏa phóng ra, nổ tung hàn mai. Ánh sáng lạnh lan tràn, ma vụ lượn lờ. Dường như tuyết đang bay ra từ yêu đan trong hộp, lơ lửng trên không.

Hồn nhận đan quả thật rất dễ, với tiêu chuẩn của Cố Thanh Miên, y có thể nhanh chóng luyện thành nó. Nhưng cho dù là thế, y vẫn rất cẩn thận.

Nổ lửa, chỉnh nhiệt, làm thuốc, dung đan.

Một mạch lưu loát.

Qua khoảng một canh giờ, đan thành.

Cố Thanh Miên nhìn cũng không nhìn, chỉ khẽ động đầu ngón tay, Hồn nhận đan bay vào bình ngọc.

Điểm lại, che miệng bình.

Y đưa bình ngọc ra.

Tử Hàm nhận lấy: “Sao vậy?”

“Tiền bối, chúng ta đưa A Tuyết ra ngoài. Phiến cốc hung hiểm, đan dược đưa cho ngài bảo quản.” Cố Thanh Miên nhìn Mộ Tuyết, đưa tay dò xét linh khí của nàng: “Bây giờ nàng chỉ là nhận bình thường. Không chịu được bao lâu trong Khô Diệp cốc.”

Linh khí của Hoàn sinh đan vô cùng dư dả, đủ làm cho tu sĩ Đại Thừa khởi tử hồi sinh, nhưng cũng không chịu được lượng tiêu hao thế này. Bây giờ đan thành, Mộ Tuyết cũng đã nghỉ ngơi hồi phục

được đôi chút, họ phải nhanh chóng đưa nàng ra khỏi phiền cốc.

Nếu không, dù nàng muốn sống cũng không sống nổi.

Cố Thanh Miên lấy ống tay áo lau mồ hôi, rồi cuốn lên. Một đường màu mực chảy dọc dưới da cổ tay y. Đầu ngón tay Cố Thanh Miên vạch một đường: “Ra.”

Màu mực dâng lên, hóa thành một đôi cánh bướm, đậu trên đầu ngón tay.

“Lên.”

Cánh bướm khẽ nhúc nhích, nâng cánh bay lên, xoay quanh trước mắt Cố Thanh Miên.

Tử Hàm: “.....”

“Người định dùng Đan điệp dẫn đường?”

Ai chẳng biết Đan điệp dễ hỏng, đụng cái là nát. Cái nào cái nấy không phải bảo bối của đan tu đâu, nên lúc nào cũng giấu rịt dưới da, người khác nhìn xiu cũng không được.

Cố Thanh Miên gượng cười hai tiếng.

“Bần đạo giấu trong tay áo là được.”

Tử Hàm chỉ thấy nhúc nhích đầu không thôi, thái dương lại mơ hồ âm ỉ.

“Đây là phương pháp nhanh nhất.” Cố Thanh Miên cười nói: “Miễn cho trên đường xảy ra nhiều chuyện.”

“Đan điệp không còn, luyện lại là được.”

“Cùng lắm sau này bần đạo luyện Đan khuyển, như vậy hứa sẽ bình

thường hơn rất nhiều.”

Bình thường cái gì?

Bình thường cái nổi gì?

Tử Hàm sống lâu vậy rồi, nhưng vẫn khối lần bị Cố Thanh Miên làm cho câm nín nghẹn ngào.

Hắn nghẹn, rồi nghẹn ra hai chữ: “Ồ nháo!”

“Dạ dạ.” Cố Thanh Miên chẳng biết xấu hổ: “Bần đạo hồ nháo.”

“Tiến bối, chúng ta đi thôi.”

Tử Hàm quả thật bị chọc đến sôi gan, bị y trực tiếp nắm lấy tay áo kéo ra ngoài.

Không có Trình Chu, đi đường vậy mà rất thuận lợi.

Một người một yêu, mang theo một bé hồn nhận hôn mê, thành công lấy cốc, thành công ra khỏi Bách Hồn giáo, thành công rời khỏi phiến cốc.

Đan điệp trốn dưới tay áo Cố Thanh Miên, phành phạch chỉ đường, dựa vào quỹ khí tối đen của phiến cốc, vậy mà thật sự không bị phát hiện. Tử Hàm cũng thấy may mắn nó vậy mà không bị lòe đuôi, hắn cũng chẳng muốn ngàn năm sau, ở trong Kiếm trùng nghe thấy kiếm tu nào đó nhớ chuyện cũ, nói đan tu Thanh Hàn quan nào đó đã từng nổi danh.

Trên người xăm hình chó.

Hắn không muốn nghe.

Một chút cũng không muốn.

Nhưng nghĩ đến đây, Tử Hàm lại đột nhiên dừng bước.

Hắn ngược mắt, nhìn bóng lưng Cố Thanh Miên.

Đan tu nắm tay áo hắn, đôi tay ấy rất ấm, sợi dây hồng buộc trên tóc đen, tựa như sinh mệnh tươi đẹp ấy.

Bỗng hắn nhớ tới rất lâu về trước, Giang Thanh từng nói: “Tử Hàm, người chịu thiệt rồi.”

Khi đó hắn còn nhỏ, khi đó, Giang Thanh còn sống.

Hắn không hiểu đó là ý gì, chỉ ngây thơ nghe Giang Thanh nói: “Người chịu thiệt rồi.”

“Trấn thủ Kiếm trùng, trường sinh bất lão.”

Quyển 2 - Chương 11

Mặt trời lặn rồi mọc, cát vàng phiến cốc vẫn nguyên như cũ.

Vào lúc Tíng giáo bị lật đổ, có lẽ cũng giống như cát này; vào lúc phu quân Mộ Tuyết được cứu, có lẽ cũng giống như cát này... Dù bao năm tháng trôi qua, nơi đây vẫn chẳng chút thay đổi.

Cố Thanh Miên trông chừng Mộ Tuyết một ngày một đêm, đợi đến khi nàng tỉnh, y lại tìm chút quả đại suối trong đút nàng ăn uống. Nhắc tới cũng lạ, phiến cốc là nơi cực ác ở Cửu châu, nhưng bốn phía lại là một màu xanh biếc đẹp đẽ, linh khí thâm hậu.

Mộ Tuyết đã mất yêu đan, không biến lại được thành người. Nàng nằm phục trên đất, run hai cánh.

Cánh đã mất yêu văn, chỉ còn lại một màu trắng mịn mờ, tựa như sương như tuyết.

Cố Thanh Miên cúi đầu, đưa tơ hồng cho nàng. Mộ Tuyết khẽ kêu vài tiếng, hé miệng ngậm lấy. Cố Thanh Miên cười nói: “Yên tâm đi, Hồn nhận đan đã thành.”

“Người đã mất yêu lực, đi theo chúng ta quá hung hiểm.” Cố Thanh Miên thấp giọng cười: “Bần đạo đưa đan thay người, được không?”

Mộ Tuyết gật đầu, lại lắc đầu.

Nàng bật người vài cái trên đất, Cố Thanh Miên không hiểu: “Sao cơ?”

Tử Hàm liếc mắt nhìn nàng, lại nhìn Cố Thanh Miên: “Nàng bảo người báo ân thì được, nhưng ai báo thì không cần nói. Xưa nay phu quân nàng chẳng màng đến hư danh.”

“Nàng nói, người cũng có thể dùng Hồn nhận đan này đi đổi Vạn Mộc Xuân.”

Mộ Tuyết gật đầu, đầu chim nhỏ nên cứ như gà mổ thóc.

Cố Thanh Miên sững sốt, sau đó mỉm cười: “Được.”

“Đa tạ.”

Mộ Tuyết vui mừng. Nàng duỗi đầu, nhẹ nhàng cọ Cố Thanh Miên, lông trắng bay tán loạn, tựa như một đám mây bông bồng. Trong sâu thẳm sương mù ấy, nàng vẫn là thiếu nữ xinh xắn, tóc đen, tơ hồng, mặt như xuân đào.

Cố Thanh Miên xoa đầu nàng, cười khẽ: “Đi thôi.”

“Sau này đừng đến phiến cốc.”

Mộ Tuyết nghiêng đầu.

Nàng nhìn hai người thật sâu, lùi hai bước, vỗ cánh bay lên.

Hôm ấy, sắc trời vừa hay.

Cát vàng ngoài phiến cốc, là trời cao đất rộng.

Là núi non trùng điệp, là mây trắng vây quanh.

Gió mạnh, nắng ấm.

Nàng đối diện với chân trời.

Giống như vô số ngày đêm năm ấy, nàng cống phu quân nàng.
Người trên lưng cúi đầu, đáy mắt là thâm tình không phai.

Hướng về bầu trời cao xa, hướng về đất trời bao la.

Nàng bay trên đường, vừa bay vừa cười, trong miệng ngậm chặt sợi tơ hồng theo tiềm thức.

Chàng chưa báo ân, nàng báo thay chàng; chàng chưa nhìn cảnh, nàng ngắm thay chàng. Chờ đến ngày sau gặp lại nơi hoàng tuyền, nàng sẽ kể chàng nghe từng phong cảnh đẹp nhất thế gian này.

Thiên Sơn, chàng chờ chút nhé.

Chờ chút thôi, ta sẽ đến cùng chàng.

Bách Hồn giáo, khách phòng.

Đương Cố Thanh Miên định đẩy cửa thì bị Tử Hàm kéo lại, lùi về phía sau.

Ngọc yêu cười lạnh.

Chợt thấy cửa bỗng nhiên mở rộng, sát tới gần. Bốn phía vách tường dâng lên sương mù dày đặc, làm họ lui ra ba bước liên tiếp. Thoáng cái, hai người đã vào trong phòng.

Huyền thuật.

Có người dùng huyền thuật giấu cửa đi, tạo một cửa giả huyền tượng.

Nhưng Tử Hàm nhìn ra, bọn họ vốn đã ở trong phòng rồi.

Cố Thanh Miên cười: “Dư Huy tôn giả.”

,

“A?”

Ánh nến đột ngột bùng lên, mờ mờ ảo ảo. Một tiểu đồng vui đầu đứng bên cạnh, dâng hai chén trà.

Tử Hàm khoanh tay cười nhạt, định châm chọc, không ngờ Cố Thanh Miên đã cầm trà, uống luôn.

Tử Hàm: “.....”

“Tiền bối không uống?” Cố Thanh Miên cười nói: “Vẫn vẫn bối uống luôn cho.”

Nói xong, y cầm một chén trà khác, ngửa đầu uống cạn.

Đương một khắc y uống xong, tiểu đồng ngược mắt, hung hăng nhào tới. Vẻ mặt nó dữ tợn, mắt như lỗ đen, năm ngón bén nhọn như châm. Nhưng Cố Thanh Miên không nhúc nhích tí nào. Mắt thấy tay tiểu đồng sắp đâm vào hai mắt, thì “phùng” một tiếng, bốc thành một sợi khói đen.

Chén trà trong tay Cố Thanh Miên vỡ ra từng mảnh, hóa thành cát bay, trôi xuống kẽ tay.

“Thái sơn có sập mặt cũng không biến sắc.” Người tới cười khế, chậm rãi nói, “Khách quý thật can đảm.”

Phòng vẫn là căn phòng kia, nhưng trên đất đã được dọn dẹp sạch sẽ. Bàn ghế chỉnh tề, chăn ấm trà thơm. Lư hương bằng đồng, đàn hương uốn lượn.

Có một tên trông như bị bệnh đang dựa trên giường, đắp chăn bông, tay cầm chén trà nóng.

Cố Thanh Miên hơi khó hiểu: “Sao cơ?”

Sau đó y giật mình nói: “À, huyền thuật? Bần đạo sợ đến ngu người nên chưa kịp phản ứng.”

Tử Hàm không nhịn được trợn trắng mắt.

Không giống Trình Chu, Cố Thanh Miên là đan tu đường đường chính chính, thậm chí còn là đan tu chỉ có hơn chứ không kém. Sau khi tích cốc, chỉ sợ là món nào y cũng không chạm vào. Nếu không phải nhìn thấu huyền thuật, y còn chịu uống hai chén “trà” này?

Dur Huy tôn giả cười nói: “Khách quý nói đùa.”

Hắn mở to mắt, cặp mắt kia đẹp thì đẹp đó, lại chẳng biết là moi mắt từ ai. Trống trơn mở to, giống như hai vực sâu không đáy.

Cố Thanh Miên: “Không dám.”

Dur Huy tôn giả đưa tay: “Được, bản tọa cũng không muốn quấy rầy thời gian của khách quý.”

“Giao đồ đi.”

Tử Hàm nghiêng đầu, nhìn Cố Thanh Miên. Nhưng đan tu lại ngăn ra: “Tôn giả nói gì cơ? Bần đạo không hiểu.”

“Không, ngươi hiểu.” Dur Huy cười, dịu giọng thì thầm: “Bằng không sao ngươi dám dùng Đan điệp dẫn đường.”

“Chẳng phải ỷ vào bản tọa che chở một đường cho các ngươi à?”

Lời dứt như sóng bão, nhưng lại chẳng làm Cố Thanh Miên động đậy tí nào.

Y sờ mũi, nhếch mép: “Tôn giả nghĩ nhiều rồi. Nếu bần đạo thật sự nghĩ thế, thì sao lại lộ Đan điệp?”

“Trực tiếp thỉnh tôn giả ra tay chẳng phải ổn rồi sao?”

Câu này vừa thốt ra, thế mà Dư Huy cũng không biết phải tiếp thế nào mới phải. Hắn nheo mắt, nhìn chăm chăm về hướng Cố Thanh Miên: “Vậy sao người biết bản tọa ở đây?”

Cố Thanh Miên vô tội nói: “Đoán á.”

Trong phòng lặng yên.

Cố Thanh Miên bổ sung: “Ai mà ngờ, tôn giả cứ thế tiếp lời đâu?”

Dư Huy nhìn y thật lâu, chẳng những không giận mà còn cười, nhấp một hớp trà nóng.

Mắt hắn từ đầu đến cuối chưa từng rời khỏi Cố Thanh Miên, đen nhánh âm u, tựa như đang nghiên cứu xem y nói thật hay giả.

Hồn nhận đan nằm trong bình ngọc, bình ngọc lại nằm trong tay Tử Hàm.

Thế mà Tử Hàm nghe được giọng châm chọc của Cố Thanh Miên.

Không, tiểu tử này biết.

Y đều biết tất.

Bằng không sao y lại đưa Hồn nhận đan cho hắn giữ?

Phiến cốc hung hiểm?

Chỉ sợ ngoài phòng này, toàn là nhãn tuyến của Dư Huy?

Dư Huy xuất thân Bách Hồn giáo, dù là mưu phản, thì điều khiển quỷ vụ cũng cực kỳ tiện tay tiện chân. Chưa kể quỷ vụ nơi này đã tích lũy vạn năm, căn bản là như cá gặp nước. Tử Hàm hắn vừa lúc bị thiên

đạo áp chế, không thể dùng toàn lực, ngay cả thấu huyền thuật thì nói cho cùng vẫn muộn một bước.

Nếu lại chậm thêm bước nữa, Dư Huy sẽ trắng trợn cướp luôn, dù y không địch lại nhưng bảo mệnh thì vẫn có thể. Mà Hồn nhận đan đặt trong tay hắn, cho dù Cố Thanh Miên cũng bị bắt, thì bọn họ vẫn có lợi thế uy hiếp Dư Huy.

Ngay từ đầu mọi chuyện đã đâu ra đấy.

Vì sao ma đạo tôn giả lại vô duyên vô cớ cứu một phàm nhân?

Vì sao Mộ Tuyết gây thơ lỗ mãng, lại có thể bình yên vô sự ra vào phiến cốc bao nhiêu năm?

Vì sao đại sự cỡ này của Bách Hồn giáo, thiệp mời muốn có là có, Bách Hồn giáo muốn vào là vào?

Vì sao khi nàng sắp nhập ma, thì lại ngẫu nhiên gặp được “ân nhân cứu mạng”?

Vì sao bọn họ có thể thoải mái rời khỏi phiến cốc....

Hồn nhận không thể giam được, muốn yêu đan của họ thì chỉ còn cách để họ cam tâm tình nguyện đưa ra.

Dư Huy tôn giả.

Hắn đã nuôi Mộ Tuyết, từng bước từng bước, từ khi ăn mòn, chấp niệm tàn phá.

Tích lũy tháng ngày, thúc đẩy tâm ma.

Cuối cùng nuôi yêu đan của nàng thành loại phù hợp nhất với mình.

Ân cứu mạng, khách điểm Hoàng tuyền.

Bách hồn đưa tang, Dư Huy tôn giả.

Từng điều từng điều, dệt thành thiên la địa võng.

Gậy ông đập lưng ông.

Cố Thanh Miên biết từ khi nào?

Y lại đang nghĩ gì?

Đan điệp kia có thể dùng để chiếu cáo ai trong hai người họ là đan tu, từ đó thu hút sự chú ý lên người Cố Thanh Miên. Cũng biểu lộ rõ ràng y là người có Đan điệp, bước ra từ tiên môn đại phái, từ đó uy hiếp Dư Huy tôn giả. Cũng có thể, đó chỉ là thủ thuật che mắt đơn giản.

Dư Huy lại cười, Tử Hàm nghĩ được, nên hần hần cũng nghĩ được. Nhưng Dư Huy tôn giả chỉ bưng trà, từ từ nói: “Đời này bản tọa gặp rất nhiều người thông minh. Nói chuyện với họ, thường được lợi rất nhiều.”

“Có thể làm bản tọa đau đầu, thường thường là mấy kẻ ngu xuẩn không chịu hiểu, nói những điều không gọi là nói, làm những điều không gọi là làm, cuối cùng lại chiến thắng bất ngờ. Khiến người ta chẳng dám manh động.”

“Xin hỏi khách quý, người là loại nào?”

Cố Thanh Miên nhếch miệng cười, chẳng biết xấu hổ: “Đương nhiên là người thông minh.”

Dư Huy ho khan vài tiếng, cười nói: “Thế à?”

Trong lúc nói, vạt áo hần tiêu tán, hóa thành sương mù, cả người hần cũng dần biến mất theo, chỉ còn giọng điệu chậm rãi mơ hồ:

“Quả thực được lợi rất nhiều.”

“Lúc Bách hồn tể, Trình Chu đưa người, hồn đan đưa ta.”

Hắn nói “Trình Chu”, nhưng Cố Thanh Miên cũng không ngoài ý muốn, chỉ gật đầu.

Quý vụ ngoài phòng dày đặc, nhưng Cố Thanh Miên lại cười đắc ý. Tâm y vòng trong vòng ngoài, vẻ ngoài ẩn sau Dịch dung đan, gì cũng không nhìn thấu.

Giả giả thật thật, thật thành giả, không không có có, có thành không.

Cố Thanh Miên.

Tĩnh không thể ngủ mà thôi.

Quyển 2 - Chương 12

Sau khi Dư Huy rời đi, Tử Hàm liền lập kết giới. Hắn quay đầu, thì thấy Cố Thanh Miên thành thoi ngồi trên giường, móc trong tay áo một bản đơn thư.

Tử Hàm vung bào, ngồi xuống cạnh y.

Cố Thanh Miên cũng không ngẩng đầu: “Sao vậy, tiền bối không hỏi gì sao?”

Đầu ngón tay y xẹt qua trang giấy, đặt ở mép đỡ đó, rồi lật qua.

“Soạt —”

“Soạt —”

Tử Hàm: “Hỏi cái gì?”

Cố Thanh Miên liếc qua hắn, lại nhìn sách, lời nói ẩn ý: “Tiền bối cứ đùa.”

“Những việc cần hỏi, những chuyện khả nghi nhiều thế. Tiền bối chọn không được?”

Tử Hàm dựa người về phía sau, tìm tư thế dễ chịu nằm xuống, cười nhạt: “Mắt thấy chưa chắc là thật, tai nghe chưa hẳn là đúng, huống chi là những điều suy đoán?”

“Hơn nữa, xưa nay bản tọa biết người đa nghi.” Tử Hàm bĩu môi, “Hỏi, cũng chẳng moi được lời nào.”

“Không đâu, tiền bối không giống với bọn họ.” Cố Thanh Miên cười: “Nếu tiền bối hỏi, bản đạo nhất định sẽ nói thật.”

Tử Hàm dừng lại.

Hắn nghiêng đầu nhìn bóng lưng Cố Thanh Miên, đan tu đối diện với ánh nến, tay vuốt ve trang sách.

“Tiền bối không phải người trong hồng trần, không có mưu đồ gì với bản đạo.” Cố Thanh Miên cười: “Nói mọi chuyện với ngài cũng không sao.”

Tử Hàm cười lạnh: “Coi chừng bản tọa nói ra.”

Cố Thanh Miên cười: “Sẽ không đâu.”

Tử Hàm á khẩu không trả lời được, chỉ đành tiếp tục cười lạnh: “Những tính toán kia của người chẳng qua cũng chỉ là vậy. Bản tọa ngại phiền nên chẳng thém nói.”

Cố Thanh Miên quay đầu: “Vâng vâng, tiền bối nói sao là vậy.”

Tử Hàm đâu ngờ y bỗng chốc quay lại, chợt bốn mắt nhìn nhau.

Ngọc yêu gối đầu lên tay mà nằm, tóc như vẩy mực, xõa dài trên áo xanh xuôi xuống. Ngoài phòng là sương lạnh, trong phòng là ánh nến, ánh lửa chập chờn sau lưng Cố Thanh Miên, chiếu vào đôi mắt. Mắt phượng, môi mỏng, sóng mắt luyến lưu —

Cố Thanh Miên hơi dờ dờ nhìn, đứng dậy cười nói: “Bản đạo đi tìm cây bút làm chú.”

Tử Hàm: “À?”

Cố Thanh Miên: “Tìm bút, cái loại dùng để viết chữ.”

Tử Hàm: “Bản tọa đâu phải đồ ngốc, đương nhiên biết bút dùng để viết chữ.”

Cố Thanh Miên cười hai tiếng, vài bước xa giường, để sách lên bàn, sau đó mò mẫm trong tay áo, lấy ra một cây bút lông trọc đầu. Y đá ghế qua một bên, đứng bên bàn quẹt vài nét bút.

Nhưng khi Tử Hàm trộm nhìn qua thì thấy nửa ngày y chỉ viết mỗi chữ “Chú”, còn lại không có gì nữa.

Thật đúng là làm chú.

“Lắm chuyện.” Tử Hàm bĩu môi, phất tay một cái kéo kết giới ra rộng hơn.

Thành thật ngồi bên giường xem không tốt hơn sao, còn phải có bàn.

Vài ngày trôi qua.

Dur Huy tôn giả không đến, Cố Thanh Miên cũng không hỏi.

Chờ khi chậm rì rì xem xong một quyển đan thư, tiếng gõ cửa mới vang lên, theo đó là giọng nữ nhu hòa: “Hai vị khách quý, đại điển sắp bắt đầu, nên nhập tọa.”

Cuối cùng cũng đến.

Cố Thanh Miên buông đan thư, cười bảo: “Đã biết.”

Y liếc về phía Tử Hàm, đối phương đã ngồi dậy, vỗ áo nói: “Đi.”

Cửa phòng bật mở, sương mờ chia lối, lộ ra một con đường rộng rãi. Tử Hàm đưa tay: “Cẩn thận nắm lấy, đừng để lạc.”

Cố Thanh Miên giữ chặt tay áo hăn, cười: “Được.”

Tử Hàm: “Đi trước đi, bản tọa theo sau.”

Cố Thanh Miên: “Được.”

Đường dài vô tận, gần như không thấy đích. Trong tay Tử Hàm có một chùm sáng, le lói soi đường cho Cố Thanh Miên đi trước, còn hăn theo sau.

Nửa nén hương trôi qua, trước mặt mở rộng thông suốt. Nhưng thấy một biển ma tu mệnh mờ mờ đằng trước, nơi xa là một khung đài cao, phía trên là hai vòng đệ tử Bách Hồn giáo. Một vòng áo đen một vòng áo trắng, tựa như âm dương song sinh.

Một đồng tử chạy đến trước hai người, nói: “Hai vị Mộ gia, thỉnh đi nơi này.”

Nói xong, nhóc tự mình đi trước.

Người của Dur Huy tôn giả?

Cố Thanh Miên và Tử Hàm liếc mắt nhìn nhau, đuổi theo tiểu đồng. Cố Thanh Miên vừa đi vừa quan sát bốn phía.

Ngoài dự đoán, lần này y chỉ liếc mắt đã thấy Dur Huy tôn giả.

Dur Huy ngồi trên đài cao quý, một thân áo trắng như sương, nổi bật sắc mặt trắng nhợt, gần như đã chết. Hăn vẫn bưng chén trà nóng như cũ, hơi nước lượn lờ bên trong, đôi mắt trống rỗng.

Hăn thế mà không mang tròng mắt.

“Khách nhân.” Tiểu đồng nói, “Xin hãy cẩn thận.”

Cố Thanh Miên cụp mi, cười gượng: “Nhất thời nhìn không rõ, thật

xin lỗi.”

Bọn họ không đi vào trong, mà đi vòng quanh ở lớp ngoài cùng. Đi thêm vài bước, tiểu đồng dừng lại ở một nơi đối diện với Dư Huy.

Cố Thanh Miên nheo mắt.

Y bỗng nhiên cười: “Cách tôn giả xa như vậy, sao ta đưa đan dược cho hắc?”

Tiểu đồng: “Tôn giả nói, đạo trưởng tự có biện pháp đưa đan.”

Cố Thanh Miên lại cười: “Vậy hắc đưa người cho bản đạo thế nào.”

Tiểu đồng: “Tôn giả nói, đạo trưởng tự có biện pháp bắt người.”

Cố Thanh Miên sờ cằm, nói với Tử Hàm: “Lấy ra đi.”

Tử Hàm nhíu mày, nhưng không hỏi vì sao, duỗi tay lấy hộp ngọc ra.

Cố Thanh Miên cười: “Buông tay.”

Hộp ngọc nghe tiếng mà rơi. Nhưng tiếng ngọc nát còn chưa kịp truyền đến, chỉ thấy sương mù dưới đất dâng lên, nuốt hộp ngọc vào, biến mất không còn gì nữa.

Tiểu đồng: “Đa tạ đạo trưởng.”

Cố Thanh Miên chấp tay: “Làm phiền tôn giả.”

Dư Huy vì đôi mắt này tốn không ít tâm tư, y không tin hắc dám gọi người khác tới lấy.

Quả nhiên, tiểu đồng cũng không phủ nhận. Nó chỉ cười, tiếng cười âm nhu băng lãnh: “Đi theo hướng này là có thể rời khỏi Bách Hồn giáo nhanh nhất.”

“Nhị vị.” Thân ảnh nó dần dần tan đi: “Tự giải quyết cho tốt.”

Dứt lời, nhạc buồn vang lên.

Ma tu đang xao động bình tĩnh lại, chỉ thấy trên không trung xuất hiện hai gã tuyết bào song ngân. Mặt mày tuấn lãng, hai mắt khép kín. Hai người nắm hai đầu xiềng xích, thong thả bay xuống dưới.

Cố Thanh Miên nhìn hai gã Bách hồn thân truyền kia, thấp giọng nói: “Không ngờ.”

Tử Hàm: “Gì cơ?”

“Không ngờ được Vạn Mộc Xuân lại tốt số như vậy.” Cố Thanh Miên cười nói, “Cho dù không có Mộ Tuyết, cho dù không có chúng ta, hôm nay hắn cũng có thể chạy thoát. Nói không chừng không có chúng ta, hắn còn chạy trốn dễ dàng hơn.”

Trong lúc nói, tiếng “leng keng —- leng keng —-” của xiềng xích truyền đến, mang cống phẩm tế hiển ra. Một người một hồn, một âm một dương. Họ bị giam cầm trong xích khóa hồn, có hai tên ma tu trập trùng đi theo.

Hòa với tiếng nhạc trầm buồn, ngày càng nhiều đệ tử Bách Hồn xuất hiện, bày “tế phẩm” chinh tề.

“Ồ?” Tử Hàm: “Tiếp đi.”

Cố Thanh Miên vừa nhìn vừa tìm kiếm bóng dáng Trình Chu, vừa nói: “Khách điểm Hoàng tuyền, Bách hồn đưa tang, Hồn nhận thành đan. Từng chuyện từng chuyện đã sắp xếp đến trình độ thế này, bọn chúng còn dám thả Dư Huy tiến vào.”

Không có mắt thì không thấy, nhưng có mắt mà lại không thấy.

Kết quả, ai mới bị mù?

“Tế phẩm” lần lượt được đưa lên, cái mới nối tiếp cái cũ.

Mắt Tử Hàm sáng như đuốc, chưa bao lâu thì nói: “Tìm được rồi.”

Hắn quay đầu: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì chờ.” Cố Thanh Miên đếm số lượng tế phẩm, duỗi tay giữ chặt tay áo Tử Hàm: “Bảy bốn, bảy lăm...”

Tử Hàm liếc nhìn, không nói gì.

Cố Thanh Miên thấp giọng nói: “Người trông hắn kỹ vào.”

Tử Hàm gật đầu.

“Chín chín —” Cố Thanh Miên: “Chuẩn bị.”

Xiềng xích thứ một trăm vừa mới xuất hiện, “Dur Huy tôn giả” trên đài cao bỗng nhiên biến thành một cái xác!

Hai mắt trống rỗng, da người toàn thân lộ ra.

Máu tươi dính đầy, tử trạng thê thảm.

“Đây là — Tiền giáo chủ!”

Chẳng biết ai hô một tiếng đầy sợ hãi, gió lốc bùng lên.

Tiếng cười tùy tiện truyền đến, cực kỳ điên cuồng. Khỏi phải nghe, nhất định là Dur Huy.

Đám đệ tử Bách Hồn giữa không trung còn chưa kịp phản ứng, đã thấy sương mù dày đặc từ trên ập xuống, trong khoảnh khắc bị xé thành từng mảnh. Huyết nhục xối xả như mưa, mùi tanh xộc mũi.

Xiềng xích bị lôi kéo, người quỷ la hét thảm thiết.

Quỷ vụ, huyết vũ, tinh phong.

Ma tu ngao ngao gào khóc, mừng rỡ như điên. Trong lúc nhất thời ma khí tán loạn, tàn sát trăm hồn.

Trình Chu cũng đã thấy bọn họ, phi thân muốn xuống. Nhưng trên người hắn bị khoá thêm một quỷ hồn, giãy giụa đành đành muốn đi hướng ngược lại. Quỷ hồn kia rất dữ dội, thế mà ngang ngược kéo theo Trình Chu, nhào đầu vào chỗ đang chém giết.

Dường như Cố Thanh Miên nghe thấy Trình Chu hét lên từ phương xa: “Tiền bối cứu ta!”

Tử Hàm bước lên trước một bước, quỳ một gối xuống đất: “Lên.”

Cố Thanh Miên trực tiếp nằm rạp trên lưng hắn. Người sau điểm mũi chân, bay về phía Trình Chu. Ma tu bốn phía tương tàn, thịt bay tán loạn. Tử Hàm phóng toàn bộ tử khí, chấn động đến mức mấy tên ma tu nhao nhao lùi lại.

“Cô nương!” Trình Chu sắp vội muốn chết: “Người đừng có đi hướng kia nữa, toàn là ma tu!”

Quỷ hồn cột chung với hắn chẳng thèm quan tâm, khăng khăng nhào vào.

Thân ở phiến cốc, Trình Chu hoàn toàn không còn tu vi, không mở được xích cũng không chạm được quỷ hồn. Quả thực hắn chỉ muốn ngửa mặt lên trời hét dài. Cũng may cả đường bọn họ hữu kinh vô hiểm*, đáng quỷ thoãn thoắt, bay nhanh như tên, túm lấy Trình Chu qua năm cửa lục tướng, nhào tới trước mặt một đôi người quỷ khác.

**Gốc là [有惊无险]: Gặp chuyện kinh sợ nhưng không có hiểm nguy*

Cùng lúc đó, Tử Hàm cũng cõng Cổ Thanh Miên bay tới trước mặt Trình Chu.

Máu thịt kề sát hai người mà qua, Tử Hàm dùng hai ngón tay lấy tử khí làm đao, cắt đứt xiềng xích giữa Trình Chu và quỷ hồn kia.

Xích vừa đứt, Trình Chu và quỷ hồn đột nhiên bay ra hai hướng khác nhau. Quỷ hồn kia sững sờ, vội vàng quay đầu: “Tiên nhân, có thể cắt xích của nàng luôn không?”

Khoảnh khắc quỷ hồn lộ mặt, đầu óc Cổ Thanh Miên trống hoác. Chân khí từ lục phủ ngũ tạng như bị rút sạch, hồn phách cứ như bị người nắm trong tay.

Tử Hàm đánh ra một luồng ánh xanh, hóa thành sợi dây thừng dài buộc Trình Chu lại. Hắn lập tức nhận ra có gì đó không ổn: “Ồ đồ, sao vậy?”

Cổ Thanh Miên tiếp cận quỷ hồn, trời đất trước mắt quay cuồng, dờn sông lấp bể – sông cuộn biển gầm. Y mở to hai mắt, từng chữ từng chữ nghẹn lại trong họng nói không ra. Quá khứ che trời lấp đất tràn vào, lẫn trong vụ tán loạn.

“Tiên nhân?” Quỷ hồn kia kéo một đầu xích khác, cầu xin nói: “Cầu xin người —”

Cổ Thanh Miên dần buông Tử Hàm ra, níu xích quỷ hồn kia, phát ra một tiếng “keng” thật lớn. Cổ họng y nuốt ực ra tiếng, các đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Tử Hàm: “Ồ đồ?”

Quỷ hồn bị dọa nhưng một bước cũng không lùi, tiếp tục hướng về Tử Hàm: “Ta cầu xin người, cầu xin người.”

Bình hoang mã loạn, sát khí tứ phía.

Hai mắt Cố Thanh Miên sung huyết, đồng tử tối đen, nắm chặt xiềng xích.

Trình Chu bị treo giữa không trung: “Tiền bối!”

Ma khí càn quấy, máu me đầm đìa, tiếng khản cầu pha với tiếng chửi mắng, mưa to gió lớn đan xen.

Địa ngục trần gian.

“Chậc!” Tử Hàm chợt cảm thấy đau đầu, tay nâng lên rồi buông xuống, Cố Thanh Miên kêu lên rồi ngã gục, được hắc tiếp lấy. Trước khi hôn mê, rốt cuộc đan tu cũng phun ra ba chữ.

“Mộ Vạn Thủy.”

Quyển 2 - Chương 13

Quỷ hồn hoang mang: “Gì cơ?”

Bây giờ đang nguy cấp, Tử Hàm nhất thời không lo được hết, vác Cố Thanh Miên lên vai, nhấc tay kéo luôn Trình Chu đang ngao ngao kêu gào qua đây, rồi bên hông lại phóng ra hai luồng ánh xanh, quần lấy hai quỷ một người.

Trong lúc hoảng loạn, Tử Hàm một mình một yếu “dìu già dắt trẻ”, ỷ vào tử khí ngợp trời trên người phi thẳng ra ngoài. Cũng may Dư Huy đã sớm chỉ rõ phương hướng, quỷ vụ cũng không làm khó bọn họ.

Máu thịt văng tung tóe, hài cốt rơi khắp nơi. Ngày càng nhiều ma tu khát máu lao đến, giữa đao quang kiếm ảnh, duy chỉ mỗi đám người Tử Hàm thẳng lưng đứng bên ngoài.

Một giây trước khi ra đến cửa, tiếng cười trống rỗng thốt lên, tựa như thoát ra từ sương mù: “Khách quý, bảo trọng.”

Dứt lời, đại môn “cạch” một tiếng khép kín lại, Tử Hàm chỉ đành giật tay kéo ánh xanh lôi Trình Chu tới. Cùng lúc, một tấm bảng hiệu rớt từ giữa sương mù, nặng nề rơi xuống nơi hắc đã đứng trước đó, vỡ tan tành mây khói.

Ba chữ “Bách Hồn giáo” nát như vụn, quỷ vụ lao tới nuốt chửng hết toàn bộ.

Mấy người kinh hãi nhìn nhau, Tử Hàm nghiêng đầu, quét mắt nhìn quỷ hồn kia.

Đó là một nữ tử cực kỳ tuấn lãng, trường mi như kiếm, mắt lạnh như sao. Nàng bước lên, bảo vệ một quỷ hồn khác, nói: “Cảm ơn tiên nhân cứu mạng.”

“Mộ Vạn Thủy?”

Quỷ hồn sững sốt, cắn răng đồng ý: “Đúng.”

Tử Hàm dò xét nàng trên dưới: “Ngươi là — người Nam Cố?”

Mộ Vạn Thủy: “Đúng.”

Tử Hàm cười.

Nụ cười này sát khí bốn phía, làm Mộ Vạn Thủy phải lui lại một bước. Nhưng gan nàng không nhỏ, thế mà vẫn ngẩng đầu, nhìn lại Tử Hàm.

Tử Hàm cười lạnh xoay người: “Đuổi theo.”

Mấy người ai cũng ngẩn ra, ánh xanh bên hông lóe lên, hung hăng kéo họ đi về phía trước. Duy chỉ có Trình Chu khá quen thuộc, căng da hỏi: “Tiền bối, Cố Đồ sao vậy?”

“Tâm ma.”

Trình Chu: “À?”

“Tâm ma.” Giọng Tử Hàm lạnh như băng, “Ngươi điếc à?”

Trình Chu: “...”

“Không phải, y, y.” Hắn nghẹn nửa ngày, “Y không giống người sẽ có tâm ma.”

“Sao, người còn biết y là dạng người gì?” Từ Hàm nhú mày, giọng điệu bức bối, “Bản tọa đây còn không biết.”

Trình Chu nhận thấy tâm tình của hắc cực kém, thế là lập tức ngậm miệng.

Một tay Từ Hàm đỡ Cố Thanh Miên, tay kia hiện lên khối ngọc bội. Ngọc tựa mực, đen như đêm tối.

Đúng vậy, Cố Thanh Miên đâu giống như người có tâm ma, nhưng y sớm đã có, thậm chí còn sớm hơn Mộ Tuyết, còn nghiêm trọng hơn nàng. Y đã sớm đứng bên bờ vực thẳm chuẩn bị sụp đổ, nhưng cố tình lại giả vờ giả vịt từng từng hơn ai, nhìn qua còn bình thường hơn ai.

Nếu không phải gặp Bách hồn đưa tang lúc vào Khô Diệp cốc, một chút hồn khí khơi gợi chấp niệm nơi đáy lòng Cố Thanh Miên, thì ngay cả Từ Hàm cũng chưa chắc phát hiện. Sau đó trong phút chốc mất khống chế, Cố Thanh Miên công kích Mộ Tuyết, hắc vốn cho rằng có thể mượn cơ hội này moi được thứ gì, ai biết tiểu tử này lại cực kỳ cảnh giác, miệng vẫn câm như hến, nhìn trái ngó phải rồi mới nói.

Hắc đường đường là yêu tôn thập giai, thế mà không cạy miệng được một tên tiểu bối. Từ Hàm điên tiết dùng khí tức Minh ngọc phong bế tâm ma Cố Thanh Miên, chờ khi ra ngoài lại từ từ moi tiếp — Hồn khí Bách Hồn giáo dẫn tâm ma, lỡ như chơi chết cục hậu bối này thì không hay lắm.

Vốn ban đầu, hắc đã phong bế tâm ma của Cố Thanh Miên; vốn ban đầu, hắc thật vất vả mới tránh cho tâm ma Cố Thanh Miên trộn lẫn với tâm ma Mộ Tuyết; vốn ban đầu, y cũng ra dáng rất tín nhiệm hắc; vốn ban đầu, hắc cảm thấy y sẽ.....

Quý mới biết tại sao nửa đường lại lòi ra một đứa quý, trực tiếp thọc tâm ma Cố Thanh Miên ra luôn?

Hắn có nên nổi điên không?

Quả thực hắn sắp điên chết!

Tử Hàm cảm thấy hắn chưa độc chết Mộ Vạn Thủy là vì hắn sống lâu tốt tính. Đáy lòng hắn thầm nghĩ vậy, ngoài mặt hắn vẫn trờng Mộ Vạn Thủy, trờng đến mức Trình Chu đứng một bên cũng phải rùng mình.

Nhưng Trình Chu vẫn ngoan cường hỏi: “Tiền bối, Mộ Tuyết đâu?”

Tử Hàm “À” một tiếng, giải thích đơn giản cho Trình Chu nghe. Mới nói vài câu hắn lại nổi điên mắg: “Nhanh lên cho bản tọa!”

Tử khí xông lên, yêu lực phô thiên cái địa tản ra, ép tới tim người đập thành thạch.

Trình Chu bị dọa hú hồn, lại kịp phản ứng câu này không phải nói với hắn, mà là hét lên với ngọc bội trong tay. Bấy giờ Trình Chu mới phát hiện, ngọc kia vậy mà đang chậm rãi hòa tan, nhỏ vào bóng đêm vô biên, lúc này Tử Hàm hét lên, nó thể mà tăng tốc một cách quỷ dị.

Trình Chu nuốt nước bọt, nói tiếp: “Nàng không ở đây vậy chúng ta ra ngoài thế nào, Cố Đồ y phải làm sao giờ —”

Tử Hàm liếc mắt nhìn hắn, Trình Chu hoàn toàn câm miệng.

Mặc ngọc hòa tan, biến mất. Trong tích tắc, thanh quang đại thịnh. Yêu khí bàng bạc mãnh liệt trào dâng, tựa như sóng thần mêh mông, tràn ngập trên dưới. Năm ngón tay Tử Hàm cùng kéo, xé toạc thứ gì đó vô hình.

Ngọc nhan, mặt lạnh, mắt phượng môi mỏng. Màu ngọc sáng trong lưu luyến hai bên má, mang theo một luồng tử sát khí, tựa như yêu nghiệt bước ra từ trong thoại bản.

Yêu tôn thập giai.

Lý trí Trình Chu nói hắn không nên động, nhưng hai chân lại muốn dịch lùi. Hai quỷ một người đứng đó quả thật là bị yêu khí áp cho đè xuống đất, không thể động đậy nổi.

Trời đất quay cuồng, Tử Hàm lại làm như không thấy, vác Cố Thanh Miên nâng chân đi về trước.

Hai người hai quỷ còn lại cũng bị tóm lôi đi.

Chẳng qua chỉ mới di chuyển được ba bốn bước, trước mắt bỗng nhiên thay đổi, trở thành một đồng cỏ. Bên trên là hoa đủ mọi màu sắc, hồ điệp tung bay. Xa xa là bầu trời trong xanh, non nước san sát, thuyền nhỏ lác đác như lá rơi.

Trình Chu mờ mịt quay đầu, sau lưng cũng xanh hóa giống vậy: “Đây là — ra rồi?”

Ngọc tổ tông lợi hại dữ vậy?

Ai ngờ phía sau hắn còn có hai người, trông thấy bọn họ sửng sốt, nhưng còn chưa kịp lên tiếng đã bị một đạo hàn mang đánh trúng, nâng lên giữa không trung.

Trình Chu kinh ngạc: “Tiền bối, không phải, các nàng là Hoán Hoa cảnh —!”

Màn lụa mỏng xin đừng hỏi từ đâu, màu thủy mặc mong vẽ người trong mộng.

Hai người một thân bào xanh, lụa mỏng che mặt, lúc này đang tung chân vùng vẫy, giãy giụa không ngừng.

Tử Hàm phát tay áo.

Hai người ngã xuống, lấy tay che cổ ho khan, “Chúng ta phụng lệnh ở đây chờ đại nhân.”

Chỉ nghe Tử Hàm lạnh lùng nói: “Cảnh chủ các người đâu?”

“Sao nàng không ra gặp bản tọa.”

Đệ tử dập đầu: “Lát nữa Cảnh chủ sẽ đến. Sợ đại nhân đợi lâu, nên phái ta chờ —-”

Tử Hàm dầu muối không ăn: “Sao, xem không hiểu Thủy Nguyệt lệnh à?”

Thủy Nguyệt lệnh?

Trình Chu đông cứng: “Kính Hoa Thủy Nguyệt lệnh?”

Hoán Hoa cảnh có một Tiên thần binh, thuộc tiên môn tam đại đỉnh cấp, nổi danh cùng Thanh Hàn quan. Truyền thuyết kể rằng, Cảnh chủ đời thứ nhất của Hoán Hoa cảnh từng được thượng cổ hoa yêu tương trợ, được cho hai giọt máu, một giọt vào gương, một giọt vào nước, hóa thành hai khối ngọc bài.

Một cái là Kính Hoa lệnh, có thể điều động Tiên thần binh Hoán Hoa kính, được đại Cảnh chủ chương quản; Một cái là Thủy Nguyệt lệnh, có thể đến thẳng Hoán Hoa cảnh, hiệu lệnh Cảnh chủ Hoán Hoa cảnh.

Cả hai được xưng là Kính Hoa Thủy Nguyệt lệnh.

Nhưng Thủy Nguyệt lệnh chưa từng xuất thế, thiên hạ sớm đồn nó không tồn tại, món đồ chơi này có thật hả?

Trình Chu trợn mắt há mồm, lại đột nhiên nghe được tiếng cười, nhẹ cực, đẹp cực.

“Đại nhân nói vậy là sao.” Một người uyển chuyển hồng y, như yên như liễu: “Tiểu nữ tử chẳng phải đã đến rồi ư?”

Nàng đi đến hành lễ, cười duyên dáng: “Nô gia là Cảnh chủ Hoán Hoa cảnh đời này, Lâm Đồ Mi.”

“Thủy Nguyệt lệnh vạn năm không thấy, lần này xuất hiện, không biết gọi đến là có chuyện gì?”

Nàng phát tay, hai đệ tử phía sau thối lui.

Tử Hàm quét mắt nhìn nàng, đầu ngón tay khẽ động, một hộp ngọc tinh xảo bay ra, bên trên khắc một chữ “Miên” gầy trơ cả xương. Trình Chu nhìn, cảm thấy chữ này có hơi quen mắt.

“Đây là?”

“Dẫn hồn đan.”

“À?” Đồ Mi nghe vậy thì cười, giọng điệu tìm tòi, “Dẫn hồn, thường thường vì dò mòng.”

“Đại nhân đây là muốn?”

Tử Hàm: “Mượn Hoán Hoa kính.”

Tiên thần binh, Hoán Hoa kính.

Quyển 2 - Chương 14

Đồ Mi nghe thế thì cười, đảo mắt nhìn đám người: “Bọn họ?”

Tử Hàm: “Đi cùng.”

Đồ Mi lại cười, “Đại nhân, vậy hơi khó xử.”

Tử Hàm cười nhạo: “Hoán Hoa cảnh tinh thông huyền thuật, người hẳn nhìn ra được.”

“Một người hai quỷ, thêm một Trình Chu. Dừng xong sẽ đi, tuyệt không để họa.”

Trình Chu bị gạt ra rìa, xấu hổ cười ngược.

Đồ Mi vuốt môi, làn mắt như sóng nước mùa thu: “Đại nhân nói đùa.”

Nàng đưa tay, lòng bàn tay lại đâm chồi, một cây non nho nhỏ bật ra: “Khí tức trên thân chư vị — Thế mà từ Bách Hồn giáo đến?”

Tử Hàm không đáp, Đồ Mi quét mắt nhìn Cố Thanh Miên, tiếp tục: “Bách Hồn giáo phụng ‘Tiên ma nhất niệm’, Hoán Hoa cảnh ta nhận ‘Hư thực tương sinh’.”

“Đại nhân, người hiểu ý ta chứ?”

Tử Hàm: “Bản tọa hiểu.”

“Đa tạ nhắc nhở.”

Đồ Mi lại cười.

Trong bất giác, lòng bàn tay nàng nở đầy đồ mi, một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh trăm ngàn đóa, pháo nổ tựa hoa, giống như tuyết như sương giáng xuống. Dần dần hoa che màu áo, hoa phủ rừng xanh, phủ dưới chân người một mảnh bạch ý mênh mông.

Đồ Mi lật tay, điểm. Gió nổi lên, chấn động, hoa rơi như nước nóng sôi sục. Cuồng phong gào thét, cuốn đóa đóa thành từng cánh nhỏ, bay lượn phấp phới.

Vô vàn loài hoa nở rộ từ muôn phương, chợt nở chợt tàn, thăng trầm một thoáng, luân hồi không ngớt.

Hoa che trời lấp đất, trắng lấp đất che trời.

Thiên địa thất sắc.

“Chư vị.” Đồ Mi đứng giữa biển hoa cười: “Đứng vững.”

Tử Hàm ôm chặt Cố Thanh Miên, còn người nào quý nào thì không rõ lắm, đành phải vội vàng dựa dẫm vào nhau.

Dứt lời, biển hoa rút đi như sóng triều, Trình Chu đang cúi đầu, nhìn thấy dưới chân chiếu ra mặt mình.

“Đây là —”

Tử Hàm: “Kính Hoa lệnh, hoa trong gương.”

“Hoa là thật, gương là giả. Lấy thật tìm giả, lấy hoa đổi kính.”

“Đại nhân biết không ít.” Đồ Mi cười khế, tay hạ kết ấn, khế quát, “Kính trong hoa.”

Trình Chu chưa kịp phản ứng, chỉ thấy trước mắt tối sầm, dưới chân

hư không. Hắn còn chưa kịp hoàn hồn, đã “bịch” một tiếng, cảm mặt té.

Đứng vững gì chứ — cuối cùng hắn vẫn cắm đầu xuống đất đầy thối.

Trình Chu “ai da” hít khí, đỡ trán bò dậy. Một chút ánh sáng bay lên vách tường, tiếp đó là một vòng hỏa tinh, chiếu rọi xung quanh. Đoàn hoa ngát hương, nở đầy cả một góc trời.

Mộ Vạn Thủy là quý, mang theo một người một quý khác, từ từ rơi xuống đất.

Tử Hàm bỗng ngang Cổ Thanh Miên, nhẹ nhàng tiếp đất. Sau đó hắn hỏi: “Sao vậy?”

Trình Chu khẽ giật mình, giờ mới phát hiện Cổ Đồ đang mở to mắt, hai mắt đen kịt một mảnh — có thể là Tử Hàm gọi y dậy.

Trình Chu: “.....”

Khó trách ngọc tổ tông lại kiên nhẫn giải thích hoa trong gương. Ra là giải thích cho Cổ Đồ?

“Hoán Hoa cảnh tôn sùng hư thực tương sinh, có thể miêu tả hết thấy hư ảo, cũng có thể vạch trần hết thấy chân tướng.” Tử Hàm truyền âm nói: “Cho nên tất cả ngụy trang của ngươi, đều vô hình trong Hoán Hoa kính.”

Dịch dung đan, Trình Chu, Mộ Vạn Thủy, Nam Cổ, tâm ma....

Cổ Thanh Miên che giấu nhiều chuyện như vậy, hắn không biết y có nguyện ý chiếu Hoán Hoa kính không.

“Bản tọa đốt Thủy Nguyệt lệnh, miễn cưỡng xé thập giai lệnh cấm. Mặc dù chỉ có thể duy trì một lát, nhưng cũng đủ thôi động Hoán Hoa kính để ba người tiến vào.” Tử Hàm truyền âm nói, “Hồ Đồ, bản tọa

hỏi người, người có nguyện ý để bản tọa giúp người không?”

Cố Thanh Miên: “Thủy Nguyệt lệnh? Kính Hoa Thủy Nguyệt lệnh?”

Tử Hàm: “Đúng.”

“Người — hủy Thủy Nguyệt lệnh rồi?”

Tử Hàm “chặc” một tiếng, “Trọng điểm không phải cái này.”

Cố Thanh Miên không phải Trình Chu, y ở Thanh Hàn quan nhiều năm, đương nhiên biết nhìn hàng. Thủy Nguyệt lệnh là gì? Thủy Nguyệt lệnh có thể hiệu lệnh Cảnh chủ Hoán Hoa cảnh, không khác có thể dùng Hóa Hoan kính là bao.

Ở một góc nào đó, Thủy Nguyệt lệnh chính là Tiên thần binh.

Tâm ma lượn lơ dây dưa không ngớt, làm đầu óc hỗn loạn không thể nghĩ suy. Quanh thân Cố Thanh Miên bây giờ nửa bên lửa nửa bên băng, đau nhức như có ngàn vạn con kiến cắn xương, ngàn đao khoét tim. Nhưng trên mặt y không biểu hiện gì, chỉ mờ mịt nhìn Tử Hàm, ma xui quỷ khiến hỏi câu: “Đáng giá không?”

Y với hắn cùng lắm chỉ là bè nước gặp nhau, đáng giá sao?

Tiểu bối bây giờ đều dong dài vậy à?

Tử Hàm thầm nghĩ, miệng lại mất kiên nhẫn nói: “Không phải người cũng cứu bản tọa à?”

“Nào có nhiều đáng giá hay không thế. Làm thì làm, sai thì sai thôi.”

Cố Thanh Miên ngơ ngẩn.

Tử Hàm lại truyền âm, tốc độ rất nhanh: “Tâm ma của người không chịu được bao lâu, bản tọa hỏi người, người có chịu để bản tọa giúp

không.”

“Nếu người nguyện nhập ma, bản tọa sẽ dẫn người đi; nếu người không muốn nhập ma, bản tọa sẽ kéo người về chính đạo. Người tự quyết định, còn lại hết thảy giao cho bản tọa.”

“Hồ Đồ, thế nào?”

Cố Thanh Miên sững người tại chỗ, y lại nghe Tử Hàm hỏi lần nữa: “Hồ Đồ?”

Thấy y không động đây, ngọc yêu lại bức mình, giọng điệu trầm xuống: “Bản tọa cũng không toan tính người cái gì, tin bản tọa một lần, được không?”

Được không?

Được không?

Vách đá vạm trượng sau lưng, nhảy hay không, do y quyết.

Cố Thanh Miên nhìn vào hai mắt Tử Hàm. Lục phủ ngũ tạng y đau cực kỳ, nhưng y lại cảm nhận được chút sáng khoái trong cơn đau dày đặc như kim châm này.

Y nói: “Được.”

“Tiền bối có thể cho ba người đi vào?”

“Ừ.”

“Vậy dẫn theo Trình Chu.”

Tử Hàm: “Dẫn theo hử?”

Cố Thanh Miên: “Mộ Vạn Thủy và Mộ Thương Lan biết quá khứ của

ta, có thành kiến. Thế lực sau lưng Lâm Đồ Mi giao thoa lẫn lộn, sợ cũng không muốn lợi vũng nước đục này. Ngược lại Trình Chu, một thân một mình, cũng có thể giúp tiền bối.”

Tử Hàm sững sốt, cảm thấy Mộ Thương Lan hẳn là một quý còn lại, sau đó nhíu mày: “Bản tọa không cần hẳn giúp.”

Cố Thanh Miên rũ mắt cười nói: “Dẫn theo đi.”

“Vừa hay Trình Chu thu hoạch được lợi ích ở Kiếm trùng, cần thấy nhân thế muôn màu, tôi luyện tâm tính. Hẳn sẽ không từ chối.”

“Còn nữa.” Cố Thanh Miên cười nói: “Tâm ma của ta lưu lại khi còn là phạm nhân. Tiền bối biết rõ chuyện Huyền môn, lại chưa chắc hiểu hồng trần. Có Trình Chu ở đây, cũng có thể hỏi đôi chút.”

Trong lòng Tử Hàm vẫn cảm thấy không cần Trình Chu, nhưng nhiều thêm một người cũng chẳng sao. Thế là ngọc yêu nói: “Được, nếu người muốn.”

“Được rồi, ngủ đi.” Tử Hàm dứt y Dẫn hồn đan, trầm giọng nói: “Ngủ một giấc là được.”

Dứt lời, hắc đánh mấy đạo khí tức Minh ngọc nhập vào người Cố Thanh Miên. Chờ khi đan tu nhắm mắt, hắc cong gối, nhẹ nhàng đặt y xuống đất. Một vòng kết giới màu xanh mở ra, bảo vệ Cố Thanh Miên bên trong.

Phía trên truyền đến tiếng cười của Đồ Mi: “Đại nhân, được chưa?”

Tử Hàm gật đầu: “Được rồi, người không cần vào, ở bên ngoài là được.”

Đồ Mi: “Được.”

Tử Hàm khép hai tay, bắt đầu kết ấn. Nơi này là kết giới của hoa

trong gương, dùng để đặt Hoán Hoa kính, muốn tiến vào còn phải dùng khẩu quyết thủ ấn đồng thời thôi động.

Chờ khi kết thúc thủ ấn. Đoàn hoa bốn phía chập chờn, ánh xanh nhàn nhạt dâng lên. Tử Hàm giải thích rõ với Trình Chu, gọi hắc cùng vào.

Trình Chu đương nhiên đồng ý.

Tử Hàm gật đầu: “Chốc nữa bản tọa mở Hoán Hoa kính, người theo sát.”

Trình Chu vội vàng gật đầu.

Tử Hàm nhìn bên kia, đưa tay bổ sợi xích. Một người kia có lẽ là phàm nhân, sớm đã bị dọa hú hồn. Ngược lại hai quý, tuy sợ nhưng cũng rất bình tĩnh, giờ phút này xiềng xích rơi ra, lập tức tụ lại với nhau. Mắt Mộ Vạn Thủy mang ý cảnh giác: “Đến tột cùng các người là ai?”

Nàng lại nhìn Cố Thanh Miên, “Y là ai?”

Tiểu nha đầu bản lĩnh không lớn, nhưng lại đủ can đảm. Trong đầu Tử Hàm cũng lơ mơ mờ mịt, không thể trả lời, thế là hắc cười lạnh, hung ác nói: “Hỏi nhiều vậy làm gì? Chờ bên ngoài đi!”

Mộ Vạn Thủy thức thời cực kỳ, ngậm miệng ngay lập tức, còn lui lại một bước.

Tử Hàm quay người, thấp giọng nói: “Hoa trong gương, trăng trong nước, Trang Sinh mộng điệp.”

Giả trong thực, thực trong giả, giả thực tương sinh.

Nói rồi, nhiều loại hoa bên cạnh từng bùng bung nở, ngạo nghễ rêu rao. Cánh hoa tung bay trên đầu dưới đất, như bầy bướm đua nhau

chao liệng, ào ạt lao vào một chỗ.

Hoán Hoa kính, xuất hiện.

Tử Hàm bước vào sương hoa lộng lẫy. Nhưng đi vào hai bước lại không thấy huyền tượng. Tử Hàm quay đầu, buồn bực nói: “Không phải bảo người theo sát à!”

Thế nhưng Trình Chu không đáp.

Ngọc yêu đã vào trong gương, bị cản lại một phần đường nhìn, giờ phút này chỉ có thể nhìn thấy Trình Chu trước gương. Hắn đang duy trì tư thế cất bước, cứng băng tại chỗ, hai mắt sững sờ, nhìn chăm chăm một hướng dưới đất.

Nơi đó, Cố Thanh Miên đang nằm.

Mà ngoài gương truyền đến một tiếng giật mình thảng thốt của Mộ Vạn Thủy: “Bệ hạ?”

Trình Chu: “Trời ơi, đây là — Cố Đồ?”

Đúng rồi, Hoán Hoa kính hiện, Dịch dung đàn mất đi hiệu lực, sẽ lộ ra dáng vẻ vốn có của Cố Thanh Miên!

Dáng vẻ vốn có của Hồ Đồ—

Tử Hàm khựng lòng, dừng chân, xoay đầu lại.

Ai ngờ Trình Chu lại bỗng nhiên bừng tỉnh, “Á tiền bối! Ta tới liền.”

Hắn vốn đã đứng trước gương, giờ phút này một bước đã tiến vào.

Hoán Hoa kính khởi động hoàn toàn. Hoa lại nở trước mắt, nhanh chóng che khuất bên ngoài gương. Nếu như bây giờ trở ra, thì phải chờ một vòng này kết thúc mới vào lại được. Nhưng vô luận là Cố

Thanh Miên hay Tử Hàm, đều không thể lãng phí thời gian ngay lúc này.

Tử Hàm: “.....”

Bóng người dần dần tiêu tán, hoa nở lại tàn, một hồ nước hiện ra.

Đây đang là đầu hạ, dưới ánh trời chói chang, sen nhỏ bung cánh, chuồn chuồn bay cao. Thế nhưng bên cạnh hồ lại âm ỉ khắp chốn, tiếng người náo động.

Trình Chu ngẩng nhìn bốn phía: “Đây là — ai da!”

“Tiền bối ngươi đâm lên ta, đau! Đau!”

Tử Hàm cười lạnh một tiếng, trong lúc nhất thời hắc nộ điên lên, ngay cả phong độ “cao nhân tiền bối” cũng không duy trì được.

Tuy rằng vốn dĩ hắc cũng chẳng có bao nhiêu đáng về “tiền bối” ấy.

Cần nhanh thì không nhanh, không cần nhanh lại nhanh.

Tử Hàm hận không thể đâm hắc thêm phát nữa.

Quyển 3 - Chương 1

“Đây là hoàng cung?” Trình Chu ôm chân, tò mò quan sát.

Cây xanh, hoa nở, tường cung màu đỏ son, tiếng người ồn ào náo động.

Hai người cách hồ nước còn một đoạn, thì thấy một tì nữ đang kéo một cung nhân, chói giọng nói: “Đi! Nhanh đi bẩm báo Bệ hạ!”

Giọng điệu cực kỳ sắc bén, nghe như muốn rách màng nhĩ.

Mấy tên cung nhân không lê đi nổi dù chỉ một bước, thì bỗng nhiên bị tỳ nữ kia đẩy mạnh, mới lảo đảo bước đi.

Trình Chu không rõ chuyện, nhưng nghe hai chữ “Bệ hạ” thì kinh hãi hỏi: “Tiền bối, chúng ta không đi theo à?”

Tử Hàm liếc mắt nhìn hắn: “Ngươi là Mộ Tuyết?”

Trình Chu: “...”

Tử Hàm: “Ngươi thấy dung mạo của Hồ Đồ?”

Trình Chu gật đầu, hưng phấn bổ sung: “Thực sự là —-”

Tử Hàm: “Đừng tin quá.”

Trình Chu: “Hả?”

Tử Hàm: “Lúc tu sĩ kết anh có thể trọng tố dung mạo. Thỏ khôn có

ba hang, hướng chi y là Cố Đồ.”

Trình Chu: “.....”

Tổ tông người đang khen y, hay đang mắng y?

Trình Chu: “Vậy phải tìm thế nào?”

Tử Hàm: “Cảm giác.”

Trình Chu cười gượng hai tiếng, Tử Hàm lại cười nhạo, bát phong bất động, “Bản tọa không đùa người, là bằng cảm giác.”

Ngay cả Mộ Tuyết cũng chỉ gọi “Bệ hạ”.

Ngay cả trước khi vào gương Mộ Vạn Thủy cũng chỉ gọi “Bệ hạ”.

Hắn nhớ Cố Thanh Miên từng nói Trình Chu vốn biết y, nhưng nhìn dáng vẻ Trình Chu bây giờ lại không giống đã biết y cho lắm. Tối thiểu, Trình Chu chưa thấy qua gương “mặt” này.

Cố Thanh Miên luôn cảnh giác với nhân gian huyền môn. Hắn không biết y phòng bị cái gì, cũng không biết vì sao y phải phòng. Tên họ y chưa hẳn là thật, dung mạo chắc cũng thế, ngay cả tính tình, nói không chừng cũng giả.

Người này, là trăng mờ trong nước, là hoa mờ trong gương.

Hoán Hoa kính là thần binh, có thể nhìn lại tháng năm, phối hợp với Dẫn hồn đan có thể soi rõ tất cả quá khứ. Nhưng thiên đạo không thể sửa, họ vẫn không thể nào nhúng tay. Người trong mộng không rõ bên ngoài, người ngoài mộng không thể vào trong.

Hai người yên lặng theo dõi kỳ biến, đột nhiên bên cạnh nhảy ra một thiếu niên, cởi ngoại bào, đạp giày đạp vớ, hai bước nhảy tòm vào trong hồ, làm bọt nước văng lên tung tóe.

Người trên bờ giật mình, chưa kịp định thần thì thấy một cái đầu ló ra khỏi hồ. Tuổi thiếu niên kia không lớn lắm, nhưng mặt mày tuấn lãng, dần dần nảy nở.

Thiếu niên tựa như du long, lao ra khỏi mặt nước, đặt một thứ gì đó lên bờ. Nhìn kỹ lại mới thấy đó là một nam đồng. Hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch.

Thiếu niên đỡ bé con dậy, điểm xuống mấy chỗ, bé con sặc nước, ho đến dữ dội.

Thiếu niên lau mặt, nhếch miệng cười: “Nhanh lên, đổi y phục sạch cho bé.”

Người xung quanh như vừa tỉnh mộng, có tiểu tỳ không nhìn được ngã quy xuống đất. Nhưng có mấy người nhanh chân bước tới, cũng không lo được cấp bậc lễ nghĩa, cởi áo bào của mình trùm cho bé.

Còn có cung nhân nhìn về phía thiếu niên, thiếu niên gãi đầu, phát tay bảo: “Ài, ta không sao, không sao cả —”

Thiếu niên vừa nói một nửa, xa xa đã nghe tiếng hét: “Nhị đệ!”

“Nhị đệ ngươi không sao chứ!”

Cung nhân xung quanh quỳ xuống: “Thái tử điện hạ!”

Bé con kia lượn quỳ môn quan một chuyến, sắc mặt tái mét. Vừa ho vừa choáng, chưa bình tĩnh lại được, giờ nghe câu này, chếp miệng một cái khóc toáng lên. Nhóc dùng dằng hai lần, dọa hai cung nhân bên cạnh phải buông tay, sau đó giẫm đôi chân ngắn cùn lảo đảo chạy về phía trước.

Mới chạy mấy bước đã được Thái tử ôm lấy.

Trình Chu: “Tiền bối, Thái tử lớn lên rất giống Cố Đồ.”

Chẳng lẽ là con của y?

Người tới mặt như quan ngọc, tướng mạo đoan chính. Mi dài mắt sáng, khí độ bất phàm. Cậu mặc trường bào, vạt áo có phi mãng bốn móng màu son. Trong lúc hành tẩu, phi mãng rất sống động, như xuyên qua bước chân.” (*Phi mãng: trần bay.*)

Trình Chu: “Nhìn kỹ chút thì không giống lắm.”

Tử Hàm không đáp hẳn, chỉ đứng đó quan sát.

Toàn thân bé con bám đầy rong rêu trong hồ, vừa ướt vừa tanh, nhưng Thái tử hoàn toàn chẳng để ý. Ôm nhóc vỗ lưng an ủi. Nhóc dần bình tĩnh lại nhưng vẫn nhỏ giọng khóc thút thít, ôm cổ cậu không chịu buông tay.

Mấy tên cung nhân lúc trước định chạy đi bẩm báo cũng đứng một bên, Thái tử một tay ôm bé, tay kia vỗ lưng dỗ dành, nghiêm mặt nói: “Phụ hoàng đang có chuyện quan trọng thương lượng với Mộ Tướng quân, trước đừng quấy rầy.”

Đám cung nhân: “Vâng.”

Có nô tỳ chạy đến cung kính dâng khăn bông. Cung nhân bên cạnh Thái tử nhận lấy, đang muốn lau cho bé thì Thái tử cản: “Để Cô.”

Cung nhân vội vàng lui ra.

Thái tử đi đến cung điện gần nhất, miệng nói: “Tý Văn, đi mời thái y.”

Cung nhân: “Vâng.”

Thiếu niên kia đuổi theo.

Thái tử dùng khăn bông lau mái tóc ướt của cậu bé, cười nói với thiếu niên kia: “Đa tạ Mộ công tử cứu giúp.”

Thiếu niên: “Hả? Sao điện hạ biết?”

“Mấy ngày trước Mộ Tướng quân chiến thắng trở về, hôm nay mang theo gia quyến vào cung. Sớm đã nghe trưởng tử dưới gối tuổi tác không lớn, lại văn võ song toàn. Hôm nay gặp mặt, quả thật là anh hùng xuất thiếu niên.”

Thiếu niên được khen đến đỏ mặt, lắc đầu nói: “Không dám nhận.”

“Chẳng qua ngày thường ta quen lối mắng, cũng biết bơi mấy phần. Trùng hợp lại thấy dấu chân bên bờ, nên mới nhảy xuống thử một chút.”

Tử Hàm giương mắt, nhìn tiểu đồng trong lòng Thái tử. Hai mắt nhóc mở to, lỗ chã chực khóc. Bây giờ thấy huynh trưởng không để ý tới mình, đưa tay kéo kéo áo cậu, nước mắt lại tạch tạch rơi xuống.

Thái tử vội vàng đỡ dành, vừa đỡ vừa nói: “Vây Mộ công tử đi theo Cô đi, kê mấy phần thuốc về, miễn cho bị phong hàn.”

Thiếu niên vui vẻ đáp ứng. Hắn dờ mắt, đối diện với tầm nhìn của tiểu đồng: “Nhị điện hạ, chào người nha.”

Khi ấy đầu hạ nhưng nắng lại chói chang. Sen xanh nho nhỏ, cung điện vô bờ. Hắn đứng dưới ánh nắng trời rực rỡ, mỉm cười: “Ta họ Mộ, tên Thiên Sơn, Thiên Sơn trong thiên sơn vạn thủy. Còn người?”

Tiểu đồng nhấp môi không đáp, vùi cằm vào bả vai huynh trưởng, chỉ lộ mỗi đôi mắt.

“Cô tên Triều Tùng.” Thái tử cười: “Em ấy tên Triều Ca. Triều trong triều đình, Ca trong ca dao.”

“Phụ hoàng tự mình lấy tên, nhắc đến cũng lạ, nghe đồn hôm đó trong triều có loáng thoáng tiếng ca, nhưng tìm sao cũng không ra nguồn gốc. Ai ngờ đến chạng vạng tối thì Triều Ca sinh ra.”

Thái tử ôm tiểu đồng, bước qua một cổng vòm, phía sau cánh cửa tường đỏ uốn cong, ôm cả bốn góc trời. Không mây không gió, màn trời như lung*. (*màn trời như một cái lồng*)

“Phụ hoàng nói, em ấy là một khúc ca của Nam Cổ triều.”

Quyển 3 - Chương 2

“Họ Mộ?” Trình Chu kinh dị: “A Tuyết cũng họ Mộ á.”

Tử Hàm cười nhạo: “Sao ngươi không nói Mộ Vạn Thủy cũng họ Mộ.”

Trình Chu gật đầu, sau đó bỗng nhiên: “Á!”

Hắn chợt ngơ ra: “Tâm ma của Cố Đồ là Mộ Vạn Thủy, thế Mộ Vạn Thủy có phải là người trong lòng của y không?”

Hắn càng nghĩ càng thấy có lý: “Trong hai người này phỏng chừng có Cố Đồ, vừa hay biết Mộ Thiên Sơn, sau đó biết tỷ muội hắn —”

Tử Hàm chợt dừng bước, Trình Chu “bộp” một phát tông vào lưng hắn, đụng tới lăn quay.

Tử Hàm quay người, nhú mày: “Bảo ngươi đoán, chứ không bảo ngươi đoán mò!”

Trong đầu hắn bùng lên một ngọn lửa vô danh, trầm giọng: “Ai nói tâm ma y là Mộ Vạn Thủy, không chừng Mộ Vạn Thủy chỉ là kíp nổ —”

“Kíp nổ —”

Có thứ gì đó chợt lóe, xẹt qua như một tia chớp.

Khi đó hắn nói, chẳng qua chỉ là ân cứu mạng, sao lại nặng thành tâm ma?

Khi đó Cố Thanh Miên quỳ gối trước mặt Mộ Tuyết, khi đó hần hỏi y: “Hồ Đồ, ngươi nghĩ đến điều gì?”

Nghĩ đến điều gì?

Cố Thanh Miên, ngươi nghĩ đến điều gì?

Hần bay lên không, cúi đầu nhìn xuống. Tường cung màu son như màu son bia bích, vuông vức nhốt chặt ba người. Trên người Mộ Thiên Sơn còn vết nước, ướt đầm từng vết dấu chân.

Từng bước, từng bước, biến mất dưới ánh trời rực rỡ.

Dưới tầng tầng thiên không, tầng tầng mây trôi, tầng tầng tường cung. Trời là màu lam, mây là màu trắng, còn tường cung màu đỏ. Ngói đỏ lá xanh, mỗi năm én đều lướt qua hồ nước.

Ân cứu mạng —

“Là Cố Triều Ca.”

“Ta không đoán mò —” Trình Chu lẩm bẩm lẩm bẩm, chợt nghe thì “Hả?”

Tử Hàm: “Cố Đồ là Cố Triều Ca.”

Dứt lời, người rẽ ngoặt vào một góc. Tường cung như đặt bút vẽ, màu sơn nhạt dần, tạo thành sương mù dày đặc. Tử Hàm điểm tay, sương mù tan đi, lộ ra một căn phòng.

Trong phòng có một lò đan thật lớn, ổn định treo trên xà nhà. Trước lò là một lão đạo đang nhắm mắt tĩnh tọa. Lò đan bật hơi “vù vù”, xen lẫn một tiếng “cạch” trong đó.

Tiếng cực kỳ nhỏ, hòa với tiếng Phích Lịch hỏa phùng phùng.

Lão đạo không mở mắt, cửa hé ra một khe.

Trong khe xuất hiện một mũi giày, trên giày thêu những nụ sen chớm nở, tiện đà là một bé con vội vàng chui vào.

Cố Triều Ca.

Trình Chu sờ mũi, thầm nghĩ, nhìn không ra á.

So với ban nãy thì Cố Triều Ca đã lớn hơn vài tuổi, nhìn sơ qua đang là ở tuổi ham chơi. Bé liếc nhìn xung quanh, mắt chớp chớp, khép kín cửa.

Lão đạo vẫn sừng sững bất động.

Lúc này bé ít đi nước bùn dơ bẩn dính người, cuối cùng cũng thấy được mặt. Dung mạo chưa nẩy nở, nhưng mặt mày đã có nét, vận áo thêu hoa sen, thoát nhìn giống như bé gái nhà ai.

Cố Triều Ca nhìn lão đạo, lão đạo cũng không mở mắt. Thế là Cố Triều Ca xắn tay áo hai ba vòng lên cánh tay, lại vắt vạt áo nhét vào bên hông. Hay cho một bộ đồ thêu sen, bị nhóc làm cho dờ dờ ương ương.

Trình Chu: “...”

Nhất định là Cố huynh rồi.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gọi: “Nhị điện hạ!”

Cố Triều Ca bổ nhào về phía trước, chui tọt xuống đáy lò.

Tử Hàm dừng lại, nhưng không có chuyện gì xảy ra. Lão đạo vẫn nhắm mắt tĩnh tọa như trước, như một pho tượng.

Người ngoài cửa vội vàng tới, vội vàng đẩy cửa.

“Nhị điện hạ! Nhị điện hạ —-Á! Đạo trưởng!”

Cung nữ đi đầu lo lắng hỏi: “Đạo trưởng có thấy Nhị điện hạ không?”

Lão đạo ung dung mở mắt, lại ung dung nhắm mắt, vẫn không nói một lời.

Có tiểu cung nữ tiến lên trước: “Nô tài quả thực đã thấy điện hạ chạy vào đây.”

Cung nữ do dự một lát, cắn răng nói: “Mạo phạm đạo trưởng.”

Nàng phát tay, những tiểu tỳ bắt đầu di chuyển quanh phòng, tìm kiếm Cố Triều Ca. Các nàng có chút kiêng kỵ lão đạo, sợ tìm thấy, lại sợ tìm không thấy, gấp đến đầu đầy mồ hôi.

Lò đan vẫn bốc khí phì phò, trong phòng cũng chẳng bày mấy đồ vật. Các cung nữ đến đến đi đi tìm mấy vòng, nhìn nhau lắc đầu. Sắc mặt cung nữ đi đầu tái nhợt, cố gắng bình tĩnh nói: “Quấy rầy đạo trưởng.”

Nói xong, dẫn người đi.

Cửa mở rồi đóng. Lão đạo vẫn tĩnh tọa như cũ, chờ hồi lâu, Cố Triều Ca mới bò khỏi đáy lò, buông vạt áo xuống, cẩn thận chỉnh lại cho gọn gàng, mở miệng nói: “Lão tiên sinh, ngài thật sự có thể cứu mẫu phi ta?”

“Bạn nhỏ, người thật sự rất can đảm.”

Cố Triều Ca cười. Nhóc lưu loát thi lễ, tóc rối bù nhưng đôi con ngươi cực sáng. Quanh thân là quý khí hoàng thất nuôi ra: “Lão tiên sinh thần thông, giấu lá dưới lò. Triều Ca chỉ là đánh cược một lần.”

Trình Chu chẳng rõ lắm: “Là sao?”

Tử Hàm khom lưng, trông thấy dưới đáy lò rơi vài chiếc lá. Cửa sổ bên hông mở toang, cũng không biết gió thổi hay bị cuốn vào lúc nào. Lá cây xanh tươi, tựa như lá đầu cành, hiển nhiên nhiệt độ dưới đáy lò không cao. Hắn lại nhìn bốn phía, thì thấy trong phòng trống không, bắt mắt nhất cũng chỉ có lò đan này.

Nhanh chóng quyết định, bí quá hóa liều.

Đây là phong cách của Hồ Đồ, chỉ là Cố Triều Ca nhỏ tuổi, nên thiếu đi mấy phần cà lơ phất phơ “ngu dần” của Cố Thanh Miên.

Tài năng bộc lộ.

Tử Hàm giải thích cho Trình Chu: “Đáy lò không nóng.”

Lão đạo này, hẳn cũng không đơn giản.

Lão đạo cười ha ha. Mở mắt, nhìn Cố Triều Ca từ trên xuống dưới. Nhưng cái nhìn này lại làm máu Tử Hàm như đông lại.

Đó là kinh diễm, trần trụi không chút che giấu.

Một đứa bé, còn có thể làm người tu đạo kinh diễm?

Tử Hàm nắm tay, móng tay ngấn máu.

Hắn lui ra sau năm bước, mãi cho đến cạnh cửa, ngược mắt —

Quả nhiên, lấy lò làm tâm, lão đạo là mắt trận, trong lòng là thức hồn trận đơn giản! Tác dụng, đo tiên thiên kiếm tâm.

Thất phu vô tội, mang ngọc có tội. Huống chi Cố Triều Ca xuất thân phàm nhân, tuổi như thế, căn bản chính là trẻ con ôm vàng vào chợ.

Tử Hàm kinh ngạc đứng thẳng. Một chốc như thế hẳn đã muốn vươn tay, trực tiếp kéo đứa bé kia rời đi. Nhưng quá khứ đã là quá khứ, quá khứ đã là hư vô.

Cố Triều Ca vẫn còn đứng trong trận, lão đạo vẫn ngồi tại mắt trận. Sau trăm năm chỉ còn lại Tử Hàm đứng trong gương, chỉ còn lại Cố Thanh Miên nằm ngoài gương.

Trình Chu vẫn lơ ngơ như cũ: “Tiền bối?”

Lão đạo mở miệng: “Quả thực lão phu đã lấy hoàng bảng*, quả thực lão phu cũng có thể trị bệnh của Quý phi. Nhưng lão phu cũng ra điều kiện với Hoàng đế. Lão phu không muốn ở đây một mình, nên muốn từng vị hoàng tử tới đây gặp mặt lão phu.” (**thông cáo của Vua*)

Tử Hàm cắn răng..

Người trong huyền môn không thể nhúng tay vào quyền lực nhân gian, nên lão cứ thế gạt hoàng tử từng bước đi vào?

“Nhưng hôm nay, chỉ có mình bạn nhỏ người tới.”

Cố Triều Ca cười, lại nói: “Lão tiên sinh, cái này nói thế không phải rồi, ngài muốn cứu là Quý phi, vậy sao phải gặp từng hoàng tử của Hoàng thượng? Ngài hẳn nên gặp mỗi hoàng tử của Quý phi.”

Lão đạo vuốt râu: “À?”

Cố Triều Ca: “Trùng hợp, Quý phi chỉ có một nhi tử.”

“Là bạn nhỏ người?”

“Đúng vậy.”

Lão đạo bật cười, híp mắt tỏ vẻ hết sức hài lòng. Tử Hàm nhìn chăm

chăm hành động của lão. Nhưng lão đạo cười cười, lại chỉ lấy trong tay áo ra một bình ngọc: “Trong bình này có hai viên tiên đan, đủ kéo mệnh hai năm cho Quý phi.”

Cố Triều Ca sững sờ, lần đầu thất thố: “Ngài không thể cứu mệnh bà?”

“Tuổi thọ chẳng qua chỉ trăm, cứu mấy năm không phải là cứu?” Lão đạo cười: “Bạn nhỏ, thế sự khó liệu chớ cưỡng cầu. Cưỡng cầu, khó vượt qua.”

Cố Triều Ca chưa kịp phản ứng thì đã bị một đạo kinh lực đẩy ra ngoài cửa. Huyền cảnh tâm ma cũng chuyển động theo, Tử Hàm và Trình Chu cũng bị đẩy ra ngoài.

Cửa cũng theo đó đóng lại.

Bên trong chỉ truyền đến một câu của lão đạo: “Tiên đan, lão phu sẽ đưa cho Hoàng đế ngay.”

“Bạn nhỏ, người có thể đi rồi.”

Cố Triều Ca đứng ngoài cửa một lúc.

Tử Hàm và Trình Chu cũng đứng đó với nhóc một hồi. Nhóc giơ tay, tựa như muốn gõ cửa, nhưng giơ tay hồi lâu lại buông xuống, quay người rời đi.

Lão đạo kia ra tay rất nhanh, nhưng trong chớp mắt ấy cũng đủ để Tử Hàm thấy rõ đó là công phu Thanh Hàn quan. Mà hấn nhú lại, nghĩ không ra manh mối.

Thanh Hàn quan sớm đã có người biết y là tiên thiên kiếm tâm, vậy sao Cố Thanh Miên còn tu đan đạo?

Huống chi khắp trên Thanh Hàn quan là kỳ tài kiếm thuật, chưa hẳn

lạ gì một tiên thiên kiếm tâm. Lão đạo này vì sao lại muốn nghịch thiên, liên quan long mạch, tham dự vào nhân gian?

May mà lão chỉ bày thức hồn trận mà không làm gì khác, cũng xem như sợ bóng gió một hồi.

Chỉ là những thứ Dẫn hồn đan dẫn ra, nhất định có liên quan đến tâm ma — Lão đạo này đóng vai trò gì trong tâm ma của Cố Thanh Miên?

“Mới xảy ra hai chuyện, ta xem không hiểu gì.” Trình Chu đứng bên cạnh rên rỉ: “Tiếp theo là gì? Tiếp theo có phải y đã trưởng thành không?”

“Không hiểu.” Tử Hàm nhìn xung quanh, cảm thấy sương mù không hiện: “Có lẽ vẫn còn có chuyện, đi theo nhóc ấy.”

Kế bên này quả nhiên không có hộ vệ, Cố Triều Ca đi dọc theo hành lang, chợt có bóng người nhào đến, vồ nhóc: “Gặp chưa?”

Cố Triều Ca cười “khanh khách”: “Đừng, đừng cào ta!”

Mộ Thiên Sơn buông nhóc. Thiếu niên khi đó đã trưởng thành, mày kiếm mắt sáng, dung nhan tuấn lãng: “Tên quỷ gây sự này, thế mà gạt trong cung chạy ra ngoài.”

“Ta vừa thấy Đông Hà khóc tươi bời — Ngươi cứ thế dọa nàng.”

Cố Triều Ca cười đến ứa nước mắt, giờ đang uất ức nói: “Chuyện đó cũng không còn cách nào mà, bình thường ta ít dọa người lắm.”

Mộ Thiên Sơn bĩu môi: “Không tin.”

Cố Triều Ca làm mặt quỷ: “Không tin kệ ngươi.”

“Chà.” Mộ Thiên Sơn đá mông nhóc một cái: “Nhị điện hạ buông thả

rồi ha, lớn rồi ha, mặt quỷ cũng làm?”

Cố Triều Ca nhanh nhẹn né tránh, bắt chước theo: “Chà, Mộ thiếu gia nhỏ lại rồi ha, móng con nít người cũng đá?”

Mộ Thiên Sơn làm một cú điều hâu xoay người, níu tay nhóc. Vị “Mộ thiếu gia” này hiển nhiên xuất thân nhà võ, lực tay kinh người, trực tiếp nhắc bổng Cố Triều Ca lên không trung: “Xem người còn quậy không? Xin tha nhanh đi, xin tha ta sẽ tha cho người.”

Cố Triều Ca cười ha ha, không xin.

Cách đó không xa đặt một vạc nước, có từng đóa sen đang nở. Một chú chim tước đậu bên mép vạc, bị hai người làm cho giật mình, phành phạch bay lên.

Mộ Thiên Sơn buông nhóc xuống: “Nói cũng lạ, sao người thích hoa sen thế?”

Hắn đánh giá trên dưới: “Một thân hoa sen cũng thôi, bốn tỷ nữ bên cạnh, Xuân Hạ Thu Đông cũng là bốn đóa hoa.”

Cố Triều Ca vẫy tay: “Không phải ta thích, là mẫu phi ta thích.”

Nhắc đến Quý phi mắt nhóc tối lại: “Mẫu phi bệnh đã lâu, phụ hoàng, hoàng huynh cầu bao nhiêu thuốc vẫn —” Nhóc dừng lại: “Bây giờ có một đạo sĩ yết báng, đề ra một đồng yêu cầu kỳ quái, phụ hoàng lại không dám thả các hoàng tử đi gặp lão, ta cũng khó lắm mới chuồn êm được.”

Cố Triều Ca không nói gì nữa, ngược lại còn cười: “Ta vốn nghĩ, thu nè đông nè không đáng xem, nhưng kêu cho mẫu phi nghe cũng được.”

Trời đất sáng trong, gió hè lưu luyến.

Mộ Thiên Sơn vỗ lên lưng nhóc: “Vui lên nào.”

Cố Triều Ca bị hấn vỗ đến chúi về trước hai bước, quay đầu nói: “Ngươi nhẹ chút —”

Nhóc chột ngừng lại, thấy trong tay Mộ Thiên Sơn cầm một sợi dây đỏ, cười: “Ta bày ngươi xem chuyện vui, tối qua mới học từ lão cha.”

Cố Triều Ca sờ mớ tóc rối của mình: “Ngươi tết tóc cho ta?”

Mộ Thiên Sơn làm ra vẻ mặt dữ tợn: “Tào lao gì vậy? Ngươi nhìn cho rõ, đây là tơ hồng.”

Có lẽ nhận ra Cố Triều Ca hoàn toàn không hiểu, Mộ Thiên Sơn đặc ý nói: “Ha, còn có chuyện ngươi không biết, nhìn cho kỹ!”

Tay hấn chuyển động, vung về tết ba sợi dây lại thành bím, vừa làm vừa giải thích: “Nam Cổ chúng ta á, không tin thần Phật, không cầu Nguyệt lão, chỉ tin thiên mệnh có thể sửa, nhân duyên do người định. Cho nên đêm tân hôn, trượng phu sẽ buộc một sợi tơ hồng lên tóc thê tử, ngụ ý dây nhân duyên kết tóc, mãi mãi không chia lìa.”

Hấn vật lộn nửa ngày, cuối cùng cũng thắt xong, cột thành một nút: “Ngươi xem, đây là song thập kết. Lờn kết là dữ khanh tương thủ, bách tuế vô ưu.”

Cố Triều Ca ngơ ngác: “Còn lâu lắm mới tới lúc ta thành thân, ngươi dạy ta cái này làm gì?”

Mộ Thiên Sơn đỏ mặt, he he cười ngốc: “Ài này, ta nói trước với ngươi chút, ta thích cái kết này.”

“Về sau ngươi cưới vợ thì không được tết cái kết này. Ngươi xem, quan hệ của hai ta tốt thế, sau này các phu nhân gặp nhau, nếu tơ hồng trên tóc giống nhau thì không hay lắm — Mà ngươi cũng biết ta không khéo tay, tết không đẹp hơn ngươi còn mất mặt.”

Trình Chu hậu tri hậu giác, cảm tưởng như giải được câu đố thiên cổ: “Không phải trên tóc Mộ Tuyết cũng là kết này sao? Khó trách Cố Đồ gọi nàng là phu nhân.”

Bên kia, Mộ Thiên Sơn vừa hỏi vừa liếc mạng lắc Cố Triều Ca, Cố Triều Ca bị hấn lắc phải liên tục đồng ý: “Được được được, ta không cần ta không cần, ta dùng cái khác.”

“Song thập kết cho người dùng.”

Mộ Thiên Sơn cực kỳ đặc ý.

Cố Triều Ca: “Nhưng lại nói, người có người trong lòng?”

Mộ Thiên Sơn dừng lại, uể oải nói: “Không có. Àizzz — mấy tiểu tử Vương gia, Lý gia đều thành thân, hoàng huynh người cũng cưới Thái tử phi từ sớm, chỉ có ta, làm sao cũng không thấy được người mình thích. Bọn hấn thành thân đều buộc tơ hồng, chỉ có mình ta không biết, cho nên ta —”

Cố Triều Ca: “Cho nên người tìm ta khoe trước.”

Mộ Thiên Sơn cười ngây ngô: “Người cũng phải thành thân mà, cái gọi là biết sớm thực hành sớm!”

“Biết sớm thực hành sớm.”

Hấn nói thầm trong miệng, giơ tay nhìn sợi tơ hồng kia, nhìn rồi, lại cẩn thận cắt đi.

Ánh trời rực rỡ, tơ hồng đơn sơ thô ráp, thiếu niên cầm nó hai má phướm hồng, trịnh trọng tựa như mang theo một bảo vật quý giá.

Tết thành bím, tết hai mươi lần.

Dữ khanh tương thủ, bách tuế vô ưu.

Quyển 3 - Chương 3

Mộ Thiên Sơn cất gọn gàng đồ của hắn, rồi lại mò mẫm trong tay áo, lấy ra thật nhiều tơ hồng đã được kết. Hắn phóng khoáng nói: “Lại đây, chọn một cái đi, ta dạy cho ngươi.”

“Cái này tốt đẹp ghê, nhưng hơi dài.” Mộ Thiên Sơn ngồi xổm xuống, tháo tơ hồng đã được tết ra.

Cố Triều Ca không hứng thú lắm, nhưng vẫn ngồi xuống cùng hắn. Mở nút thắt mỗi kết một vẻ, Mộ Thiên Sơn cũng chỉ từng cái, đọc tên từng cái: “Đồng tâm kết, tam sinh kết...”

Cố Triều Ca đột nhiên lên tiếng: “Ta muốn cái này.”

Trình Chu quay đầu: “Tiền bối, mau đến xem y — Tiền bối?”

Hắn quay đầu thì thấy Tử Hàm đã ngồi xuống bên cạnh Cố Triều Ca từ bao giờ, nhìn mặt đất. Tay nhóc chỉ vào cái kết gần như hoàn mỹ nhất, là một hồng điệp giương cánh muốn bay. Đỏ đến rực rỡ, tựa như hỏa diễm nhuộm thành; cánh cũng cực mỏng, như được phủ bởi giấy Tuyên thành.

Chẳng biết cánh bướm được làm bằng chất liệu gì, cũng không biết dùng phương pháp gì vẽ lên những hoa văn nhỏ bé, sát lại thật gần mới thấy — đó là đông tố cuộn cuộn, núi non hùng vĩ, nước sông ào ạt.... Bốn phương tám hướng, kéo dài bất tận.

Thiên địa đọng vào một tắc vuông, non sông tét ở trên tóc.

Cố Triều Ca cẩn thận cầm lấy, nói: “Cái này dùng nhánh cây cố định

à? Trông không giống lắm.”

Mộ Thiên Sơn: “Mắt ngươi tinh thật — Ta còn chưa nói đến cái kết này.”

Cố Triều Ca: “Vậy giờ ngươi nói đi.”

“Không ai tết cái kết này cả, ta cũng không biết cách tết nó.” Mộ Thiên Sơn đáp: “Đẹp thì có đẹp, nhưng khó, cũng không tiện, người bình thường không tự chải mỗi ngày được — Đây là điệp kết, còn gọi là tà kết.”

Núi không mờ, sông cạn kiệt. Mưa đông mùa đông, tuyết rơi mùa hạ. Trời đất giao hòa, khi ấy sẽ dấn đoạn tuyết cùng quân..

“Cũng do hôm nay ta tới đây, thấy trên đường có người bán nên mua về cho vui.”

Người thợ kia còn sống chết không chịu bán, mất công hẳn trả một mớ tiền mới mua được.

Cố Triều Ca cười, nhét kết này vào tay áo: “Ta lấy cái này, không cho ngươi giành với ta.”

Mộ Thiên Sơn cười to, không khỏi trêu ghẹo: “Vậy ngươi sau này nhất định phải tìm được một đại mỹ nhân, thì mới lay động điệp kết được.”

“Đại mỹ nhân thì sao?” Cố Triều Ca nói: “Ta thích xinh đẹp đó. Có một đôi mắt phượng, vừa xinh đẹp lại vừa lợi hại.”

Tử Hàm sửng sờ không lý do, nghe nhóc nói tiếp: “Tốt nhất nên đồng đánh chút nè, hoạt bát rồi làm ầm làm ỹ. Như này chộc lên mới thấy vui.”

Tử Hàm mím môi.

Mộ Thiên Sơn: “Người ta nói cưới vợ hiền, người thì ngược lại? Có phải là —”

Hắn bỗng chốc dừng lại, nhớ tới phụ thân từng nói, Quý phi là nhân vật như thế. Nàng xuất thân nhà tước, từ nhỏ đã tinh nghịch, ẩm ỉ đến kinh thiên động địa, thường trộm y phục huynh đệ mặc vào rồi đi chơi. Năm đó Quý phi theo huynh săn bắn, phóng ngựa bắn cung, tiến tiến song điêu, cứ thế lọt vào mắt của đương kim thiên tử.

Vào cung, phong phi, sinh con, thống lĩnh lục cung, đến nay chẳng ai sánh bằng.

Chỉ là tộc nàng xưa nay có tật, nhân khẩu điều tàn, cha anh không một lời chúc phúc đã lần lượt ra đi. Bây giờ nàng cũng bệnh nặng trên giường không dậy nổi, thiên tử cầu thuốc tứ phương mà không được.

Mộ Thiên Sơn trầm mặc một lát, nói: “Quý phi nương nương có phúc, nhất định sẽ khá hơn.”

Cố Triều Ca không biết vì sao hắn lại đổi lời, nhưng vẫn đáp “Ừ”: “Mượn cát ngôn của người.”

Chim tước vừa bay đi ngoẹo đầu nhìn bọn họ hồi lâu, rồi ngập ngừng đậu trở lại vạc nước. Màn trời buông xuống, nhiệt khí mờ mịt.

Mặt Mộ Thiên Sơn dần mờ hồ, tiếp đó là hoa sen chim bay cũng dần biến mất. Tử Hàm đứng dậy, Trình Chu đến cạnh hắn: “Tiền bối, nhìn ra gì — Á!”

Tử Hàm: “Hú hú hét hét cái gì —”

Tử Hàm dừng lại, nhú mày. Chỉ thấy Cố Triều Ca ngồi xổm trên đất, ngẩng đầu, nhìn bọn họ.

Cặp mắt đứa bé này rất giống Cố Thanh Miên, cứ thế nhìn chăm chăm bọn họ. Nhưng Cố Thanh Miên chưa từng lộ ánh mắt như vậy, sắc bén, nguy hiểm, như kiếm ra khỏi vỏ, tràn đầy mũi nhọn.

Trình Chu nuốt nước bọt: “Không phải nói, người trong huyện cảnh tâm ma không thấy chúng ta sao?”

“Trừ khi ký chủ biết, đây là tâm ma.” Tử Hàm nheo mắt lại, “Trừ khi y đã sớm biết mình có tâm ma.”

Cố Thanh Miên, y đã sớm biết, tâm ma của mình là gì.

Bởi vì biết rõ mọi thứ, nên một khi trong huyện cảnh tâm ma nhiều thêm bất kỳ người sống nào y cũng có thể kịp thời phản ứng. Nhưng chân thân Tử Hàm là ngọc, tiến vào huyện cảnh tâm ma, căn bản là vật chết như gỗ như đá.

Cho nên đây là lý do, Cố Thanh Miên kêu hắn mang Trình Chu vào?

Nếu y đã biết tâm ma là gì, vì sao không nói?

Đến cùng y đang nghĩ gì? Lại tính toán điều gì?

Cố Triều Ca vươn tay, lòng bàn tay hướng lên trên: “Tiền bối.”

Trình Chu: “Tiền bối, chúng ta làm sao giờ —”

Tử Hàm tiến lên một bước, nắm chặt tay Cố Triều Ca.

Trình Chu: “.....”

Thế nhưng không xảy ra chuyện gì, Cố Triều Ca không hề phản ứng.

Tử Hàm quay đầu: “Lại đây.”

Trình Chu lại nuốt nước bọt, tiến lên hai bước, nhưng hắn chưa đến

trước mặt Cố Triều Ca, đối phương đã cười lên: “Đa tạ tiền bối tín nhiệm.”

Tử Hàm: “Không cần cảm ơn.”

“Bản tọa giúp đỡ tiểu bối, là việc nên làm.”

Dứt lời, ánh trời rực rỡ xung quanh đột nhiên vỡ tan, nứt ra từng luồng bóng đen, như ẩn núp trong một màu đen bao la.

Mơ hồ có tiếng người truyền đến: “Người nghe được Thái phó và Bệ hạ khen Nhị điện hạ đại tài?”

“Nếu muốn ta nói thì Bệ hạ làm vậy thật mà, Nhị điện hạ sao có thể cùng thầy với Thái tử?”

“Ài, không thể nói lung tung, ai chẳng biết trong hai vị hoàng tử Nam Cố, Bệ hạ chỉ độc sủng đứa nhỏ. Luôn nói mẫu bằng tử quý, nhưng ở chỗ Bệ hạ lại thành tử bằng mẫu quý. Chỉ là thân thể Quý phi —”

“Mà nói, Nhị điện hạ không lợi hại? Ta còn chưa về kinh thành đã nghe nói Bệ hạ có nhi tử thần đồng.”

“Ba tuổi viết văn, bốn tuổi biết võ, tứ thư ngũ kinh đọc lầu lầu, cầm kỳ thi họa không gì không giỏi. Tiên sinh vào làm thầy đều nói đứa nhỏ này khó lường.”

“Đáng tiếc đằng trước còn có một vị huynh trưởng.”

“Bệ hạ năm đó gặp Thập vương loạn chính, huynh đệ tương tàn, sẽ không dung túng hoàng tử đoạt quyền.”

“Thái tử trạch tâm nhân hậu, tâm tư thuần lương, chưa hẳn không dung được —”

“Xuyt, không thể nói nữa.”

Không thể nói nữa, không thể nói nữa.

Không thể nói.

“Trưởng tử Mộ tướng quân lại lập quân công?”

“Đúng vậy, lão tiểu tử kia cũng lên chức, vui sắp điên rồi, mỗi ngày đều nhử tử dài nhử tử ngắn.”

“Bệ hạ hậu thưởng, thiếu niên tướng quân trong tầm tay!”

“Mấy người trong nhà hấn không ai định thân đúng không?”

“Đúng đó, người ta luôn nói, con cháu tự có phúc của con cháu, nên hấn mặc kệ.”

“Ha ha ha ha.”

“Nói mau, nói mau.”

“Trưởng tử nhà hấn tên gì?”

“Mộ Thiên Sơn, nghe nói mấy hôm nữa sẽ khai hoàn trở về.”

Bóng tối dâng lên, xoay tròn quanh họ không ngừng, che khuất bầu trời. Cố Triều Ca đứng trong lớp mực dày đặc, gợn sóng không kinh. Y dờn tay, ánh mặt trời chói chang.

Sen trong ao vừa lúc, nước nở hương thơm. Chuồn chuồn bay cao, chim hót hoa nở.

Tử Hàm đứng dưới ánh trời lay động, mở mắt, đã thấy một thanh trường kiếm lướt qua, được thiếu niên cầm lấy.

“Hay!”

Mộ Thiên Sơn vỗ tay: “Ba năm không gặp, kiếm pháp tiến bộ vượt bậc.”

Đáy mắt Tử Hàm sầm lại.

Trình Chu hỏi thẳng: “Vãi chưởng, không phải Cố Đồ không dùng kiếm sao?”

Cố Triều Ca vui vẻ: “Kiếm tốt.”

Mộ Thiên Sơn: “Nếu ngươi thích thì ta cho ngươi.”

“Ta vốn dùng kiếm này giết địch, nên ngươi phải giữ kỹ đó.”

Cố Triều Ca cũng không thoái thác, hào phóng nhận: “Được.”

Cậu múa hai đường kiếm, thân như du long, động tác uyển chuyển tựa cung. Ánh bạc sáng chói, kiếm khí bức người.

Cố Triều Ca thu kiếm, vuốt ve hai lần, yêu thích không buông tay.

Mộ Thiên Sơn cười nói: “Ta nói ngươi sẽ thích mà.”

Cố Triều Ca cười to: “Ngươi hiểu ta chỉ có Thiên Sơn.”

Nhưng rất nhanh cậu lại ủ rũ: “Thật tiếc, mặc dù Tái Bắc ngươi nói tuy đẹp, nhưng ta lại không đi được.”

“Sao lại không thể đi?” Mộ Thiên Sơn nói, “Chờ ngươi lớn hơn chút thì thỉnh lệnh Bộ hạ, ta mang ngươi đi Tái Bắc, sắm khoái đánh một trận.”

“Nơi đó không giống đất này.” Mộ Thiên Sơn dường như đã cao hơn, cũng đen hơn, nhưng mặt mày càng thêm anh tuấn, tinh thần phấn chấn: “Ê bò nơi ấy thành đàn, núi cao đất xa, nhìn thoáng qua

đều là cát vàng, gió cắt như dao. Nhưng có thể ăn thùng uống vại. Các cô nương người này còn xuất sắc hơn người kia, người này còn cay hơn người kia.”

“Tuy có đám Bắc Cỗ mọi rợ hay kiếm chuyện, nhưng đánh xong trở về sẽ chẳng còn việc gì.”

“Có thịt ăn, có rượu uống, có cô nương để ngắm, còn không có lão nhân đông dài bên tai, suốt ngày lễ nghĩa này lễ nghĩa kia.” Mộ Thiên Sơn nhếch miệng, cười khoe hai hàm răng trắng: “Nhớ người thì viết thư, không chuyện gì thì luyện kiếm, sung sướng cả ngày.”

“Chờ sau này già rồi, ta không muốn ở trong kinh thành. Ta sẽ dẫn cả nhà đi thiên nam địa bắc.”

“Tơ hồng của người đưa rồi?”

Nụ cười trên mặt Mộ Thiên Sơn cứng đờ trên mặt, tiện đà khịt mũi: “Chưa.”

Cố Triều Ca bật cười.

“Còn chẳng phải chưa gặp được người thương sao?” Mộ Thiên Sơn: “Ta nói này, cái tính thích đùa của người nên sửa đi.”

Cố Triều Ca: “Không sửa được.”

Cậu gọi tỳ nữ, đưa bội kiếm cho nàng, dặn dò cẩn kỹ.

Mộ Thiên Sơn: “Nói thật, đầu óc người thông minh, kiếm pháp cũng xuất chúng. Nếu đi Tái Bắc, hai chúng ta liên thủ, chắc chắn giết Bắc Cỗ đến tè ra quần.”

“Lại nói bừa.” Cố Triều Ca: “Mẫu phi vừa đi năm trước, mấy năm nay ta phải ở lại bồi phụ hoàng.”

Mộ Thiên Sơn dừng lại, nhìn bộ quần áo để tang của cậu, “Nương nương bà ấy — nén bi thương.”

“Tiên đan của lão tiên sinh không tệ, so với mấy tên giả thần giả quỷ trước đó thì tốt hơn nhiều.” Cố Triều Ca nói, “Bệnh của mẫu phi cũng không phải bí mật gì, theo lý thuyết thì một năm trước — Tuy nói tiên đan chỉ đỡ được một năm, nhưng tối thiểu một năm này mẫu phi không đau không bệnh, trải qua cũng thư thái. Còn dạy ta cưỡi ngựa bắn tên, khen ta thông minh đấy.”

“Một năm này, tính tình phụ hoàng cũng khá hơn rất nhiều, chỉ là bây giờ so với trước kia càng —-”

“Điện hạ! Không xong!” Khi hai người đang nói chuyện thì đột nhiên có cung nhân bất chấp ngăn cản bổ nhào đến trước mắt, vội vàng quỳ xuống dập đầu, “Xảy ra chuyện rồi! Cầu điện hạ đi mau!”

Cố Triều Ca: “Sao vậy? Vừa đi vừa nói.”

Cậu nhìn Mộ Thiên Sơn: “Đa tạ kiếm, người rời cung trước đi.”

Mộ Thiên Sơn gật đầu, Cố Triều Ca nói với cung nhân: “Dẫn đường.”

Cung nhân vội vàng thưa: “Hôm nay vừa đưa tới một mẻ đồ sứ, nhưng chỉ có một cái bị vỡ. Bệ hạ giận dữ kêu người đem thợ tới, nói phải lắng trì. Không chỉ thợ, còn nói từ trên xuống dưới phàm ai đã chạm qua, đều phải, đều phải —”

Gã cung nhân không kìm được khóc: “Cầu điện hạ, cầu điện hạ —”

Đi qua từng bức tường son, rẽ qua hành lang gấp khúc.

Tầm nhìn đột nhiên rộng mở, dưới đất quỳ đầy một đám người.

“Từng người, từng người các người đều muốn tức chết trẫm!”

Bên cạnh truyền đến tiếng Thái tử đang thuyết phục: “Phụ hoàng, không được phụ hoàng! Công nô kia tội không thể tha, đáng chết vạn lần, nhưng sát sinh như thế, làm trái thiên ý —”

“Phụ hoàng!”

Cố Triều Ca nhào lên trước, ôm eo Hoàng đế, làm nũng nói: “Từ xa nhi tử đã thấy ngài, nhi tử vui sắp điên rồi.”

Cậu quay đầu, kinh dị nói: “Quý hết cả đám là sao?”

Cố Triều Ca buông Hoàng đế, nhìn người trên đất, chọn đại một tên: “Ấy, sao còn khóc?”

Cố Tử Thanh thấy cậu tới thì vội vàng nói: “Nhị đệ, người mau khuyên phụ hoàng.”

“Lò chính sự xảy ra vấn đề, quả thật nên phạt. Nhưng các lão nhân trong cung đã hầu hạ phụ hoàng lâu vậy rồi, thật sự là...”

“Hoàng huynh đang nói gì?” Cố Triều Ca khó hiểu: “Lò chính sự gì?”

“Lò chính sự làm sao?”

Hoàng đế cười lạnh: “Triều Ca, con nhìn đi, nhìn chuyện tốt bọn hần làm!”

Một người tay nâng chén sứ, toàn thân run rẩy, cũng làm khó hần nâng chén này giờ chưa quăng.

Cố Triều Ca nghiêng đầu nhìn, sửng sờ: “Người cố ý, hay là vô tình?”

Người nọ run như cầy sấy: “Là, là vô tình.”

Hoàng đế nhíu mày: “Triều Ca, con nói sao?”

Cố Triều Ca hai tay nhận chén sứ, Trình Chu sắp tới nhìn, lại nghe Tử Hàm cười lạnh, nói một câu: “Thiên đạo thật đúng là —”

Trình Chu khó hiểu: “Có ý gì?”

Tử Hàm: “Người còn nhớ lúc người gặp Cố Đồ, còn có thiếu niên Cảnh gia kia không?”

Khó trách, khó trách Cố Thanh Miên biết sứ hoa sen.

Khó trách, khó trách y “may mắn” từng thấy sứ hoa sen.

Trình Chu nhìn chén sứ, kinh ngạc không nói nên lời. Thành chén trơn nhẵn sáng bóng, nhưng đáy chén lại đầy vết rạn, lan ra xung quanh.

Giống như —

“Phụ hoàng ngài xem, cái này không giống một đóa sen sao? Hẳn là hẳn đặc biệt nung chế để dâng cho phụ hoàng.”

Công nô kia kịp phản ứng, luôn miệng thưa: “Vâng, vâng, vâng là nô tài cố ý dâng lên —”

Cố Triều Ca cười nói: “Phụ hoàng, mẫu phi yêu hoa sen nhất.”

Băng thanh ngọc khiết, vết rạn thành sen.

Tử Hàm: “Khó trách y muốn dẫn người theo.”

Đây là một đạo tâm ma mới thêm vào của Cố Thanh Miên, mắc kẹt trong một núi khúc mắc của y. Không đủ cũ xưa, cũng không đủ sâu, Dẫn hồn đan chưa hẳn nhận ra được. Nhưng y nhận định đây là một phần của tâm ma. Cho nên mang Trình Chu theo, Cố Thanh Miên nhận ra, cũng có thể tự mình bộc lộ cho bọn họ thấy.

Người này, như y nói, thật sự mở rộng nội tâm với hần.

Liên hệ với những điều trước đây, vậy Cố Triều Ca chính là cựu Hoàng đế trong lời của Cảnh lão gia tử.

Như vậy, sứ hoa sen bắt nguồn từ tay y.

Nhưng cũng, vì y mà hủy.

Liên quan đến tường sơn lá xanh, đến Nam Cố rực rỡ tươi sáng.

Chôn vùi cùng nhau.

Quyển 3 - Chương 4

Trời vô cớ bắt đầu mưa, một giọt, hai giọt, tí tách tí tách. Nước đọng tường son, tích trên đài sen, lăn xuống, run run, mang theo sắc thái lộng lẫy, rơi xuống mặt đất.

Cuối cùng mưa như trút nước.

Cố Triều Ca quay lưng về phía họ, bóng người xung quanh như được vẽ ra, mơ hồ, lắc lư, tựa như những đường mực còn vương trên giấy, bị ai vò nát trong tay, bóp thành một cục.

Cố Triều Ca cất bước, đi thẳng về phía trước.

Mưa to gió lớn, mang theo mùi máu giống như mùi bùn đất.

Côn trùng bay tán loạn, đập lên cây, rơi xuống hài cốt.

Mây đen che trời, hạt mưa lá rơi, lờ mờ như tiếng lười mác.

Đầu óc Trình Chu mơ hồ: “Chuyện gì đây?”

Tử Hàm không trả lời, hẩn cau mày, nhìn chằm chằm bóng lưng Cố Triều Ca. Đứa bé kia đi từng bước, từng bước, mỗi một bước như đang từ từ cao lên. Cậu chấp tay mà đi, đầu tóc gọn gàng. Áo gấm thêu sen. Dính mưa nhưng không ướt, tựa tại đi một đường.

Cuối cùng, cậu dừng lại trước một cánh cửa.

Cậu không quay đầu, chỉ nói: “Tiền bối.”

Tử Hàm liếc nhìn Trình Chu: “Lại đây.”

Trình Chu chỉ thấy bầu không khí này rất quái, mưa nắng không rõ, nhưng lại không nói được đây là gì, chỉ vội vàng đuổi theo.

Một khoảng ấy, Cố Triều Ca không chờ hai người đã vờn tay đẩy cửa.

“Cạch” một tiếng, cửa mở.

Mưa to cản bên ngoài, nắng trời đập vào mi.

Cố Triều Ca cầm một cái chén: “Phụ hoàng, nếm thử chút nào.”

“Đây là trà thơm nhi tử tự mình pha.” Cậu ngửi mùi, say mê nói, “Hương thơm dịu mát, trà ngon, trà ngon.”

Hoàng đế vốn nghiêm mặt, lúc này nghe xong cũng không nhịn được cười: “Con chỉ giỏi nịnh. Trẫm còn chưa uống đã khen được à?”

Cố Triều Ca cười hì hì: “Chứ sao, nhi tử cái gì không biết, chứ nịnh thì biết.”

“Không đúng không đúng.” Cố Triều Ca lại cười: “Nhi tử còn biết pha trà, ngài uống xem, trà này thanh nhiệt giải khát. Giải được nhiệt, cũng giải được cơn nóng.”

Hoàng đế nhận trà, mắt nhìn Cố Triều Tùng: “Trẫm nói chứ, ngọc ngà như con còn biết pha trà cho trẫm?”

“Hừ, cầu tình cho huynh trưởng con?”

Cố Triều Tùng thẳng lưng quỳ đó, không nói một lời. Giờ phút này hắn đang chau mày, môi mím lại.

Cố Triều Ca sáp lại bóp vai cho Hoàng đế: “Phụ hoàng yêu dấu ơi,

hoàng huynh đây không phải vội phân ưu giúp ngài sao.”

Hoàng đế cười lạnh.

“Phụ hoàng —” Cố Triều Tùng đập đầu thật mạnh, “Nhiều năm hạn hán nghiêm trọng, Tây Bắc không thu được một tấc gạo, đã là miếng ăn cuối cùng. Lúc này tăng thuế chẳng khác nào thêm dầu vào lửa!”

Hiển nhiên Hoàng đế chẳng muốn dây dưa thêm nữa, nghiêng đầu cười lạnh. Nhưng Cố Triều Tùng không nhường một bước: “Xin phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh đã ban!”

“Phụ hoàng!”

Cố Triều Tùng lặp lại: “Xin phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh đã ban!”

Cố Triều Tùng nói liên tiếp mấy lần, Hoàng đế không nghe không biết, chỉ uống trà trong tay Cố Triều Ca. Mà Cố Triều Tùng càng nhú chặt, “Phụ hoàng!”

Hắn quỳ gối lê lên hai bước, đến gần nói: “Xin phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh đã ban!”

“Phụ hoàng!”

“Phụ hoàng —”

“Xoảng” một tiếng, Hoàng đế phất vớ chung trà trong tay Cố Triều Ca, nước văng tung tóe, ướt giày, cũng ướt cả mặt Cố Triều Tùng.

Cố Triều Tùng ngược mắt, Cố Triều Ca liều mạng lắc đầu với hắn, nhưng Thái tử gần từng chữ: “Xin phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh đã ban.”

“Ngươi thì hiểu cái gì? Chỉ biết mở miệng nói, nói đến nhẹ nhàng. Mỗi năm Tây Bắc đại hạn, mỗi năm trăm đều tể lương, mỗi năm đều

lòi ra phản tặc. Hết một đám lại đến một đám, suốt ngày nói trẫm không được an bình.” Sắc mặt Hoàng đế càng ngày càng lạnh, “Mỗi năm lương thực quá ít, trẫm lại thấy ngược lại, mỗi năm trở thành tặc lương thì có.”

“Tăng thuế cho trẫm. Phản tặc còn xuất hiện thì phái Mộ quân đi diệt Tây Bắc. Phàm là tráng đinh thì sung quân hết. Đói ba bốn năm sẽ an phận.”

“Phụ hoàng!” Cố Triều Tùng cầu năm ngón tay như muốn ghim xuống đất: “Tuyệt đối không thể!”

Hắn đột ngột ngắc đầu, hai mắt đỏ kè: “Chính trị hà khắc như mãnh hổ.”

“Phụ hoàng, từng chuyện từng chuyện xảy ra mấy năm nay, ngài là quan bức dân phản —”

Sắc mặt Hoàng đế âm trầm, Cố Triều Ca còn chưa kịp bịt miệng Cố Triều Tùng, hắn đã hét lên: “Ngài đây là muốn Nam Cố vong!”

“Làm càn!”

Hoàng đế bật tay nhanh như chớp, mạnh mẽ tát xuống, đánh đến lệch mặt hắn. Nhưng Cố Triều Tùng vẫn duy trì tư thế kia, chẳng nhúc nhích.

Bạt tay vừa dứt, Hoàng đế cũng đột ngột cúi người, mặt mũi đỏ bừng, bắt đầu ho khan dữ dội.

Cố Triều Ca vội vàng tiến lên đỡ Hoàng đế, vừa ngăn Cố Triều Tùng lại, ưỡn mặt lên cười: “Phụ hoàng, hoàng huynh cũng là lo cho nước, lo cho ngài.”

“Tây Bắc thường xuyên chiến loạn, nhiều lần chọc ngài giận. Không phải hoàng huynh muốn tìm biện pháp dần xếp cho Tây Bắc, giải trừ

thỏa đáng mỗi họa trong lòng, giúp ngài ngon giấc sao?”

Cậu nhìn Hoàng đế ho đến thở hổn hển: “Phụ hoàng bớt giận, phụ hoàng bớt giận....”

Cố Triều Ca nhìn Cố Triều Tùng, nháy mắt với hắn, nhưng Cố Triều Tùng mặt lạnh thờ ơ, kiên cường nói: “Nhi thần không sai, là phụ hoàng sai.”

Mặt Hoàng đế càng ngày càng đỏ, lão thở phì phò, trán toát mồ hôi lạnh, chỉ tay về phía Cố Triều Tùng, liên tục nói: “Nghịch tử!”

Cố Triều Ca: “Hoàng huynh, ngài nhận sai trước đi, dù là —”

Cố Triều Tùng ngắt lời cậu, không quan tâm: “Tâm nhi thần hướng về bách tính, hướng về Nam Cốc, có gì sai!”

“Thế nào!” Hoàng đế, “Tâm trẫm không ở bách tính?”

Cố Triều Tùng tức quá hóa cười: “Phụ hoàng, ngài mở mắt nhìn Nam Cốc chút đi. Trăm ngàn lỗ thủng, đó là kết quả tâm ngài hướng về bá tánh?”

Cố Triều Ca quay đầu: “Ngây ra làm gì, đi gọi thái y!”

Giọng cậu nâng cao, áp cả lời Cố Triều Tùng. Cung nhân dâng trà cắt đèn đứng bên bị dọa hết hồn, liên thanh: “Vâng vâng —”

Hắn nói xong muốn chạy thì bị Cố Triều Ca níu lại: “Lời hôm nay.”

Không nên nói đừng nói.

Cung nhân là kẻ thức thời, liên tục gạt đầu không ngừng, liên tục lui ngược ra ngoài.

Cố Triều Ca tiến lên, vỗ lưng Hoàng đế: “Phụ hoàng nguôi giận,

ngươi giện.”

Chốc sau, ngự y tới. Hai má Hoàng đế đỏ đến gần như tím tái, thở dốc từng cơn. Ngự y vội vàng quỳ xuống bắt mạch cho lão.

Bên kia Cố Triều Ca kéo Cố Triều Tùng ra ngoài. Thái tử vốn quỳ lâu không đứng lên, thêm nữa hấn bôn ba cả ngày lẫn đêm vì Tây Bắc, người vốn là cố gắng chịu đựng. Bị mạnh mẽ kéo dậy.

Cố Triều Ca dìu hấn đi, mới hai bước chân đã mềm nhũn, dựa người lên vai Cố Triều Ca.

“Hoàng huynh ngài tội gì phải thế?”

Cố Triều Ca thở dài, đưa hấn ra ngoài, thì thầm: “Mấy năm nay mỗi lần ngài đến đây đều tranh chấp với phụ hoàng.”

“Tính tình phụ hoàng — ngại nhịn chút đi, lui mấy bước. Ta cũng đâu thể lần nào cũng kịp tin đến giúp ngài —”

“Ta có được người giúp.” Cố Triều Tùng ngắt lời cậu, “Vậy Tây Bắc thì sao? Ai giúp Tây Bắc? Ai giúp bách tính Tây Bắc?”

Đôi môi hấn nứt nẻ, trên trán cũng hấn vết: “Phụ hoàng, phụ hoàng làm bậy quá mà.”

Cố Triều Ca nhíu mày: “Hoàng huynh, tính tình phụ hoàng không tốt. Nhưng ngài cũng không thể nói vậy.”

Cố Triều Tùng sững ra một chốc, rồi mới thấp giọng nói: “Không đúng.”

“Không đúng.”

“Quân phiệt chuyên chế là không đúng.” Cố Triều Tùng thì thầm vài tiếng, rồi lại nhìn Cố Triều Ca. Hai mắt hấn trống rỗng, lại lo nghĩ

bảo: “Triều Ca, phụ hoàng thương ngươi nhất, ngươi nói với ông ấy. Ngươi nói với ông ấy —”

“Ta nói với ông ấy cái gì?” Cố Triều Ca lắc đầu: “Hoàng huynh, ta quản những chuyện này bao giờ? Ngài đề cao ta rồi.”

Cố Triều Ca nói tiếp: “Hơn nữa, ta cũng không có lòng lưu ý triều chính. Ta chỉ cầu các ngươi ít tranh chấp một chút là được. Sức khỏe phụ hoàng không tốt, thái y nói phải ít tức giận lại, hoàng huynh ngài cũng đừng bướng bỉnh nữa, chờ mấy ngày nữa xem....”

Cố Triều Tùng to mắt, ánh sáng chột lóe rồi dần dần biến mất. Đột nhiên hắn dùng sức thoát khỏi Cố Triều Ca.

Cố Triều Ca ngẩng đầu, hai người nhìn nhau.

Cố Triều Tùng: “Nhị đệ, ngươi không hiểu.”

“Đúng rồi, các ngươi đều không hiểu.”

Dứt lời, chẳng chờ Cố Triều Ca đáp, hắn đã xoay người vịn tường rời đi.

Trời xanh trong không một áng mây mờ. Nhưng lại có một con chuồn chuồn là lượt, đảo cánh bay quanh bậc thềm, đâm đầu vào chân Cố Triều Ca.

Nó đập cánh, bất động.

Quyển 3 - Chương 5

Bóng người dần xa.

Tiếng sấm vang rền, nhưng lại không thấy một giọt mưa nào.

Chẳng đợi Trình Chu do dự, Tử Hàm đã tiến thêm một bước. Huyền cảnh trong tâm ma như điên đảo đất trời, nhân quả biến hóa, nhưng kính vạn hoa không ngừng xoay tròn.

Cảnh vật, tiếng người.

Triều đình, cung điện.

Gạch xanh, mái ngói.

Tường son nguy nga tráng lệ, hành lang chín khúc uốn quanh, trên hành lang là những chiếc đèn lồng cong cong uốn lượn.

Có tiếng cười nơi xa, vắng vắng vắng vắng.

Tiếng cười vang lên như một làn sóng, ngọt ngào, ngất ngây, như một đường sương được nắm lấy, gió thổi đưa, rì rầm xua vào bờ dính đầy người đầy đất.

Hoa mọc rải rác thành từng chùm màu đỏ, cánh én thành đôi, cây trĩu một màu xanh mướt.

Đêm cũng như ngày, nước ánh trong veo. Sóng nước lấp lánh, tô điểm bóng dáng phi tần. Quạt nhỏ phát phơ, cười cười nói nói. Trên mặt ao ánh đèn như lửa, tóc mai như mây, người hoa rợp bóng.

Cung nhân lần lượt đến đi, dáng người như liễu, mi thanh mục tú. Thi thoảng có tì nữ ngẩng đầu lên nhìn, cũng là áo xuân mỏng manh, mặt phấn hoa đào.

Tay bọn họ cầm hộp thức ăn, đủ loại kiểu dáng. Khắc rồng khắc phượng, khắc sen nở lửa lóe, khắc núi xa cao điện... Trong hộp là bánh ngọt, là món ngon, là bánh đường khay ngọc, tựa như rồng bay tận trời; mảnh liễu khế khế, vẽ lại thiên tiên trên chín tầng mây; thịt mịn cắt miếng, họa những thụy thú cát tường...

Đồ vật, hoa quả, rau tươi, canh nóng, thịt cá... Mùi thơm bốn phía, dao pháp hoa mỹ, thắm nước chảy mỡ... Xắt từng miếng từng miếng, không thấy điểm cùng.

Trên bàn rượu đều là quan lớn hiển hách, tay cầm rượu, bình vàng, bình bạc, bình ngọc, hương rượu thịnh thuần. Có mỹ nhân nhận lấy, đút người kề bên. Mười ngón thon thon, nhất thời chẳng biết là tay như ngọc, hay là ngọc như tay. Ánh trắng như luyện, không phân rõ là ánh trắng như bạc, hay là bạc như trắng.

Kiều thanh, mật ngữ, lời thơm, xen lẫn với hương hoa tươi mát. Gió ấm lòng người, không say không nghỉ.

“Bệ hạ —”

“Bệ hạ —”

Họ vào đây lâu vậy rồi giờ mới xem như là được thấy Nam Cố xa hoa mê mị.

Tiếng ca, tiếng cười, tiếng nhạc, âm vang bất tận.

Không biết tiếng chuông bạc giòn tan nơi nào, kèm theo đó là tơ lụa bay múa. Sênh ca, tiếng chân, nến cháy.

Trình Chu ngó quanh một vòng, sợ hãi cảm thán liên tục. Tử Hàm là yêu, ngược lại không quan tâm người khác hưởng lạc thế nào, chỉ nghĩ đến việc tìm Cố Triều Ca.

Bổng chốc đèn hoa vỡ tung. Tiếng nhạc vang cao đến tận trời cao. Gió thổi mây bay, vũ cơ trong đình phát phơ tay áo.

Phồn hoa, môi đỏ, mùi son phấn.

Váy hoa, tay áo, vòng eo đóng đưa.

Đi đến khúc cua, thốt nhiên nghe coong một tiếng.

Khúc ngừng, điệu ngừng bật.

Vũ cơ hai bên khom lưng, nâng một người chính giữa. Mỹ nhân ấy cầm quạt, nửa hở nửa che. Quả nhiên sáng mắt như nước eo như liễu, môi đỏ như hoa mặt như phấn.

Người bốn phía đều tán thưởng, Tử Hàm lại sửng sờ. Mắt hấn dờn khỏi mặt vũ cơ, ngược lên.

Phía sau ấy ——

Đêm đen thăm thẳm, ánh trăng bàng bạc.

Hoa phục, ngọc diện, trên quần áo là hoa văn đỏ lửa.

Người nọ ngồi giữa đêm thâu, ngồi trong điệu nhạc, ngồi giữa muôn vàn phồn hoa. Không biết người bên cạnh nói gì mà y hơi nhú mày, ngón tay thon dài cầm chén, lắc nhẹ, một ít rượu vẩy ra.

Cố Triều Ca.

Hắn chưa từng thấy dáng vẻ y lớn lên, nhưng một khắc này, hắn cảm thấy y hẳn là Cố Triều Ca.

Tử Hàm đi hai bước, băng qua đám đông, xuyên qua những vũ cơ đang nhảy múa, đi đến cạnh Cố Triều Ca.

Người kế bên y nhỏ giọng nói: “Phải nói, nàng giống Quý phi năm ấy đến mấy phần.”

“Còn không phải à, Vương đại nhân bỏ biết bao công sức.”

Cố Triều Ca không nói một lời.

Y chống đầu, nhìn Hoàng đế vui tươi hơn hờ đi xuống bể vũ cơ lên. Những người xung quanh vẻ mặt vẫn thế, đen tối giữa choáng ngợp vàng son.

Cố Triều Ca ngửa cổ, uống một ly rượu. Nước da y lạnh lẽo, tựa gần như trắng, càng làm nổi bật những hoa văn như lửa, như pháo đỏ nở bùng. Mắt y không giống Hoàng đế, cũng không giống Thái tử, mà giống mẫu phi đã mất của y. Không phải mắt phượng, cũng chẳng phải mắt hạnh, mà là pha lẫn giữa cả hai. Những lúc đôi mi nửa khép, trông đẹp đến vô cùng.

“Phải rồi, Nhị điện hạ.” Người bên cạnh cười nói: “Sao Thái tử điện hạ lại ngồi xa thế? Ngày vui thế này, cười cũng không cười?”

Cố Triều Ca nhú mày, không muốn nhiều lời: “Có liên quan gì tới người.”

Đối phương sắc súa, ghen hòng không nói.

Cố Triều Ca đứng dậy, ném chén rượu qua một bên. Ngọc rơi xuống đất, vỡ vụn, chìm đắm trong tiếng hát tiếng ca.

Bên cạnh có cung nhân tiến lên dọn dẹp mảnh vỡ. Y cũng chẳng thèm nhìn, rời khỏi ghế. Người phía sau vẫn cười cười, quay đầu nói chuyện với những người khác.

Mà bên này, Cố Triều Ca đuổi cung nhân đi, vừa rời khỏi chốn ca múa thì gặp Mộ Thiên Sơn. Mộ trưởng công tử vẫn cao, vẫn đen. Mày kiếm mắt sáng, tuấn lãng bất phàm.

“Sao lại ra đây?”

Cố Triều Ca thấy hấn, rõ ràng hơi sững sờ đôi chút, rồi đáp: “Ở trong đây thật chán.”

Y bước đến hồ nước, tay chống đất, ngồi xuống.

Mộ Thiên Sơn đứng sau lưng y, cười nói: “Nhớ năm đó, lần đầu gặp ngươi là ở đây.”

“Đúng vậy.” Cố Triều Ca đáp, “Ngươi còn cứu ta.”

Nơi xa vừa múa vừa hát, nơi đây ếch kêu râm ran. Thiên địa rộng lớn, lại chẳng có nơi nào yên tĩnh.

Cố Triều Ca: “Nhắc lại những điều này cũng vô dụng, ta không giúp được ngươi.”

Mộ Thiên Sơn dừng lại, rồi nói: “Triều Ca yêu dấu ời, Thái tử thương ngươi nhất, ngươi nói với Thái tử — cứ nói quân lương báo nguy, nếu còn tiếp tục tướng sĩ cơm ăn không đủ no, biên cảnh sẽ không chịu được....”

“Nói thế nào?” Cố Triều Ca ngắt lời hấn, bực bội nói, “Hoàng huynh ta còn kêu ta nói —-”

Cố Triều Ca dừng lại, chẳng muốn nhiều lời, Mộ Thiên Sơn theo sát: “Thái tử bảo ngươi nói gì? Có phải cầu Hoàng thượng?”

“Có phải nói cực kỳ hiếu chiến, có phải nói giải trừ quân bị*, giảm thuế? Lấy quân lương tiếp tế nạn dân?” (**cắt giảm nhân lực, vật*

lực)

Cố Triều Ca: “Ta không biết.”

Mộ Thiên Sơn nóng nảy: “Có phải không? Ta vừa về đã nghe nói — Bá tánh không có cơm ăn, hắc liên trừ quân lương? Sao vậy được, tướng sĩ không phải bá tánh? Tướng sĩ không biết đói?”

“Cho nên trong triều mới có người kêu giải trừ quân bị.”

“Đệt ấy! Giải trừ quân bị? Giải trừ quân bị rồi Bắc Địch còn không sang bưng?” Mộ Thiên Sơn điên tiết, “Hắn có biết mấy tên mọi rợ kia không dẹp sẽ ngựa đòn? Hắn có biết mỗi năm chết bao nhiêu người không? Cắt rồi ai đánh trận? Ngươi, hay hắn, mẹ sao —”

Hắn còn chưa mắng xong đã bị Cố Triều Ca đấm một cú vào bụng. Cực kỳ dùng sức, xuýt chút hắn nôn cả ra. Cũng may Mộ Thiên Sơn lăn lê trên chiến trường, phản ứng nhanh nhạy, nhanh chóng đưa tay ra đỡ được đòn thứ hai của Cố Triều Ca.

Cố Triều Ca thuận thế tới gần, cười lạnh: “Một, ăn nói tôn trọng chút. Hai, ngươi nên phân rõ đâu là yêu thương đâu là thực quyền.”

“Phụ thân ngươi với hoàng huynh ta tranh chấp lâu nay chưa giải quyết. Thì sao có thể định hướng triều đình chỉ bằng vài câu nói?”

Mộ Thiên Sơn chỉ nghe câu đầu tiên đã đột ngột đỏ mặt: “Không phải, ta không có ý xúc phạm ai — Chỉ là ta ngây ngốc ở biên cương hơi lâu nên, có chút, có chút —

Bỗng nhiên nơi xa có tiếng hét vang trời.

Sau đó là hết tiếng này đến tiếng khác.

Cả hai sững sờ, quay đầu chạy. Mới đến gần đã nghe có người hô: “Có thích khách! Thích khách!”

Trong đình đại loạn, trong không khí còn lượn lờ mùi máu. Khay ngọc rơi xuống đất, món ngon vơ vẩn bừa.

Tử Hàm theo tới thì nghe Trình Chu nói: “Tiền bối người đi đâu vậy, nơi này có cung nữ hạ độc.”

Hắn chỉ vào một tên thần tử đã ngã nhào, thần chí không rõ, đang bò trên đất: “Cũng không biết thành công thế nào, độc được mấy người nhưng độc không nặng, chẳng có việc gì lớn —”

“Á!”

Tiếng hét vang lên liên tục.

Trình Chu bổ sung: “Sau đó thì có cung nhân đột nhiên bắt đầu đánh người tứ tung. Đám này say ngất, vậy mà thật sự đánh chết mấy người.”

Mộ Thiên Sơn giẫm chân, phóng lên bẻ một cành cây, hất văng một tên cung nhân cầm đồ sứ đập tới. Nhánh cây đâm thẳng, thọc xuyên kẻ đó. Tên cung nhân che cổ, lao đảo hai bước rồi ngã xuống không dậy nổi.

Mộ Thiên Sơn xoay người chặn lại vết máu, thấp giọng: “Nhị điện hạ, đi theo ta.”

Cố Triều Ca chau mày, nhắc chân đạp bay một tên.

Tiếng hét, tiếng khóc, tiếng chửi bới cuồn cuộn.

Hộ vệ sớm đã chạy tới, càng ngày càng nhiều, nhưng ai mà ngờ bọn họ đứng đó lại có mấy phần luống cuống tay chân.

Mộ Thiên Sơn hét lên: “Thấy người cầm hung khí thì bắt lại!”

Lúc này bọn họ mới nháo nhào hành động.

Mộ Thiên Sơn lắc đầu: “Đừng nói với ta đây là thật chứ?”

“Gì cơ?”

Mộ Thiên Sơn che chở Cố Triều Ca, chạy một đường đến chỗ Hoàng đế, thấp giọng: “Mua quan.”

“Ngự lâm quân trong cung, ít nhất là Ngự lâm quân. Nhưng dù sao cũng là trong cung, bị chèn ép không ít. Là ai sắp xếp ca trực, hay đúng hơn là ai mua ca trực.”

Cũng may những cung nhân này không phải người luyện võ, sau lúc bối rối thì nhanh chóng bị áp chế, đè từng người xuống đất.

Cố Triều Ca ba bước vọt đến cạnh Hoàng đế, trực tiếp quỳ xuống: “Phụ hoàng, phụ hoàng không sao chứ?”

Hoàng đế đã sớm bị dọa cho mồ hôi đầy người, tỉnh rượu hơn nửa. Lúc này lão phải dựa người vào Cố Triều Tùng mới miễn cưỡng ngồi được. Lão nắm tay Cố Triều Ca, vẻ mặt mọi rõ ràng: “Không sao, trầm không sao.”

Phía sau là hai cung nữ ngã ra đất, cạnh đó là vũ cơ vừa được sủng, trên trán nàng có nguyên một lỗ máu đầm đìa rất lớn. Nàng còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, ý cười chưa tan, mở to đôi mắt, nhìn thẳng nơi phía chân trời.

Hoàng đế cho một cước, đá văng thi thể nàng. Lần thứ nhất không được đá thêm lần thứ hai. Vũ cơ thuận theo bậc thang lăn lông lốc xuống đất bất động.

Cố Triều Tùng nhìn hai mắt vũ cơ, không đành lòng nhưng chỉ biết thờ dài. Tổng thống lĩnh Ngự lâm quân chạy đến, sợ tới thờ không ra hơi, nhìn một đám cung nhân đang bị chế trụ, tức giận nói: “Còn

không đề ra xử tử!”

“Chờ đã.” Hoàng đế mở miệng. Lão vịn Cố Triều Tùng, lấy lại dáng vẻ Hoàng đế: “Hôm nay, phạm là cung nhân xuất hiện ở nơi này, lăng trì xử tử toàn bộ.”

Tổng thống lĩnh vội vàng đáp ứng: “Vâng!”

Nghe câu này, có mấy cung nhân bị dọa đến mặt vàng như nến, run rẩy không thôi. Nhưng trong lúc này cũng không ít cung nữ ngẩng đầu, xì một tiếng: “Cầu Hoàng đế.”

Một thị vệ tiến lên bổ một chưởng làm nàng ngất xỉu.

Hoàng đế trầm mặt, lạnh lùng: “Còn không mang xuống.”

“Vâng!”

Các cung nhân cung nữ lần lượt bị mang xuống, lưu lại mặt đất đầy những vết bùn vết máu. Hoàng thượng sống sót sau tai nạn, đổ một đồng mồ hôi. Cố Triều Tùng và Cố Triều Ca một trái một phải đỡ người, Cố Triều Tùng cầm khăn thấm mồ hôi cho lão.

Rượu ngon đổ hết, bát đĩa tan tành.

Các thần tử đỡ nhau, chưa tỉnh hồn, có mấy người lần đầu thấy cảnh tượng này, cứ thế nôn đầy đất. Tần phi ngẩng trắng phía sau nghe nói bên đây xảy ra chuyện, cũng phái người quan sát từ xa, muốn đến nhưng lại không dám.

Hoàng đế thờ lầy thờ để mấy hơi, vỗ tay Cố Triều Tùng nói: “Được, trầm —”

Nhưng một người thị vệ đi trước ngẩng đầu, đột nhiên cao giọng: “Mau nằm xuống!”

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, Hoàng đế đã theo bản năng nằm xuống. Tiếng gió sát bên mặt Cố Triều Ca, “bụp” một tiếng. Một thứ nặng nề nện lên người làm y ngã ngửa.

Cực nóng, chất lỏng nóng hổi bắn đầy mặt mũi Cố Triều Ca. Mùi tanh xộc vào mũi. Trong một thoáng trời đất quay cuồng, y ngã thật mạnh xuống.

Bọn thị vệ lập tức tiến lên, khống chế cung nữ kia — Vừa rồi nàng bị Hoàng đế kéo tới chặn ám sát, sau đó thì ngã ra sau ghế. Chẳng ngờ nàng vậy mà không chết, cũng không biết nàng đã nghe lén bao lâu, bây giờ lại bò dậy cầm một chung rượu.

Một chút ấy đã rút hết sức lực của nàng, tóc tai cung nữ rối bù, mặt mũi đầy máu, dữ tợn nói: “Cầu Hoàng đế —”

“Cầu Hoàng đế!”

Cố Triều Ca ngã ngửa đến chóng mặt, hai mắt tối đen một màu, đầu óc “ong ong”, duy chỉ còn tai nghe thấy tiếng — “Thái tử điện hạ!”

Cơ choáng đầu kết thúc rất nhanh, y mở mắt thì thấy, người vừa rồi nện mình là Cố Triều Tùng — Cố Triều Tùng là người bị đụng trúng rồi sau đó mới ngã, đè lên Cố Triều Ca. Giờ phút này hắn đang nằm trong lòng Cố Triều Ca, máu nhiễm đỏ cả áo. Hai mắt hắn mở to. Cặp mắt dịu dàng ấy, ưu quốc ưu dân, nhìn thẳng, nhưng không biết nhìn về hướng nào.

Cố Triều Ca sững sờ.

Trình Chu dời mắt, không đành lòng nhìn tiếp.

Hoàng đế nhào lên, gào nát tim gan: “Tùng nhi! Thái y! Thái y!”

Y duỗi tay muốn che vết thương ở gáy Cố Triều Tùng, nhưng máu lại ồ ạt tràn ra. Cố Triều Ca ngơ ngác ngược nhìn, nhìn trời, rồi lại dời

xuống – cuối cùng chuyển về gương mặt Cố Triều Tùng.

Y không thở được, cổ họng cũng không phát ra được tiếng nào. Y chỉ vô thức cào cấu trên đất, đưa tay muốn chạm vào, nhưng rồi lại không dám. Cánh mũi y phập phồng, hé miệng thở dốc, lại chỉ nếm được mùi máu tanh. Y dừng lại nhỏ giọng thì thào: “Hoàng huynh?”

Hắn không trả lời.

“Hoàng huynh?” Y gọi từng tiếng từng tiếng: “Hoàng huynh, hoàng huynh —”

Thái y tới, đỡ Cố Triều Tùng lên. Một thái y khác vươn tay muốn đỡ Cố Triều Ca.

“Bệ hạ! Thái tử điện hạ hă — hă đã —”

Cố Triều Ca đứng dậy, hai mắt đỏ bừng lao về phía cung nữ kia. Thị vệ chẳng dám cản y, trơ mắt nhìn y bóp cổ nàng. Cung nữ bị siết đến sắc mặt tím tái, không phản kháng lại còn cười: “Nhị điện hạ, hóa ra là Nhị điện hạ —”

Nàng cười to: “Năm đó là người lấy được — shhh — lấy được tiên đan —”

Cố Triều Ca: “Cái gì?”

Cung nữ cười, sát lại gần y thì thầm: “Người không biết nhỉ — cầu Hoàng đế chỉ đưa Quý phi một viên, một viên khác lão lấy lão dùng — lão dùng xong còn chưa đủ, lão còn muốn cả một viên kia của Quý phi — lão muốn trường sinh bất tử, lão muốn làm Hoàng đế mãi mãi. —”

“Ha ha ha ha ha” cung nữ cười to nói: “Cho nên khi Quý phi chết, lão lấy máu của nàng, đút cung nữ cung nhân uống, họ uống xong lão sẽ uống máu bọn họ, tuần hoàn qua lại, uống cạn máu bao nhiêu người,

nhưng hờ một chút lại lẳng trì — Người cho rằng vì sao chúng ta muốn tạo phản, tin tức phong thanh, ai không muốn sống?”

“Báo ứng! Báo ứng!”

Đột nhiên Cố Triều Ca buông tay.

Y lùi về sau hai bước, nói với thị vệ: “Chặn miệng nàng lại.”

Y nên biết, y nên nghe.

Nhưng y không muốn biết, y cũng không muốn nghe.

Y đứng đó, thần thờ nhìn bốn phương. Sau lưng là một mớ hỗn loạn.

Trắng khuất sau mây, nhân gian lạnh lẽo.

Quyển 3 - Chương 6

Cố Triều Ca lùi lại hai bước. Y nhìn thấy trên cổ cung nữ có hai vết hồng, kinh ngạc cúi đầu thì mới phát hiện tay mình nhuộm máu. Y quay qua một bên nôn thốc nôn tháo.

Huyễn cảnh thay đổi, đất trời tối tăm.

Lần nữa xuất hiện, trời đã vào thu. Cố Triều Ca đứng trên tường thành cao cao, nhìn xuống đài hành hình nơi xa.

Lăng trì phải ba ngày, chém ngang lưng chỉ cần một khắc. Máu nhuộm đài hành hình, ở khoảng cách xa thế này, nhìn như mặt gạch đỏ sẫm.

Mộ Thiên Sơn bước gần tới hỏi: “Vẫn ổn chứ?”

Cố Triều Ca gầy đi trông thấy, xương trên vai nhô lên, nâng đỡ bộ quần áo rộng. Trên áo bào là hoa văn phi mãng bốn móng. Tường thành lộng gió ào ào lùa qua, phần phật ống tay áo của y.

Cố Triều Ca không trả lời. Y chỉ nhìn nơi xa bên dưới, nói một câu: “Quân lương đã phát chưa?”

Mộ Thiên Sơn chần chờ, gật đầu.

“Ta chưa từng thấy ngoài cung là như thế nào.” Cố Triều Ca nhìn xuống, “Hóa ra là thế này.”

Dưới thành là hoành thành ngang dọc, là một loạt dinh thự quan gia. Cho dù cả nước đại tang giăng đầy vải trắng, cũng không che giấu

được vẽ trắng lệ bên dưới. Sư tử đá cao to, cửa son đóng chặt, bên trong là tầng tầng lớp lớp viện tử, xung quanh là hòn non bộ, ao nước trong veo, chim hót líu lo; ngoài cửa có nô bộc khoanh chân ngồi xồm tám chuyện.

Nơi xa hơn là những người đi đường vội vã, xa hơn nữa chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng của những kẻ lam lũ. Dường như có một chỗ tụ tập rất nhiều trẻ con, vô cùng nhiều đứa trẻ cao thấp, mặc một kiện vải dày thô ráp vừa che xem như y phục, lộ ra hai phần xương da như hai cẳng chân.

Bọn chúng chen nhau đến xem đài hành hình, nhìn không rõ mặt nhưng vẫn ngẩn cổ lên xem. Dao phủ động, bọn chúng sẽ hô lên một tiếng. Dao phủ lại động, bọn chúng sẽ lại hô thêm tiếng nữa. Tiếng hô vang lên liên tiếp, lại tựa như reo hò khen hay.

Đột nhiên có một đứa bé chui lên đài hành hình, trực tiếp vúi lấy một nửa quần áo của tử tù. Tử tù kia bị chém ngang lưng, máu chảy đầy đất. Dao phủ quay đầu muốn bắt, nhưng chân đứa nhỏ lại như bôi dầu, giẫm lên máu chạy biến. Chỉ lưu lại một chuỗi dấu chân màu đỏ.

Dao phủ khó chịu xì một tiếng, đám người đều cười. Quan giám trảm ở bên cạnh quát tháo: “Tiếp tục!”

Cố Triều Ca: “Bọn chúng —”

Mộ Thiên Sơn: “Vẫn luôn như thế. Ta nghe mấy người trong quân nói, đây được gọi là nhật huyết y. Mùa đông ở Nam Cốc không dễ chịu, bọn chúng nhật quần áo của tử tù, vá lại chóng lạnh.”

“Phần lớn bọn họ định chờ sau khi hành hình xong sẽ đến bãi tha ma, đợi nhật đồ tử tù bị ném xác.”

“Nhưng người nhật huyết y quá nhiều, chút quần áo này của tử tù đâu đủ chia. Thế là có người kêu trẻ con trong nhà, trực tiếp đến đài hành hình cướp.”

“Quan giám trăm mặc kệ?”

“Trẻ con linh hoạt, đầu nhỏ, cả đám đông thế này căn bản không bắt được. Hơn nữa —” Mộ Thiên Sơn lắc đầu: “Ngày tháng khó khăn, bớt một đứa trẻ cũng bớt một miệng ăn, chẳng phải sao?”

Cố Triều Ca nhất thời im lặng không nói, nghe Mộ Thiên Sơn bảo: “Bách tính Tái Bắc càng khổ, hôm nay ngủ, đến mai chẳng biết còn dậy được hay không. Trời lạnh hơn, mọi rợ lại sắp đánh tiếp —”

Hắn dừng lại, kéo Cố Triều Ca qua: “Đừng nhìn nữa.”

Mây nơi cao, ánh trời soi rọi hai bên nhân gian.

Hai người xuống khỏi tường thành, Cố Triều Ca: “Khi nào người đi Tái Bắc?”

Mộ Thiên Sơn: “Khoảng một thời gian nữa, đáng lẽ ta nên về Tái Bắc rồi, nhưng vẫn phải uống rượu mừng trước khi đi đã.”

Cố Triều Ca: “Rượu mừng? Người sắp thành thân — Lúc này?”

Mộ Thiên Sơn: “À? Sao lại là ta, là người mà —”

Tử Hàm nhú mày, Trình Chu sừng sốt, Cố Triều Ca trong huyễn cảnh nói thẳng: “Sao cơ?”

Mộ Thiên Sơn trợn tròn mắt: “Hôm qua ta nghe phụ thân nhắc, Bệ hạ hỏi tiểu muội trong nhà. Phụ thân nói tiểu muội cũng đã đến lúc chờ gả rồi, nói, nói Bệ hạ bảo, Nam Cố cũng không để ý nghi thức xã giao gì, vừa lúc hai người các người lưỡng tâm tương duyệt, vui vẻ — Ta còn chưa hỏi người chộc muội muội ta hồi nào?”

Cố Triều Ca xoay người rời đi.

Mộ Thiên Sơn: “Chờ đã, người sao vậy?”

Hắn nhanh tay lẹ mắt túm tay áo Cố Triều Ca lại — “xoẹt” một cái, tiếng vải vóc bị xé rách vang lên.

Cố Triều Ca cũng chẳng quay đầu, Mộ Thiên Sơn vội đến nhảy lên trước, nắm lấy tay y. Cố Triều Ca nhấc chân quét tới, bị đối phương túm được, ngã người.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

“Ta chọc tiểu muội người hồi nào?” Cố Triều Ca không chờ hắn lên tiếng, “Ngay cả mặt nàng ta còn chưa thấy.”

Mộ Thiên Sơn khó hiểu: “Gì? Vậy Bệ hạ nói là sao —-”

Cố Triều Ca tránh người, nhưng không hất Mộ Thiên Sơn ra, ngược lại cổ tay bị nắm tới ửng đỏ: “Người nói xem, Mộ trưởng công tử?”

Y cười lạnh: “Lời khách sáo nói vui mà người cũng tin là thật?”

Mộ Thiên Sơn buông tay, sức hấn mạnh, vết hồng chuyển đỏ, từ đỏ hóa xanh, lưu lại trên cổ tay Cố Triều Ca một mảng xanh tím.

Mộ Thiên Sơn mờ mịt: “Lời khách sáo? Thành hôn là giả? Hay là lưỡng tình tương duyệt là giả?”

Hắn không hiểu: “Hai điều này sao có thể lừa được?”

Cố Triều Ca: “Ta đi nói với phụ hoàng, người cũng khuyên Mộ tướng quân —”

Y dừng lại, nhú mày ngơ ngẩn. Sau đó đột nhiên nói một câu: “Cố mỗ bất tài, không phải người thích hợp.”

“Hồ nháo!”

Chén ngọc bị ném xuống vang lên một tiếng trầm đục, lăn lông lốc. Nước thuốc văng đầy đất, thấm ướt chần lông.

Cố Triều Ca quỳ thẳng trên đất.

Tường thành đã biến mất, trở thành tấm cung. Khói xanh lượn lờ bốc lên từ trong lò, lụa mỏng thấm dầy, giày rơi cũng chẳng vang tiếng.

Hoàng đế ngồi trên giường, bên cạnh là một loạt ngự y cung nữ đang quỳ, quỳ dưới đất không dậy nổi, run rẩy không ngừng. Trên giường còn có hai giai nhân, lúc này đang che mặt né tránh, hoảng loạn.

Sắc mặt Hoàng đế xanh mét: “Mộ phủ lịch đại trung lương, Mộ tướng quân chỉ có một hòn ngọc quý trên tay, có bao nhiêu người đến cầu thân? Sao, người chọn được gia thế tốt hơn?”

Trình Chu hít một hơi lạnh. Huyền cảnh này biến đổi quá nhanh, hắn không hiểu tiền căn, trong đầu lại vẽ cảnh yêu hận tình thù: “Không phải là Mộ Vạn Thủy đâu ha?”

Tử Hàm chẳng đáp lời, chỉ nhìn chằm chằm Cố Triều Ca.

“Nhi tử không có.” Cố Triều Ca nói: “Nhi tử — chỉ là không thích.”

“Không thích?” Hoàng đế, “Ngoại trừ không thích thì sao?”

“Chỉ là —” Cố Triều Ca cắn răng, muốn nói lại thôi, “Không thích.”

“Không thích thì sao.” Có lẽ đây là lần đầu tiên tiểu nhi tử ngoan ngoãn ngỗ nghịch với lão, Hoàng đế khó chịu, “Ngày sau người ngồi ở vị trí này, muốn cô nương nào mà không có? Chỉ cần người sinh Hoàng trưởng tử, còn lại muốn yêu ai thì yêu.”

Cố Triều Ca dập đầu thật mạnh, “Nhi tử không muốn.”

“Người luôn thông minh, sao lại không hiểu?” Hoàng đế chỉ tiếc rên sắt không thành thép, không khỏi nói rõ, “Trong mấy tướng môn, xưa nay Mộ gia trấn thủ biên tái — Biên tái nghèo nàn, Bắc Địch hung mãnh, cho nên dòng dõi nhà ấy không nhiều, nhưng còn sống đều là các tướng tài.”

“Trước mắt nghịch tặc liên tục tạo phản, đang lúc dụng binh. Người cưới Mộ thị làm vợ, lôi kéo quân tâm, nâng đỡ Mộ gia. Nhà ấy bên ba hai nơi, nhìn như trọng dụng, thực tế là vừa nâng vừa giết. Đợi lúc thái bình, tất đã suy thoái, khi ấy người muốn thế nào, bọn họ cũng không thể can thiệp —”

Đến lúc đó can thiệp, đã là cục diện triều đình mới, chế hành đã định.

Trình Chu: “Hoàng đế này.”

Hắn dừng lại, như thể không tìm được từ để hình dung, quay đầu nhìn Tử Hàm. Vậy mà Tử Hàm lắc đầu.

Hồ Đồ y, sao lại không rõ được chứ.

Cố Triều Ca bỗng nhiên ngẩng đầu: “Phụ hoàng, vậy Mộ thị với con, mẫu phi với ngài, thì có gì khác nhau?”

Trong lúc nhất thời, trong phòng tĩnh mịch. Ngự y cung nữ nằm phục trên đất, người trên giường cũng không dám thở. Chỉ có mình Cố Triều Ca chữ chữ không ngừng: “Hoàng hậu nương nương thì sao? Vì sao nàng tuổi xuân mất sớm?”

“Năm đó thập vương loạn chính, ngoại thích tranh đấu, một mạch vẫn luôn ủng hộ ngài kia, bây giờ còn lại bao nhiêu —”

Lời còn chưa dứt, Hoàng đế đã đập một cước ngay ngực trái y. Cố Triều Ca tránh cũng không tránh, cố gắng chịu đựng. Y bị đập ngã

xuống đất, phun máu. Cố Triều Ca dùng tay quệt, cười nói: “Nhi tử thì sao?”

“Có phải cũng vừa nâng vừa giết?”

“Có phải — cũng chỉ là một hậu thuẫn cần đao cho hoàng huynh?”

Khắc nghiệt nặng nề với trưởng tử, âu yếm yêu chiều với ấu tử.

Đến tột cùng thì đâu mới là độc?

Ánh mắt Hoàng đế u ám đảo qua, dừng trước mặt Cố Triều Ca, nhìn từ trên cao xuống. Cố Triều Ca ngược mắt, đáy mắt là mĩa mai chưa bao giờ lộ ra.

Hồng y, lãnh diện, máu đỏ bên môi.

“Ngươi —” Hoàng đế, “Mấy năm nay, trăm thật sự yêu thương ngươi!”

Cố Triều Ca bật cười, y chưa bao giờ cười thoải mái như vậy, gần như là càn rỡ.

“Không phải sao? Nhi tử có thể trượt chân rơi xuống nước trong cung, còn không phải được ngài thật sự yêu thương sao?”

Trình Chu: “Trời ơi! Đừng nói là —”

Cố Triều Ca đứng dậy, cười: “Phụ hoàng, phụ hoàng không cần đề phòng, cũng không cần thăm dò. Từ đầu tới cuối nhi tử chưa từng muốn vị trí này.”

“Không dối gạt phụ hoàng —” Y mạnh bạo lau môi, nhú mày cười, “Nhi thần thích nam nhân.”

Tử Hàm sững sốt, Hoàng đế đột nhiên giơ tay.

Cố Triều Ca cứng cổ, nhưng một tát kia vẫn chưa rơi xuống.

Hoàng đế giơ tay thờ hỗn hển. Lão trừng mắt nhìn Cố Triều Ca, trong giây lát mắt chỉ còn tơ máu, bao trùm như mạng nhện.

Cố Triều Ca cười nhạo: “Sao nỡ để người khác chậm trễ cả đời.”

Hoàng đế nhìn thẳng y. Bất ngờ thu tay lại, nở một nụ cười. Lão trầm mê tửu sắc nhiều năm, lại ăn không ít “tiên đan”, mặt vẫn còn chút góc cạnh trẻ tuổi, một góc ấy cất giấu bóng dáng của Cố Triều Ca và Cố Triều Tùng.

Lão chậm chậm ngồi xuống, chậm chậm quan sát Cố Triều Ca. Nhưng cái nhìn này lại làm tim Cố Triều Ca đập nhanh.

“Bảo trẫm nói, người ngược lại rất biết lợi dụng hoàng huynh người.” Hoàng đế xoay người, kéo một mỹ nhân trong trướng ra, ôm vào lòng, “Nó đi rồi, người chính là nhi tử độc nhất của trẫm, trẫm không thể làm gì người.”

Mỹ nhân kia nghe nói nãy giờ, bị dọa đến trắng mặt, lúc này chỉ dơ ra chẳng dám động.

Cố Triều Ca: “Ta không có —”

“Ừ, trong lòng người chưa hẳn nghĩ vậy.” Hoàng đế vuốt tóc mỹ nhân, “Nhưng người làm như vậy, người đâu —”

Từ ngoài cửa có người chạy vào, “Có nô tài.”

Hoàng đế thông thả ung dung: “Cố Khâu thị ở đâu?”

“Phụ hoàng!” Chưa chờ cung nhân kia đáp, Cố Triều Ca đã phản ứng ngay, quỳ mạnh xuống, “Hoàng tấu nàng, chuyện này không liên quan đến hoàng tấu —”

“Đừng vội.” Hoàng đế cười tủm tỉm, “Đừng vội. Trẫm chỉ hỏi nàng một câu.”

“Đúng rồi, trưởng tử Mộ phủ, quan hệ của các người rất thân. Có phải trẫm nên cho hẳn chút “phong thưởng” không?”

Nhân vật trong trận diên đảo, dáng vẻ Cố Triều Ca thay đổi từng bước ép sát. Mà hô hấp của Hoàng đế dần chậm, vươn tay, từ ái vuốt ve tóc y, “Nói cho cùng, người với Tùng nhi vẫn có tật xấu, quá mềm lòng.”

“Làm Hoàng đế không thể mềm lòng. Nhưng không sao, ngồi ở vị trí này lâu rồi, lòng dạ tự nhiên sẽ cứng rắn hơn.”

“Đứng lên đi, chờ Lễ bộ định ngày, nghênh thú Mộ thị.”

Cố Triều Ca sững người trên đất, nghe Hoàng đế nói với cung nhân: “Người đem sổ sách tới đây, trẫm muốn tìm mấy món ngọc khí, thưởng cho con dâu ngoan của trẫm.”

Cố Triều Ca giận đến run cả người. Trình Chu ở cùng y lâu vậy rồi còn chưa từng thấy dáng vẻ y thất thố. Hoàng đế lại buông mỹ nhân kia ra, cúi người nói: “Về phần người, Triều Ca yêu dấu của trẫm. Người rất thông minh, cũng rất biết làm việc, chắc hẳn biết nên làm gì, không nên làm gì.”

“Người ngồi lên vị trí này, muốn yêu ai thì yêu. Nhưng bây giờ, trẫm là Hoàng đế.”

“Trẫm để giang sơn lại cho người, trải tốt đường cho người, người còn gì không hài lòng.”

“Được rồi, trẫm mệt.” Hoàng đế nói với nô tài, “Đỡ Thái tử đi nghỉ ngơi.”

Cố Triều Ca được cung nhân kéo giữ. Y lão đảo vài bước, nôn ra máu. Cung nhân bị dọa đến run rẩy, nhưng vẫn nơm nớp đỡ y ra ngoài.

Ra cửa, Cố Triều Ca suy nghĩ, sau này y hẳn sẽ không được thấy vị ngự y kia nữa.

Trách ai được.

Hẳn là, trách y.

Quyển 3 - Chương 7

Tầm mắt chuyển tối, lúc nhìn rõ lại đã là nệm đỏ giường êm, giai nhân tĩnh tọa. Đằng sau là mền gấm đỏ chót, uyên ương thành đôi.

Trình Chu nói: “Tiền bối, nếu không chúng ta, này ——”

Phi lễ chớ nhìn.

Tử Hàm liếc nhìn hắn: “Người muốn nhắm thì nhắm. Bản tọa là ngọc, nhìn phàm nhân chẳng khác gì nhau.”

Đèn hoa bật mở, tiếng cửa chuyển động.

Cố Triều Ca.

Y mặc hỉ bào, mặt mày lạnh te. Đằng sau là chiêng trống ồn ào náo động, đầy những hai tiếng chúc mừng. Hai hàng cung nữ đứng sau lưng, rạp người nâng tay, giơ cao khay, trong mâm để chén, trong chén là long nhãn, đậu phộng... bày tám thứ đồ mừng vui.

Chờ đến khi làm xong từng chuyện một, các cung nữ ngay ngắn lui ra ngoài, khép kín cửa. Hai mắt Cố Triều Ca hơi động, khẽ liếc nhìn. Y đứng đó do dự hồi lâu, cuối cùng cũng bước đến giường.

Trình Chu vừa định nhắm mắt đã nghe “ầm” một tiếng — Dù Cố Triều Ca có giả vờ tốt đến đâu đi nữa thì vẫn mất hồn mất vía, cứ thế trực tiếp đụng ngã ghế, chúi nhủi về phía trước.

Tử Hàm phi thân đến, nhưng tay chỉ phí công xuyên qua thân thể y, mà một tay khác đã đỡ được Cố Triều Ca.

Có giai nhân nhỏ giọng: “Điện hạ cẩn thận.”

Khăn tân nương rơi xuống đất, người ấy có một đôi mày đôi mắt rất đẹp, hồng y đoan chính. Dù dung mạo và cách hành xử có chút không ăn nhập vào đâu, nhưng hai người vẫn nhận ra — Mộ Vạn Thủy.

Trình Chu cứ thế lơ luôn Tử Hàm, ngạc nhiên: “Ta đoán trúng rồi? Đừng thật sự yêu hận gì —”

Chẳng biết gì sao, Tử Hàm lại không thích nghe suy đoán kiểu này, cho nên chặn miệng hắn: “Đoán mò cái gì, nhìn cho kỹ.”

Cố Triều Ca đứng dậy, buông tay nàng nói: “Đa tạ.”

Mộ Vạn Thủy gật đầu, lui lại hai bước. Nét mày nàng có mấy phần giống Mộ Thiên Sơn, nhưng lại bị phấn son che hơn phân nửa, chỉ còn lại vẻ đẹp duyên dáng. Tuổi tác nàng không hẳn là lớn, nhưng phấn son hôm nay hơi nhiều nên trông như thể không giống người thật, mà giống như đang đeo mặt nạ, một lát sau là có thể lên sân khấu diễn vai hiền hậu.

Cố Triều Ca nói xong, nàng đáp: “Không cần.”

Cố Triều Ca: “Cô nương khiêm nhượng.”

Mộ Vạn Thủy trầm mặc một lát, cứng rắn nhả ra hai chữ: “Không có.”

Bên ngoài là pháo nổ ầm ầm, tràn ngập vào phòng, cuối cùng cũng làm phòng này có thêm mấy phần hơi người.

Cố Triều Ca: “Huynh trưởng người giao hảo với ta, người cũng không cần quá câu nệ. Ta — cũng sẽ không ủy khuất cô nương.”

Y vừa nói, vừa lấy một sợi tơ hồng — trước khi thành hôn, đã có ma

ma lễ nghi dạy y một lần.

Tử Hàm quay mặt, không muốn nhìn.

Ai ngờ hấn còn chưa quay đi, Mộ Vạn Thủy đã tiếp nhận tư hồng, nói: “Không cần, ta tự mình làm là được.”

Cố Triều Ca dừng lại, Mộ Vạn Thủy cười: “Điện hạ, ca ca ngốc kia của ta người khác nói gì hấn cũng tin, còn vui vẻ hồi lâu. Nhưng lòng dạ hai ta biết rõ, lần liên hôn này là gì.”

“Hoàng thất bảo đảm Mộ gia một đời vinh hoa, Mộ gia bảo đảm giang sơn Hoàng gia vĩnh cố. Sợ tư hồng này, ta không đảm đương được. Điện hạ nên giao cho người khác đi.”

Cố Triều Ca cũng cười. Khóe mắt y hẹp dài, hạ mi, đảo mắt, hợp với đường môi mang theo ý cười không thể dời đi, luôn có mấy phần ý vị không lưu tình. Y nhìn nàng: “Người không nhận nổi, người khác sao nhận nổi?”

Mộ Vạn Thủy giương mắt: “Lời này của điện hạ thật thú vị.”

“Nói nghe xem.”

“Mấy năm nay phương bắc đại hạn, ba quận Tây Bắc làm phản, ngoại địch biên tái nhiều lần xâm phạm.” Đầu ngón tay Mộ Vạn Thủy chấm nước, điểm lên bàn, “Theo lý thuyết, năm nay cũng làm thế. Nhưng mấy ngày trước kinh thành được tin, phương bắc đổ mưa, ngược lại là phương nam, lũ lụt.”

“Điện hạ —” Mộ Vạn Thủy cười nói, “Bởi vì phương bắc chinh chiến triền miên, tráng đinh đều đến từ phương nam. Đánh nhiều năm như vậy, tử tử thương thương ăn không đủ no, nói quân quân quốc quốc đều vô ích, ai cũng nhớ quê nhà phụ nữ trẻ em; tương tự, bắc tặc cũng từ bách tính mà ra, nếu không phải đói đến không chịu nổi, thì có bao nhiêu nông dân sẽ tạo phản? Phương nam lũ lụt, thế tất quân

tâm dao động; Tây Bắc chậm lại, đồng dạng tà tâm dao động. Lúc này dụng binh, quý ở thần tốc, nên phải xem ai có thể chém được chủ soái đối phương trước khi suy sụp.”

“Gia phụ trấn thủ phương bắc nhiều năm, giao hảo với thế lực phương bắc. Nam Cố nếu muốn tốc chiến tốc thắng, chỉ có thể điều Mộ gia quân đi định Tây Bắc, nhưng nếu sự thành, uy vọng càng cao, Bệ hạ nhất định sẽ chén ép Mộ gia.”

“Điện hạ đại biểu cho thái độ quân vương Nam Cố đời kế tiếp, nhưng chung quy bây giờ vẫn chưa phải quân vương. Nếu ngài thân với ta, Bệ hạ sẽ kiêng kị; nếu ngài sủng ái người khác, thì Mộ gia kiêng kị, đều vô ích với Nam Cố.”

“Chắc điện hạ cũng rõ, điện hạ yêu ai không quan trọng, Thái tử phi là ai cũng không quan trọng, quan trọng là thái độ Bệ hạ, thái độ điện hạ, thái độ thế gia, chẳng phải sao?”

Cố Triều Ca trầm mặc một lúc, rồi lại mỉm cười. Y thông thả đi đến bên bàn, trên đó là hai chung rượu hợp cần, y cầm một chung, uống sạch. Thấy Mộ Vạn Thủy không có ý muốn tiến lên, y lại cầm một chung khác, ngửa đầu uống.

“Người biết cũng nhiều lắm.” Cố Triều Ca cười nhạt, vươn tay kéo áo bào của nàng, khép lại, thắt nút: “Trời đã tối rồi, đi ngủ đi.”

Nói xong, y xoay người, đưa lưng về phía giường, cầm bình rượu đưa lên môi.

Mộ Vạn Thủy vốn còn hơi khấn trương, lúc này mới khẽ giật mình, “Điện hạ có người trong lòng?”

Cố Triều Ca: “Không có. Nhưng người cũng đâu muốn ta chạm người, không phải sao?”

Y đứng bên bàn, ánh trắng như bạc, xuyên qua ô cửa sổ chiếu

xuống mặt bàn. Anh nấn lắc lư, thướt tha uyển chuyển. Y mở to mắt, nhìn thấu ra ngoài qua khe cửa sổ, cứ như thế vô nghĩa mà nhìn.

Cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không thấy.

“VẬY —” Mộ Vạn Thủy nói, “Đa tạ điện hạ.”

Cố Triều Ca nghe ra nàng do dự, “Thế nào, người không tin?”

Chung quy Mộ Vạn Thủy vẫn còn nhỏ, cũng không biết là ghé con mới sinh không sợ cộp, hay vốn là dũng khí nhà tướng môn, hay thấy y dễ nói chuyện, trêu ghẹo nói: “Không phải, chỉ là ta thường xem kịch văn, hay thấy tình tiết hoàng tử đa tình, không yêu giang sơn chỉ yêu mỹ nhân.”

Cố Triều Ca bật cười: “Dù sao cũng là kịch, không thể tin.”

“À?” Mộ Vạn Thủy hiếu kỳ, “VẬY còn người? Nếu người chọn, chọn giang sơn, hay chọn mỹ nhân?”

Cố Triều Ca nhìn nàng, uống một hớp rượu cuối cùng.

“Nếu ta có thể chọn —”

“Cả hai ta đều không cần.”

Đèn chột tắt, màn hồng le lói. Tiếng cười, tiếng khóc, tiếng la hét; mùi thơm, hương rượu, vị máu tanh. Từng đợt từng đợt bóng đen, từng làn từng làn lụa trắng.

Giữa những hỗn loạn này, có một bóng người lơ mờ nằm trên giường, một người đứng trước giường.

“Triều Ca, Triều Ca con hận ta à?”

Không ai trả lời.

Bóng đen vươn tay, không biết muốn với tới nơi nào.

“Trẫm không tin, trẫm không tin — Triều Ca, đừng hận trẫm, đừng hận trẫm —”

Bốn phía xoay quanh, hết bóng đen này đến bóng đen khác, há to miệng, cười ré lên. Không phân rõ là thực tại hay ảo mộng.

“Triều Ca, Triều Ca của trẫm, trẫm đưa giang sơn cho con. Khụ khụ — Thuốc trường sinh bất lão cũng cho con —”

“Trẫm cho con hết thảy mọi thứ.”

“Triều Ca, sao con không cười.”

“Triều Ca, rất lâu rồi con không cười với trẫm.”

“Triều Ca, trẫm hơi nhớ mẫu phi của con, hơi — nhớ Tùng nhi.”

“Triều Ca, Triều Ca —”

Gió nổi, nhạc buồn lê thê, vang vọng triều đình.

Tân đế đăng cơ.

Tin chiến thắng từng cái từng cái truyền đến — Mộ Thiên Sơn xuất chinh Tây Bắc, xuất kỳ binh, định ba quận, trăm đầu kẻ địch.

Phong thưởng, ban ân.

Thêm cả Mộ thị làm hậu, trong lúc nhất thời, danh tiếng Mộ phủ nổi một không hai.

Cố Triều Ca đứng trên tường thành, nhìn Mộ Thiên Sơn khái hoàn.

Mộ Thiên Sơn, người quen biết với y từ nhỏ, cùng nhau lớn lên, đang cưỡi ngựa cao to, hăng hái, quân kỳ phần phật đón gió phất phơ. Quân đội chỉnh tề, đồng nhịp chung một bước.

Hắn nói Tái Bắc tốt, có dê có bò có ưng, có đất trời rộng lớn; hắn nói Tây Bắc cũng tốt, có sa mạc, có biển hoa, có biển mây vô tận; hắn nói — hắn nói — hắn ảo não vì chưa tìm được cô nương yêu dấu để buộc tơ hồng.

“Không sao.” Mộ Thiên Sơn nhếch miệng, cho y nhìn sẹo trong tay hắn, “Mạng ông đây lớn, có nhiều thời gian để chờ.”

Trong cung gần đến thu, hoa sen đã tàn. Tường son đẳng đẳng, vây quanh một phương.

Y cười không nói, nâng rượu chúc mừng: “Không hổ là Thiên Sơn.”

Mộ Thiên Sơn: “Đúng rồi, bụng muội ta còn chưa có động tĩnh?”

Cố Triều Ca cười lắc đầu, cảm nhận bàn tay hắn đập lên vai mình: “Giữ cho chặt nha.”

Cố Triều Ca uống một hớp rượu, cười bảo: “Gấp không được.”

Rượu mạnh nhập hầu, nhạt vô vị.

“Đúng rồi, kiếm kia còn dùng tốt không?”

“Tốt.”

“Vẫn còn luyện kiếm?”

Cố Triều Ca rũ mắt: “Vẫn còn.”

“Vậy được — ta lại tìm được một thanh kiếm tốt, đang muốn cho người. Nếu không hai ta đến hai chiêu?”

“Thôi đi.” Cố Triều Ca uống cạn, cười, “Người cũng mệt rồi, về nghỉ ngơi sớm.”

Đại thần thì thầm bên ngoài.

“Nghe nói Bệ hạ lại ở ngự thư phòng một đêm.”

“Này đã mấy đêm rồi?”

“Vinh quang thôi thì có lợi ích gì? Theo ta thấy, nếu là Hoàng trưởng tử năm đó — ưm —-”

“Không được không được, lời này không thể nói.”

Y mở tấu chương, lại một bản tấu chương, trước mắt vẫn luôn có thật nhiều tấu chương.

“Bệ hạ, như vậy không được.”

“Bệ hạ, như vậy không thể.”

“Tham ô thế này, chính lệnh không ra cửa cung, nhất định phải nghiêm trị Bệ hạ!”

“Nói mê sảng cái gì —”

“Bệ hạ, lão thần chữ chữ moi tim a Bệ hạ —”

“Bệ hạ —-”

“Bệ hạ —-”

Y đỡ đầu, cũng không biết nghe được bao nhiêu.

Y rót rượu vào chén trà, từng chén từng chén mà uống, từng chén

từng chén mà rót. Mộ Vạn Thủy đến gặp y, y mới ngẩng đầu lên từ đồng tấu chương, chợt cười nói: “Trẫm thật đúng là — sống hết ngày đến đêm thôi.”

Mộ Vạn Thủy liếc nhìn y, dâng trà: “Bệ hạ nói những gì thế? Từ đó sao có thể dùng như vậy?”

Tiên đế lưu lại nhiều cục diện rối rắm, đám đại thần đùn đẩy cho nhau. Thời gian trôi qua, thanh quan nhìn y không ưng, tham quan vì y cũng khó tồn.

Y không có sự sát phạt quả quyết như tiên đế, không hạ đao được, cũng không công chính minh đức như Cố Triều Tùng, chỉ biết dùng người mình biết. Y được yêu thương từ nhỏ, nhưng lại chưa bao giờ tiếp nhận giáo dục dành cho đế vương, cuối cùng lại còn chơi cứng với phụ hoàng, không được chỉ điểm. Nhưng dù được chỉ điểm thì như thế nào — chung quy phụ hoàng y vẫn là một bạo quân đa nghi. Y không biết trong triều đình này ai hảo tâm, ai xấu ý, ai lợi mình, ai vì dân.

Trong đầu Mộ Thiên Sơn chỉ có mang binh đánh giặc, thế lực triều đình chẳng biết bao nhiêu.

Có đôi khi y ngồi trên hoàng tọa, bỗng chốc xuất thần, lại bỗng chốc bừng tỉnh.

Đại thần bên dưới vẫn tranh luận không ngớt, chẳng ai chú ý đến y.

Truyền chính lệnh có lẽ là đúng, có lẽ là sai, có lẽ hữu ích với bách tính, có lẽ cũng vô dụng. Kỳ thực y cũng không biết.

Hoàng huynh y từng nói, đã làm quân, thì phải một lòng vì thiên hạ.

“Thế nhưng hoàng huynh.” Cố Triều Ca sửa tấu chương, đột nhiên nghĩ, “Ta chưa từng thấy thiên hạ mà.”

Quyển 3 - Chương 8

Tử Hàm đứng đó, nhìn Cố Triều Ca phê từng quyển từng quyển tấu chương. Y phê rất cẩn thận, nhưng lại đứng ngồi không yên, nhích trái nhích phải. Khi có thần tử dùng từ tối nghĩa, y còn phải cầm lên đọc lại nhiều lần.

Ánh nến chập chùng soi rọi lên mặt, tựa như một sợi dây xích mỏng manh, đè chặt y lên mặt bàn.

Thân ảnh ấy dần dần nhạt đi, bốn phía ảm đạm không còn ánh sáng.

Bỗng nhiên, một chuỗi tiếng chuông ngân vang.

“Đing đong”.

Từng tiếng từng tiếng.

Trắng tròn như đĩa, nhạc khúc bắt đầu.

Lại một lần yến hội.

Nhưng lần này ít đi dáng người yêu kiều của vũ cơ. Quần thần nhập tọa, tự nói nhỏ chuyện của mình. Mà Cố Triều Ca một mình ngồi trên hoàng vị cao cao.

Thiếu niên đế vương khép hờ mắt, chẳng rõ buồn vui.

Trình Chu nhìn quanh: “Trung thu?”

Tết trung thu, trăng tròn người mãn.

Cố Triều Ca một tay nâng đầu, cũng không biết nhìn về phía nào. Rượu trong tay y từng chén từng chén không ngừng, vừa hết đã được cung nhân rót đầy.

Chuyện chính sự y không so được với hoàng huynh, chuyện vui chơi y không so được với phụ hoàng. Thế là bách tính không vui, y cũng không thoải mái. Trước mắt là rượu ngọt hoa thơm, trái cây tươi mát. Y tiện tay cầm một miếng bánh trung thu, cắn một cái vào nhân, mật ngọt chảy xuống, vừa dính vừa đắng. Ánh trăng trên đầu quá sáng rọi, sáng đến mức mắt y đau nhức. Phía dưới không biết đang thổi khúc nhạc gì, não nhiệt đến phiền lòng.

Tiệc trung thu là tập tục Nam Cố, y đã dự rất nhiều lần. Nhưng trên đài dưới đài là hai khung cảnh khác nhau. Y cúi đầu, vừa hay có thể trông thấy quần thần cũng cúi đầu, không biết đang nói gì.

Đương lúc rượu khúc sôi trào, bỗng có một lão giả tiến lên: “Nhân hội trung thu này, lão thần có một vật muốn dâng.”

Lão giả có một vòng eo kiên cố, có thể gọi là dáng đứng vững vàng. Mắt nhỏ môi dày, nụ cười chân thành, trông cực kỳ thân thiết.

Cố Triều Ca: “Cái gì?”

Y không hiểu rõ bản tính của đại thần kia, nhưng bên dưới đã có người nhú mày, mặt vẻ khinh thường.

Đại thần kia cười nói: “Mời Bệ hạ xem.”

Lão vỗ tay “bôm bốp” hai lần, bên dưới có người nâng lên một cái lồng được che bằng vải. Đại thần kia cũng không vờ thần bí, nâng tay kéo vải che xuống.

“Đây là thứ tuyệt sắc thần ngẫu nhiên có được trong sơn dã, không phải ở Nam Cố ta.” Lão cười, “Bây giờ hiến cho Bệ hạ, Bệ hạ có thể

nuôi như thú cưng.”

Nghe câu này, Tử Hàm nheo mắt. Cặp mắt phượng hẹp dài của hắn nhướng lên, từng chút từng chút đều vừa phải, nhiều một phần thì hơi quá, ít một phần cũng không được. Trong mắt hắn là một màu đêm đặc, lại như chiếu sáng khói lửa đầy trời ngoài kia. Quanh thân là ánh xanh im lìm, kèm với lớp trường sam sương mờ.

Dường như trời cao muốn mưa, dường như nước chảy sương kết, dường như giữa muôn vàn tầng hoa động một lớp băng tuyết.

Một người đánh “bang” một tiếng lên chiếc lồng sắt. Nàng một thân thú y, tóc đen rối bù, bị ánh sáng đột nhiên dội đến không thể mở mắt.

Đại thần kia đập một cú vào lồng sắt: “Mở mắt ra cho Bệ hạ nhìn!”

Nàng cứng người, bi phẫn gào lên. Nhưng đám đại thần lại ngạc nhiên không thôi.

Không vì lý do nào, chỉ vì thú nhân này có một đôi mắt xanh thẳm, trong vắt như trời trong, minh mông như biển giân.

Nàng rất đẹp, đẹp theo kiểu thú tính, điên cuồng, với sức sống mãnh liệt và nét đẹp hung tàn. Ngay cả khi bị nhốt trong lồng, nàng cũng chẳng sợ. Nàng gào thét những lời mà bọn họ nghe không hiểu, ánh mắt tàn nhẫn tựa như một con sói.

Trình Chu: “Hình như ta đã gặp qua người này.”

“Ừ.” Tử Hàm liếc gã: “Là một nữ quý khác đi theo Mộ Vạn Thủy.”

Mộ Thương Lan.

Hắn đã biết kết cục, cười lạnh: “Hoàng đế cũng đã đổi, thế mà vẫn còn đi theo lẽ lối cũ.”

Cựu Hoàng tham luyến sắc đẹp, nhưng Cố Triều Ca thì không. Chưa kể điều y hận nhất bây giờ, chính là kiểu — “Cá chậu chim lồng”.

Quả nhiên Cố Triều Ca cười: “Đại nhân thật hăng hái.”

“Quốc nạn vừa qua, thế mà vẫn còn tiền lương đi sơn dã bắt “mỹ nhân”?”

Y còn đang nói, Tử Hàm đã ngồi xuống nhìn người trong lồng. Ngọc yêu vừa nhìn vừa “chặc chặc” hai tiếng. Trình Chu cho rằng vị tổ tông này phát hiện điều gì, sáp lại: “Tiền bối, cô nương này có vấn đề gì à?”

“Tuyệt sắc?” Tử Hàm: “Buồn cười, nàng nào có đẹp bằng bản tọa.”

Trình Chu: “...”

Ồ?

Này cũng so được?

Người so cái này làm chi?

Dĩ vãng ngọc tổ tông còn biết ý tứ, nhưng chưa bao giờ quan tâm đến vẻ ngoài. Bây giờ hẳn như bị quỷ nhập vào người, Trình Chu thật sự không biết nên đáp thế nào mới phải, ráng nghẹn một câu: “Vâng vâng, ngài đẹp nhất.”

“Chuyện đương nhiên.” Tử Hàm thản nhiên, “Bản tọa có một đôi mắt phượng, còn rất mạnh.”

Chỉ tiếc tốc độ nói với biểu tình không được khớp lắm, câu cuối nghe vào chẳng những không thoải mái, còn nói vừa nhanh vừa hàm hồ. Tựa như vừa muốn ấy biết vừa muốn ấy không biết. Trình Chu thế mà nghe không rõ thật, qua quít, “Vâng vâng vâng, ngài có mắt

phượng rất đĩnh.”

Thốt nhiên có người hét: “Người muốn làm gì — hộ giá!”

Hai người quay đầu thì thấy một gã nâng lồng sắt tiến tới, trong tay áo lập lòe ánh sáng lạnh.

Đại thần bốn phía hô lên, chợt thấy một người phi thân, “xoẹt” một tiếng rút kiếm thị vệ, ném một phát. Bội kiếm phá không mà đi, một kiếm đâm vào bắp chân thích khách, ghim chặt hẳn xuống đất.

Chỉ nghe thích khách kêu thảm thiết, ngay sau đó bị thị vệ ủa lên đè lại.

Hết thảy đều xảy ra dưới đất đèn ánh lửa, người ném kiếm tiến lên một bước, “Bệ hạ sợ hãi.”

Đó là một nam nhân tuổi trung niên, thoát nhìn có vẻ thư sinh nho nhã. Nhưng gã mày kiếm mắt sáng, rất giống Mộ Thiên Sơn.

Hay là nói, Mộ Thiên Sơn giống ông.

Thích khách kia cách rất xa, rất xa chỗ Cố Triều Ca đang ngồi. Y đứng lên nói: “Sợ thì không hẳn, làm phiền Mộ Thái úy.

Mộ Trường Đông gật đầu, rút đao, nói với mấy tên thị vệ: “Mang xuống đi, thẩm vấn cho tốt.”

Thích khách “xì” một tiếng khinh miệt, cả giận: “Người giết hại trung lương, giết huynh soán vị, thiên lý khó dung — ưm.”

Thị vệ hành động rất nhanh, lập tức chặn miệng gã lại. Nhưng vẫn chậm một bước, bốn chữ “giết huynh soán vị” vừa ra, thị vệ đã run rẩy, để tên thích khách cắn cho một phát.

Trình Chu: “Gì?”

“Đây không phải nói bậy nói bạ à?”

Biển cổ trong cung, cộng thêm việc Tiên hoàng giết người như ngóe, thần tử chẳng biết đã đổi bao nhiêu người. Có người chưa từng thấy qua cảnh tượng năm đó, lập tức bị dọa cho trắng mặt, nghĩ là mình nghe được bí sử động trời nào đó.

Cố Triều Ca nhìn về phía tên thích khách.

Tay y siết chặt, mặt không đổi sắc nhưng trán đã hằn đầy gân xanh.

Thốt nhiên, y ngơ người.

Trình Chu: “Này không phải, không phải ngậm máu phun người sao?”

Hắn trải qua hết những chuyện này, phá lệ phẫn nộ: “Đừng nói những người này tin chứ?”

“Tin hay không quan trọng lắm sao?” Tử Hàm, “Y trúng kế.”

Trình Chu: “Sao cơ?”

“Những chuyện trong cung, có được bao nhiêu người tận mắt thấy? Truyền đến truyền đi, cũng truyền thành thật.” Tử Hàm nói, “Có người muốn tạo phản, cứ cũng bày sẵn cả rồi.”

Kẻ này thấu rõ chỗ đau của Cố Triều Ca, gã cố ý mượn tay kẻ khác, dâng “cá chậu chim lồng” này lên.

Nếu y không nhận, trong cơn tức chém chết đại thần, thì sẽ là tàn hại trung lương, bạo ngược vô nhân; nếu y nhận, thương hại “thú nữ”, vậy sẽ là thân cận gian nịnh, tham luyến sắc đẹp... Nên dù là thế nào, thì cái mác thí huynh đoạt vị vẫn chờ y.

Nước bắn đã có, chỉ chờ thêm chậu là có thể tạt.

Huống chi, y chẳng thể tránh một điều nào trong đó.

Mấy chuyện xưa này Tử Hàm đã nghe nhiều trong Kiếm trủng. Nhiều miệng chảy cả vàng, tích tụ hủy xương. Cùng là một người, nhưng truyền đến truyền đi một ngàn năm, luôn có thể truyền thành một kẻ khác.

Bọn thị vệ đề thích khách kia xuống, Mộ Trường Đông hành lễ, muốn lui ra. Cố Triều Ca lại đột nhiên nói: “Mộ Thái úy, không có gì muốn nói?”

Mộ Trường Đông dừng lại, hẩn quay người, không kiêu không nịnh: “Bệ hạ có gì phân phó.”

Thanh kiếm kia nằm một bên. Trăng sáng lạnh, nến lập lòe, dưới trăng dưới nến, máu đông lại.

Thú nữ còn đang vùng vẫy, tông từng lần từng lần vào lồng.

Cố Triều Ca đứng dậy.

Không ngờ y lại thực sự bước xuống bậc thang.

Một bước, hai bước.

Nam Cố lấy hồng vi tôn, nhưng màu đỏ nhuộm trắng kia, nhìn sao cũng như ngấm hơi lạnh. Cố Triều Ca đứng trước mặt Mộ Trường Đông, cầm kiếm.

Mộ Trường Đông đứng đó chẳng nhúc nhích: “Bệ hạ?”

Cố Triều Ca cười, vừa cười vừa nghiền ngẫm, trong lúc mơ hồ có chút bóng dáng Cố Thanh Miên.

“Mộ Thái úy.” Y thấp giọng cười nói, “Năm đó ngài tiến cung, trăm còn niên thiếu, vừa hay rơi xuống nước.”

Mộ Trường Đông cười: “Bệ hạ là người có phúc, dù cho không có khuyến tử cứu giúp, cũng có thể gặp dữ hóa lành.”

Cố Triều Ca: “Đương nhiên. Quý công tử thế như sấm, khi nhỏ trăm lén đi tìm đan, mọi người không ai tìm ra, duy chỉ có quý công tử canh giữ ngoài cửa.”

Mộ Trường Đông: “Hiếu tâm của Bệ hạ thế nhân đều biết, nghĩ đến cũng là khuyến tử tận sức mọn.”

Cố Triều Ca: “Nói đến cũng lạ, quý công tử luôn có thể nhận được tin tức. Ngày đó vừa hay có tin khấu trừ quân lương, còn nói thẳng hoàng huynh trăm gây nên, hấn cứ thế vội vàng chạy về, tiến thẳng cửa cung.”

Mộ Trường Đông: “Bệ hạ đang nói ngày nào, đang nói chuyện gì, có thể cho thần gợi ý được không?”

Cố Triều Ca: “Đúng nhỉ, Mộ Thái úy không thích yến hội, ngày đó không có mặt, ngày thường cũng không thấy.”

Mộ Trường Đông: “Thần vì nước chinh chiến, một thân bệnh tật, hữu tâm vô lực.”

Cố Triều Ca lại tiến thêm một bước, bước này quá gần, gần đến mức y có thể cảm nhận được trường kiếm thấu qua áo bào hai người: “Vì nước chinh chiến?”

“VẬY HÔM NAY, SAO LẠI TỚI?”

Ngày hôm đó không biết vì sao thị vệ khoan thai tới muộn; chẳng như hôm nay thị vệ tới lui nhanh nhẹn. Ngày hôm đó cung nữ có dáng người mạnh mẽ; cũng chẳng như hôm nay thích khách bị bại lộ

quá nhanh.

Mộ gia chấp chương quân quyền nhiều năm.

Hoàng gia liên hôn vốn là chuyện cơ mật, y còn không biết, sao Mộ Thiên Sơn lại tùy ý nghe được?

Mà y, cũng thực sự đi tìm phụ hoàng để phản kháng. Thậm chí đến chết, quan hệ giữa họ vẫn không thể nguôi ngoai.

Là tại y có mắt như mù.

Mộ Trường Đông lặp lại: “Thần ngu dốt, không hiểu ý Bệ hạ.”

Cố Triều Ca ngửa mặt cười to. Dứt cười, y thở dài: “Trẫm thường không rõ. Có vài người khi muốn làm gì đó, lại vờ như không muốn làm chuyện này. Tựa như càng không nghĩ, thì càng có lý do để làm.”

“Trẫm tính rồi, vậy thì ngày sau nói đến cũng là do một tiếng bị buộc bắt đắc dĩ.”

“Hôm nay cứu trẫm, ngày mai bắt đắc dĩ giết trẫm.” Cố Triều Ca cười nhạo, “Sau đó thì sao, bị buộc bắt đắc dĩ ngồi lên long ỷ?”

Lời này vừa ra, sắc mặt chúng thần đại biến, quỳ đầy đất.

Mộ Trường Đông: “Bệ hạ!”

Cố Triều Ca đưa chuối kiếm vào trong tay gã, “Đến đây, trẫm cho ngươi cơ hội — giết trẫm.”

Mộ Trường Đông nhú mày: “Bệ hạ oan uổng thần.”

Cố Triều Ca lại gần thêm một bước. Bốn mắt nhìn nhau, mắt sắc bén hiện lên vẻ dữ tợn, “Ngươi không dám?”

Giây phút ấy hồng bào như lửa, phần phật theo gió. Mắt mày y như kiếm, như muốn xuyên thẳng vào mắt đối phương.

Mộ Trường Đông nghiêm mặt nói: “Không biết tiểu nhân nào sàm ngôn —”

Cố Triều Ca chưa chờ ông nói xong đã bật cười.

Bốn ngón tay y nắm lấy lưỡi kiếm.

Máu tươi chảy xuống, hòa cùng một thể với hồng y.

Mộ Trường Đông dừng lại, buông tay. Cố Triều Ca cười nhạt.

Kiếm rơi xuống đất một tiếng giòn tan.

“Vừa muốn danh vừa muốn lợi.” Cố Triều Ca phẩy tay áo, quay người nghiêng đầu, “Vậy thì giấu trong tối cho kỹ vào, hà tất diễn trò trước mặt trẫm.”

Y đưa lưng về phía quần thần, đưa lưng về phía ánh trăng, chỉ cảm thấy sức cùng lực kiệt.

“Mang xuống đi.”

Quyển 3 - Chương 9

“Bệ hạ —”

“Bệ hạ —”

Tầm nhìn biến ảo khôn nguôi, bóng người lay động. Cố Triều Ca như vội vàng bước, cung nhân quỳ xuống, không rõ mặt mũi, chỉ nghe từng tiếng “Bệ hạ”.

Hành lang vắng vắng, bên ngoài là tiếng côn trùng kêu vang chìm sâu trong màn đêm.

“Bệ hạ —”

Loáng thoáng là tiếng Mộ Vạn Thủy, “Bệ hạ!”

Tiếng gió xào xạc, đêm dài yên tĩnh, ngọn lửa trong đèn lồng chập chờn chiếu rọi gò má Mộ Vạn Thủy. Nàng quỳ “bụp” một tiếng, hành đại lễ: “Bệ hạ, phụ thân đã làm sai điều gì mà Bệ hạ bắt ông ấy vào ngục —”

Thốt nhiên nàng im lặng.

Bước thêm hai bước rồi dần dừng lại. Cố Triều Ca đứng đó chấp tay, rũ mắt nhìn nàng.

Tiểu thị đứng bên nhỏ giọng nói: “Bệ hạ, có —”

Y liếc mắt nhìn Mộ Vạn Thủy, Cố Triều Ca: “Nói.”

Tiểu thị: “Mộ tướng quân cầu kiến.”

Cố Triều Ca không trả lời. Y đứng yên đó, bỗng nói: “Hoàng hậu, thế nào?”

Mộ Vạn Thủy: “Sao cơ?”

Cố Triều Ca phất tay, cung nhân bốn phía lui xuống: “Ngươi đoán xem, ca ca ngốc kia của ngươi tìm trẫm sẽ nói gì?”

Y chẳng chờ Mộ Vạn Thủy có cơ hội đáp lời: “Trẫm đoán, hắn sẽ nói Mộ Thái úy oan uổng.”

Mộ Vạn Thủy cứng đờ, nàng ngẩng đầu nhìn thẳng Cố Triều Ca. Đêm đen như mực, nhuộm đắm hai mắt.

Mộ Vạn Thủy nói: “Bệ hạ, phụ thân ta oan uổng.”

Cố Triều Ca cười nhạt, quay người bỏ đi. Tiểu thị đuổi theo, nơm nớp lo sợ mở miệng: “Bệ hạ, vậy —”

Cố Triều Ca: “Không gặp.”

Trình Chu: “Là sao?”

Tử Hàm: “Bản tọa giống thầy tướng số lắm à?”

Trình Chu: “...”

“Bệ hạ!” Bỗng nhiên Mộ Vạn Thủy đứng dậy, nắm chặt tay áo y. Nàng nhìn chằm chằm Cố Triều Ca, cách rất gần, mới thấy trong mắt nhiễm tơ máu.

Nàng nhỏ giọng: “Vâng, ta biết.”

Nàng không xưng nổi “Thần thiếp”.

Mộ Vạn Thủy luôn không thích từ này, cũng may Cố Triều Ca không để bụng. Hai người bọn họ bằng mặt không bằng lòng, giống như hai cánh diều bị buộc chặt trong thâm cung, gió mạnh tốc lên, chẳng ai kéo được ai.

“Nhưng không phải cha ta nói — là ta, là ta —”

Là tự nàng nhìn ra.

Mộ Trường Đông, thật sự muốn tạo phản.

Ca ca ngốc của nàng cho đến giờ vẫn vô tâm với quyền mưu, làm sao biết được phụ thân đang nghĩ gì sau lưng. Tên tuổi Mộ Trường Đông tạo phản lan khắp triều đình, đương nhiên hấn đầu cam lòng, trực tiếp tiến cung kêu oan; nhưng trong lòng nàng vẫn lờ mờ mấy phần suy đoán, đành phải giả ngu, hỏi phụ thân nàng đã sai điều gì.

Trước giờ nàng vẫn luôn quan tâm đến việc triều chính, đêm tân hôn đã phân tích tình hình đại khái của triều đình, Mộ Trường Đông bị bắt trong cung vì tội danh gì sao nàng có thể không biết? Lời vừa hỏi ra nàng đã thấy không ổn, mà đối phương, cũng quả nhiên nhìn thấu.

Đế vương trẻ tuổi đứng trước mặt, mắt hơi sụp xuống, không rõ thần sắc. Nàng đã đọc rất nhiều chính sử dã sử, trong sử sách có bao nhiêu quân có bao nhiêu vương, hết triều đại này đến triều đại khác, hết thế hệ này đến thế hệ khác. Nhưng y không giống ai hết — — đúng, y không giống một quân vương. Kỳ thực y chẳng màng đến lễ tiết, cũng không quá quan tâm đến quân quyền, y không ngang ngược giống tiên đế, cũng chẳng có lời đồn nhân đức như Thái tử ngày trước. Y không ác, nhưng cũng không thiện, không ngu ngốc, nhưng cũng tuyệt không tài đức sáng suốt. Y đứng, ngồi, tựa như một vật bài trí trên hoàng tọa, một vật trang trí tinh xảo.

Giang sơn mỹ nhân, y nói y đều không cần.

Vậy y muốn gì?

Đến ngay cả lúc này, đến tột cùng y đang nghĩ gì?

Đến tột cùng, y muốn gì?

“Bệ hạ đã biết tính toán của cha.” Mộ Vạn Thủy kiên trì tiếp tục, “Vậy sao còn?”

Cố Triều Ca nở nụ cười, y cao hơn nàng, thế nên cúi xuống nhìn nàng, hồng bào như lửa, rực cháy trong cung điện này.

“Vậy ngươi nói, nên thế nào?”

Mộ Vạn Thủy nuốt nước bọt, thấp giọng đáp: “Bàn tính lớn này cha ta đã trù tính lâu thế rồi, tuyệt sẽ không tùy tiện ra mặt, thậm chí vừa ra đã góp cả mình vào, cho nên —”

Trán nàng rịn mồ hôi lạnh. Hành lang u ám, đèn đuốc lơ mờ, ai cũng không nhìn ra, chuyện hai người thảo luận lại là trọng tội tru cửu tộc.

“Cho nên —- cho nên —-”

Cố Triều Ca nói tiếp lời nàng: “Cho nên lao ngục đã bị hấn kiểm soát.”

“Đi vào một chuyến là có thể thử trầm, có thể nói trầm tàn hại trung lương; có thể nhân cơ hội diệt trừ những kẻ bất đồng chính kiến, có thể thuyết phục huynh trưởng ngốc kia của ngươi.”

Cũng không biết tối nay bao nhiêu người phản bội Mộ phủ.

Cố Triều Ca nghĩ đi nghĩ lại, không khỏi nở nụ cười: “Ngươi nói xem, sao lại không làm?”

Mộ Vạn Thủy: “Nếu ngươi đã biết, thì sao lại —”

“Sao cái gì?” Cố Triều Ca liếc nhìn, “Nào có vì sao.”

“Trầm thích.”

Mộ Vạn Thủy mở to mắt, gần như không dám tin.

“VẬY ĐÃ LÀ GÌ.” Cố Triều Ca giấu cợt, “Sắp đến lễ đội mũ của trầm, cha ngươi gấp, thì không cho trầm được gấp theo à?”

Một khi y làm lễ đội mũ, lấy lại quyền lực, Mộ gia muốn đẩy ngã y nhất định sẽ tốn rất nhiều công sức. Nếu y ngang ngược hung tàn giống phụ hoàng, có khi Mộ gia còn thấy không sao, càng có lý do để phản; còn nếu y giống Cố Triều Tùng cần chính yêu dân, có lẽ Mộ gia sẽ cẩn thận, giấu tài. Ngặt nổi y lại là đứa nửa vờ, lơ lửng ở giữa, Mộ Trường Đông không rõ y ngốc thật hay giả ngốc, cũng chẳng rõ y có chuẩn bị hậu chiêu gì hay không. Hoàng vị vốn đã nằm trong tầm tay, rồi lại như xa không thể với, nên cuối cùng ông không nhin được nữa, tự mình thử y.

Nếu như Cố Triều Ca không thấy rõ điều này, đương nhiên không có gì phải lo lắng, gội một thau nước bồn là xong; nếu như Cố Triều Ca muốn giết người ngay tại trận, vậy nhóm thị vệ kia sẽ phản ngay lập tức, giết quân đoạt vị; còn nếu Cố Triều Ca nhìn ra nhưng lại vờ như không biết, vậy thì sẽ bắt đầu phòng bị Mộ gia...

Vô luận thế nào, mục đích sau cùng vẫn là — hoặc là trực tiếp soán vị, hoặc là ly gián y và Mộ Thiên Sơn.

Mộ gia đời đời nho tướng, lại nuôi lệch một Mộ Thiên Sơn thẳng tính. Nói chuyện chỉ biết đánh đấm, làm việc không biết cong queo, cũng chẳng biết thắng trận trên chiến trường thế nào. Cố Triều Ca làm hoàng tử, làm Thái tử, làm Hoàng đế, ít nhiều gì cũng thay đổi ba khuôn mặt, duy chỉ có đồ ngốc Mộ Thiên Sơn không biết lớn nhỏ vẫn xem y như huynh đệ, tiếp tục chọc y, chê cười y, lòng dạ thẳng đuột có gì nói đó, không tìm được cô nương để ái mộ cũng lải nhải

với y.

Mộ Thiên Sơn chinh chiến từ nhỏ, một thân công huân, là chiến thần Nam Cốc. Người cầu thân xếp cả hàng dài, gia thế hiển hách, nhưng hấn lại không cần. Một người như vậy, kiêu ngạo bao nhiêu, cố chấp bao nhiêu, được tướng sĩ kính yêu bao nhiêu, không chừng đến hấn cũng chẳng biết.

Một người như vậy, nói không phản chính là không phản, người chém hấn hấn cũng không phản. Lòng dạ hấn thẳng thừng, người cong cong queo queo, khẳng định hấn sẽ không nghe hiểu.

Hiển nhiên, Mộ Trường Đông cũng rõ. Mộ Thiên Sơn là trưởng tử ông ta thương yêu nhất, trong tay cầm một chi quân Nam Cốc tàn nhẫn nhất, mạnh nhất. Ông muốn tạo phản, nhất định sẽ kéo con trai qua.

Cho nên theo lý thuyết, lúc y phát hiện chuyện đã muộn, hấn sẽ vờ như không hiểu rồi lôi kéo Mộ Thiên Sơn. Nhưng —

Y nuốt không trôi cơn này.

Hoàng huynh của y, ngày đó chết trước mắt y, ngã lên người y. Máu nhuộm đỏ cả mắt, mùi tanh xộc vào mũi. Dù cho không phải Mộ Trường Đông tự mình ra tay, dù cho mục tiêu vốn không phải Cổ Triều Tùng, nhưng ông ta tuyệt đối có nhúng tay vào đó.

Ở phút giây còn trong gia yến ấy, Cổ Triều Ca thật đã động sát tâm. Thế nhưng y không giết được ông. Mộ Trường Đông xuất thân tướng môn, y lại lâu rồi chưa động vào kiếm. Thế nên y chỉ có thể đánh cược một lần, tống Mộ Trường Đông vào ngục. Mà trong ngục có âm đạo, vốn là do phụ hoàng y làm ra để tiện xử lý vài chuyện không mang được lên mặt bàn.

Y đã cho tử sĩ mai phục trong đó, đánh cược lần cuối xem có thể giết Mộ Trường Đông hay không. Mặc kệ sau này, mặc kệ phản ứng

của Mộ gia, mặc kệ giang sơn này, mặc kệ lê dân thương sinh gì, y chỉ muốn trả thù.

Y chỉ muốn giết Mộ Trường Đông.

Cố Triều Ca nghĩ lại không nhịn được cười. Y nhìn Mộ Vạn Thủy mướt mồ hôi lạnh lại cố gắng bình tĩnh, nghĩ đến Mộ Thiên Sơn một lòng cầu kiến bên ngoài.

Cố Triều Ca cảm tưởng mình cười đến chết lặng, cười không biết vì điều gì, cười đến mức y chợt muốn bẻ gãy đầu ngón tay.

Song thân đều chết, huynh trưởng cũng chết, đến giờ.

Cuối cùng thê ly, hữu tán.

Cố Triều Ca phát tay, Mộ Vạn Thủy lão đảo quỳ trên đất. Nàng ôm mặt, không rõ thần sắc. Cố Triều Ca quay người đi thẳng về phía trước, đi vào bóng tối mênh mông.

Lẻ loi một mình, cô đơn chiếc bóng.

Chờ đến khi bóng tối tan đi, chỉ còn lại hương rượu.

Tử Hàm không ngờ được Hồ Đồ bây giờ không chè không rượu, trước kia lại là một tên tửu quý. Mấy ngày sau đó, lúc nào y cũng uống rượu.

Dường như chỉ cần thấy y, là cũng thấy luôn bầu rượu trong tay.

Y càng ngày càng say, rượu uống càng ngày càng nhiều. Y phái tất cả tử sĩ trong tay, hầu như là dốc hết toàn lực, cuối cùng cũng làm Mộ Trường Đông trọng thương. Đối phương biết y sẽ hạ độc thủ, nhưng đâu ngờ y lại liều mạng thế này, giữ được mệnh, nhưng bệnh cũng không dứt.

Về sau chúng thần cầu tình, thế là Cố Triều Ca sáng khoái đáp:
“Được, thả ông ta.”

Thả ông ta.

Để ông sống trong nhà, kéo dài hơi tàn, được tháng ngày phú quý quyền thế mà không thể hưởng.

Thả ông, thả ông.

Không phải người muốn ngồi lên hoàng vị à?

Vậy thì cho người ngồi, rồi làm người không ngồi vững được. Để người phòng bị trường tử thịnh niên của người, để người không ngày an ổn.

Cố Triều Ca bật cười, y ngửa đầu rót rượu vào miệng. Y cũng không phê tấu chương, cứ thế chậm rãi tùy ý đi dạo trong cung. Sau lưng là nhóm cung nhân bưng rượu, nơm nớp lo sợ.

Mộ Thiên Sơn không tới, cũng không bao giờ đến nữa.

Mộ Vạn Thủy cũng không tới, nghe cung nhân nói, Hoàng hậu nương nương hay đi gặp thú nữ kia. Nàng còn cho người nghe ngóng, dường như muốn đưa nàng ấy về nhà.

Trong cung càng ngày càng lạnh, mắt thấy trời sắp vào đông. Mây trôi vội vàng, tường son loang lổ.

Cố Triều Ca nhớ mùa đông trong cung rất đẹp.

Có lẽ mùa đông ngoài cung cũng rất đẹp, chỉ là y không biết. Y chưa từng được thấy.

“Ta sinh vào mùa đông.” Bỗng nhiên Cố Triều Ca mỉm cười, nói với cung nhân bên cạnh, “Mẹ ta nói, khi đó rất lạnh, nên muốn đốt thật

nhieu thật nhiều lửa. Vốn dĩ bà không quá thích mùa đông, bà hi vọng ta sinh vào mùa hè.

“Sinh vào mùa hè tốt biết bao, có sen nở đầy ao, có tiếng ve kêu, cất tiếng khóc sẽ rất náo nhiệt.”

Cố Triều Ca đi hai bước, lúc được lúc không nói.

Y say lắm rồi, nên câu đầu không dính đến câu sau: “Nương tốt với ta lắm, bà rất chiều chuộng ta. Bà tốt với ta đến nỗi ta không nhớ về bà nhiều lắm.”

Người mang thù thì dễ, nhưng luôn khó nhớ chút chuyện vui vẻ đời thường.

“Ca ta cũng rất tốt, cha ta cũng rất tốt.”

“Hồi nhỏ ta rất thích ăn bánh quế, xuýt ăn đến hỏng cả răng. Thế là cha không cho ta ăn nữa, rồi ca cũng ta đến ngự thiện phòng trộm.”

“Hầy, không ngờ được ca ta cũng làm ra loại chuyện này.”

Cố Triều Ca nói xong thì bật cười ha hả, y cười một hồi bỗng phát hiện chẳng ai cười cùng mình. Y mờ mịt: “Không buồn cười à?”

Nhưng cung nhân kia chỉ run rẩy không ngừng, cắn răng: “Bệ hạ, thân phận nô tài hèn mọn, bí sử trong cung, nô tài —”

Cố Triều Ca hiểu, gã sợ biết nhiều quá, sống không lâu.

Thế là Cố Triều Ca không bao giờ nói nữa.

Y dùng nhiều giờ gian để uống rượu hơn.

Mấy ngày sau, đến tảo triều y cũng không vào.

Y cứ dạo chơi bên ao một ngày rồi một ngày, lấy trong kho phòng ra mấy món đồ y chơi hời nhò. Y bắt đầu ăn bánh quế không ngừng, cũng không sợ ai hạ độc trong đó. Có một ngày, y vẫn say sưa như thường lệ, đi ngang qua hậu hoa viên, thì bỗng thấy một cái lồng sắt.

Y uống đến say mèm, nghe thấy có người quát tháo với cái lồng. Vì vậy y bước đến.

Từng tiếng “Bệ hạ”, đám người quỳ xuống.

Dường như có người nói, đây là hạ lễ Mộ tướng quân đưa lên.

Đúng rồi, sắp đến sinh nhật y.

Y sắp hai mươi tuổi.

Là ai đưa, y như thể cũng chẳng nghe rõ. Y nhìn cũng không nhìn, tùy ý nói: “Thả đi.”

Thả đi.

Bất kể là ai đưa, mặc kệ là quan chính gì, đều thả đi.

Không một ai, sinh ra đã nên sống ở trong lồng.

Về sau nữa Mộ Vạn Thủy đến tìm y, nói cho y biết, huynh trưởng nàng bị Mộ gia giam lỏng.

Nàng lo lắng không thôi: “Người của ta nói, đã giam lỏng lâu rồi —-”

Cố Triều Ca xùy cười. Khó được khi y ngồi trong ngự thư phòng, trước mặt là chõng tấu chương như núi, trên đất là từng vò từng vò rượu.

Y để râu ria xồm xoàm, nhưng vẫn tuấn mỹ như cũ, chỉ là bốc mùi rượu, tinh thần suy sụp. Y nấc rượu một tiếng, bỗng nói: “Hoàng

hậu, mai là sinh nhật trẫm.”

Mộ Vạn Thủy: “Bệ hạ —”

Cố Triều Ca chợt bình tĩnh bảo: “Mai lại nói sau.”

Tử Hàm đứng đó nhìn y, nhìn y đuổi Mộ Vạn Thủy đi, nhìn y đuổi cung nhân đi.

Nhìn trời dần xẩm tối, nhìn Cố Triều Ca bê tấu chương ném xuống đất.

Sau đó y bắt đầu uống rượu, ngửa đầu uống.

Rượu trơn trượt, nhỏ giọt xuống hàm, tích tụ bên gáy.

Y chỉ uống không ngừng, lại như không uống, rượu tung tóe trên đất, vấy bẩn nền nhà.

Y uống rồi uống, ngửa đầu, nhìn nóc nhà cao cao — như một cái lồng.

Y cầm đĩa, bắt đầu từ từ ăn bánh quế. Đĩa kia là sứ hoa sen, bên trên có một bông sen tinh xảo.

Bỗng ngoài cửa vang lên tiếng người: “Không ổn, đi lấy nước!”

Lửa cháy.

Lập tức thiêu đốt mọi ánh nhìn.

Trình Chu chỉ biết che hai mắt.

Tử Hàm vẫn chẳng nhúc nhích, hấn trơ mắt nhìn người kia như chợt nhớ tới điều gì đó, y đột ngột đứng lên, đưa tay, rút kiếm trên tường — Là thanh kiếm Mộ Thiên Sơn đưa y năm đó.

Lửa bén hồng bào, bên ngoài vang tiếng kêu mơ hồ, nhưng Cố Triều Ca lại mắt đốic tai ngơ. Liệt hỏa trên thân, rút kiếm múa, mang theo vinh hoa phú quý tốt bậc nhất thế gian. Đường kiếm không có kỹ xảo gì, nhưng giữa khai khai hợp hợp, lại lộ ra vẻ bi thương.

Giang sơn, Nam Cốc.

Đại mộng hai mươi năm.

Một mối lửa, đốt sạch.

Vội vã một chuyến nơi thế nhân, không mang theo được gì, không lấy đi được gì.

Cố Triều Ca càn rỡ cười to, cầm kiếm xuống đất. Một kích này dùng hết tất cả khí lực của y. Một tiếng bi thương, kiếm gãy.

“Hôm nay là sinh nhật Triều Ca.” Cố Triều Ca cười, “Lẽ vật này, Triều Ca thích.”

Hoa sen của mẹ, bánh quế của cha, kiếm của Thiên Sơn.

Đầy đủ hết.

Đều đầy đủ hết.

Quyển 3 - Chương 10

Ngọn lửa tan tiến, hai người lại quay về bóng tối. Trình Chu buông tay, nuốt nước bọt hỏi: “Xong rồi?”

Tử Hàm nhú mày: “E rằng chưa đâu.”

Lời vừa dứt, bốn phía sáng rõ. Một người xiêu vẹo đi qua, áo trắng như tuyết, lấm tấm hồng mai, uốn lượn thành nhánh.

Trình Chu hít sâu một hơi, “Thanh Hàn quan? Đây là —-”

“Tuyết bào hồng mai?”

Trình Chu hấn bị Thanh Hàn quan truy đuổi đến tận cùng trời đất, bây giờ thình lình nhìn thấy, xuýt chút sặc nước miếng của mình mà chết.

Tử Hàm liếc hấn, ánh mắt càng lạnh.

Tuyết bào hồng mai sao.

Đó là một gian phòng nhỏ với một cái giường đơn giản. Có một người ngồi trên giường, toàn thân quấn vải, không nói một lời.

Người lúc nãy đi qua mặt mày tuấn tú, trường bào áo rộng. Hấn bưng một bát cháo, cúi người nói: “Ăn thêm một chút.”

“Người bị thương quá nặng, phải điều dưỡng cho tốt. Đan tốt tuy mau nhưng tính hung, dùng nhiều không tốt cho tu vi sau này.”

Trong phòng mở một ô cửa sổ, vài tia nắng nhỏ tràn vào, điểm tô người trên giường. Trình Chu: “Đây là?”

Đáy lòng Tử Hàm co thắt.

Cố Triều Ca nghiêng mặt, mờ mịt mở to mắt, không có tiêu cự. Vết bông trên má đã lành hơn một nửa, lưu lại từng vết sẹo mỏng, tựa như xăm hình trên mặt.

Tu sĩ kia nhìn y rồi nói: “Mắt vẫn chưa khỏi à?”

Cố Triều Ca không đáp lời.

Tu sĩ đưa tay cầm muống múc cháo: “Đừng lo, sẽ không sao đâu.”

Muống để ngay môi Cố Triều Ca, nhưng y vẫn ngậm miệng không mở. Hai người giằng co nhau, tu sĩ buông bát, xoa hai đầu lông mày. Giọng tu sĩ lạnh lùng, tựa như huyền băng vạn năm không đổi của Thanh Hàn quan: “Người muốn thế nào?”

Tử Hàm nhìn Trình Chu, đối phương nhìn chăm chăm tu sĩ Thanh Hàn quan kia như có điều suy nghĩ.

Tử Hàm: “Người nhận ra hấn?”

Trình Chu: “Không nhận ra, nhưng ta đã gặp qua — đây là —”

Dường như hấn đã gặp người này, nhưng chỉ lướt thoáng qua nên không nhớ rõ.

Cố Triều Ca hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Sao người lại cứu ta?”

Tu sĩ buông bát: “Năm đó bần đạo cứu mẫu thân người, cũng chẳng ngại lại cứu thêm người.”

Cố Triều Ca nghe vậy thì đờ ra. Y dành chút thời gian nhớ lại, chần

chờ: “Người là đạo trưởng kia, hai viên tiên đan?”

“Không tệ.” Tu sĩ lại giờ muống, “Nhìn phân thượng bần đạo cứu mẫu thân người, há miệng.”

Lần này, Cố Triều Ca ăn. Nhưng mới một muống y đã nhúu mày muốn nôn ra — từ nhỏ y đã ăn đồ của ngự thiện phòng, dù là cháo thì cũng là gạo ngon tiến cống, kèm với ít thịt. Độ lửa độ ninh được kiểm soát tốt, ninh đến mùi gạo triền miên, vào miệng là tan, còn có người kiểm tra độ ấm nóng vừa phải. Cháo trắng trước mắt vừa ít vừa vô vị, y sợ mình ăn không nổi. Tu sĩ hiểu rõ, lắc đầu. Cố Triều Ca quay mặt sang một bên, vẻ như không muốn ăn nữa, tu sĩ kia cũng không để ý, đưa muống, trực tiếp đồ thẳng cho y. Một muống đó khiến Cố Triều Ca bị sặc, ho đến dữ dội. Vết thương y chưa tốt, sặc ra cả gạo lẫn máu, đau đến hít hà từng cơn.

Tu sĩ lại đưa muống qua: “Bần đạo có tâm muốn thu người làm đồ đệ, người tu tiên, cần khắc chế dục vọng ăn uống.”

“Thói quen này của người không tốt, nên sửa.”

Cố Triều Ca chẳng chịu ăn, nhưng lại nhìn không thấy, thế là vươn tay nắm muống. “Tiên nhân” thoát nhìn không quan tâm người khác, muống cháo ấy nóng hổi, bỏng đến Cố Triều Ca phải run rẩy. Y lại ho khan, “Thu đồ đệ? Tu tiên?”

Tu sĩ nói: “Ừ.”

Năm đó hắc đi tìm Phần Cầm, tình cờ đi ngang qua Nam Cố, vô tình phát hiện có một đạo kiếm khí ẩn sâu trong long mạch, ẩn ẩn hiện hiện. Đến gần đánh giá, hóa ra là tiên thiên kiếm tâm. Kiếm hướng về đạo, tiên thiên kiếm tâm trân quý bậc nào, đương nhiên là hắc vui mừng khôn siết. Chỉ tiếc tiên thiên kiếm tâm này quấn chặt chẽ với long mạch, hắc không thể nhúng tay. Không nghĩ bây giờ tự tách ra, lại là tiên duyên của đứa bé này.

“Năm đó bần đạo thử qua, ngươi là tiên thiên kiếm tâm, là hạt giống tốt để luyện kiếm. Tuy ngươi là phạm nhân, nhưng ngày sau vào Thanh Hàn quan, có được chữ Thanh là không thành vấn đề.”

Trình Chu: “Sao cơ?”

“Tiên thiên kiếm tâm? Chẳng phải y nói không biết sao?”

Tử Hàm không muốn nói gì nữa.

Trình Chu đảo ngược lại nắm trọng điểm: “Thanh tự Thanh Hàn quan? Y là người Thanh Hàn quan?”

Tử Hàm: “Có lẽ y quên.”

Trình Chu: “.... Thật á? Chuyện này cũng quên được?”

Tử Hàm không còn gì để nói. Hắn cảm thấy lúc trước mình bị lừa, cũng trông ngốc ngốc thế này.

Cố Triều Ca chẳng nhúc nhích, cũng không biết có nghe vào mấy lời tu sĩ nói hay không. Gió cuốn những chiếc lá úa bay vào phòng. Đột nhiên y mở miệng: “VẬY, có thể học tiên đan không?”

Tu sĩ không hiểu: “Đan?”

“Sở trường của ngươi ở kiếm đạo, sao lại hỏi đan?”

Cố Triều Ca kinh ngạc: “Không có gì, chỉ hỏi chút —”

Nếu có tiên đan, có phải mẫu phi vẫn còn sống không.

Nếu có tiên đan, có phải phụ hoàng sẽ không luyện máu người nuôi đan, có phải những cung nhân kia sẽ không tạo phản, có phải — huynh trưởng của y cũng sẽ không chết.

Dù có tệ đến đâu, nếu có tiên đan, khi đó, có phải y sẽ cứu được Cố Triều Tùng.

Nếu có tiên đan....

Nếu có....

Tiên đan....

Ý niệm này hiện lên trong đầu y, giống như một viên sỏi rơi xuống ao nước, gây ra một đợt gợn sóng nhấp nhô.

Không ngừng không nghỉ.

Bỗng trong tay y mát lạnh. Cố Triều Ca mờ mịt nhìn bốn phương, như thể lúc này mới phát giác hai mắt mình đã không còn thấy nữa. Y nghe tu sĩ kia nói bên tai: “Cũng không phải không thể. Tiên đan trong Huyền môn quý giá, hiếm có tu sĩ chuyên đan đạo. Rất nhiều kiếm tu cũng học chút đan thuật. Nhưng tu hành nặng ở một lòng, bàn đạo không kiến nghị người tu đan đạo.”

Hắn vừa nói, vừa nắm ngón tay Cố Triều Ca lướt qua hoa văn trên đan dược: “Đây là Tuyệt đan, cả viên màu trắng, ẩn chứa một khí, ẩn chứa đạo tái sinh, người cảm nhận thử xem.”

Ngón tay Cố Triều Ca khẽ nhúc nhích. Lòng bàn tay y bị bỏng, lúc này mới cảm giác được chút mát lạnh lướt qua từng ngón tay. Chưa gì, đã có chút tan rã.

Làn mi y khẽ run, đặt Tuyệt đan vào lòng bàn tay mình, cẩn thận ước lượng. Một luồng khí một tản ra, mang theo linh lực thuần khiết của Thanh Hàn quan xoay quanh, giãy lất lan tràn khắp cơ thể Cố Triều Ca.

Y không biết đây là gì, chỉ biết nó không đau.

Có chút man mát, tựa như gió thoảng, giống đêm trăng, như nước giếng giữa hè, tưới lên hồn phách mệt mỏi khô cằn của y.

Rất thoải mái.

“Đan đạo nhiều nhánh, bác đại tinh thâm.” Tu sĩ nói: “Tuyệt đan này từ Tụ linh đan diễn hóa mà thành, lại dùng đan thuật Thanh Hàn phong bế. Cho tiểu đệ tử trong môn phái đeo chơi. Linh lực không nhiều, nhưng thắng ở dài lâu, lặng lẽ nhuận vật.”

“Người còn chưa có căn cơ, không thể cầm lâu.” Tu sĩ cầm Tuyệt đan lại, lại thấy Cố Triều Ca vồ tới, tựa hồ không nổi. Hắn suy nghĩ, lấy một cái chén sứ, đổ nước lạnh, bỏ tuyệt đan vào.

Hắn nhớ lại dáng vẻ ngày trước của Cố Triều Ca: “Người thích hoa sen?”

Cố Triều Ca sững sờ, chưa kịp nói thì trong tay đã được cầm một chén sứ.

Cố Triều Ca mở to mắt, lộ vẻ kinh ngạc.

Trình Chu: “Đây là?”

Tử Hàm: “Tuyệt đan gặp nước suối Thanh Hàn thì tan, gặp linh lực Thanh Hàn thì đọng. Người này hẳn là dùng linh lực để ngưng tụ hoa băng.”

Tuyệt đan là do Giang Thanh năm đó rãnh rỗi nặn ra chọc hắc cười. Nếu giờ còn ở đây, nói không chừng nhiều thế hệ đệ tử Thanh Hàn quan một vạn năm nay đều sẽ chơi cái này mà lớn.

“Thanh — Hàn — quan” Cố Triều Ca chạm tay lên chén sứ, cảm thấy đóa hoa kia nho nhỏ, mềm mềm, cánh hoa ôm trong lòng bàn tay còn đung đưa, giống như thật, “Ta thật sự có thể vào sao? Vào — là có thể học luyện, luyện Tuyệt đan này thế nào sao?”

Tu sĩ kia nói: “Không chỉ Tuyết đan.”

“Thế này đi, bần đạo xuống núi mấy chục năm, đến khi về thì nói người là tôn tử của bần đạo. Người muốn học cái gì thì học, muốn có cái gì thì có.”

Đạo trưởng này nhìn qua chỉ mới ngoài hai mảy, mày dài mắt đẹp, tóc đen buộc lên. Hắn trông khá gầy, nhưng góc cạnh rõ ràng, có một đôi mắt rất đẹp, nhưng màu mắt lại hơi nhạt, tựa như nước ngâm trong tuyết, lúc cup mắt như mang theo một cỗ ngạo khí không vương bụi trần.

Nhưng ngạo khí này quá sắc bén, giống như lưỡi kiếm xuất vỏ, đâm người.

Một người như vậy, tự nhận muốn làm ông?

Trình Chu xuýt chút lại sặc.

Tu sĩ trong đầu Cố Triều Ca vẫn là một lão đạo trưởng, đương nhiên cũng không có cảm giác gì. Y chỉ cau mày nói: “Tổ tiên không thể nhận bừa —”

“Huống hồ, đạo trưởng đâu nhất thiết phải đối tốt với ta như vậy nhỉ?” Y nói, “Người muốn ta làm gì?”

“Người cũng không có gì để ta lợi dụng.” Tu sĩ: “Bần đạo cứu người là xem ở thiên tư phi phạm của người, có hi vọng thành tựu song trọng kiếm tâm. Người không giống những con kiến vô dụng kia, trời sinh nên cầm kiếm, trăm nhân quả, hỏi tiên lộ.”

“Nhận bần đạo là ông, cũng chỉ vì thuận tiện sau này người học kiếm.”

Mắt Tử Hàm lạnh như sương tuyết.

Cố Thanh Miên — rõ ràng y biết song trọng kiếm tâm.

Từng tầng từng tầng, người này đang che giấu bao nhiêu thứ?

Vậy tên của y, có phải cũng là giả hay không?

Trình Chu đứng bên cạnh suy tư hồi lâu, đột nhiên mở miệng cắt ngang dòng suy nghĩ của Tử Hàm: “Ta nhớ hắn là ai rồi!”

Giọng điệu nói chuyện kiểu này, mở miệng thái độ với phàm nhân là con kiến.

Năm đó hắn ở Thanh Hàn quan nghe nói có người sắp độ kiếp, đi qua nhìn thì ra là vị này. Chẳng qua lúc đó hắn trẻ hơn bây giờ nhiều.

Tử Hàm: “Ai?”

“Gia chủ Cố gia đời trước – Cố Tử Thanh.”

Trình Chu chợt bừng tỉnh: “Chẳng trách, năm đó ta nghe bọn họ nói Cố Tử Thanh rõ ràng không có con trai, nhưng lại có đến vài cháu trai — ai ai cũng là kỳ tài kiếm đạo.”

Nói đến đây hắn dừng lại: “Không đúng, ta nhớ còn có một người luyện đan.”

Chiến thắng cuộc thi đan sư, cũng là cháu trai ruột thịt của Cố Tử Thanh.

Danh hào hình như là —

Song Đồ.

Cố Song Đồ.

Đan tu Cổ gia tuyết bào hồng mai kia.

Một thân tiên khí, một cái nhắc tay đan hỏa triền miên Cổ Song Đồ.

Á?

Sắc mặt Trình Chu đổi xoành xoạch, thành trắng, rồi biến đỏ. Ý nghĩ tới Cổ Thanh Miên, lại nghĩ tới Cổ Đồ, nghĩ tới Cổ Triều Ca, lại nghĩ tới Cổ Đồ. Hắn càng nghĩ càng thấy sai, hai người kia rốt cuộc là thế nào mà trộn thành một Cổ Đồ? Thế là sắc mặt Trình Chu đổi tới đổi lui, giống như người ta bóp cổ hắn rồi buông, buông rồi bóp, lặp đi lặp lại, liên tục không nói nên lời.

“Y y y...”

Tử Hàm liếc: “Nói.”

Trình Chu: “Y thế mà là Cổ Thanh Miên!”

Hắn chợt nhớ tới ngọc đại gia không biết người này, định giải thích: “Chính là —”

“Ừm.”

Tử Hàm đáp lời, đáp rồi hắn chợt nghĩ có vẻ Trình Chu còn chưa biết, thế là bổ sung: “Chắc là vậy đi.”

Trình Chu: “.....”

“Chắc là?”

Cái gì gọi là chắc là?

Người cho là ta không nghe thấy tiếng “ừm” kia sao?

“Chuyện này có gì lạ đâu.” Tử Hàm chê hắn phiền, “Câm miệng.”

Trình Chu thành thật ngậm miệng. Nhưng hẳn cảm thấy trong giọng điệu của đối phương ngoài không kiên nhẫn còn có mấy phần đặc ý, cũng chẳng biết đặc ý cái gì.

Trong huyện cảnh, Cố Triều Ca đột nhiên hỏi: “Những đan dược cứu mạng kia, ta cũng có thể học?”

Cố Tử Thanh: “Đương nhiên có thể.”

“Người cứ tĩnh dưỡng cho tốt, chờ mắt người khỏe lại, bần đạo có thể dạy người đan phương đơn giản, nhưng muốn luyện, còn phải chờ sau khi nhập môn.”

Cố Triều Ca im lặng. Một vệt linh lực trong Tuyệt đan kia tựa như một cái móc tinh tế, khơi gợi lên chút sinh khí của y. Y lặng lẽ mở mắt, nhìn bóng tối mênh mang trước mặt, thấp giọng đáp: “Được.”

Cuối cùng y cũng không kêu ông. Thương thế trên người còn chưa hết, y cứng người thi lễ: “Đa tạ — đạo trưởng.”

Đó là đại lễ long trọng nhất trong cung, đời này của y, cũng chỉ hành lễ với phụ hoàng mấy lần.

Cố Tử Thanh gật đầu, tiện đà nói: “Chẳng qua là vào tiên môn, những chuyện xưa kia của người cũng đừng hỏi nữa. Tên này của người cũng nặng khói lửa nhân gian, vẫn nên đổi. Thế nào?”

Xưa kia —

Cố Triều Ca ngẩng đầu: “Ta, ta còn muốn gặp một người.”

Cố Tử Thanh: “Có thể.”

“Nhưng sau khi gặp, thì không thể quay lại.”

Cố Triều Ca: “Đạo trưởng nói đùa.”

Y còn có thể đi đâu.

Cố Tử Thanh gật đầu, suy tư nói: “Thế này đi. Tuy vô bạch nhật tam thanh nhạ, doanh đắc thanh tiêu nhất chấm miên.” *(Mặc dù ban ngày không được ba tiếng vâng dạ, nhưng có ban đêm được một giấc ngủ say.)*

“Lấy chữ Miên đi. Chờ ngày sau thêm chữ Thanh, thì gọi là Thanh Miên.”

Cố Thanh Miên.

Cố Triều Ca rũ mắt.

“Được.”

Quyển 3 - Chương 11

Trong giây lát, trước mắt lại thay đổi, sau đó huyễn cảnh biến thành ngoại thành đế đô.

Khi đến rét đậm, tuyết đọng dày cui. Người đi đường vội vã giữa đất trời trắng xóa.

Cố Triều Ca mặc một áo bào trắng, che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt. Cố Tử Thanh đứng cạnh y nói: “Là nơi này.”

Cố Triều Ca do dự một lúc, rồi bước lên phía trước. Gia đình trông cửa đưa tay ngăn cản, ồ ồ hỏi: “Chuyện gì?”

Trời lạnh giá, tuyết bay bay, lời nói ra như đông thành đá, nện lên đất.

Cố Triều Ca: “Mộ trưởng công tử, còn ở đây không?”

Gia đình sửng sò, những người đi qua cũng đứng lại. Mọi người hai mặt nhìn nhau, một người lên tiếng: “Tiểu tử, mới tới đô thành?”

Cố Triều Ca không hiểu, người kia lại nói: “Đại thiếu gia — mất rồi.”

“Ngày hạ táng động tĩnh rất lớn, binh lính dưới quyền đại thiếu gia huyên náo cả lên, trong thành còn giới nghiêm rất lâu.”

Trời lạnh thế này, tuyết lớn thế này, lời nói nặng nề là thế, vậy mà nhẹ nhàng phát phơ, gió thổi đã tan.

Cố Triều Ca chưa kịp phản ứng. Y mờ mịt ngó xung quanh, lại mờ

mặt nói: “Người nói cái gì?”

Hạ táng?

Hạ táng gì cơ?

Mất rồi?

Hắn đang nói ai mất rồi?

Cố Triều Ca tiến thêm một bước, giọng điệu run rẩy: “Hổ dữ còn không ăn thịt con! Sao ông ta có thể? Sao có thể —”

Không phải Mộ Trường Đông lên làm hoàng đế sao — chẳng phải ông đã như nguyện sao? Ông ta còn không hài lòng điều gì nữa?

“Ài —” Gia đình lúc đầu lên tiếng che miệng y: “Tiểu tử, đây là nhà cũ Mộ gia. Người đừng nói lung tung.”

Trên mặt Cố Triều Ca che vải, còn bị gia đình che miệng, miệng y cắn vải. Bỗng dưng y nếm được một vị chan chát, lẫn với mùi tanh.

“Ta nói thật cho người biết, tất cả chúng ta đều từng là thủ hạ dưới trướng thiếu gia, thấy người giống như biết hắn, nên mới nói chuyện đằng hoàng với người. Nhưng tiểu tử người cũng chú ý chút, lời này nếu để người khác nghe thấy, sẽ đánh gãy chân người.”

Ánh mắt gia đình nhìn thẳng một nơi, như mất hồn, không khỏi lắc đầu nói: “Trước đó hoàng cung hỏa hoạn, tiên hoàng băng hà. Đại thiếu gia giao hảo với vị kia trong cung, sau việc đó thì không chịu ăn cơm.”

“Người là sắt, cơm là thép, mấy ngày liên tiếp không chịu ăn, thì, thì.”

Gia đình thở dài, không nói hết.

Hắn sống sờ sờ đó mà lại chết đói.

Cố Triều Ca loạng choạng.

Bông tuyết vẫn rơi, đọng trên vai y thành một lớp mỏng. Nhưng mỗi một bông lại như ngàn quân ép y khó bước.

Cố Tử Thanh bên cạnh đỡ tay y nói: “Người không còn người cũng chẳng gặp được. Đi chứ?”

Cố Triều Ca chợt ngẩng đầu, hỏi gia đình: “Vậy muội muội hắn đâu?”

Mộ Thiên Sơn còn có Mộ Vạn Thủy, hắn không thể —

“Người nói tiên hoàng hậu?” Gia đình nói, “Đêm đó hoàng cung hỏa hoạn, tiên hoàng hậu tự vẫn, đi theo tiên hoàng rồi.”

Lời vừa dứt, bông tuyết cuối cùng cũng rơi xuống, hạ cánh nơi đầu vai y.

Cố Triều Ca chợt thấy mình không thở được. Tuyết như ngưng tụ thành băng, đóng băng năm giác quan của y. Y ngã ra đất, hai tay ôm cổ họng nhưng lại không hít được thở được cái gì.

Gia đình bị dọa: “Aiz, người không sao chứ?”

Hắn muốn vươn tay giúp y thuận khí, lại bị Cố Tử Thanh phất tay áo ngăn lại. Linh lực vô hình đẩy về phía trước, đẩy mấy người này ra xa xa.

Trình Chu: “Sao vậy?”

Tử Hàm còn chưa đáp lời, Cố Triều Ca đã chợt nở nụ cười.

Một tiếng, hai tiếng.

Y buông tay ra, ngồi quỳ dưới đất. Tiếng cười đầu tiên là đứt quãng, sau đó thì liên tiếp không ngừng. Tuyết dính vào vạt áo, dính vào cổ tay áo, vương vãi trên mái tóc. Cố Triều Ca cười to, cười không ngừng nghỉ, cười đến toàn thân run rẩy, cười đến gân xanh hằn lên.

Y vừa cười, vừa nắm lấy một nhúm tuyết, nhưng tuyết trắng vào tay, cuối cùng tan ra.

Không thể giữ lại thứ gì.

Không thể giữ lại một ai.

Từng cơn gió thoảng xen lẫn khí lạnh. Cố Tử Thanh thấy tất cả, mặt vui mừng.

Tiếng gió ngày càng rít, tiếng gió ngày càng mạnh. Màu tuyết thế lương, thay đổi khôn lường.

Trời như đè nặng trên vai, gió chồng thêm gió, tuyết tràn thêm tuyết. Che trời lấp đất, nhân gian mịt mù.

Chợt, Cố Triều Ca nôn ra máu. Máu nhuộm bờ môi, rỉ giọt xuống hàm, nhỏ xuống vạt áo. Y ngửa đầu nhìn trời cao, chỉ thấy lạnh lẽo tĩnh lặng, không buồn không vui.

Lúc này, kiếm tâm đã thành.

Bốn phía lại thay đổi, gia đình nhà cửa biến mất toàn bộ. Bóng người Cố Tử Thanh lóe lên, tản ra vô hình. Trình Chu vừa định hỏi có phải đã kết thúc rồi không, thì bị người trước mắt làm cho giật mình.

Tuyết trắng trải dài, giữa mênh mông thiên địa có một người đứng đó.

Tóc y buộc lên, hồng y phấp phới, là màu sắc duy nhất giữa khoảng tuyết này.

Y ngược mắt, nhìn Trình Chu, chợt hỏi: “Người nói xem, ta là ai?”

Trình Chu nhìn Tử Hàm, chỉ thấy hắc cau mày không nói một lời.
Thế là Trình Chu nhắm mắt đáp: “Cố Triều Ca?”

Đối phương cười: “Cố Triều Ca đã chết.”

Trình Chu lập tức sửa: “Người là Cố Thanh Miên.”

Đối phương lại cười: “Cố Thanh Miên có sống à?”

Trình Chu á khẩu không trả lời được, quay sang cầu cứu: “Tiền bối, làm sao bây giờ — ái ái ái! Sao đánh người ta —”

Khi đang nói, cuồng phong dữ dội, kiếm khí cuồn cuộn mà đến. Bông tuyết tán loạn như hóa thành lưỡi dao, lơ lửng bên cạnh người kia.

Y cười: “Người nói xem, ta là ai?”

Dứt lời, kiếm phá không mà đi, chĩa thẳng nơi đầu tim.

Trình Chu: “Tiền bối!”

Ngoài dự đoán, Tử Hàm lại không tránh. Năm ngón tay hắc chụp lại, tuyết trắng tách đôi, người kia cứ thế trực tiếp được kéo đến trước mặt hắc.

Huyễn cảnh tâm ma này liên kết với hồn phách Cố Thanh Miên. Mà song trọng kiếm tâm, hồn tức là kiếm, kiếm tức là hồn. Kiếm hồn một thể, cứ thế y có thể khua động kiếm khi trong hồn phách mình.

Nhưng cũng trùng hợp làm sao, Minh ngọc chuyên khắc hồn phách.

Tử Hàm: “Người là tàn ảnh tâm ma.”

Không phải bản thể tâm ma, mà là một cái bóng tâm ma ném xuống.

Tàn ảnh kia cười nhạo, tiếng cười động tuyết trắng bay lên, hóa thành vạn kiếm áp đỉnh. Y không thừa nhận, cũng chẳng phủ nhận: “Vậy người nói xem, ta là ai?”

“Ta là ai?”

Tử Hàm nâng chưởng đánh tan tàn ảnh. Nhưng khi ánh đỏ xuất hiện, tàn ảnh lại hiện ra, tựa như vết hoại tử nơi mu bàn chân.

Đầu ngón tay Tử Hàm xoay vòng, trường kiếm sau lưng bị bẻ gãy. Hắn xoay người nâng chưởng, tàn ảnh cúi người, thuận chân quét ngang, làm tuyết tung bay mờ mắt. Trường kiếm tám phương hạ xuống, đối diện với mi tâm thần đài.

Nhưng Tử Hàm duỗi tay, xuyên qua bông tuyết, níu vạt áo y lại.

Tàn ảnh cũng không hoảng hốt, cười: “Người nói xem, ta là ai?”

Tử Hàm hí mắt: “Vậy người nói xem, người muốn trở thành ai?”

Lời còn chưa dứt, tàn ảnh hồng y tan vỡ, hắn lui về sau một bước. Tuyết trắng như sóng dâng trào, tung tóe bầu trời. Trường kiếm cũng vụt bay như núi lở.

Ánh xanh, hồng y, tuyết trắng, kiếm khí.

Tử Hàm phất tay áo chặn kiếm, Trình Chu lại chận vạt không thôi: “Tiền bối, phải làm sao giờ — Tâm ma của y là cái gì?”

Lại một đường kiếm khí lao đến, Trình Chu xoay người, miễn cưỡng tránh né. Nhưng kiếm khí ủa nhau mà tới, hắn lách mình không kịp, trúng một đường. Máu me đầm đĩa, đau đến làm hắn hít hà không thôi.

“Tâm ma của y? Chẳng phải y đã nói cho người biết sao?” Từ Hàm đứng tại chỗ, hai ngón tay cong lại, hất lên, một đạo kiếm khí chuyển hướng mà đi, đánh bay một đám kiếm khí vừa lao đến, tóe ra hàn quang mênh mông, quay cuồng bốn phía. Trình Chu sửng sồ, lại nghe Từ Hàm nói: “Huyền cảnh tâm ma có thể tái hiện tất cả cảnh tượng liên quan đến tâm ma. Người thử nghĩ lại xem, trong huyền cảnh, từ đầu đến cuối có ai?”

Lòng sinh chấp niệm, xây thành tâm ma. Chỉ khi tồn đọng đủ lâu, đủ đau, đủ sâu, đó mới là tâm ma. Một người không thể có quá nhiều tâm ma. Tình cảm của con người không thể chia đều, hận thù hiển nhiên cũng thế. Cho nên tất cả khúc mắc, tất cả chấp niệm hay không cam lòng, đều sẽ ngưng tụ thành hạt giống tâm ma, chôn sâu trong hồn phách, đến một ngày, hoa sẽ nở.

Nhiều nhân, cũng chỉ có một quả.

Mà tất cả oán hận, đau khổ, phiền muộn, tất cả sẽ ghi tạc vào trong tâm ma.

Trình Chu nghiêng người tránh thoát hai luồng kiếm khí, sau đó xoay người, rút kiếm chặn, nhưng kiếm khí tương xung, trực tiếp đánh bay kiếm gãy ra ngoài, cắm trên nền tuyết: “Cố Triều Tùng? Không, không, hay là — Mộ Thiên Sơn? Cũng không đúng, ta nhớ không phải mà —”

“Cố Triều Tùng biến mất từ sớm, Mộ Thiên Sơn cũng có rất nhiều cảnh không xuất hiện — trong số đó, ai là tâm ma của y —”

“Có.” Một tia sáng xanh quay lại, đáy mắt Từ Hàm khế động.

Tìm thấy rồi.

Thân ảnh hần lóe lên, rồi xuất hiện nơi đằng xa. Ánh xanh dâng trào, tuyết trắng chấn động rơi xuống, lộ ra một cái ao bên dưới. Ao nước tĩnh lặng, sen nhỏ chớm nở, xuất hiện hết sức đột ngột trong huyền

cảnh bạo tuyết cuồng phong.

Trình Chu: “Ai?”

Tử Hàm: “Cố Triều Ca.”

Dứt lời, hắn đưa tay bổ xuống. Tay áo như đao, chém đôi ao nước. Thì thấy một đứa bé nằm dưới đáy ao — hai mắt nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt.

Trong phút chốc, bầu trời quanh ao quang đãng, bạo tuyết dừng bước, bị nhốt ở bên ngoài.

Thấy thế, Trình Chu vội vàng chạy tới: “Ý của ngươi là?”

Tiếp đó hắn giật mình, dưới ao còn có một người, tĩnh tọa bên cạnh đứa bé. Người kia một thân tuyết bào, ngấm nước, tóc dài buông lơi vén qua một bên. Lúc này nhìn thấy bọn họ, người kia đứng lên cười nói: “Ồ, lâu rồi không gặp.”

Cố Thanh Miên.

Tử Hàm không cười. Trình Chu còn chưa kịp mở miệng thì nghe hắn nói: “Bản tọa còn lấy làm lạ, ngươi sinh ra ở hoàng gia, có sao lại không để ý đến dáng vẻ.”

Cố Thanh Miên nghe vậy cười: “Tiền bối lo lắng quá. Vãn bối không làm hoàng đế, chỉ vì lười mà thôi.”

“Đúng vậy, lười —” Tử Hàm tiến về phía trước một bước, nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh người kia, “Không uống rượu thơm, không ăn mỹ thực. Không thích xa hoa, không yêu kiếm thuật.”

“Ồ, ngươi thật sự không có hứng thú, thực sự chỉ vì đàn đạo, hay bởi vì — đây đều là dáng vẻ mà “Cố Triều Ca” từng có.”

Cố Thanh Miên khẽ giật mình, giương mắt cười: “Tiền bối đang nói gì? Văn bối không hiểu.”

Đó là nụ cười thường ngày của y, nụ cười không tim không phổi giấu dưới Dịch dung đan.

“Cứ xem như người vì đan thuật.” Từ Hàm xích lại gần một bước, bốn mắt nhìn nhau, gần đến mức hẳn có thể nhìn giọt nước trên tóc Cố Thanh Miên, “VẬY CÁI KHÁC GÌ SAO? Cố Triều Ca rất đa nghi, nên Cố Thanh Miên “không đề phòng”; Cố Triều Ca làm việc cẩn thận, cho nên Cố Thanh Miên “làm người lơ đãng”; Cố Triều Ca sinh ra đã là tiên thiên kiếm tâm, nên Cố Thanh Miên khẳng khái tu đan đạo; Cố Triều Ca thông minh từ nhỏ, cho nên Cố Thanh Miên mơ màng cả ngày —”

Phàm là Cố Triều Ca có, y đều không cần; phàm là Cố Triều Ca làm, y sẽ đi ngược lại.

Tưởng như lúc nào cũng vô tâm, nhưng kì thực nơi nào cũng có chủ ý.

“Cố Triều Ca”, là tâm ma của người.”

Cố Thanh Miên cười, y nhìn chằm chằm Từ Hàm, miệng lại nói: “Trình huynh, đoạn đường này vất vả.”

Y nhướng mi, giọng đầy mỉa mai. Trước mặt là ao nước tĩnh lặng, sau lưng là gió tuyết cuồng phong. Tuyết bào phần phật, hồng y xinh đẹp, nổi bật lên đôi con người sâu tối, tựa như màu mực.

Trình Chu còn chưa kịp lên tiếng đã cảm thấy thắt lưng đau đau, cả người tung bay ra ngoài. Hắn há miệng thở dốc, không phản ứng kịp đã nghe một tiếng: “Tiên nhân?”

Trình Chu sững sờ, quay đầu thì thấy mình đã ra ngoài Hoán Hoa kính.

Mộ Vạn Thủy tiến tới hỏi: “Bệ hạ đâu?”

Trình Chu: “.....”

Á? Hắn cứ thế bị huyền cảnh tâm ma kiên quyết đuổi ra ngoài?

Tử Hàm quay đầu nhìn về phía Trình Chu biến mất, khó có khi hắn sững sờ chớp mắt, chợt quay người: “Người thế mà —-”

Cố Thanh Miên cười: “Thế mà cái gì?”

Tử Hàm túm chặt y, đè y xuống lại đáy ao. Mắt phượng hắn mở to, nhìn y chăm chăm: “Đến lúc này, ngươi thế mà còn dám ra về?”

Nói gì mà tâm ma là chuyện chốn hồng trần, mang theo Trình Chu tiện hỏi chuyện? Thế sao còn ném tên kia ra ngoài?

Y bảo hắn mang theo Trình Chu, căn bản không phải là vì cái này.

Tử Hàm thân là Minh ngọc, vào huyền cảnh tâm ma sẽ như vật chết, Cố Thanh Miên vốn không thể cảm nhận được. Cho nên bảo hắn mang theo Trình Chu, mang theo một tên người sống — có tên đó, Cố Thanh Miên có thể biết hai người họ ở nơi nào, đang nhìn cái gì.

Sau đó, y có thể động tay cắt bỏ huyền cảnh.

Hoán Hoa kính có thể soi ra hết thầy chân thực, nhưng không có nghĩa tất cả là sự thật. Mọi thứ trong huyền cảnh tâm ma, đều dựa theo tâm tư biến hóa của chủ tâm ma, hắn để ý cái gì, cái gì là trọng điểm đều sẽ hiện ra.

Cho nên lần này, tất cả những gì bọn hắn thấy, là những gì Cố Thanh Miên muốn cho họ nhìn thấy. Chúng chưa chắc là giả, nhưng có thể bị thiếu.

Tử Hàm đề y xuống, hẩn nhìn người kia ngửa đầu cười nói: “Không hổ là tiền bối, hiểu văn bối rất rõ.”

“Người có biết người đang làm gì không!” Tử Hàm đề mạnh bả vai y, đề mạnh đến mức như muốn ấn vào trong bunn, “Huyễn cảnh tâm ma liên kết với ba hồn bảy phách, người hồ nháo như vậy sao? Nếu người che giấu tin tức quan trọng nào, ta bị người lừa thì phải làm sao? Nếu như ta dẫn đồn mà dẫn sai, nói sai, rồi xóa phải tâm ma của người thì phải làm sao?”

“Người muốn hồn phi phách tán, thần hồn câu diệt à —”

“Hừm — tiền bối.” Cố Thanh Miên chột vươn tay, đề hai bên má hẩn, “Hừm —”

Đôi tay ấy lạnh băng, tựa như tuyết bên ngoài. Ngón trỏ Cố Thanh Miên lướt qua hai má, lướt qua môi, tiếp đến là mũi, rồi đến mi tâm.

Từng chút ấy nhẹ nhàng như cánh én lướt qua ao, mang theo mấy phần hững hờ. Y chạm vào rồi dứt ra ngay, ngẩng đầu, gối tay sau đầu, điều chỉnh một tư thế thoải mái.

“Tiền bối, đừng sợ.”

Y chẳng quan tâm đến bunn lầy bốn phía, cũng chẳng màng tâm ma gì đó, cứ nằm như vậy.

“Ta có thể thao túng huyễn cảnh tâm ma, đương nhiên biết tâm ma là gì. Kêu Trình huynh vào, quả thật ta có chút tâm tư — có nhiều thứ, ta không muốn tiền bối nhìn thấy, nên giấu đi một phần.”

Chính xác mà nói, y không muốn cho bất kỳ ai biết.

“Tiền bối nói không sai, Cố Triều Ca là tâm ma của ta.” Cố Thanh Miên cười, mang theo giọng điệu vui đùa quen thuộc, “Ta hận y đa nghi, hận y mềm yếu, hận y không có mắt nhìn, cũng hận y bất lực,

hận hết thầy căn nguyên điểm cuối bi kịch của y.”

“Hận y làm con mà không phải con, làm bạn mà không phải bạn, làm quân mà không phải quân, hận y —”

Y dừng lại, tiếp tục cười: “Ta hận không thể giết y.”

Tử Hàm nhú mày: “Vậy ngươi có biết —”

“Ta biết.” Cố Thanh Miên vẫn cười như cũ, “Ta biết, y là ta, ta là y.”

Y quay đầu nhìn về phía đứa bé kia: “Cho nên ta hận quá khứ của mình, hận thiên tính bên trong của mình.”

Gần hai trăm năm qua, y không ngừng cố gắng xóa sạch tính cách của người này, tính tình của người này, thậm chí cả sự tồn tại của người này. Tựa như làm y biến mất, là có thể trừ bỏ những gì mà y có được rồi lại mất. Kể cả Nam Cố, mọi thứ của Nam Cố chỉ là giấc mộng mà y chưa bao giờ mơ tới.

Giấc mộng này không có bắt đầu, nên cũng chẳng có kết thúc.

Tử Hàm theo tầm mắt y, nhìn về đứa bé kia, “Cho nên tận đáy lòng ngươi, ngươi muốn dìm chết đứa bé này?”

Đầu hạ nhiều năm trước, Mộ Thiên Sơn cứu một đứa bé bị đuối nước trong cung.

“Đúng vậy, nhưng điều đó là không thể.”

Quá khứ đã qua, đứa bé đã được cứu, Cố Thanh Miên đã ở chỗ này. Tâm ma của y — là muốn giết chết Cố Triều Ca. Thế nhưng Cố Thanh Miên không thể nào giết Cố Triều Ca, thậm chí không có Cố Triều Ca, thì từ đâu mà có Cố Thanh Miên?

Đây là tử cục.

“Tâm ma là ta, ta là tâm ma.” Cố Thanh Miên cười nhạt, y bỗng quay đầu lại, nhìn Tử Hàm, “Tiền bối, cái này nên phá thế nào?”

Quyển 3 - Chương 12

Tử Hàm chống thân lên, cúi đầu nhìn người kia. Gió tuyết bên ngoài ngày càng dữ dội, và ao nước duy nhất kia cũng như đang dần thu nhỏ — không còn nhiều thời gian.

Hắn phất tay áo, một luồng ánh xanh cắm vào bên cạnh ao, tạo ra một kết giới bảo vệ. Bạo tuyết ập đến, chấn động kết giới run lên.

Cố Thanh Miên lại không vội chút nào, y nằm cạnh đứa bé kia cười nói: “Cuối cùng cũng đến ngày này.”

“Kỳ thực ta không muốn nhập ma lắm.” Y cười xùy chế nhạo, “Hôn quân ta đã làm rồi, nếu lại nhập ma, vậy trông ta cũng tệ quá.”

“Àiz.” Nhưng sự chú ý của y nhanh chóng thay đổi, lại nói: “Tiền bối, người nói xem nếu ta nhập ma, có phải có thể luyện đan phương của ma giới —”

“Không.” Tử Hàm ngắt lời, “Có bản tọa ở đây, sẽ không để cho người nhập ma.” Hắn nhíu mày, “Bản lĩnh khác bản tọa không có, nhưng bảo vệ một tiểu bối thì vẫn được.”

Cố Thanh Miên bật cười, y chống người bật dậy bên cạnh Tử Hàm, cười: “Nếu chấp niệm nói buông là buông, thì còn gì gọi là chấp niệm; nếu tâm ma chỉ nhìn chút đã rõ, thì còn gì gọi là tâm ma?”

“Tiền bối, câu này là do người nói.”

Tử Hàm cười lạnh, ấn cái đầu đang lắc qua lắc lại của y: “Đêm đó bản tọa cũng đã nói, không muốn thấy đau khổ thế gian — trước khi

vào Hoán Hoa kính sao người không nhớ?”

Cố Thanh Miên: “Vây tiền bối chịu thiệt rồi.”

Tử Hàm hừ một tiếng. Gió tuyết vẫn đang tàn sát bên ngoài, nghiêng trời lệch đất, còn trong ao nước vẫn gió êm sóng lặng, Cố Thanh Miên cười đến mắt cong cong. Chẳng biết khi ngọc yêu hấn bị ép phải trải qua tâm ma thế nào.

Một đạo tu tiên, hung hiểm nhất là vượt qua tâm ma. Ngay cả tu vi bậc này của Tử Hàm, đến thiên đạo còn phải dùng lệnh cấm trấn hấn, đương nhiên hấn không sợ ngoại vật nào cả. Phàm là hấn thực sự muốn bảo vệ một người, chỉ cần điều khiển căn nguyên yêu tôn, cũng có thể đối đầu với thiên đạo. Chỉ sợ khi đó, Trường Sinh cốc sẽ phái người đến.

Nhưng tâm ma thì khác, nó sinh ra từ sâu thẳm trong lòng người, chẳng thể bị ngoại lực phá vỡ. Nhìn không thấu là nhìn không thấu, nhìn không rõ là nhìn không rõ, không đường để đi. Huống chi là dạng người như Cố Thanh Miên. Người khác chỉ là bụng dạ cách một lớp da, còn y, ngoài cái thân này chỉ sợ trừ bỏ tâm ma thì là da. Đừng nói nhìn thấu, dùng đao đào cũng chưa chắc thấy được.

Đến cuối cùng y còn muốn giả ngốc với người khác: “Sao, người còn có trái tim à?”

Từ từ, da —

Tử Hàm bỗng nhiên cúi đầu nhìn Cố Thanh Miên, đẩy tóc trên trán y qua một bên.

Cố Thanh Miên giương mắt nhìn. Màu mắt y cực đẹp, sâu thẳm như màu mực, tựa như một ao nước tĩnh lặng. Chỉ khi nói đến đan đạo thì mới sáng rõ hơn mấy phần, giống như thấp lửa trong đêm tối. Ngoài nữa là khóe mắt cong cong, cong nhưng không cười, mang theo vài phần lạnh lùng tàn mát. Nếu lại khoác thêm hồng y, thì càng

giống liệt diễm lượn quanh nơi suối lạnh, thiêu đốt người khác đến thủy hỏa không còn.

Trước khi Trình Chu vào kính ngậy ra một chốc cũng là lẽ thường. Tướng mạo vị này như thế, cũng có thể liên tưởng mẫu phi y là thiên tư quốc sắc cỡ nào, đứng đầu lục cung.

Nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là —

“Bản tọa nhớ khi Kết anh, sẽ có cơ hội thay đổi tướng mạo, sao người lại không đổi?”

Cố Thanh Miên khẽ giật mình, cười: “Thế à, ta thật đúng là không biết.”

Y suy tư: “Trần thế hay đổi thay, giữ lại vẻ ngoài, để còn biết mình là ai.”

Y dùng quá nhiều Dịch dung đan, đổi từ khuôn mặt này sang khuôn mặt khác. Có mấy khi đứng bên suối lạnh Thanh Hàn quan, y không nhận ra đây là ai. Y vừa ghét Cố Triều Ca, vừa dùng chút dáng vẻ ấy để nhắc nhở mình là ai, sao lại ở đây.

Cho nên y biết tâm ma, nhưng cũng không thoát được.

Ba chữ “Cố Thanh Miên” này, con người này, đủ loại tính cách, đều là dựa vào Cố Triều Ca mà tồn tại. Y muốn đi ngược lại, ít nhất phải có vật tham chiếu để nhìn.

Mâu thuẫn là thế.

Như tàn ảnh kia đã nói.

Nếu Cố Triều Ca đã chết, vậy Cố Thanh Miên sẽ chưa bao giờ sống.

Nhưng Tử Hàm lại chột nói: “Vạn biến cầu bất biến?”

Gió tuyết càn quấy, từng tiếng từng tiếng đập lên kết giới. Sương xanh mù mịt bao phủ khắp mặt ao.

“Đúng.” Tử Hàm, “Người không giống tiểu nhân yêu kia, người có hậu thiên kiếm tâm — hậu thiên kiếm tâm là thể chất hiếm có, đại bi đại thống, đại triệt đại ngộ. Mà chữ “ngộ” này, là thiên đạo ghi lại cho người.”

Cố Thanh Miên: “Nên?”

“Nên, người không hẳn không biết tâm ma của mình phải phá thế nào, người chỉ không cần thôi. Vạn biến cầu bất biến, lấy bất biến ứng vạn biến —” Tử Hàm nói, “Tâm ma của tiểu nhân yêu kia cũng là tử cục nhĩ? Người phá thế nào?”

Cố Thanh Miên không trả lời, chỉ nhìn Tử Hàm, “Bần đạo không rõ.”

Tử Hàm: “Không, người rõ — tâm ma vốn là điều đau đớn nhất thế gian, nhưng cũng có thể trở thành con đường đúng. Nhưng giải thích thế nào —”

Ý chết của tiểu nhân yêu từ tâm ma mà thành, nhưng tâm ma cũng giúp nàng sống sót.

Tâm ma của Cố Thanh Miên là “Cố Triều Ca”, vậy — “Phá tâm ma nhất định phải giết Cố Triều Ca? Nếu vẫn để Cố Triều Ca sống thì sao?”

Cố Thanh Miên cười: “Tiền bối, Cố Triều Ca vẫn luôn sống —”

“Đúng chưa?” Tử Hàm lại cúi đầu, tóc rơi tản mát, quanh quần một khoảng nhỏ hẹp, chỉ bao dung ánh mắt hai người, “Người thật sự thừa nhận y còn sống?”

Cố Thanh Miên sững sờ, y nghe Tử Hàm nói tiếp: “Vậy, những điều

trong huyền cảnh tâm ma người không muốn cho ta xem thì sao?”

Cố Thanh Miên khẽ quát: “Tiền bối!”

Tử Hàm không nhường một bước: “Người thấy có đúng không? Người luôn miệng nói, y tức là người, người tức là y, vậy người có thực sự nhìn thẳng vào mỗi một việc y làm không. Người có thực sự nhìn thẳng vào y không?”

“Muốn giết y, vậy người phải thừa nhận y tồn tại trước đã, nhưng người thực sự thừa nhận à? Người hết lần này đến lần khác giết chết đứa bé này trước khi mọi thứ bắt đầu, che giấu việc y làm, là không muốn cho ta thấy, hay người vốn không muốn cho bất kỳ kẻ nào thấy? Bất kỳ kẻ nào này, có phải cũng gồm cả Cố Thanh Miên —”

“Tiền bối!” Cố Thanh Miên đột ngột bật dậy, xuýt nữa va trán vào trán Tử Hàm. Y cau mày: “Người đang khích tướng?”

Tử Hàm hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Người đã nói, nếu ta hỏi, người nhất định sẽ nói thật.”

“Vậy thì, bây giờ ta muốn biết.”

Gió tuyết ngày càng mạnh, tán loạn ngoài kết giới, nhuộm trắng xóa cả một vùng trời.

Cố Thanh Miên nhìn chăm chăm Tử Hàm. Đáy mắt y đỏ ngầu tơ máu, hai tay siết chặt, như thể linh hồn đang run rẩy không ngừng. Cố Thanh Miên chợt nở nụ cười, “Người muốn biết?”

Tử Hàm: “Ừ.”

“Chẳng lẽ người không hiểu kỳ, làm thế nào mà một người như Cố Triều Tùng lại có thể sống sót trong hoàng cung đầy bùn?” Cố Thanh Miên nói: “Chẳng lẽ người không hiểu kỳ, một phụ hoàng hỉ nộ vô

thường, có mới nói cũ, thì Cố Triều Ca độc sủng dài lâu như thế nào?”

“Vì những kẻ muốn ám hại Cố Triều Tùng đều bị Cố Triều Ca xử lý. Vì dù Cố Triều Ca đã sớm phát hiện phụ hoàng mình dùng máu người luyện đan, y cũng không ngăn cản. Vì y biết phụ hoàng kiêng kỵ đoạt quyền, cho nên giả vờ ngu ngơ đẩy mình đi thật xa. Vì tay y có máu người không lau được, có mạng người đếm không hết, bởi vì y ích kỉ gặp sao hay vậy, bởi vì y nịnh nọt, bởi vì y cũng bản thủ như những kẻ trong cung — Mẫu thân y thích hoa sen, y lại là hoa sen hôi tanh mùi bùn.”

Y nói một hơi rồi thở dốc. Như thế y có ngàn vạn lời muốn chỉ trích Cố Triều Ca, nhưng đến khi tâm tư tích tụ ngay đầu lưỡi, lại không thốt ra được chữ nào.

Tử Hàm: “Vậy à? Đây là đánh giá của người dành cho y?”

Cố Thanh Miên bật cười, tiếng cười này chưa xong Tử Hàm lại nói: “Đây là đánh giá của người về bản thân mình?”

Cố Thanh Miên chấn động, y còn chưa kịp nghĩ xong Tử Hàm đã tiếp tục: “Kỳ thật ta cũng chẳng muốn trấn thủ Kiếm trùng chút nào.”

Cố Thanh Miên không hiểu vì sao hần bỗng đổi chủ đề, chỉ ngẩng đầu nhìn, nhìn ngọc yêu rũ mắt phượng nói: “Phàm là người đi đến trước kiếm kia, đều là kiếm tu đại đỉnh cấp đương thời. Nhưng người biết không, rất nhiều người trong bọn họ đều phải dừng bước nơi này.”

“Một vạn năm, vết kiếm trên tấm bia kia chỉ có hơn mười vết. Có bao nhiêu người mang hùng tâm mà đến, gãy kiếm mà đi.”

“Lúc mới đầu khi ta còn nhỏ, ta muốn xóa trí nhớ của họ, để họ cho rằng vẫn chưa tìm được Kiếm bia, thì họ sẽ không thất bại, sẽ không từ bỏ luyện kiếm.”

Giang Thanh thích nhất là kiếm, nó là tâm huyết nửa đời mà hẩn dựng nên, hẩn không muốn nó làm ai khổ sở.

“Kết quả có một năm, không ít người cho rằng kiếm thuật của mình nông cạn, ngay cả Kiếm bìa cũng không chạm tới đã bẻ kiếm mà đi.” Tay Tử Hàm khẽ động, ánh xanh vẫn áp chế gió tuyết bên ngoài, “Thế là ta nghĩ, có phải ta đã làm sai rồi không, có phải ta không nên ngây ngốc ở nơi đó. Dù sao nguyên thân của ta cũng là vật tử sát, sẽ ảnh hưởng đến tâm trí người khác.”

Cố Thanh Miên: “Không phải, đó chỉ là — đó chỉ là, gặp khoảng cách không thể vượt qua quá sớm mà thôi, quá sớm để gặp thành tựu cuối cùng của đời. Lịch sử đằng đằng, tháng năm lâu dài, ấn ký cứ thế lưu lại, có bao nhiêu người bỏ cuộc giữa chừng? Sơn ngoại hữu sơn, bọn họ không thể kiên trì đạo của mình, cái này không thể trách tiền bối.”

“Ồ, còn nói giúp cho bản tọa?” Tử Hàm đến gần y, đổi lời, “Vậy còn người? Có phải người cũng gặp đích cuối sớm quá rồi không?”

Cố Thanh Miên sững sờ, lại nghe Tử Hàm nói: “Phàm nhân cũng tốt, cả đời ngắn ngủi trăm năm. Trăm năm trôi qua thì xuống Hoàng tuyền, qua cầu Nại Hà, uống canh Mạnh bà, rồi gì cũng quên hết. Nhưng người thì không giống, người được cứu, cho nên mới có thể đứng đây — đứng ở đích điểm của cái gọi là “Cố Triều Ca”, nhìn lại cuộc đời.”

“Nhưng người phải biết, người đang đứng trên một cái kết hồng bút, quay đầu lại nhìn thì thấy chỗ nào cũng sai.”

“Như thế có rất nhiều chuyện chưa làm, như thế có rất nhiều lời nên nói, như thế có rất nhiều rất nhiều cơ hội để sửa chữa, như thế — như thế mỗi một chuyện đều có thể làm tốt hơn. Như thế tất cả mọi người đều có thể có kết quả tốt.”

“Nhưng mà, Hồ Đồi. Trên tốt hơn còn có tốt hơn nữa —” Tử Hàm gằn từng chữ, “Tốt hơn không có điểm cuối cùng.”

Dù cho người có thể quay lại bao nhiêu lần, thay đổi bao nhiêu người và vật, người vẫn sẽ cảm thấy, còn một kết thúc tốt đẹp hơn nữa.

Cố Thanh Miên mở to hai mắt, nhìn Tử Hàm chăm chú, Tử Hàm cũng nhìn y: “Ta ngây ngẩn ở Kiếm trung bấy lâu nay, suy nghĩ rất nhiều biện pháp, nhưng bọn họ vẫn nản lòng thoái chí như thường. Sau này ta mới rõ, có vài việc, làm không được là làm không được. Dù là yêu tôn thập giai, cũng không làm được.”

Người cho rằng mình không cố hết sức trong quá khứ, nhưng kỳ thật đã vô kế khả thi.

“Người đừng nhìn y từ trên cao xuống, mà hãy quay đầu lại, nhìn Cố Triều Ca thật kỹ, nhìn thật kỹ quá khứ của mình. Người nói y vô năng, nhưng y bảo vệ hoàng huynh y, còn hoàng huynh y lại che chở bao nhiêu bách tính; người nói y khiếp nhược, y lại sẵn sàng cầu đan dược vì mẫu phi y, che chở cho Hạm Đạm Cảnh, ngỗ nghịch phụ hoàng vì Mộ Vạn Thủy; người nói y ích kỷ, nhưng Mộ Thiên Sơn chịu vì y mà không cần Thái tử vị, tuyệt thực mà chết — Mộ Thiên Sơn chẳng phải người cứng nhắc. Hắn là phạm nhân, hắn muốn điều gì? Chẳng qua chỉ là quân lấy lòng son đợi ta, ta lấy lòng son đáp quân.”

“Không phải, tiền bối!” Cố Thanh Miên ngắt lời hắn. “Hắn đối tốt với hoàng huynh, chỉ vì hoàng huynh đối tốt với hắn, chỉ vì tương lai hoàng huynh là quân vương, chỉ vì — chỉ vì — ta không bày mặt xấu của hắn cho người xem —”

“Vậy còn người? Người có muốn thể hiện mặt tốt của y cho bản thân xem không?” Tử Hàm ép sát từng chữ, “Cố Thanh Miên! Vì sao người không chịu hòa giải với chính mình?”

“Đừng nói nữa!” Cố Thanh Miên đột ngột đẩy hẳn ra, nhưng lại không đẩy được. Uy áp của yêu tôn thập giai gắt gao trấn áp không gian này, bão tuyết điên cuồng, kiếm khí tứ tung, như tiễn bay đá ném lên trên kết giới.

Tử Hàm siết chặt hai tay y, trầm giọng: “Hồ Đồ —”

“Người có thể buông hoàng vị, có thể buông Nam Cố, vậy có sao không thể buông tha cho mình?”

“Vì sao người không thể thừa nhận người đã cố hết sức, người không làm được!”

Nam Cố, triều đình mục nát, hoàng tộc hết cách xoay chuyển. Đó là tháng năm xế chiều, chết chóc, bách tính thống khổ, quyền quý hàng đêm sinh ca.

Lệnh không ra được cửa cung, thuế má vào túi riêng. Lầu son rượu thịt, đường đầy xương trắng.

Mọi người đều có thể đi, chỉ y là không thể. Mệnh y gắn liền với Nam Cố, y nhìn Nam Cố chết đi, cũng mang theo y đi cùng.

Y nhìn tấu chương thành bó, nhìn chữ phổ thông đầy giấy. Thật sự, không biết phải làm thế nào.

Cố Thanh Miên mở mắt to hơn, nhưng khi mở to đến một mức nào đó thì y chỉ còn lại mờ mịt. Y nghiêng đầu nhìn đứa bé kia. Nếu có thể, y tình nguyện dùng phần hoa phú quý cả đời, dùng tuổi thọ ngàn năm của tu sĩ, dùng cái gọi là song trọng kiếm tâm, đổi cho y trở về ngày đó, trở về ngày y được huynh trưởng ôm trong lòng.

Còn Mộ Thiên Sơn thì đứng cười ngây ngô bên cạnh, miệng nói: “Nhị điện hạ, chào người nha.”

Kỳ thật y có chút không nhớ được dáng vẻ mình khi còn nhỏ thế nào,

vậy nên gương mặt đứa bé kia rất mơ hồ, căn bản chẳng nhìn thấy rõ. Cố Thanh Miên ngơ ngẩn nói: “Kỳ thật ta không muốn làm Hoàng đế.”

Tử Hàm: “Ta biết.”

Cố Thanh Miên: “Đây có phải là tìm cơ giải vây không?”

Tử Hàm: “Chẳng lẽ lại tìm cơ bôi đen. Cả đời còn rất dài, nếu người thật sự cảm thấy mình có tội vậy thì chuộc tội, từ từ chuộc, chuộc đến khi nào người hài lòng mới thôi.”

Gió lạnh tuyết reo, vô biên vô tận. Tựa như hồng trần cuộn cuộn, lúc đến bóng đêm, khi đi cũng là từ từ nhắm hai mắt. Đi về phía trước chẳng rõ phương hướng, nhưng khi quay đầu lại là tiếc nuối khôn nguôi.

Khi nói chuyện, Tử Hàm chợt thấy mu bàn tay mát lạnh, hấn sửng sờ, cúi đầu nhìn Cố Thanh Miên, nhưng người kia nghiêng mặt sang một bên không chịu quay lại. Cố Thanh Miên thấp giọng: “Bây giờ ta lớn rồi, không có hoàng huynh che chở, có phải không được khóc nữa không?”

Tử Hàm trầm mặc, hấn cúi người ôm Cố Thanh Miên.

Đứa bé kia dần dần lớn lên, quần áo cũng dần thay đổi. Mặt mũi đã rõ ràng hơn, tiếp theo mở hai mắt, nhìn Cố Thanh Miên. Mắt bé rất đẹp, giống mẫu thân mình.

Tiếng gió nhỏ dần, bông tuyết thê lương. Thiếu niên nhìn xung quanh, nhìn Cố Thanh Miên. Tiếp đó cậu mỉm cười, hồng y, ngọc diện, lờ mờ bóng dáng năm nào.

Cố Thanh Miên khẽ nói: “Nhị điện hạ, xin chào nha.”

Thiếu niên gật đầu. Cậu cười nhợt nhạt, giọng nói, dáng vẻ dần tan,

hóa thành một luồng ánh sáng, lui vào nội thể Cố Thanh Miên.

Cuối cùng bạo tuyết cũng ngừng, Cố Thanh Miên thấp giọng: “Tiền bối, người nói xem, bây giờ ta là ai?”

“Là Cố Triều Ca, hay là Cố Thanh Miên?”

Tử Hàm muốn buông tay, nhưng Cố Thanh Miên lại chột giữ chặt hắn: “Tiền bối, ta nhớ hoàng huynh, ôm ta chút đi — Ta đã cứu người đó, người phải trả ân.”

Tử Hàm: “Bản tọa đã trả lâu rồi.”

Nhưng hắn nghĩ nghĩ lại đáp: “Thôi quên đi.”

Hắn làm ra vẻ ghét bỏ: “Vậy thì ôm người thêm xíu nữa.”

Ánh trời rực rỡ, gió mát nhẹ bay, băng tuyết lất phất.

Tử Hàm nói: “Thật ra người vẫn biết.”

Cố Thanh Miên: “Ừm?”

Người là khúc ca của nắng mai, là giấc mộng trong veo của đêm lạnh. (*Triều Ca, ngoài là chữ Triều 朝 trong triều đình, còn là chữ triều 朝 trong sớm mai*)

“Người là ban trưa ngày mới.”

Quyển 3 - Chương 13

“Ngủ đi. Ngủ một giấc tỉnh lại là ổn.”

Đây là câu cuối cùng Tử Hàm nói với y trong huyễn cảnh tâm ma. Nhưng giây phút mở mắt ra, tim Cố Thanh Miên đã ngừng đập chốc lát. Trước mặt là hàn băng muôn ngàn, vạn trượng tuyết trắng. Dối mắt trông về phương xa, là tầng trời mênh mông, là núi non trải dài.

“Tỉnh rồi?”

Cố Thanh Miên chợt quay đầu lại, thì thấy một người đang chấp tay đứng đó. Người kia mắt phượng phôi mỏng, đáy mắt cong cong, dáng vẻ có đến chín phần giống Tử Hàm. Áo trắng bay bay, như sương như tuyết.

Cố Thanh Miên: “Các hạ là?”

“À.” Đối phương đưa tay, linh lực ào ạt tràn ra. Đó là Thanh Hàn linh lực thuần túy nhất, bản nguyên nhất. Mỗi một đệ tử Thanh Hàn quan đều biết loại linh lực này — bao trùm quanh Thanh Hàn kiếm, linh lực trấn thủ Thanh Hàn quan. Cố Thanh Miên mở to mắt nghe người kia cười: “Bần đạo chẳng qua chỉ là một tàn hồn, nguyên thân họ Giang, tên một chữ ‘Thanh’.”

Giang Thanh.

Cố Thanh Miên kinh ngạc muốn đứng dậy, lại được người kia đỡ lại, ấn xuống: “Không cần đứng dậy, ngồi nói cho thoải mái — Á? Còn có tiểu bối đã nghe tên này?”

Cố Thanh Miên nói: “Tên của tổ sư, vạn không dám quên.”

Giang Thanh cười to, xua tay: “Nếu quên cũng không sao, chỉ là hai chữ hồng bút thôi.”

“Cũng may ngươi tới sớm, không thì bản đạo cũng sắp quên — Ngươi thì sao?”

Cố Thanh Miên: “Họ Cố, tên Thanh Miên.”

Giang Thanh gật đầu.

Cố Thanh Miên không kịp hiểu: “Sao tổ sư lại ở đây, ta lại là —”

“Đừng căng thẳng, đây là Hoán Hoa kính.” Giang Thanh cười nói, “Nguyên thân ngã xuống trước, chia ra ba hồn bảy phách, rải rác khắp nơi. Một hồn trong đó của bản đạo vừa hay gửi trong tấm gương này.”

“Hôm nay đưa ngươi tới đây, cũng do bản đạo nhất thời ngửa lòng. Nơi đây khó có được người sống, kết quả lần đầu tới lại tận hai người. Bản đạo nghĩ ngợi rồi kéo ngươi tới đây nhìn xem. Huống chi —” Hắn dò xét trên dưới, “Trên người ngươi, còn có mùi của tiểu ngọc yêu.”

Hắn nhướn mắt cười ranh mãnh: “Đứa nhóc kia có đẹp không?”

Cố Thanh Miên vô thức đáp: “Đẹp.”

Giang Thanh đắc ý: “Đương nhiên rồi, dù sao cũng là ta dùng Thanh Hàn kiếm để tạc nên.”

Tiền bối, lúc còn nhỏ?

Cố Thanh Miên bật cười, nhất thời không biết phải trả lời thế nào. Trong lúc nói mấy lời này, đã có tuyết dừng trên tóc y. Cảnh sắc bốn

phía là tuyết giữa chiều đông, rất khác với huyền cảnh tâm ma của y.

Gió rất nhẹ, tuyết rất mềm, núi rất cao, trời đất cũng rất lớn. Như thể giá băng là vỏ, đất dày là kiếm.

Giang Thanh lại hỏi: “Bên ngoài thế nào?”

Cố Thanh Miên: “Vãn bối cũng không rõ lắm.”

Giang Thanh cười: “Vây thôi.”

Cố Thanh Miên trầm mặc, chợt lên tiếng: “Tổ sư, có một vị sư trưởng từng nói với vãn bối, ngài cũng là song trọng kiếm tâm.”

Giang Thanh gật đầu: “Ừ?”

Cố Thanh Miên: “Vây vãn bối cả gan hỏi một câu, hậu thiên kiếm tâm, vì sao mà thành?”

Lời này vừa ra, tim y như nổi trống. Quả thực Cố Tử Thanh từng nói với y, chương môn đời thứ nhất của Thanh Hàn quan là song trọng kiếm tâm. Nhưng kiếm tâm thứ hai vì sao mà sinh thì tư liệu lịch sử không nhắc tới một chữ. Tử Hàm cũng không nói, hẳn là cũng chẳng biết nhiều.

Trong lúc nhất thời y hơi luống cuống, lại nói: “Nếu tổ sư không tiện, vậy thì —”

“Không có gì không tiện.” Giang Thanh cười, thuận miệng nói: “Vì luyện ra Bách xuyên tán.”

Một câu đơn giản lại như sấm sét giữa trời quang, bổ cho Cố Thanh Miên chợt bật dậy. Y vừa mừng vừa sợ: “Bách xuyên tán? Ngài là vị kia của Tịch giáo —”

“Ừ.”

Giang Thanh cười: “Ta xuất thân từ Tính giáo Giang gia, cái này chắc người chưa nghe qua.”

Cố Thanh Miên lắc đầu, Giang Thanh tiếp tục: “Năm đó quần yêu thịnh thế, tiên môn đông đúc, những tộc thượng cổ nhiều vô số. Thục Cố, Tịch Giang, đều trong đó.”

Cố Thanh Miên: “Thục Cố?”

“Thục Sơn Cố gia.” Giang Thanh cười nhẹ, “Cũng chính là Cố gia trong quan. Sư trưởng của người, cũng từ đó mà ra ha?”

Dù sao trên đời này người biết hẳn là song trọng kiếm tâm cũng không nhiều.

Cố Thanh Miên gật đầu.

Giang Thanh đuổi chân đá tuyết: “Cố gia cũng rất có năng lực, nhiều năm vậy rồi mà vẫn còn ở đó.”

Cố Thanh Miên dừng lại, chợt nói: “Chẳng được bao lâu nữa.”

Giang Thanh “Ồ?” một tiếng, nghi hoặc nhìn y. Cố Thanh Miên lắc đầu, cười khổ: “Văn bối không nói rõ được, chỉ là một loại cảm giác. Tổ sư cứ coi như ta nói vớ vẩn.”

Lời này không thể nói lung tung, nhưng y cũng nhẩn nhẹn lâu rồi. Bây giờ tâm ma đã phá, lòng rộng mở, nên miệng cũng hờ hênh. Cố gia Thanh Hàn quan, thượng cổ tiên môn Cố gia, Cố gia đủ danh và tiếng. Trong đó có quá nhiều đệ tử thiên tài, đa số đều là siêng năng tu luyện, nên cứ thế người tư chất kém không tiến lên được; thiên tư trác tuyệt, thì tâm không đặt trong quyền lực, ngại quá gò bó. Quy củ của Thanh Hàn quan, tư chất càng tốt, tài nguyên càng nhiều. Nhưng Cố gia tự thành một phái, những thứ cần thiết lãnh theo định mức cố định hàng tháng của Thanh Hàn quan, còn bí mật phát thêm

phần riêng. Người tu tiên cách xa hồng trần, nhưng đến giờ, dù không ra khỏi Thanh Hàn quan, thì thân cũng đã ở trong thế tục. Kéo bè kết phái, thịnh hành ganh đua so sánh. Người ngoài nói đến còn phải thán một tiếng “biết vươn lên”. Rõ ràng là thân tộc nhưng lại nhìn nhau chẳng vừa mắt. Lòng người nổi sóng, toan tính lẫn lộn, tổn hại quan quy. Không cầu chức, không cầu đạo.

Y dạo qua trên con thuyền chìm, y biết tư vị đó là gì. Rõ ràng là trời quang mây tạnh, nhưng nhắc mắt lại hoàng hôn buông lơ. Kề bên là hoan thanh tiểu ngữ, là ca tụng công đức. Thêu hoa trên gấm, lửa đỏ thêm dầu. Nhưng trăng sáng không soi được mây mù, dao nhọn khó lòng lăm mới thấy.

Nhưng không ngờ Giang Thanh không chỉ trích y, chỉ nói: “Cũng phải, nhiều năm vậy rồi.”

Giọng hần vốn mang ý cười, tuyết bào bay bay, như một cơn gió chẳng thể ngăn cản. Nói xong câu này, ngược lại hơi có chút buồn: “Cố gia đã thế, Thanh Hàn quan cũng sắp xong.”

Cố Thanh Miên vội nói: “Vậy thì không có —”

Nhưng Giang Thanh mỉm cười nhìn y, nhìn y đến không nói được gì, đành phải ngượng ngùng: “Vâng.”

Giang Thanh vỗ vai y: “Không sao. Lúc bần đạo vừa lập phái, cũng đã liệu đến ngày này.”

Cố Thanh Miên trầm tư, không khỏi hỏi: “Cho nên ngài mới dựng lên Kiếm trùng?”

Giang Thanh nhướn mày, lại chưa thừa nhận. Hần chỉ bảo: “Tiếp đi.”

Cố Thanh Miên: “Lúc trước Tử Hàm tiền bối có nói với ta Kiếm trùng do ngài dựng lên, văn bối còn thấy rất lạ. Ngài đã lập ra Thanh Hàn

quan, sao lại còn lập Kiếm trùng?”

Giang Thanh: “Vậy giờ thì sao, giờ đã rõ chưa?”

“Vâng, đã rõ.” Cố Thanh Miên cười khổ, “Lúc văn bối làm phàm nhân thì cho rằng một ngàn năm rất dài, nhưng ngẫm lại chẳng qua đó chỉ là một đời của bậc Đại Thừa; sau này văn bối tu tiên, cảm thấy vạn năm rất dài, giờ suy nghĩ lại, đó chẳng qua cũng chỉ là số tuổi của một môn phái.”

“Tháng năm như biển, mệnh mông vô bờ. Phàm nhân, tu sĩ, thậm chí cả tiên nhân, ai cũng ở trong biển này, đi không đến đích. Ngắn ngủi mấy chục năm, mấy trăm năm, mấy ngàn năm, mấy vạn năm — Phàm nhân sinh ra rồi chết đi, gia tộc hưng thịnh rồi suy vong, quốc gia hưng rồi diệt, tiên môn tụ rồi tán. Thế sự xoay vần đến cuối cũng sụp đổ, sóng to đá đảo vạn vật không còn.”

“Vô thường mới là trạng thái bình thường, hưng suy mới là vĩnh hằng.”

“Mà ký thác mọi thứ vào một người, một tộc, một môn, thậm chí một nước, cuối cùng rồi sẽ bị chôn vùi.”

“Thanh Hàn kiếm thuật cho Thanh Hàn quan, kiếm thuật thiên hạ lại tẫn về Kiếm trùng. Đây mới là ý của ngài.”

“Đúng không?” Cố Thanh Miên dừng lại, gằn từng chữ, “Lập Thanh Hàn quan để truyền thuật, lập Kiếm trùng để truyền đạo.”

Giang Thanh cười to, tuyết trắng rì rào, tiếng vang réo rắt. Hắc ngưng cười rồi nói: “Không tệ, nhưng cũng không đúng hoàn toàn.”

Hắc ngưng đầu nhìn biển trời bao la: “Bần đạo lập Thanh Hàn quan để giương cao kiếm thuật, thu hút nhiều người nhập kiếm đạo; mà lập Kiếm trùng, là để những người kinh tài tuyệt diệu lưu truyền thiên cổ, để hậu nhân có kiếm phổ mà tìm.”

“Hai cái này quả thật là một thuật một đạo, nhưng lại không thể tách rời. Nếu muốn tính, hẳn là dùng thuật dẫn đạo, đạo lại dẫn thuật.”

Hắn thu hồi tầm mắt, lại nhìn Cố Thanh Miên: “Thuật và đạo, vốn tương sinh cho nhau.”

Cố Thanh Miên chấn động trong lòng. Tuyết trắng dưới chân mềm mại, nhưng dẫm lên lại rất chân thực, nền tuyết dày, căn cơ vững chắc.

“Lời của tổ sư, vẫn bối bối phục.”

“Chẳng qua là sống lâu rồi, hồ ngôn loạn ngữ mà thôi.” Giang Thanh lại xua tay cười: “Đương nhiên nơi này cũng có chút tâm tư của bản đạo.”

“Nói đến thì đời này của bản đạo cũng coi như viên mãn, nhưng cuối cùng cũng có chút không cam lòng. Nửa đời trước tông môn gặp nạn, lang bạt kỳ hồ; nửa đời sau khó mà bảo toàn sở ái*, cô độc một mình. Chỉ có thể than một tay không vỗ được ra tiếng, một cây làm chẳng nên non.” (**tình cảm chân thành giản đơn nhất*)

“Cho nên lúc tuổi già bản đạo lập Thanh Hàn quan, lập kiếm trận, bất luận xuất thân, bất luận tiên phạm, nhận kiếm tức thu, đồng thời cũng để lại một kiếm Thanh Hàn để trấn thủ, là nguyện tất cả hậu bối của bản đạo, nguyện những người tập kiếm thuật Thanh Hàn, đời này có thể tiêu sái tự tại, không lo không tiếc. Nguyện núi sông to lớn, sóng biển cuồn cuộn, trời cao đất dày, không gì có thể vây được đệ tử Thanh Hàn quan. Nguyện cho họ luôn được Thanh Hàn quan Thanh Hàn kiếm phù hộ, dù thân trong đêm đông, cũng có thể nở rộ như hàn mai.”

Khoác trên mình tuyết thiên thu, hoa mai nở trên cành lạnh lẽo.

Cố Thanh Miên ngẩn ngơ đứng đó, trong túi là một kiện tuyết bào

hồng mai. Một kiện tuyết bào hồng mai không có gì quý giá của người Cố gia, tựa như cách vạt năm tuổi tác, lờ mờ nóng lên.

Giang Thanh dứt lời rồi cười lắc đầu: “Chỉ tiếc — chỉ tiếc.”

Phàm là người hay vật là trong nhân thế, không gì có thể sống sót qua thời gian.

“Thanh Hàn quan chung quy cũng sẽ già, người già mà, các người nhỏ tuổi đồng lứa, thì nên ổn trọng một chút — Về phần người, ta đã sớm dặn dò nhi tử ngọc yêu kia, phàm là gặp người Thanh Hàn quan hay kiếm tâm Thanh Hàn kiếm thuật, thì nên giúp đỡ một phen.” Giang Thanh cười, “Biết sao được, ta cũng là người già. Người già mà, khó tránh khỏi bất công.”

Cố Thanh Miên chợt nâng tay, chấp tay, mạnh mẽ quỳ xuống, hành đại lễ.

Giang Thanh: “Ài! Nói chuyện đằng hoàng, người làm gì vậy?”

Dứt lời thì kéo y dậy, nhưng Cố Thanh Miên bướng bỉnh hành lễ cho xong, dập đầu: “Tổ sư ở trên, nhận của đệ tử một bái.”

“Cuộc đời này không hối hận nhập Thanh Hàn, kiếp sau ta sẽ làm hạ nhân trong quan.”

Giang Thanh cười to, hắc cúi đầu đỡ y: “Người thật sự tin kiếp sau?”

Cố Thanh Miên không nhin được cười, sau cùng vẫn lắc đầu: “Là đệ tử tục khí.”

“Không có gì tục hay không tục, ta cũng là tục nhân. Chẳng qua là chuyện kiếp này thì kiếp này làm, ai biết kiếp sau xảy ra chuyện quỷ ma gì.” Giang Thanh nhìn y, “Đời này làm song trọng kiếm tâm, người chịu thiệt rồi. Tử Hàm xấu tính từ nhỏ, mạnh miệng mềm lòng, nếu nói gì không dễ nghe thì đừng để ý đến nó là được.”

Cố Thanh Miên vội nói: “Không có, tiền bối hẩn —” Y dừng lại, “Hẩn rất tốt.”

“Đúng vậy, nó luôn rất tốt.” Giang Thanh cười, “Năm đó nó hứa bảo vệ Kiếm trùng thay bần đạo. Suy nghĩ kỹ lại ta nợ nó nhiều lắm.”

Hẩn chớp mắt: “Hôm nay gọi người đến cũng do bần đạo là song trọng kiếm tâm, có chút kinh nghiệm, giải thích đôi điều cho người, người xem —”

Cố Thanh Miên cười: “Tổ sư muốn đệ tử chăm sóc hẩn đúng không.”

Giang Thanh cười to: “Biết là được rồi.”

Tử Hàm, thân là Minh ngọc, được tạc khắc bởi Thành Hàn kiếm, dùng nước Luân hồi tưới tắm. Năm đó hẩn ngồi trước vách đá nhìn tiểu ngọc yêu lần đầu tiên mở mắt, mờ mịt nhìn bốn phương, lời nói còn chưa rõ đã giọng đầy bơ sữa đi theo hẩn kêu: “Cha.”

Trong khoảnh khắc đó, như thể vừa được sống vừa tràn đầy sức mạnh.

Hẩn làm cha, hẩn có con trai.

Dù đứa con này là hung vật trời sinh, dù nó có già thì với hẩn nó cũng chỉ nhỏ bé yếu ớt, chỉ lớn chứ không khôn. Phấn điều ngọc mài, miệng nhỏ chu chu, y như một tiểu nha đầu.

Đời này Giang Thanh không sợ trời chẳng sợ đất, nhưng vẫn luôn cảm thấy đứa con nhỏ của mình còn chưa đủ mạnh, luôn sợ nó chọc phải chuyện gì. Có thể có được một lời hứa của song trọng kiếm tâm, cũng coi như một lời an ủi sau khi chết.

Giang Thanh nhìn Cố Thanh Miên: “Nhận một lời hứa của quân, tâm duyệt. Nếu còn gì không rõ, bần đạo sẽ trả lời từng cái.”

Cố Thanh Miên cười: “Không cần.”

“Bách xuyên tán cũng không hỏi?”

“Tự phúc của thiên hạ tức là họa, Bách xuyên tán chung quy cũng không phải thứ trần thế có thể tiếp nhận. Vĩnh viễn không nên hỏi thì tốt hơn.”

Giang Thanh gật đầu: “Kiếm đạo đan đạo thì sao? Cũng không hỏi?”

Cố Thanh Miên: “Tổ sư khuyên bảo đủ nhiều rồi, đệ tử đã đến Phân Thần, con đường sau đó, ta phải tự mình đi.”

“Ha ha ha” Giang Thanh nói, “Được.”

Năm ngón tay Giang Thanh chụm lại, bắt lấy một đám hư ảnh, vỗ, đánh vào nội thể Cố Thanh Miên: “Hậu bối ngươi ta rất thích, nguyện ngươi có thể vô câu vô thúc, làm chuyện mình muốn làm.”

Một tia sáng lạnh lóe lên, linh khí mát lạnh chảy xuôi theo kinh mạch. Giang Thanh kinh dị: “Ồ? Ngươi đang áp chế cảnh giới. Xem ra bên ngoài không yên ổn nhỉ.”

Nói xong, hắc nhướng mày cười: “Bần đạo hỗ trợ ngươi một lần — Đi thôi, Thanh Hàn kiếm là của ngươi.”

“Tổ sư!” Cố Thanh Miên chợt nói: “Đệ tử không dùng kiếm.”

“Vậy thì cứ cầm chơi,” Giang Thanh cười: “Dù sao ngươi cũng là song trọng kiếm tâm, vốn có thể điều động một nửa kiếm khí Thanh Hàn kiếm, bần đạo đưa thêm quà này, cũng là cho ngươi có thể vận dụng toàn bộ Thanh Hàn kiếm.”

Một hồn này của Giang Thanh đã tồn tại vạn năm, vốn cũng chẳng còn lại bao nhiêu. Có thể kéo dài đến lúc này, cũng vì hắc là song

trọng kiếm tâm, hồn kiếm một thể, giờ phút này phân ra một nhánh, bóng người lại nhạt hơn mấy phần: “Nhưng nhớ kỹ, chỉ được ba lần. Nhiều hơn, tàn hồn bần đạo phân ra sẽ không chịu được. Được rồi, đoán chừng tiểu ngọc yêu ở ngoài thấy người bất tỉnh sẽ lo lắng. Bần đạo đưa người ra ngoài. Người quay người, đi về phía trước, đi đến vách núi trước mặt là có thể ra khỏi gương.”

Cố Thanh Miên làm theo chỉ dẫn của hắc, quay người đi về phía trước, trước mặt là tuyết trắng mênh mông, khó thấy tiền đồ. Màn trời treo cao, sông núi sừng sững, Cố Thanh Miên đi được vài bước, đất bỗng chợt động trời lên, làm cho Cố Thanh Miên phải lao đảo. Nhưng y hít sâu một hơi, vẫn đi đến vách đá.

Cố Thanh Miên nhìn mây trắng bên dưới, dừng lại: “Tổ sư, đệ tử thật sự có thể làm theo ý đệ tử sao?”

Giang Thanh lại cười: “Không làm thì sao biết có thể hay không.”

Khi đang nói, Cố Thanh Miên chợt thấy sau lưng có một đôi tay nhẹ nhàng đẩy y.

Mây trôi trước mặt chợt tan, thiên sơn tuyết trắng, vạn thủy lưu ca.

Thiên địa rộng mở thông suốt.

“Đi thôi.” Giang Thanh, “Đi tìm đạo của người.”

Quyển 3 - Chương 14

Cố Thanh Miên chỉ cảm thấy thân thể mình nhẹ bẫng, sau đó lướt qua một tường khí vô hình, rồi chợt nặng.

Màn trời chợt xa, hương hoa ngào ngạt. Cố Thanh Miên còn chưa kịp phản ứng, thì đã được một người ôm lấy — Tử Hàm.

Ngọc yêu buồn bực nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Cố Thanh Miên: “Sao cơ?”

“Mới vừa rồi Hóa Hoa kính chợt phóng ra một dòng khí, trói buộc chúng ta ra ngoài, mà thân thể người thì bị nó hút vào. Tiền bối giữ cũng không được, còn xuýt chút đụng vào gương, cũng may người ra rồi —” Trình Chu xen mồm, tiện đà nói, “Chắc chắc chắc, được ha, Cố Đồ — Cố Thanh Miên, hóa ra chỉ có mình ta không biết gì!”

Mộ Vạn Thủy ỷ mình là quý, xuyên thẳng qua Trình Chu, nhào đến trước mặt: “Bệ hạ, sao người lại ở đây, sao người còn thay đổi dáng vẻ? Chuyện này rốt cuộc là sao —”

Hai người họ mỗi người một lời, nói đến mức Cố Thanh Miên tê cả đầu. Y còn chưa kịp mở miệng thì đã bị Tử Hàm ôm eo nâng cao lên. Trước nay ngọc tổ tông nói thì chậm, nhưng quýnh lên thì gì cũng kệ, lập tức nổi đóa: “Tới trước được trước hiểu không — để bản tọa hỏi trước!”

Lời còn chưa dứt, nơi chân trời đã nổ vang một tiếng sét lớn.

Trình Chu: “.....”

Ông trời cũng không nhìn nổi sao?

Tử Hàm và Mộ Vạn Thủy đều sửng sờ — Hai người họ một yêu một quỷ, sợ nhất là thiên lôi. Mộ Vạn Thủy còn chưa kịp phản ứng, thì được một dải lụa đỏ quấn quanh eo, kéo nàng xích ra xa. Đờ Mi cười: “Đại nhân, vị ngài đang ôm lên, chỉ sợ sắp độ kiếp. Ngài tự qua đây hay sao?”

Tử Hàm: “.....”

Cố Thanh Miên cười gượng hai tiếng: “Người— người qua kia trước đi?”

Sét xẹt qua cắt ngang bầu trời. Tiếng sấm rền vang vọng cả sơn cốc. Nhưng Đờ Mi thế mà đã sớm chuẩn bị trận pháp ngoài sơn cốc, dẫn mấy người qua né, chỉ để lại mình Cố Thanh Miên độ kiếp.

Thiên lôi bổ xuống từng nhát, chấn động cả sơn cốc. Trình Chu nhìn về phía xa: “Đây là lôi kiếp từ Phân Thần lên Đại Thừa?”

Đờ Mi cười: “Ừ.”

Nàng nghiêng đầu nói với Mộ Vạn Thủy: “Người kia đi cùng các người, ta đã kêu đệ tử đưa đi. Còn người và nàng muốn thế nào?”

Mộ Thương Lan thấy Đờ Mi nhìn qua thì trừng mắt hung ác. Nàng cúi thấp người, nhe răng. Mộ Vạn Thủy kéo nàng qua, vuốt tóc nàng trấn an, miệng thì nói với Đờ Mi: “Ta — Ta cũng không biết.”

“Lúc chúng ta vừa chết thì đã bị đám người âm dương kia bắt được, không ngờ còn có thể thoát ra.”

Trong miệng Mộ Thương Lan phát ra tiếng khò khè, nhích lại gần Mộ Vạn Thủy y như một bé mèo.

Đồ Mi gật đầu: “Nếu có gì cần giúp thì cứ nói với ta.”

Mộ Vạn Thủy gật đầu. Nàng dừng tay lại, Mộ Thương Lan bất mãn dụi tới, thế là Mộ Vạn Thủy lại tiếp tục vuốt tóc nàng, miệng nói: “Quả thật còn có chuyện muốn nhờ.”

Nàng mím môi, hơn do dự.

Tử Hàm đứng cạnh Trình Chu, nhìn về phía thiên lôi. Hắc khếp hờ mắt phượng, đôi mày cau lại, không biết đang nghĩ gì.

Ánh sét chớp lóe che trời, sét đánh điếc cả tai. Mây trắng nhuộm mực vôi vàng mà trốn. Cuồng phong vùn vù phóng lên chín tầng trời, rồi lại bị quật ngược, cắm thẳng xuống đất. Cỏ cháy xén, khô cằn, mưa như trút nước.

Tiếng mưa, tiếng sấm, tiếng gầm, màu sét dội đất trời thành màu tuyết.

Trình Chu nhìn không chớp mắt, miệng hỏi: “Đúng rồi, tiền bối, sao nửa đường ta đã bị đẩy khỏi huyệt cảnh tâm ma thế?”

Nhưng Tử Hàm chẳng đáp, thế là hắc lại hỏi: “Tiền bối?”

Tử Hàm vẫn im lặng. Trình Chu quay lại xem thì giật mình khi thấy hắc biến thành ngọc bội.

Trình Chu: “.....”

Hắc đưa tay muốn nhặt ngọc bội lên, nhưng bên trong lại truyền đến giọng gắt gỏng của ngọc tổ tông: “Đừng nhúc nhích, để bản tọa yên tĩnh một lát!”

Yên tĩnh?

Yên tĩnh trên đất?

Trên đất là cỏ xanh, bản thân hắc cũng xanh, không chừng ai đó vô tình giẫm phải!

Trình Chu không hiểu ngọc tổ tông đang ầm ương cái gì, đành phải sờ mũi, ngòì xồm đó trông hắc.

Chẳng biết vì sao Cố Thanh Miên lại áp chế cảnh giới lâu đến vậy. Căn cơ vững chắc, linh lực thuần hậu, thêm bản thân y là song trọng kiếm tâm, tâm ma cũng phá, độ thiên kiếp rất chi là tiêu sái. Chờ khi tiếng sét cuối cùng tản đi, y tìm trong túi trữ vật một bộ quần áo, mặc đại vào, rồi đi qua tìm họ.

Vui mình trong trận pháp, Cố Thanh Miên liền hỏi: “Tiền bối đâu?”

Trình Chu chỉ chỉ đất, Cố Thanh Miên bật cười, ngòì xuống.

Trình Chu vội ngăn y lại: “Tiền bối nói hắc muốn —”

Lời còn chưa xong Cố Thanh Miên đã cầm ngọc bội, quay đầu khó hiểu: “Sao vậy?”

Trình Chu: “.....”

“Không có gì, không có gì.”

Đồ Mi tiến lên, dịu dàng nói: “Chúc mừng đạo trưởng tiến đến Đại Thừa.”

Cố Thanh Miên chấp tay nói: “Đa tạ Cảnh chủ.”

Tơ hồng buộc tóc đã bị thiên kiếp đốt trụi, làm cho tóc tai Cố Thanh Miên bù xù. Y đẩy tóc, mắt thấy Mộ Vạn Thủy muốn mở miệng, đưa tay lên môi mình, cười: “Trước chờ đã —”

Nói xong, y cúi đầu hỏi ngọc bội trong tay: “Tiền bối, xảy ra chuyện gì

à?”

Ngọc bội khịt mũi. Một sợi tơ hồng bay ra, ngọc bội cũng bay lên, treo trên cổ Cố Thanh Miên. Tiếp theo ngọc lật, trở mình chui vào trong vạt áo y.

“Bản tọa phải tiếp xúc với người mới truyền âm được.” Tử Hàm lạnh lùng nói, “Trên người người có hồn phách của ông ấy, phải không? Ông ấy trong Hoán Hoa kính?”

Ngọc bội dán lên da thịt, mang theo mấy phần lành lạnh. Cố Thanh Miên rũ mắt, che giấu sự kinh ngạc, miệng cũng “Ừ” nói: “Chẳng qua bây giờ tổ sư chỉ là một sợi tàn hồn.”

Tử Hàm trầm mặc: “Vậy sao ông ấy không gặp ta.”

Cố Thanh Miên: “Dường như tổ sư đang đợi người, ông ấy gọi ta là vì thấy văn bối là song trọng kiếm tâm, muốn văn bối chiếu cố quan tâm tiền bối.”

Hoán Hoa kính, huyết mạch thượng cổ hoa yêu. Hai giọt máu, một trong Hoán Hoa kính, một trong Thủy Nguyệt lệnh. Năm đó Giang Thanh phân ba hồn sáu phách, một hồn kia sợ là dùng để chờ vị Hàn Mộc Lạc Ảnh. Một vạn năm, cũng không chờ được sao?

Tử Hàm lại hừ lạnh: “Bản tọa còn cần một tiểu bối chiếu cố?”

Cố Thanh Miên cười: “Đúng vậy, là tiền bối chiếu cố văn bối.”

Tử Hàm lại rầu rĩ khịt mũi, không nói.

Cách lớp áo, Cố Thanh Miên vốn định vỗ về hân rồi lại thấy mạo phạm, thế là ngẩng đầu, nhìn Mộ Vạn Thủy. Nàng trông có chút xa lạ, trong những năm hai người thành thân, ngày nào nàng cũng điểm trang tôn quý hoa mỹ giống nhau, như đeo một chiếc mặt nạ, che kín mít. Lúc này tháo hết hồng trang, ngược lại nàng có mấy phần giống

Mộ Thiên Sơn, đều là mây kiếm, đều là mắt sao, ngoại trừ vóc dáng mảnh khảnh, mặt mày nhu hòa hơn, thì dường như không có gì khác biệt.

“Người —”

“Người —”

Hai người đồng thời lên tiếng, cuối cùng Cố Thanh Miên nói: “Người nói trước đi.”

Mộ Vạn Thủy nhấp môi rồi nói: “Bệ hạ được người cứu đi?”

Cố Thanh Miên: “Đúng vậy.”

Y ngừng lại, nói tiếp: “Ta không phải là hoàng đế lâu rồi, không cần gọi Bệ hạ nữa.”

Mộ Vạn Thủy gật đầu, do dự: “Ta muốn mời vị tiên nhân kia giúp ta một việc.”

Nàng quay đầu nhìn Đồ Mi, tiếp tục nói: “Ta muốn tìm mộ phần của ta, mang hài cốt đi. Cha ta — dù ông ấy mưu phản nhưng không hủy hoàng lăng, cho nên di vật của ta và người chôn cùng một chỗ. Dù sao đó cũng là mộ tổ tiên nhà ngươi, nên —”

Nàng hơi khó xử, Cố Thanh Miên lại cười: “Được.”

“Dù ngươi có mở mộ chôn di vật của ta cũng không sao.”

“Còn nữa — Ta muốn xóa bỏ tên của mình.”

“Ý là sao?”

Mộ Vạn Thủy cười, như đã nghĩ chuyện này rất lâu, hai mắt nàng sáng lên: “Ta muốn xóa tên Cố Mộ thị. Cũng để mộ di vật của ngươi

yên tĩnh.”

Cố Thanh Miên sững sờ, y giương mắt nhìn Mộ Vạn Thủy, nhìn Mộ Vạn Thủy nắm tay Mộ Thương Lan. Cố Thanh Miên nói: “Xin lỗi — gả cho ta, thiết thòi người rồi.”

“Ha ha ha.” Mộ Vạn Thủy cười, “Cũng thiết thòi người mà. Không có gì sai với đúng.”

“Người muốn bỏ thì bỏ. Cố Thanh Miên nói rồi duỗi tay vào trong tay áo, lấy ra hai bình ngọc, “Đây là Ngưng hồn lộ, có thể cô đọng hồn phách của hai người lại, tích thêm chút phúc, sau này sẽ được đầu thai tốt.”

Mộ Vạn Thủy sững sờ, nàng cười cười nhưng chỉ nhận một bình, lắc đầu nói: “Một bình khác thì không cần, ta không đầu thai.”

Cố Thanh Miên dừng tay giữa không trung, nhìn Mộ Vạn Thủy: “Vì sao?”

“Không vì sao cả.” Mộ Vạn Thủy nói, “Với ta, làm người nào có tự tại như làm quỷ?”

“Cô nương —” Trình Chu nhắc nhở: “Quý sợ ánh sáng, còn có thể bắt cần bị quỷ tu bắt luyện.”

Mộ Vạn Thủy bật cười, ngưng cười thì nói: “Sợ ánh sáng, đó cũng là do ta sợ, không phải người khác bức ta sợ.”

Nàng kéo Mộ Thương Lan qua, nhìn mắt nàng ấy, đó là một màu trong xanh, cực đẹp. Khi còn bé nàng thích đọc sách, thích nhất là du ký, nàng nghĩ, có lẽ đây chính là màu biển. Màu biển — Thật tuyệt, nàng vẫn còn muốn nhìn thêm.

“Ta vốn định mang nàng đi tìm quê hương, nhưng chẳng biết vì nguyên cớ gì mà nàng không nói được.” Mộ Vạn Thủy vừa nói, vừa

nhìn Mộ Thương Lan ngửa mặt lên “a a” hai tiếng, vùi đầu trên gối Mộ Vạn Thủy, “Vậy thì cứ mang nàng đi xung quanh, có lẽ ngày nào đó sẽ tìm được. Nếu chưa tìm thấy mà ta đã hơi phi yên diệt trước, thì đưa nàng đi luân hồi.”

Đồ Mi: “Nếu thật sự muốn nhìn phong cảnh thì vào Hoán Hoa kính cũng có thể, nơi đó ngưng tụ huyền tượng đất trời. Không cần ra khỏi cửa cũng có thể lãnh hội vẻ đẹp thiên hạ, còn có thể dưỡng hồn hộ phách. Người cẩn thận nghĩ kỹ lại có muốn luân hồi hay không, nghĩ kỹ rồi quyết định cũng không muộn.”

“Đa tạ ý tốt của tiên nhân.” Mộ Vạn Thủy cười, “Không cần đâu. Huyền tượng ta thấy trong sách đủ nhiều rồi. Ta muốn ra ngoài. Nếu không may lại “chết”, thì cứ vậy thôi.”

Nàng thở dài, một tiếng thở rất dài, giống như một năm lơ lửng thất thường. Một lần xuân một lần thu, loạn đông tuyết hạ: “Ta cầu mong một ngày, tất cả nữ nhi thiên hạ có thể đường đường chính chính mà sống; cầu mong các nàng có thể nói lời mình muốn nói, làm chuyện muốn làm, yêu người muốn yêu; cầu mong các nàng không bị vây trong cao môn đại hộ, cũng không bị xem như hàng hóa để làm vui lòng người; cầu mong các nàng không muốn thì không muốn, không cần thì không cần; cầu mong không ai có thể ép buộc các nàng —”

“Chỉ tiếc.” Mộ Vạn Thủy, “Ta không chờ được đến ngày ấy.”

Nàng nắm chặt tay Mộ Thương Lan, dạy nàng thi lễ với Cố Thanh Miên. Sau đó nàng cũng hành lễ: “Một lần được quen biết quân, cuối cùng hai ta cũng chẳng phải người thích hợp. Từ nay về sau, khoan thai từ biệt, vui riêng phần mình.”

Cố Thanh Miên đáp lễ.

Đồ Mi sai người, tiễn hai quý các nàng đi. Nàng cũng đưa Mộ Vạn Thủy một lệnh bài, nói nếu có chuyện thì cứ gọi Hoán Hoa cảnh. Mộ

Vạn Thủy nhận, nhưng cũng không biết có nghe vào hay không.

Vốn ban đầu Trình Chu có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lúc này mới ý thức được y là vị Cố Thanh Miên kia, ngược lại ngượng ngùng đứng đó, chẳng biết nên nói gì. Hai người trầm mặc một lúc, Cố Thanh Miên lại chợt nghe Tử Hàm hỏi: “Không phải nàng họ Mộ sao? Sao lại là Cố thị?”

Cố Thanh Miên: “Quy củ nhân gian, nữ tử sau khi lấy chồng thì theo họ chồng. Nhưng giờ không phải nữa.”

Tử Hàm: “Phàm nhân các ngươi thật phiền. Yêu tộc chúng ta chẳng quản mấy cái tên họ này. Nhiều lắm là để tên tộc đàn lên trước, tránh cho những tiểu yêu không có mắt nhận lầm.”

Cố Thanh Miên cười, lại nghe hắn hỏi: “Cho nên Mộ của Mộ Tuyết, cũng là họ phu quân nàng?”

Cố Thanh Miên: “Đúng vậy.”

Tử Hàm: “Đổi họ, dường như nàng rất vui?”

“Tiền bối, nàng vốn ái mộ phu quân nàng.” Cố Thanh Miên cười, cũng không biết nên giải thích thế nào, đành bịa chuyện nói, “A Tuyết vốn không có họ, nên khi ái mộ người khác, thì muốn thêm họ của người ấy vào. Như vậy cũng coi như là niềm vui tu cùng họ.”

“Niềm vui cùng họ?” Tử Hàm nghi hoặc, “Ý là sao?”

Thật ra vốn là niềm vui hai họ, nhưng Cố Thanh Miên y mình đang truyền âm, nên cứ thế quang minh chính đại nói bậy nói bạ: “Là một thành ngữ, chỉ hai người đồng tâm, liên kết cùng họ.”

Tử Hàm hừ hừ lần thứ tư: “Phàm nhân các ngươi thật nhiều chuyện.”

Rõ ràng Cố Thanh Miên không nhìn được vẻ mặt ai kia, lại ma xui quỷ khiến cảm thấy hẫng là ai kia đang cau mày, ra vẻ cao thâm khó đoán, nhưng thực ra lại đang nghe mà hồng hỉ. Trong lòng y nghĩ thế, cuối cùng không kiềm được mà lão đảo trên đất, thuận tay vỗ ngực, thuận tay vỗ bép bép lên Tử Hàm. Thanh Minh ngọc dán lên da thịt, mang theo ý lạnh thấu xương, nhưng trong huyễn cảnh tâm ma, cái ô lạnh lẽo của hẫng lại được gió tuyết sưởi ấm. Tim Cố Thanh Miên trật nhịp vô cớ, nhưng lại điềm nhiên như không, miệng kêu lên hoảng sợ: “Ái chà, xin lỗi tiên bối, vừa rồi đứng không vững.”

Tu sĩ Đại Thừa, còn có thể không vững trên đất?

Sao ngươi không lộn nhào trên trời luôn đi?

Tử Hàm: “.....”

Hẫng hừ hừ lần nữa.

Bên kia, Hoán Hoa kính đưa tới rất nhiều linh thạch tiên vật. Ý cười nơi đáy mắt Cố Thanh Miên còn chưa thu, miệng đã nói với Đồ Mi: “Đa tạ Cảnh chủ, mấy người chúng ta cũng nên đi rồi, không làm phiền nữa.”

Đồ Mi cười đưa tay, đặt một chiếc la bàn vào tay y. La bàn không có ổ trục, kim chỉ nam chỉ là nan quạt xếp kín, chỉ hướng phương xa.

Cố Thanh Miên: “Đây là?”

Đồ Mi: “Phần Cầm đạo nhân cho mời.”

“Về phần đi hay không, thì xem đạo trưởng.”

Quyển 3 - Chương 15

Ra khỏi Hoán Hoa cảnh, Cố Thanh Miên đi theo la bàn cả một đường. Trình Chu ngự kiếm, mang theo Cố Thanh Miên lao đi vùn vụt.

Cố Thanh Miên: “Dừng lại — ở đây.”

Kim la bàn không chỉ cố định mà vừa đi vừa quay xung quanh. Hai người ngó xuống thì thấy đây là một tòa thành nhỏ nơi thế gian.

Phần Cầm đạo nhân xuất thân từ Thanh Hàn quan, nhưng yêu nhất lại là khói lửa nhân thế. Hắn ở đây, Cố Thanh Miên cũng không thấy lạ.

Kiểm hạ xuống ngoài thành, sau đó mọi người mới đi vào. Lúc này Cố Thanh Miên không dùng Dịch dung đan nữa, thị vệ ở cổng thành nhìn y một chốc, cân nhắc mớ quần áo của y có giống ăn mày không, có lòng nhắc nhở: “Công tử, tóc người rối, phải — Ấy?”

Thị vệ sững sốt, dụi mắt kinh ngạc: Chẳng lẽ nhìn lầm?

Cố Thanh Miên cười, gạt đầu mà qua. Trình Chu bên kia cho thị vệ tra xét Lộ dẫn rồi nhanh chóng đuổi theo, tiến tới nhỏ giọng kêu rên: “Đây là nơi của phạm nhân, tiền bối, ta van cầu người — Chú ý chút đi — Tóc y y tự buộc, so với người buộc giùm không phải tốt hơn hả?”

Tử Hàm không kiên nhẫn “xì” một tiếng: “Không buộc lên cho y thì đến ngày nào y mới buộc? Còn buộc nút chết? Bản tọa không muốn già rồi còn phải nghe người người ríu rít không yên.”

“Nút chết?” Trình Chu chẳng rõ nguyên do, quay đầu lại nhìn tóc Cố Thanh Miên: “Nút chết gì — Sao lại có người buộc nút chết trên tóc —”

Hắn hít sâu một hơi, nhìn chăm chăm Cố Thanh Miên.

Cố Thanh Miên cười hehe: “Ài, trước kia ta tuổi nhỏ không hiểu chuyện, lại lười, nên có buộc nút chết vài lần. Chê cười chê cười rồi.”

Trình Chu trừng mắt, dường như muốn vắt óc nêu cảm tưởng gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói nên lời.

Cố Thanh Miên thấy chuyện này cũng không có gì to lớn, nhưng có vẻ tiền bối và Trình Chu lại rất ngạc nhiên. Thế là y chấp tay, như lại sinh ra mấy phần hào khí của người đi đầu thiên hạ.

Từ biệt nhân gian, như thế đã qua mấy đời. Kỳ thật lúc y còn là phàm nhân, cũng chưa từng được đến những nơi này. Thành nhỏ thịnh vượng, nhà cao nhà thấp nhấp nhô, cửa son đóng chặt. Đàn ông mình trần đẩy xe, phụ nữ xách giỏ, bọn trẻ đuổi nhau nô đùa... hoặc hai hoặc ba đưa đi qua, hoặc lũ lượt đuổi theo, náo nhiệt cả một khoảng trời.

Cố Thanh Miên cúi đầu nhìn la bàn, nhưng kim quay vẫn vừa đi vừa chuyển. Y tự hỏi trong lòng, tuy Cố Tam Thanh không biết gương mặt này của y, nhưng cũng nên biết khi Từ Hàm vào thành chứ nhỉ.

Đột nhiên kim la bàn dừng lại, chỉ thẳng. Sau đó Cố Thanh Miên cảm thấy chân mình nặng nặng, một nhóc con không nhìn đường đụng trúng y, bị đụng đến ngã lăn xuống đất.

Bé con kia như cái bánh bao trắng, phúc hậu động lòng, nhưng bánh bao trắng chu chu miệng, khóc òa lên.

Cố Thanh Miên bị dọa đến lùi hai bước.

Y nhìn Trình Chu, Trình Chu cũng lắc đầu, đứng xa xa như thể đứa bé là mãnh hổ.

Bánh bao trắng gân cổ mà gào, nhưng cha mẹ bánh bao lại chẳng thấy đâu. Cố Thanh Miên thăm dò quanh người bé, chỉ thấy linh lực rất bình thường, như là một phàm nhân, nhưng ngấm lại Phần Cầm trong tay Cố Tam Thanh, còn có ngày ấy Dư Huy tôn giả biến thành đứa bé. Cố Thanh Miên cầm la bàn ngồi xuống hỏi: “Tam Thanh?”

Bánh bao gào khóc.

Cố Thanh Miên lại hỏi, “Tôn giả?”

Bánh bao chột ngừng khóc.

Cố Thanh Miên: “...”

Đây là Chiết Tiêu tôn giả? Đam mê gì của Khô Diệp cốc thế này?

Nhưng bánh bao lại duỗi tay về phía trước, nhận một cây hồ lô đường. Một giọng nam tử từ đỉnh đầu truyền xuống: “Song Đồ chân nhân, bản tọa ở đây.”

Cố Thanh Miên trực tiếp đứng dậy, tiêu sái phất tay áo, chấp tay cười, lưu loát liền mạch: “Đúng vậy he, tôn giả, từ xa bản đạo đã thấy ngươi.”

Trình Chu xem toàn bộ quá trình, miệng giật bặc bặc.

Vân Trường Ly lãnh đạm nhìn y, lại quét mắt nhìn Trình Chu. Mắt hắn lạnh tựa băng, thấm vào trong xương cốt người khác. Bánh bao trắng kia rì rầm, hồ lô rất ngon, nhưng cũng có chút sợ hãi, thế là vừa ăn vừa rung rung ngẩng đầu, hành động y như một tên trộm.

Vân Trường Ly: “Biết gia không?”

Bánh bao trắng: “Biết ạ.”

Không biết Vân Trường Ly lại lấy đâu ra một cây hồ lô: “Cầm, về nhà.”

Bánh bao trắng vui vẻ nhận.

Vân Trường Ly chỉ nói một câu, la bàn đã trở về trong tay hắn. Hắn nói: “Theo bản tọa.”

Đi qua phố xá sầm uất nhộn nhịp, đi thẳng đến một khách điểm. Khách điểm là khách điểm bình thường, bài biện ngăn nắp, trang trí gọn gàng, nếu nói sáng chói thì nhiều nhất chỉ là một hàng chữ tinh tế trên bảng hiệu. Vân Trường Ly mang bọn họ vào, đến trước một cánh cửa, gật đầu với Cố Thanh Miên. Tiện đà nói với Trình Chu: “Người đi theo bản tọa.”

Trình Chu sững sờ: “Sao cơ?”

Vân Trường Ly nói đến mơ hồ: “Chuyện của Vân Thiên Phàm.”

Trình Chu lập tức lo lắng: “Nàng làm sao?”

Vân Trường Ly đưa tay, ra hiệu hắn đi qua. Trình Chu đang muốn đuổi theo thì Cố Thanh Miên chợt giữ lại, tháo dây đỏ trên cổ xuống, đưa qua: “Trình huynh, người chăm sóc ngọc giúp ta. Sát khí hắn nặng, thân thể Tam Thanh lại yếu, sợ không chịu được.”

Cùng lúc đó, y truyền âm trong lòng: “Tiền bối, người xem chừng Trình Chu, ta cảm thấy có điều kỳ quặc. Lúc cần thiết thì giúp hắn.”

Tử Hàm: “Vây còn người?”

Cố Thanh Miên cười: “Tốt xấu gì bản đạo cũng là Đại Thừa, nếu xảy

ra chuyện cũng có thể đỡ được cho đến khi ngài tới đúng không?”

“Yên tâm đi.”

Trình Chu lòng như lửa đốt, nhưng vẫn nhận lấy dây đỏ rồi vội vàng rời đi cùng Vân Trường Ly.

Cố Thanh Miên lắc đầu, đẩy cửa đi vào. Với tay lấy ra một cái phù, dán lên cửa. “Cạch”, đại môn khép kín. Đó là một linh phù đỏ tươi, trấn hết tà ma hung thần.

Cố Tam Thanh lười biếng dựa trên ghế: “Cuối cùng thì gọi ta đến có chuyện gì?”

Cố Thanh Miên cười hì hì: “Ài ui, lâu rồi không gặp, nhớ chết ta —”

Cố Tam Thành ngắt lời y: “Đừng. Nói cho đằng hoàng.”

“Cũng không có chuyện gì lớn.” Cố Thanh Miên cười, “Ba giọt máu đầu tim.”

Năm đó ở Đan Các, Cố Tam Thanh từng hứa sẽ cho y ba giọt máu đầu tim.

Cố Tam Thanh đang xoay mấy quả óc chó trên tay — không phải óc chó để chơi, mà là óc chó để ăn. Mấy quả lắc lư trên bàn phát ra âm thanh trầm thấp: “À? Nếu ta không muốn cho thì sao?”

“Không muốn cho người đã không tới.”

Năm đó sau khi Cố Tam Thanh rời đi, từng cho y một phong “Lộ dẫn”, khi cần thiết có thể đốt để lấy ba giọt máu kia. Y thừa lúc độ lòi kiếp thì phóng “Lộ dẫn” ra ngoài.

Cố Tam Thanh cười, hất trở tay đặt tại một điểm trên ngực, máu phun ra. Cố Thanh Miên đã sớm chuẩn bị, đưa bình ngọc trong tay

qua, phong ấn ba giọt máu kia.

Cố Thanh Miên nằm lại trên ghế. Mặt hắc vàng như giấy, hoa mai nơi khóe mắt ảm đạm, duy chỉ có vết máu trên môi là màu sáng nhất trên khuôn mặt. Tay hắc vẫn lăn lê mấy quả óc chó, một tay lau môi, rũ mắt cười: “Ta còn nghĩ ngươi sẽ đổi điều kiện, thế mà vẫn lấy cái này?”

Phong “Lộ dẫn” kia của Cố Thanh Miên, thực chất là ngọc bội trận pháp truyền lời. Trong “Lộ dẫn” Cố Thanh Miên đã nói, bảo hắc truyền lời qua Đồ Mi nói muốn gặp Cố Thanh Miên. Đồng thời Cố Thanh Miên sẽ mang Trình Chu theo, hi vọng bọn họ có thể mượn cơ đẩy Trình Chu ra — Có càng vụng về càng tốt.

Cố Thanh Miên nhận máu: “Vốn định chờ thêm một khoảng thời gian, nhưng bây giờ ta rất cần máu đầu tim của thể trăm đạo. Xin lỗi.”

Cố Tam Thành cười, hắc nhướng mi, nhìn Cố Thanh Miên trên dưới, tiện đà nói: “Không sao, lời này vốn là ta hứa, nên cứ làm thôi. Cửa ở trước mắt, không cần ta tiễn khách ha.”

“Chỉ e rằng không được.” Cố Thanh Miên tiến lên, không biết xấu hổ cười, “Ta còn có chuyện cần ngươi giúp.”

Cố Tam Thành: “Không giúp.”

Cố Tam Thành tung quả óc chó, tay vừa chụp lấy đã bóp bể ra: “Chữ “Thanh” ta đã trả, chuyện Thanh Hàn quan đừng tìm ta.”

“Chữ “Thanh”?” Cố Thanh Miên sững sờ, “Ngươi trả khi nào?”

Y suy nghĩ, thấy không quá quan trọng, tiếp tục nói: “Ta mong đến lúc đó ngươi có thể giúp ta bảo vệ một người ở Thanh Hàn quan —”

Cố Tam ngắt lời: “Khó giúp.”

Hắn ăn hai quả óc chó: “Giữa hai ta đã thanh toán xong. Ta không cần giúp người, người cũng không cần giúp ta.”

Cố Thanh Miên sớm biết hắn sẽ từ chối, như vẫn cười: “Thế à? Hai ta thanh toán xong?”

“Vậy Cố Tử Thanh thì sao?”

Cố Tam không nhúc nhích: “Mắc mớ gì đến hắn?”

Cố Thanh Miên: “Ai cũng nói lúc hắn thành tiên chưa dứt sạch phàm tâm. Nhưng ta nghĩ người ta đều biết, Cố Tử Thanh này, vốn không có phàm tâm.”

Cố Tam: “Cho nên?”

Cố Thanh Miên: “Cho nên — là người giết?”

“Đùa à.” Cố Tam duỗi tay, lúc này Cố Thanh Miên mới phát hiện cạnh hắn còn bày một giỏ trúc, trong giỏ toàn là quả óc chó. Cố Tam tiếp tục tách, cười nhạt: “Khi đó ta chỉ là Phán Thần, hắn đã là Đại Thừa đỉnh cấp. Giết hắn? Ta cũng muốn có loại bản lĩnh kia.”

“Vậy thì chưa hẳn, dù sao Phần Cầm đạo nhân cũng thần thông quảng đại.” Cố Thanh Miên di chuyển, ngồi xuống một cái ghế khác, “Con người Cố Tử Thanh chỉ đi chính đạo để thành tiên, chưa kể giờ đây người người thiên hạ ai cũng muốn làm thần tiên. Hắn giết ông bà người, mang người về, không chừng còn cảm thấy đã cứu người. Chờ khi người thông hiểu chuyện đời sẽ cảm tạ hắn.”

Mặt Cố Tam bất biến, khóe miệng mím cười, nhưng trong tay hắn lại đang tách quả — Cố Thanh Miên đã ngây ngốc với hắn bấy lâu, biết khi tâm tình người này càng không tốt thì càng thích ăn thứ gì. Cố Tam cắn mấy cái, cười: “Hôm nay người tới tìm chết?”

“Không mà.” Cố Thanh Miên suy tư, nghiêm túc nói, “Ta cũng đâu

ngốc.”

“Chỉ là tính với người giữa chúng ta thanh toán thế nào mới gọi là xong —” Cố Thanh Miên tựa vào thành ghế, “Cố Tử Thanh giết ông người, người lại giết ông của ta; Thanh Hàn quan lại lợi dụng người để đối phó Cố gia, người lại lợi dụng ta đối phó Thanh Hàn quan.”

“Nghĩ xem.” Mắt Cố Tam lạnh hơn, Cố Thanh Miên lại cười nói: “Nợ này e là dài vô tận — Ốc chó có ngon không?”

Cố Tam lại bóc một quả rồi nghe Cố Thanh Miên cười hỏi: “Có người nói với người —”

“Đừng ăn gì trước mặt đan tu chưa?”

Lời còn chưa dứt, Cố Tam cười. Một tiếng gió xẹt qua, Cố Thanh Miên chỉ cảm thấy thân mình bay lên, đập mạnh vào cửa.

“Rầm”

Chiếc ghế kia ngã nghiêng hai lần rồi ngã trên đất.

Cố Tam áp sát y, một thanh trường kiếm đặt bên tai Cố Thanh Miên, nhích thêm một tấc thì tai trái y có mà lên đường. Cố Tam cười: “Vậy có người nói với người —”

“Đừng ra vẻ trước mặt Phần Cầm?”

Phần Cầm tấu lên, diễm hòa rực cháy. Nhưng ngực Cố Tam vẫn đau xót. Vào lúc hấn vận công phải cứng rắn ép máu ngược trở về, nhưng mảy cũng không nhú. Cố Thanh Miên nhìn hấn, cặp mắt kia cực sâu cực tĩnh, tựa như hồ lạnh rỉ độc. Cố Thanh Miên nghiền ngẫm: “À? Nghĩ đến Phần Cầm không bằng đạo trưởng nên nghĩ đến thứ gì hữu dụng — shhh —”

Cố Tam nhắc kiếm, tay nâng kiếm rơi. Vấn Trần đâm vào, xuyên qua

bả vai Cố Thanh Miên, ghim y vào cửa. Trong nháy mắt máu nhiễm vật áo sau lưng Cố Thanh Miên.

Cố Tam: “Thì sao? Không ngại cứ thử xem, là đan người độc, hay kiếm ta nhanh.”

Cố Thanh Miên cũng cười: “Đạo trường nên rõ, kiếm là hữu hình, mà đan thì vô hình.”

Lấy hữu hình phòng vô hình, là không được.

Hai người đối mặt nhau. Cố Tam rút kiếm, Cố Thanh Miên kêu “đau”, chống người trên cửa chỉ thiếu mỗi nước mắt giàn giụa.

Cố Tam: “Giải được.”

Cố Thanh Miên đưa tay, ném một bao bột phấn qua. Cố Tam cúi đầu nhìn thì thấy là “Tĩnh tâm phấn” — cái này còn chẳng được xem là đan dược, trong Huyền môn hay dứt món này cho trẻ nhỏ ồn ào, thế nên linh lực cực ít, tính tình cực bình. Cố Thanh Miên dựa ở cửa lấy một lọ dược ra, hít hà tới lui tự mình bôi thuốc.

“Tâm trạng người buồn bực, nhiều áp lực, mà tăng thực lực lên đan dược thì nóng. Dùng lâu dài, cộng thêm Phần Cầm, Cố Thanh Liêu lại là vảy ngược của người. Chạm vào, bùng lửa, người bị thương là người.”

Kể từ lần đầu Cố Tử Thanh mang Cố Tam Thanh về, hắn đã bí mật tìm Cố Thanh Miên. Hơn nửa đan dược của Cố Tam Thanh đều do Cố Thanh Miên chuẩn bị. Tâm phòng người của Cố Tam Thanh rất mạnh, mỗi lần đưa danh sách tới, hoặc ít hoặc nhiều đan dược sẽ có một số đưa cho người khác làm.

Nhưng Cố Thanh Miên, y thực sự nhìn không ra sao?

Cố Thanh Miên nóng lạnh gì cũng chơi, tiên ma không chọn. Trước

khi Cố Tam Thanh vào Cố gia, y đã sớm ghi nhớ tất cả đan phương, đan dược, đặc điểm, tất cả những thứ thượng vàng hạ cám tương sinh tương khắc của Cố gia và Thanh Hàn quan, luyện đến thuần thục. Về sau lại càng vơ vét khắp nơi, có một luyện một.

Đan tu Cửu châu vốn chẳng nhiều lắm, chỉ tu đan đạo càng là sừng lân lông phượng. Cố Thanh Miên lại là người xuất sắc trong lông phượng sừng lân, một kẻ tay ngang muốn lừa, đương nhiên là không lừa được. Đan dược nào dùng chung thì tốt, đan dược nào không nên dùng chung; những đan dược kia có tác dụng gì, hợp lại hiệu quả ra sao; tăng liều lượng thế nào, giảm liều lượng ra sao, Cố Thanh Miên biết đến rõ ràng.

Chưa kể đến việc Cố Tam Thanh thêm hay bớt đan dược trong danh sách, ngay cả khi hấn động tay động chân trên phương thuốc, Cố Thanh Miên cũng có thể thấy rõ trong nháy mắt.

Vì vậy trước nay y đều biết Cố Tam Thanh đang dùng thuốc gì, đơn thuốc thế nào. Nên y cũng rất rõ thân thể người này ra sao, nơi nào bạc nhược nhất.

Đây là “con dao” trong tay y, vì dẫn đo thân thể Cố Tam Thanh mà làm. Y có hơn ngàn loại phương pháp để giết hấn mà chẳng cần dùng độc.

Vì thế y căn bản không cần động tay vào quả hạt của hấn. Có lửa thiêu đốt vô hình của Phần Cầm, nếu thuốc bột còn có thể thấm qua, thì tiên thần binh này thôi thì khỏi cần nữa.

Hiển nhiên Cố Tam hiểu lời bóng gió của y, ước lượng túi bột phấn kia, nhìn hai chữ “Tĩnh tâm”: “Rốt cuộc thì ngươi muốn ta đổi cái gì?”

Cố Thanh Miên suy nghĩ, sáp qua, nhỏ giọng vào tai Cố Tam.

Phần Cầm đạo nhân xưa nay thông tuệ, một số việc chỉ nói một hai, hấn có thể tìm ra ba bốn. Cố Tam giật mình, quay đầu hỏi y: “Ngươi

điên rồi?”

Cố Thanh Miên cười: “Đây là mục tiêu tốt, sau này ta lại làm.”

Sau đó hắn cười nhạo nói: “Như vậy là “thanh toán xong”, không lỗi à?”

Cố Tam ngồi lại chỗ cũ, máu trên vai Cố Thanh Miên đã ngừng. Y đứng dậy, vỗ tay cười: “Vậy -- Ta đi trước ha?”

Cố Tam nhíu mày, đến cùng vẫn nói: “Ta biết người truy sát người là ai.”

“Ồ?” Cố Thanh Miên cười: “Hóa ra còn có người truy sát ta?”

Sau đó y lại nghĩ tới Cố Tam không thể động khí, đành phải sờ mũi, chê cười: “Nhất thời lỗ miệng, nhất thời lỗ miệng.”

Chọc người khác quen rồi, không kìm được.

Y cười, khó có được nghiêm mặt: “Yên tâm, ta biết.”

“Biết là ai đuổi giết, cũng biết họ vì cái gì.”

Y quay người, chấp tay, cũng không ngại lộ lưng cho người khác — xưa nay y chưa bao giờ quan tâm bại lộ nhược điểm. Chỉ cần nắm mệnh môn đối phương trong tay, dù cho lộ thế nào, người thông minh cũng sẽ không thật sự ra tay.

“Đạo trường yên tâm, nợ nên tính lên đầu ai, trong lòng ta đều hiểu rõ.”

Cố Tam sau lưng y lại chợt nói: “Ồ? Có người trong lòng?”

Mở cửa, còn chưa kịp bước, Cố Thanh Miên đã ngã sấp mặt. Y thấy ánh mắt kinh ngạc của tiểu nhị, bò dậy, đóng cửa, giữ chặt, quay đầu

hỏi: “Gì?”

Cố Tam khí định thần nhàn, dùng vải trắng lau sạch máu trên Vấn Trần. Hắn cảm thấy thú vị: “Thì người nhờ ta bảo vệ một người mà? Ta thật muốn gặp mặt xem sao.”

Cố Thanh Miên bị chọc tức đến bật cười: “Đừng bốc phét. Người cũng đâu phải không hiểu ta.”

Người như y, đến chân tình còn chưa chắc đã có, thì lấy đâu ra cái gọi là “Người trong lòng”?

“Cũng không hẳn.” Cố Tam cười, “Kẻ sĩ vì người thương thức mình mà chết, nữ tử vì người mình thích mà điểm trang.”

Nói xong, hắn vung tay mở cửa: “Trình Chu kia sợ đã thật sự xảy ra chuyện, lát nữa ta đưa hắn qua cho người.”

Cố Thanh Miên té ra ngoài cửa, cửa phòng “rầm” một tiếng khép kín trước mặt y. Cố Thanh Miên nhướn mày, phủi áo đứng dậy.

Kẻ sĩ vì người thương thức mình mà chết, nữ tử vì người mình thích mà điểm trang?

Chẳng lẽ sau lưng y có thứ gì ghê gớm lắm?

Cố Thanh Miên nghĩ không ra, tìm tiểu nhị thuê một gian phòng trống.

Phòng này không thoải mái như phòng Cố Tam, Cố Thanh Miên cũng chẳng để ý. Làm tu sĩ y tùy ý đã quen, tu tiên tu ra một thân tiên khí nghèo rớt mồng tơi. Cho nên y ngồi xuống ghế, tiện tay lấy ra một cái gương nát trong túi trữ vật.

Y soi soi lung tung. Quần áo phàm nhân thì Cố Thanh Miên có rất nhiều, nhưng toàn là năm đó Cố Tử Thanh chọn mua, lúc mặc cũng

không nhìn kỹ. Hay là trên lưng áo có mẫu đơn đỏ thẫm hoặc uyên ương thành đôi. Vậy thì cũng toang quá rồi.

Ai ngờ soi rồi soi, soi đến cả người cứng đờ. Nụ cười trên mặt không tháo ra được. Y nín thở, từ từ, từ từ quay đầu, đến khi nghiêng mặt hẳn, khó lắm mắt mới thấy được thứ trong gương.

Gương đồng mờ nhạt, tóc như vẩy mực, tơ hồng như máu lại càng thêm nổi bật. Tơ hồng vương trên tóc, khoe một đôi cánh mỏng manh xinh đẹp. Linh lực trên cánh dồi dào, cố định hình cánh, trên đó có núi non hùng vĩ, sông dài đẳng đẳng, đất trời đọng lại trong một tắc vuông, non sông tết trên tóc. Giữa đó, như thể có hồng điệp muốn bay.

Là tư mộ bất chấp mà e ấp, là chờ mong phô trương lại rụt rè.

Điệp kết.

Quyển 3 - Chương 16

Cố Thanh Miên giật mình mất một lúc. Y vẫn duy trì tư thế nghiêng đầu, bất động nhìn người trong gương.

Rồi chợt, có tiếng mở cửa truyền đến, một tay Cố Thanh Miên úp gương xuống mặt bàn. Lòng y như nổi trống, nhưng đầu óc lại cực kỳ thanh tĩnh. Giống như lần đầu tiên nhìn thấy Tử Hàm trong Kiếm trủng, vừa lạnh vừa nóng, kìm kẹp tiến thoái lưỡng nan.

Có tiếng bước chân truyền đến, giọng Tử Hàm cũng theo sau: “Trình Chu có chút chuyện, hẳn phải đi trước.”

Cố Thanh Miên nghe thấy mình cười hỏi: “Vậy tiền bối trở về thế nào?”

Giọng y như tách rời khỏi thân xác, như thể y đang sống nhờ trong lớp vỏ bọc, rồi nghe lớp vỏ bọc không biết mùi vị này cười.

Nụ cười này không ổn lắm.

Trong lòng y thầm nghĩ, trông giả trân quá rồi.

“Còn có thể về thế nào? Đương nhiên là tự về.” Tử Hàm chẳng nhận ra, đi đến trước mặt y, ngồi xuống, “Luyện thêm cho bản tọa mấy phần Tụ linh tán đi, bản tọa mới duy trì hình người được.”

Hắn bĩu môi, rót trà uống cạn: “Tiểu bối bây giờ thật khó lường, đến bản tọa cũng dám thăm dò.”

Cố Thanh Miên cười.

Tới rồi, y trăm phương ngàn kế muốn giấu bên phía Cổ Tam Thanh, nhưng lại bị lộ tẩy bên Vân Trường Ly.

Cổ Thanh Miên gật đầu. Y lại rót cho Tử Hàm chén trà, cười: “Vây bây giờ vẫn bồi đi luyện.”

Tử Hàm: “Lúc này không vội. Bản tọa có chuyện muốn hỏi ngươi —”

Cổ Thanh Miên ngắt lời hẳn: “Tiền bồi, lời hứa này, vẫn bồi không nhận được.”

Tử Hàm sững sốt. Cổ Thanh Miên đưa tay sờ tóc, chậm chậm rút bung tơ hồng. Y kéo rất chậm, làm người ta không biết là kết quá phức tạp hay do y không nỡ cởi bỏ. Cuối cùng, y để điệp kết lên bàn. Thật sự là một con bướm rất đẹp, yêu lực của Tử Hàm lưu chuyển trên đó, cánh bướm rực rỡ lấp lánh.

Tử Hàm cười nhạt: “Sao vậy, không đẹp?”

Cổ Thanh Miên nói: “Tiền bồi, ngài có biết điều này có nghĩa gì — có vài hứa hẹn, không thể tùy ý hứa.”

Tử Hàm nhìn chằm chằm Cổ Thanh Miên: “Ngươi đã gặp Giang Thanh, ngươi phải biết, ta chưa từng tùy ý hứa hẹn.”

“Đồng ý là đồng ý, nhận là nhận, dù một ngàn năm, vạn năm, ngàn vạn năm, chỉ cần bản tọa còn đây, thì lời hứa này sẽ không thay đổi.”

“Núi không mờ, sông cạn kiệt. Mưa đông mùa đông, tuyết rơi mùa hạ. Trời đất giao hòa, khi ấy sẽ đủ lòng ly biệt cùng quân*.” Tử Hàm đứng dậy, đứng trước mặt y, “Bản tọa thân là thập giai yêu tôn, đồng thọ cùng đất trời, điệp kết phàm nhân không dám tặng, nhưng bản tọa dám cho. Chỉ cần ngươi dám nhận, bản tọa nhất định sẽ cho.”

Lúc này Cổ Thanh Miên vẫn còn ngồi trên ghế, trong tầm mắt y là eo

bụng của Tử Hàm. Áo xanh như sương nhuộm một tầng hơi nước, mang theo vẻ lạnh lẽo thấu xương của Minh ngọc, cùng với tuổi tác dài lâu, trĩu nặng đè xuống, áp người ta đến run run rẩy rẩy.

Cố Thanh Miên không đáp lời, y nhắm mắt lại. Yêu lực của Tử Hàm lan tỏa, tựa như nước chảy xung quanh. Tay người kia chỉ để trên vai y, cách áo bào, nhưng y vẫn có thể cảm nhận được sức lực. Tử Hàm gần từng chữ: “Vốn bản tọa cũng chẳng gấp như thế, nhưng nghĩ đến Giang Thanh, bản tọa chỉ đành phải dồn ép.”

Giang Thanh đã nhiều lần nói, tính hẩn nóng nảy, không tốt. Giang Thanh đã nhiều lần nói, hẩn có tuổi thọ dài lâu, mọi thứ cứ từ từ, từ từ là được — nhưng từ từ thế nào? Đến cùng thì hẩn vẫn sợ, sợ một ngày không nói, thì sẽ phải dùng quãng đời còn lại để đợi chờ. Giang Thanh còn có thể hao mòn phần đời còn lại đó, nhưng hẩn thì sao? Quãng đời còn lại của hẩn là vô tận.

“Nếu như ngươi nguyện ý cùng ta về Kiếm trùng, chúng ta sẽ ngay gốc sống ở đó; nếu ngươi không muốn, ta sẽ ở ngoài cùng ngươi, chờ đến khi Kiếm trùng mở, rồi lại trở về. Ngươi nhập luân hồi một lần, ta sẽ tìm ngươi một lần, ngươi uống canh Mạnh bà một lần, ta sẽ tìm ngươi một lần, nhất sinh nhất thế, đời đời kiếp kiếp, thế nào?”

Cố Thanh Miên cup mắt, chẳng chịu nhìn thẳng hẩn, vẫn lặp lại câu cũ: “Tiền bối, lời hứa này, vẫn bối không nhận được.”

Tử Hàm ngơ ngẩn. Hẩn buông tay: “Thế sao?” Sau đó xoay người: “Nếu ngươi không muốn, vậy thì quên đi. Ngày mai, đưa bản tọa về Kiếm trùng —”

Nhưng tay áo hẩn lại căng chặt — Cố Thanh Miên nắm tay áo hẩn, Tử Hàm cười lạnh: “Ngươi làm gì vậy?”

Hẩn nghiêng đầu: “Xưa nay bản tọa không làm khó người khác, ngươi không cần lo lắng —”

Lời còn chưa dứt, Cố Thanh Miên đã ôm lấy hắn. Vùi đầu vào sau lưng, hít một hơi thật sâu. Tử Hàm kéo y lên trước, nắm cổ tay y: “Ý ngươi là sao?”

Cố Thanh Miên giương mắt, nhất thời Tử Hàm không nói nổi ánh mắt kia là thế nào — mãnh liệt, dứt khoát, liều lĩnh, giống như Cố Triều Ca trong huyền cảnh. Tử Hàm chấn động trong lòng, trực giác bảo không ổn: “Hồ Đồ, ngươi còn gạt ta làm chuyện gì?”

Cố Thanh Miên chợt cười, rồi hung dữ nói: “Hi vọng tiền bối nhớ kỹ những gì đã hứa hôm nay.”

Y kéo Tử Hàm qua rồi hôn lên môi hắn. Môi ngọc yêu mỏng mà lạnh, cẩn thận day cắn, cạy mở, xâm nhập. Cả người Tử Hàm cứng đờ như một khúc băng, chẳng biết phải động đậy thế nào cho phải.

“À —” Cố Thanh Miên buông hắn ra, phun ra một câu đầy ẩn ý, rồi lại ẩn ý liếc nhìn hắn từ trên xuống dưới, nhìn tai Tử Hàm bắt đầu đỏ đỏ, lan một đường sang gò má. Cố Thanh Miên trêu ghẹo: “Tiền bối tốt là thế, ép người không xong lại còn bị ép lại, cảm giác thế nào?”

Tử Hàm trừng y.

Cái trừng căm tức ấy, đi kèm với mắt phượng cong cong, thế là trừng đến Cố Thanh Miên ngứa ngáy trong lòng.

Cố Thanh Miên cười khế, y trở tay phóng ra mấy đạo phù lục, tạo thành kết giới. Y nắm tay ngọc yêu, đan từng ngón một, cuối cùng là mười ngón đan xen. Y khế cười bên tai hắn. Y khế hôn ngọc yêu, mang theo vui vẻ, mang theo khao khát, mang theo hết thảy dục vọng sấm rền gió giật. Tử Hàm muốn tránh để nói chuyện rõ ràng với y, rồi lại sợ làm y bị thương, chỉ có thể nói: “Ngươi muốn — shhh —”

Cố Thanh Miên đẩy hắn lên giường. Tử Hàm chỉ cảm thấy gấp quá không kịp chuẩn bị, như thể giây trước vừa cát vàng khô cạn, giây sau đã lũ lụt ngập tràn. Trong lúc đó suy nghĩ vụt nhanh, hắn nghi

ngờ, xoay người, nắm lấy bàn tay đang bừa bãi của Cố Thanh Miên: “Đến cùng chuyện là thế nào? Người đã không thích ta, thì đừng chọc ta —”

Cố Thanh Miên dừng lại, ngược mắt lên nhìn hắn thật sâu. Hiếm khi Cố Thanh Miên đứng đắn thế này, y cứ thế nhìn chăm chăm hắn, giọng nói thì trầm: “Thích, sao lại không thích?”

Sao lại không thích, là quá thích.

Quá thích.

Dù có trăm vạn lời cũng chẳng thể nói ra, vậy thì cứ như lúc này, từng giờ từng phút từng giây tim đập mạnh, bùm bụp bùm bụp, nảy lên nảy xuống, tích tụ thành sông núi, trôi dạt ra ngoài đại dương mênh mông.

Hắn đối xử tốt với y, tôn trọng y, ủng hộ y. Hắn nhớ mỗi một câu y nói, nguyện làm cho y mỗi một chuyện. Như thể hắn thần thông quảng đại, như thể không gì không làm được, như thể lúc nào cũng che chở cho y, nhưng cũng có thể buông tay y, bảo y cứ vui vẻ thoải mái mà đi.

Hắn chấp nhận cái ác của y, cũng chấp nhận cái thiện của y, hắn đứng ở giao giới âm dương, chỉ nóng lòng rồi lại kiên nhẫn chờ đợi.

Một trái tim chân thành như thế đặt ở trước mặt, ai lại không muốn?

Sao có thể bỏ qua mà không cần.

“Chỉ là lời hứa này quá nặng — vẫn bối —” Y cười khẽ vài tiếng, “Thôi mặc kệ, ta đồng ý. Đồng ý.”

Y lặp lại hai lần, lại sấn lên hôn hắn. Miệng gọi tên không ngừng: “Tử Hàm — Tử Hàm —” y gọi từng tiếng từng tiếng, gọi không ngại ngùng, trầm thấp luyện lưu, như thể muốn khắc sâu hai chữ này vào

trong hồn phách, đưa vào luân hồi. Như thể muốn ngậm hai chữ này, ngậm đến mức canh Mạnh bà cũng không xóa được.

Tử Hàm được y hôn đến không bình tĩnh nổi, dứt khoát vung linh lực, hạ màn.

Ngày dần muộn hơn, trăng treo giữa trời, ánh trăng soi rọi dục niệm giữa môi răng gắn kết, soi rọi từng lớp y phục rơi ra. Chạm vào, là khát khao trầm lắng.

Da thịt cận kề, ngón tay quyện hòa nơi đầu lưỡi, đỏ hồng, thiên đường địa ngục.

Như đá sôi trong nước, như sương đọng mịt mờ.

Tiếng than, tiếng thở, tiếng môi hôn triền miên.

Vui thích, mờ hôn, niềm mê mên xen lẫn.

Đoạt lấy, sát phạt, điên cuồng.

Sương mù xanh xanh mênh mông, bướm đỏ nâng cánh chập chờn. Mây đến mây đi, lượn lờ không trôi, dây dưa không ngớt.

Ánh lửa lập lòe không dứt, lửa cháy lan tràn trên đồng cỏ đêm yên.

Phàm nhân sống trăm năm, tu sĩ lưu ngàn năm.

Kiếp người ngắn ngủi, hồng trần dài lâu.

Trường sinh trống trải, ấp ôm vui vầy, là niềm vui trong tuyệt vọng vô bờ.

Màn sen êm ấm, đêm xuân ngắn ngủi.

Quyển 3 - Chương 17

Khi trời rạng sáng, Cố Thanh Miên đứng trước giường nhìn khuôn mặt say ngủ của Tử Hàm. Y đưa tay, bột phấn rì rào rơi xuống, phủ quanh giường. Một vòng, hai vòng.

Đó là phấn hoa Như ý tụ phúc thu linh, ôn thần dưỡng hồn. Minh ngọc thích quỷ thích ác, nhưng sợ nhất là những vật phúc khí tội bậc này. Chạm vào thì toàn thân không còn sức lực, sát khí bị phong ấn. Đêm qua y dán phủ lục bốn phía, lại thiết lập kết giới, cũng phủ vòng nhựa hoa ngoài kết giới.

“Tiền bối, ngủ một giấc thật ngon. Tỉnh rồi —” Cố Thanh Miên suy nghĩ, cũng chẳng biết Tử Hàm tỉnh rồi sẽ như thế nào, nên không nói thêm gì nữa, chỉ cười nhẹ, cúi người thơm lên trán ngọc yêu.

Y quay người đi đến trước bàn, thở sâu, cầm điệp kết lên, buộc trên tóc.

Rồi đẩy cửa.

Cố Tam đang nghiêng ngoài cửa ăn bánh táo, thấy y ra thì chậm rãi cắn miếng bánh cuối cùng, liếm ngón tay. Vân Trường Ly đứng bên cạnh hỏi: “Hôm nay đi?”

Cố Thanh Miên gật đầu, cười: “Làm phiền rồi.”

Nếu hôm nay không đi, y sợ sẽ không muốn đi nữa.

Cố Tam cười, vẫn dựa vào cửa. Cố Thanh Miên nói: “Ta hạ thuốc không nhiều, hẳn ngủ không bao lâu.”

Cố Tam: “Cáo từ.”

Cố Tam nhìn Vân Trường Ly, Vân Trường Ly mở quạt, gió thoảng qua, mây trôi lượn lờ, nâng hai người lên.

Nơi đi qua như bước vào ảo cảnh, hòa cùng với đất trời. Bốn phía là mây bay lãng đãng, trời cao mênh mông lao qua như cưỡi ngựa xem hoa. Vân Trường Ly di chuyển cực nhanh, chưa tới một khắc đã đến trước một ngọn núi. Hắn dừng lại: “Đến rồi.”

Cố Thanh Miên cười: “Đa tạ tôn giả.”

Vân Trường Ly không nói gì, đang định buông y xuống thì Cố Thanh Miên lại lấy từ trong tay áo ra một hộp ngọc, mở hộp, bên trong là linh tuyến nồng đậm linh lực, trong suốt nước có một mảnh vải rách. Cố Thanh Miên cẩn thận lấy vải, đưa qua.

Vân Trường Ly giương mắt.

Cố Thanh Miên cười: “Thương tổn của Cố Tam, ta đoán tôn giả cũng biết.” Trên tấm vải có những đường vân tinh tế, tựa như văn tự tộc khác, Vân Trường Ly không nhận ra. Hắn mở miệng: “Đây là?”

“Đan phương đá Nữ Oa.”

Vân Trường Ly chột ngắc đầu, hắn thấp giọng nói: “Đá Nữ Oa — chẳng phải đã thất truyền rồi sao?”

“Đúng vậy.” Cố Thanh Miên cười: “Cho nên đây là một tàn trang.”

Đá Nữ Oa, được đồn là trận chiến Đêm vĩnh hằng năm đó của ba tộc Vu, Yêu, Hồn, Hồn tộc truyền ra đan dược vô thượng, lấy từ ý nghĩa Nữ Oa vá trời. Vá được kiếp nghịch hành, sửa được ấn Thiên đạo. Năm đó Cố Tam trái với thiên đạo, mạnh mẽ dùng bí pháp tăng lên Đại Thừa, cứ thế thiên đạo ghi xuống một bút cho hắn, dùng cho

ngày sau luân hồi, bồi thường từng đời từng đời một. Nhưng nếu có đá Nữ Oa, thì có thể xóa nét bút này đi.

Thế nhưng trước khi quần yêu thịnh thế, Hồn tộc lật đổ, đá Nữ Oa cũng thất truyền theo đó, mọi người chỉ nghe tên chứ chưa thấy bao giờ.

“Cổ gia lưu lại rất nhiều tàn trang của đan được thượng cổ, đây cũng do ta tình cờ tìm thấy, nên ta chép lại rồi nghiên cứu.” Cố Thanh Miên chỉ vào dòng chữ trên đó, “Ta đã lật tất cả sách của Hồn tộc trong Tàng thư các, cũng cẩn thận học ngôn ngữ của họ. Viết ý chung chung phía sau mảnh vải. Chỉ tiếc Hồn tộc bị diệt tộc lâu rồi, văn tự phức tạp, cách dùng tối nghĩa, đá Nữ Oa còn là đan thuật đỉnh cấp của Hồn tộc, nên có rất nhiều thứ ta chỉ viết sơ sơ, không có ngàn năm nghiên cứu chỉ sợ không phục hồi được.”

Quá khó.

Thực sự quá khó.

Nội tình môn phái, nhiều đời đan tu tích lũy, kỳ tài một giới xuất hiện... Dù cho đan phương đến từ đâu, thì người không có thứ gì cũng khó mà phục chế.

Bách xuyên tán khó, đá Nữ Oa càng khó.

“Ta nói cho ngươi cũng chỉ vì có hoa Hải Lan. Hoa Hải Lan là “hoa Thiên đạo”, tự nó đã có đại đạo. Nhưng muốn cố xoay vần thiên đạo, xóa vết tích, thì còn cần đến Trường Sinh cốc cầu “Vong chi tử”. Hai cái này là chủ dược, lúc đó tôn giả tìm thêm một đan tu đáng tin, sửa thêm vài thứ theo hướng dẫn của ta, dù không luyện được đá Nữ Oa, thì cũng luyện được một thứ thay thế, tạm thời giữ chân.”

Cố Thanh Miên nói rồi, cẩn thận đặt tấm vải trở lại hộp ngọc, hai tay nâng lên, trình trọng đưa qua. Vân Trường Ly đón lấy: “Đa tạ đạo trưởng, thỉnh đạo trưởng nhận một bái của ta.”

“Tôn giả không cần khách khí.” Cố Thanh Miên cười, “Bần đạo chỉ là không đành lòng để thứ này mai một.”

Dứt lời, y cho một viên Dịch dung đan vào miệng, xoay người nhảy xuống. May mà Vân Trường Ly nhanh tay, phóng một áng mây tiếp được y phía dưới. Chờ đến khi hai chân Cố Thanh Miên đạp đất, có tiếng chuông chột vang lên.

Vân Trường Ly truyền âm: “Cáo từ.”

Cố Thanh Miên cười, y đưa tay, một đạo linh lực đánh về phía trước. Núi non biến ảo không ngừng, nuốt chửng toàn bộ linh lực, tuyết trắng dần rơi, mầm non trở nhánh, băng đẳng lóng lánh. Cố Thanh Miên đi qua, từng bước một, tuyết đạp dưới chân, hàn mai từng đoá.

Hai gã đạo nhân áo trắng xuất hiện trước mặt: “Lớn mật! Ai dám tự tiện xông vào Thanh Hà quan! Còn không mau ra đây!”

Cố Thanh Miên gãi đầu, tỏ vẻ khó xử. Y đưa tay, trên lòng bàn tay là một khối ngọc bội — là vật chứng môn đưa cho y trước khi xuất quan.

“Ài ui, sao là tự tiện xông vào chứ?” Cố Thanh Miên cười mỉa, “Chẳng phải bần đạo đi lạc sao?”

“Làm phiền thay ta bẩm báo một tiếng với trưởng lão Đan sơn Cố Thanh Hà, cứ nói — Cố Song Đồ đã về.”

Trong khách điểm, Tử Hàm thoải mái duỗi người, chỉ cảm thấy dư vị vô cùng phê, mê mê mẩn mẩn muốn với lấy Cố Thanh Miên. Nhưng trong tích tắc, hắn nhận thấy phúc khí đầy phòng. Tử Hàm xoay người đứng dậy: “Hồ Đồ?”

Không ai trả lời.

Trên tay nhói nhói, Tử Hàm đưa tay, cảm giác không ổn lắm, là phần hoa Như ý.

Ngọc yêu không có máu.

Hắn nhìn da thịt nơi đầu ngón tay nứt nẻ, lộ ra lớp nền xanh lam. Tử khí sát khí, lướt qua chiếc ghế gỗ mục, hoa tàn cò lụi.

Chợt hắn cảm thấy ngực có hơi đau.

Ngón tay Tử Hàm khẽ động, yêu lực xuất hiện, đông cứng toàn bộ phần hoa nhựt hoa. Đáy mắt hắn lạnh lẽo, một tầng sương xanh bay về phía cửa phòng: “Ai?”

Tiếng đàn chợt vang, đốt sạch sương mù. Một người bước vào, áo bào trắng mộc mạc, mặt mang ý cười. Người kia nói: “Bần đạo là Cố Tam, hứa một lời với Cố Thanh Miên, ở đây chờ các hạ tỉnh lại, đưa các hạ đến một nơi.”

Tử Hàm đứng dậy, ngược mắt nhìn hắn: “Y ở đâu?”

Cố Tam cười: “Y tự có sắp xếp riêng.”

Dứt lời, tay hắn chuyển động. Phần Cầm vang tiếng, lửa quán thành vòng, chặn lại sát khí bất ngờ tấn công của Tử Hàm. Ánh xanh tràn ngập, tử khí tàn sát xung quanh, từng tấm gỗ mục dưới chân ngọc yêu nứt toác, cầm tú hóa thành tro, chim trời rơi xuống đất. Trời trong sập tối, thay đổi khôn lường, mắt thấy cuồng phong đại chấn mưa gió nổi lên.

Tử Hàm gằn từng chữ: “Người đâu?”

Cố Tam: “Ở Thanh Hàn quan.”

Nếu Cố Thanh Miên muốn về Thanh Hàn quan, hà có phải giấu hắn?

Đáy mắt Từ Hàm rét lạnh: “Vật nhỏ, đừng tưởng có Phần Cầm trong tay thì bản tọa không thể giết ngươi.”

Ánh xanh hóa thành nước chảy, chọt dâng lên từ dưới đất, bên ngoài là tầng trời kêu khóc, tiếng gió rít gào.

Cố Tam vẫn cười như cũ, chỉ có hạ khúc vẫn réo rắt vang lên: “Các hạ nói đùa, bản đạo chưa từng gạt các hạ. Nghĩ xem phần hoa đầy phòng là do ai bỏ, hẳn đáy lòng các hạ cũng biết.”

Từ Hàm lạnh mặt nhìn hắn. Mắt ngọc yêu cực đẹp, nhưng lúc tĩnh lặng nhìn người, mắt phượng hẹp dài lạnh lẽo, càng thêm yêu mị, nhuộm thêm mấy phần tịch mịch của Minh ngọc.

Hắn phất tay áo, thu hồi yêu lực: “Vậy ngươi muốn mang bản tọa đi đâu?”

Cố Ta,: “Thanh Hàn quan.”

Đầu tiên Từ Hàm không hiểu, sau mới chọt phản ứng: “Có phải y có chuyện giấu bản tọa? Có phải y lại toan tính —”

Y lại toan tính những chuyện không đâu.

Cố Tam lại cười: “Cái này bản đạo cũng không hiểu.”

“Nếu các hạ muốn biết, thì cứ đi theo bản đạo.”

Từ Hàm nhíu mày, hắn chỉ cảm thấy mình lơ lửng trên không trung, lên xuống không được. Nhưng hắn quét mắt nhìn một vòng, không thấy điệp kết, trong lòng bỗng trầm xuống mấy phần. Giống như khi rơi xuống vách đá vạn trượng, chỉ bám được một cành cây.

Trong lòng y có hắn, nhất định có hắn.

Nhưng y cũng gạt hắn vài chuyện.

Những lời đứt quãng, những lời nói gần nói xa, những hứa hẹn không dám đáp ứng ngay từ đầu.

Hồ Đò, đến cùng thì người muốn làm gì?

Đến cùng thì người gạt ta, để làm gì?

Cố Tam ngược lại vẫn rất thoải mái, chỉ lo ôm cầm mà đi. Nhưng hấn đi đi rồi lại chợt xoay người cười nói: “Đúng rồi, còn chưa biết nên xưng hô với các hạ thế nào. Xin hỏi các hạ họ gì?”

Tử Hàm dừng bước. Hấn lặng im, không đáp.

Cố Tam: “Nếu các hạ không tiện, bản đạo sẽ không hỏi.”

“Không có gì không tiện — họ Cố.” Tử Hàm nói, “Bản tọa họ Cố.”

Cố của Cố Thanh Miên.

Quyển 3 - Chương 18

Một lúc sau, tuyết trắng trước mắt mê ly, một cánh cửa hiện ra.

Cửa mở, Cố Thanh Hà từ bên trong xuất hiện.

“Xem như ngươi còn biết về, ta còn lo ngươi bị lạc bên ngoài!” Cố Thanh Hà kéo Cố Thanh Miên qua, nhìn trên nhìn dưới, trong lòng nhận định y ở ngoài phải chịu khổ rất nhiều, “Trời, áo choàng này đâu ra vậy, còn mang buộc tóc đẹp thế này —”

Cố Thanh Miên cười: “Không đến mức vậy chứ.”

“Sao lại không đến mức?” Cố Thanh Hà gật đầu với hai đệ tử kia, kéo y đi về phía trước, “Tiểu tử ngươi làm ta lo sốt vó, phải báo lên gia chủ. Hắn nói chắc chắn phái người đi tìm ngươi.”

Cố Thanh Miên cười: “Đúng vậy.”

Cũng xem như phái người tìm y đi ha?

“Nhưng ngươi cũng thật may mắn” Cố Thanh Hà nói, “Có lẽ vì Kiếm trùng mờ, đại điển kế nhiệm chậm lại. Nếu ngươi lại bỏ lỡ cái này, vậy...”

Cố Thanh Hà cảm khái hai tiếng, gọi phi kiếm.

Đệ tử hai bên niệm quyết, gió mạnh nổi lên, cuốn thẳng vào cửa.

“Hai vị sư tổ, mời —”

Cố Thanh Hà bước lên trường kiếm, đưa tay kéo y, “Đi.”

Bội kiếm đón gió mà lên, trước mắt sương tuyết chợt hiện. Vào sơn môn, sau lưng còn có động thiên khác, núi cao lồng lộng, tuyết trắng mênh mang. Nơi xa là chủ phong Thanh Hàn sơn cao ngất, bên trên lơ lửng Thanh Hàn kiếm. Cả hai đối diện nhau, chia thẳng vào Thanh Hàn đại điện.

Gió lạnh gào thét, tầng mây vô ngần. Sông núi trải dài dưới màn trời, trập trùng cao thấp. Kéo dài như ngọc long vây quanh, nằm trườn theo đó. Bên bậc thềm có ba chiếc đèn băng đăng, sáng lạnh lóng lánh, được bao bọc bởi chút hơi ấm, chiếu rọi hồng mai như máu. Bên trên thỉnh thoảng có đệ tử ngự kiếm tuần tra, ngang dọc chinh tề, kiếm khí tươi sáng. Một thân tuyết bào bay bay, cùng màu với mây trôi mấy phần.

Ngẫu nhiên có đội đi ngang qua họ, sẽ dừng lại hành lễ với Cố Thanh Hà.

Hai người đáp lễ từng cái một.

Cố Thanh Hà dẫn y trở về động phủ của y. Động phủ vẫn nghèo rớt mồng tơi như cũ, trống hoắc chẳng có đặc điểm gì. Một bên là chiếu rách, một bên đầy rẫy bản thảo. Trên bàn đá là vết mực loang lổ, vương vãi giấy tuyên thành thẻ tre, dùng linh thạch đè lên. Từng quyển từng quyển đan thư xếp chồng cao ngất nơi góc tường. Trên tường còn treo mấy cây bút trọc lông, có vài cây treo lên khi mực còn chưa khô, thế là trên tường loang ra mấy vết mực.

Huyền diệp thảo nằm rải rác trên đất, cũng có mấy bó đã được phân loại tốt. Hoàn toàn giống y đúc như lúc y rời đi.

Cố Thanh Hà: “Người ở đây nghỉ ngơi chỉnh đốn lại trước đi, ta đi bẩm báo gia chủ, nói hẳn không cần phái người tìm — lần này cũng làm phiền hẳn.”

“Cứ từ từ đã.” Cố Thanh Miên chột mở miệng, y ngó bốn phía, cuối cùng hỏi: “Thanh Hà, ngươi vẫn luôn đi theo cạnh ta, là vì sao?”

Cố Thanh Hà sững sờ, cảm thấy kỳ lạ, võ vai y nói: “Ấy, tiểu tử ngươi ra ngoài một chuyến về còn khách khí — Này thì có sao chẳng gì? Hai ta một trước một sau được ông đưa về, đều bắt đầu tu luyện từ phạm nhân, còn hỏi vì sao á?”

Cố Thanh Miên mỉm cười, y hít sâu một hơi, có lẽ cảm thấy hơi mệt mỏi. Y nhìn ngoài động phủ, Thanh Hà quan quanh năm động tuyết, băng đẳng treo từng chiếc, giống như có vô số đôi mắt đang nhìn, vừa thấy lạnh lại vừa thấy mệt.

Thế là y tự hỏi tự đáp: “Ngươi là do Cố Tử Thanh phái tới giám thị ta.”

Cố Thanh Hà sững sờ tại chỗ. Hắn không tưởng nổi: “Ngươi nói những gì đó —”

Nhưng Cố Thanh Miên chỉ nhìn hắn. Cặp mắt ấy ngày thường hay cười, mơ mơ màng màng, cứ như thế vừa thanh tỉnh lại vừa hồ hững nhìn hắn.

Cố Thanh Hà không nói tiếp.

Cố Thanh Miên cười: “Về phần trì hoãn đại điển kế nhiệm trong quan — Chương môn Thanh Hà quan lấy đệ tử tiền chương môn để nhậm chức, nhưng ta nhớ cũng có ngoại lệ. Dường như trước đây rất lâu, có chương môn định ra quy củ, phạm là người có thể khua động Thanh Hà kiếm, nếu nhân phẩm đoan chính, thân không có sai lầm lớn, có thể trực tiếp kế nhiệm chương môn.”

“Mà trùng hợp, song trọng kiếm tâm hồn kiếm một thể, trời sinh có thể điều khiển tất cả trường kiếm, chẳng qua chỉ có thể phát huy một nửa —”

“Đây mới là lý do Cố Tử Thanh đưa ta vào Thanh Hàn quan nhỉ?”

Thanh Hàn kiểm trấn Thanh Hàn quan, Thanh Hàn kiểm khí bao phủ toàn bộ môn phái, che chở mười bốn đỉnh núi, tám mươi tám tòa chủ phong. Kiểm khí lướt qua, băng thiên tuyết địa, tháng sáu sương bay. Duy chỉ có hàn mai se lạnh, lơ lửng nơi đầu cành.

Mãn đường hoa túy tam thiên khách, nhất kiểm sương hàn thập tứ châu. *(Cả sảnh hoa say ba ngàn khách, một kiểm sương hàn mười bốn châu)*

Thế nhưng một kiểm này, chẳng ai có thể điều động được. Thanh Hàn kiểm chính là tiên thần binh nhất đẳng, có thể phối hợp trận phòng thủ, công kích những ai ôm ác niệm với Thanh Hàn quan. Nó đã phù hộ Thanh Hàn quan vạn năm vô thượng. Nhưng chưởng môn Thanh Hàn quan, lại không cách nào trở tài chủ động vận dụng Thanh Hàn kiểm giống Hoán Hoa cảnh đã dùng Kính hoa lệnh, hay tưng Vân tiêu giống Vân Tiêu tông.

Vì thế, song trọng kiểm tâm ở Thanh Hàn quan, gần giống như Kính hoa lệnh của Hoán Hoa cảnh.

“Các người đang chờ, chờ ta đến Đại Thừa. Lúc đó sẽ có đủ linh lực thúc giục Thanh Hàn kiểm, cướp chức chưởng môn đúng không?”

“Cho nên trong quan hoãn lại đại điển kế nhiệm, là bởi vì các người sợ ta ở bên ngoài, bị người khác phát hiện là song trọng kiểm tâm. Các người sợ người khác lợi dụng ta giống như các người đang làm thế, cướp chức chưởng môn Thanh Hàn quan, thậm chí — cướp Thanh Hàn kiểm.”

Cho nên y mới áp rồi lại áp, áp chế tu vi không thăng lên Đại Thừa. Bởi theo quy củ trong môn, chỉ có tu sĩ Đại Thừa mới đủ tư cách tham dự cuộc đua chức chưởng môn. Cho nên y muốn chờ, chờ Quý Dao kế nhiệm, đến lúc đó đột phá cũng không muộn. Khi ấy dù cho Cố gia có lòng muốn đẩy y lên, thì cũng phải chờ Quý Dao tuổi

già từ nhiệm mới được.”

Nhưng không ngờ, không ngờ —

Cố Thanh Miên cười: “Gia chủ, ngài nói có phải không?”

Tiếng hừ lạnh truyền đến. Một kết giới hiện ra trong động phủ, lộ ra người đang ẩn nấp phía sau. Người kia vận tuyết bào, nhưng trên đó không có hồng mai — Gia chủ Cố gia, Cố Liêu.

Gã lạnh mặt: “Người cố ý?”

Cố Thanh Hà giật mình lùi lại. Hắn quay đầu nhìn Cố Thanh Miên: “Thanh Miên, người—”

Cố Thanh Miên ngăn hắn lại, cười: “Ừ, vốn không muốn chạy, chỉ lang thang chút rồi trở về. Thật không ngờ, Cố Tử Thanh hao hết tâm tư tìm vương bài cho Cố gia, xoay người đã bị ngài đưa cho chương môn Thanh Hàn quan.”

“Cố gia thay ngài làm gia chủ, cũng là chịu tai họa bất ngờ mà.”

Cố Liêu vốn đã thiếu kiên nhẫn, bây giờ sắc mặt đại biến. Nhưng Cố Thanh Miên chỉ cười, chẳng quan tâm.

“Ngài thật sự không yên lòng, sợ mất song trọng kiếm tâm, dứt khoát nói thân phận của ta cho chương môn, muốn cùng tìm người, đúng chứ?” Cố Thanh Miên lắc lư đi đến trước mặt gã, nhếch miệng cười, “Nhưng ngài nói xem, chẳng lẽ chương môn không muốn thanh kiếm này à? Chẳng lẽ ngài cho rằng, hắn thật sự sẽ hợp tác cùng Cố gia?”

Từ đầu Cố gia đã không muốn hợp tác cùng chương môn, cho nên bọn họ không biết Bạch Minh ngọc đã bị chương môn tịch thu từ lâu, vì vậy mới sai người tìm Trình Chu. Nhưng đằng sau tình thế nào cũng không ra Cố Thanh Miên ý, sợ là thiếu kiên nhẫn. Cho nên mới hợp tác với chương môn, đại diện kế nhiệm cũng chậm lại — Cố gia

là lão tộc vạn năm, nhưng cũng vô pháp động tay động chân quá nhiều ở đại điển kế nhiệm của Thanh Hàn quan.

“Cố Tam còn hiểu được sự tình, ngài vậy mà lại nhìn không thấu. Mặc lừa nhĩ.” Cố Thanh Miên quay đầu, nhìn phía cửa, “Cũng không biết động phủ này được lập bao nhiêu kết giới trong ngoài. Hôm nay, chỉ sợ là có vào không có ra ha?”

Sao chương môn có thể từ bỏ thủ đồ Quý Dao sắp kế nhiệm dưới tọa? Nhất định sẽ vây Cố Thanh Miên ở đây, để đại điển tiến hành thuận lợi.

Cố Thanh Hà nghe xong thì rút kiếm bổ một đạo kiếm khí bay tới. Nhưng mặt sắc lạnh ấy nhanh chóng biến mất, chôn vùi trong loạn ảnh trùng điệp.

Cố Thanh Hà: “Mê trận?”

Cố Thanh Miên không thăm dò, chỉ lắc lư đi đến cái chiếu rách của mình nằm xuống, còn vắt chéo chân: “Gia chủ cũng không cần che giấu, người mang đến hiện thân đi thôi.”

Y nhướng mắt, nhàn nhạt cười: “Bần đạo là đan tu. Ngay cả đồ đạc trong phòng bần đạo gia chủ cũng dám động, không sợ chạm vào cái gì dơ bẩn.”

“Cố Thanh Miên!” Cố Liêu bức tức, “Người — nếu người biết, người còn trốn? Cố gia nuôi người lâu như vậy, người cứ thế ở bên ngoài ăn cây táo rào cây sung?”

Cố Thanh Miên cười, nằm ngửa giơ tay nói: “Gia chủ Cố gia tôn quý là thế, hần đại điển kế vị cũng không thiếu được ngài. Mê trận này chỉ vây khốn bần đạo, không vây được gia chủ.”

“Mời đi.”

Cố Liêu lạnh lùng nhìn y chăm chăm, Cố Thanh Miên chỉ cười nhìn lại. Cố Liêu cười lạnh, sau lưng xuất hiện bốn năm vị trưởng lão. Cố Liêu: “Cố Thanh Miên, bản tọa cho ngươi một cơ hội, suy nghĩ cho kỹ, nên đứng ở đâu?”

“Ài.” Cố Thanh Miên vĩnh chân cười, đầu muối không ăn, “Lời này của gia chủ bần đạo nghe không hiểu. Chẳng phải bần đạo đang nằm sao?”

Cố Thanh Hà muốn cười, nhưng phải nghẹn lại.

Cố Liêu liếc xéo y, mắng: “Thứ vô tích sự, chẳng qua chỉ là bần hôi tổ tông nhặt về từ thế gian, còn thật sự đề cao bản thân à?”

Cố Thanh Hà đang muốn phản bác, Cố Thanh Miên đã mở miệng trước: “Đúng ha, bần đạo chính là bần lầy nơi phàm gian kia. Cho nên muốn nắm giữ bần đạo, sợ là nắm không được đâu —”

“Chỉ đọng lại nước bắn trên tay thôi.”

“Gia chủ, mời đi.” Cố Thanh Miên không tim không phổi cười, “Nếu trên đường gặp Tống chương môn, cũng chuyển lời này cho hắn nhá.”

Muốn để y làm “Kính hoa lệnh” ở Thanh Hà quan? Hưởng cái gọi là “tôn vinh” bị nhốt trong lồng.

Buồn cười.

Khi còn là phàm nhân y đã sống cuộc sống thế này đủ rồi, bây giờ tu tiên đạo, sao có thể giẫm lại vết xe đổ?

Cố Thanh Miên lặp lại: “Gia chủ, mời đi.”

Cố Liêu: “Ngươi — —”

Gã còn chưa dứt lời, một trưởng lão sau lưng đã đen mặt, trực tiếp phun máu.

Cố Thanh Miên “ai dô” một tiếng, ngượng ngùng nói: “Xưa nay bần đạo lời thôi quen rồi, tường cũng không sạch lắm. Trưởng lão đại nhân lại còn cẩn thận sờ vào, thật là chịu thiệt ngài quá. Nhưng mau nâng dậy nào, để không phải bần gia chủ đại nhân. Nhì?”

Cố Liêu bị y chọc điên đến mặt xanh mét, Cố Thanh Miên vẫn cười: “Quá tam ba bận, gia chủ, mời đi.”

Dứt lời, mực trên tường bốc khói, khí đen hiện lên. Cố Liêu biết y không đùa, ném lại vài câu tàn nhẫn rồi mang người rời đi.

Cố Thanh Miên cười phì, sờ dây đỏ trên cổ. Nhưng Cố Thanh Hà đứng đó, suy nghĩ rồi tới gần hai bước.

Cố Thanh Miên nằm ngửa: “Sao vậy? Muốn bị bần đạo hạ độc à?”

Cố Thanh Hà dừng lại, nói: “Ta đúng là do ông phái tới nhìn người.”
(*Ông ở đây là chỉ Cố Tử Thanh*)

“Nhưng chỉ nhìn thôi, không giám thị.”

Cố Thanh Miên sững người, quay đầu qua. Cố Thanh Hà vậy mà cũng nằm xuống, nằm xuống cạnh y: “Trước hôm nay, ta căn bản không biết người là song trọng kiếm tâm. Những bí mật này trước nay chỉ truyền cho gia chủ, kẻ hèn ta chỉ là một trưởng lão Đan sơn, sao có thể biết được?”

Hắn thở dài: “Từ nhỏ ta là con nhà nghèo. Trong nhà thiếu thốn nên lấy ta đổi lương thực, ta ngẫu nhiên được Cố Tử Thanh nhặt rồi mang về. Ông ấy nói ta cốt cách thanh kỳ, rất hợp kiếm đạo, còn nói, ông ấy nhìn trúng một đứa trẻ thiên tư thông minh, sớm muộn gì cũng nhận vào cửa. Sợ nó là phạm nhân, sau này không thích ứng tiên môn, nên nhận ta vào làm bạn cùng.”

Cố Thanh Miên: “Người chưa bao giờ nói với ta.”

Cố Thanh Hà: “Ta nói, người sẽ tin à?”

Hai người im lặng, mê trập ngoài phòng biến mất, mọi thứ yên tĩnh. Giống như cuộc sống của họ, bị vây trong một phòng, bị vây trong một mê trập.”

Cố Thanh Hà nói: “Ta biết người và Tam Thanh không thích ông, dù có đứng đầu Thanh chi, Thanh lễ, Thanh tịch cũng là rất thảo nhiên nhi. Thế nhưng — ta rất thích.”

Nếu không có Cố Tử Thanh, hắn đã chết đói từ lâu, hoặc là sống một cuộc đời vô vọng. Đâu thể nào vui vẻ thoải mái như bây giờ, luyện kiếm thuật, cầu tiên đạo?

Hắn kính trọng ông ta, hắn thích ông ta, hắn luyện kiếm không ngừng, hi vọng gánh được câu “rất hợp kiếm đạo”. Hắn thường đi tìm, trò chuyện cùng ông ta, dù cho Cố Tử Thanh không thích nói.

“Biết gì không, Thanh Miên. Kỳ thật ông ấy rất thích người và Tam Thanh. Ông ấy nói người và Tam Thanh thông minh, tình hình Cố gia không lạc quan, về sau nếu một trong hai người các người lấy được vị trí gia chủ, ông ấy có thể yên tâm.”

Cố Thanh Miên cười, lại nói: “Nhưng ông ta chưa bao giờ hỏi, ai trong hai chúng ta muốn làm gia chủ?”

Cố Thanh Hà: “Ông ấy vốn nghĩ sẽ là Tam Thanh. Tam Thanh luôn nóng vội tại quyền, thủ đoạn tàn nhẫn, cũng quen thu mua lòng người, hợp làm gia chủ.”

Cố Thanh Miên cười: “Thế à?”

“Đúng vậy.” Cố Thanh Hà nói, “Chỉ tiếc — ông ấy oán Cố Thanh Liêu

rất nhiều, nói thể trăm đạo của Cổ Tam, xưa nay có thể chứa trăm đạo thiên hạ, nhưng cũng dễ tâm tư phân loạn, bị ngoại vật vây khốn. Dạng người này, vốn không nên nhập hồng trần. Thông minh quá sẽ bị thông minh hại, lo nghĩ nhiều khó thọ.”

“Một mầm tốt thành tiên, lại bị Liêu sư tổ giữ chân.”

“Giữ chân?” Cổ Thanh Miên lại cười, “Không phải — Thanh Hà. Vì hắc tốt, cũng vì bản thân “hắc” cảm thấy tốt, bằng không sao có thể cảm động đất trời, chẳng qua là vì mình thoải mái, muốn tốt cho mình mà thôi.”

Y ngừng cười, đứng dậy: “Ày, ngứa tay quá, ta muốn luyện đan một chút. Nếu người thấy bên ngoài tổ chức đại điển, nhớ tới nhắc ta một tiếng.”

Y lấy dược thảo, bắt đầu táy máy.

Lúc này Cổ Thanh Hà mới phát hiện: “Từ từ, người đã Đại Thừa?”

Cổ Thanh Miên: “Ừ.”

Cổ Thanh Hà: “Người — phá tâm ma?”

Cổ Thanh Miên nghiêng đầu: “Thì sao?”

Cổ Thanh Hà xua tay, nâng trán cười khổ: “Ông không nói cho ta biết thể chất của người, nhưng lại bảo ta phải luôn để ý người. Bởi vì người, cũng là người không thích hợp nhập hồng trần.”

“Trước khi ông ấy đăng tiên từng gọi ta tới một chuyến, khi đó ta cảm giác khí sắc ông không tốt lắm. Ta hỏi vì sao, ông không nói, chỉ nói ta cẩn thận trông coi người. Ông còn dặn —”

“Đại phúc đến đại họa, đại họa đến đại phúc, đều là mê chướng nhân thế. Không phải Thanh Miên nhìn không thấu, chỉ là thấy quá

nhiều, nhìn quá thiếu, chưa hẳn đã là chuyện tốt.”

“Thế nhân vẫn nói, kiếm cứng dễ gãy. Nhưng lại quên, không cứng, thì sao gọi là kiếm?”

Quyển 3 - Chương 19

Cố Thanh Miên không hỏi câu này có ý gì. Y chỉ cầm chày gỗ giã thuốc. Đảo tay, y chợt hỏi Cố Thanh Hà: “Người đã bao giờ nghĩ, Cố Tử Thanh như thế nào chưa?”

Cố Thanh Hà liếc nhìn y, lại đảo mắt nhìn mê trận bên ngoài: “Chưa từng.”

“Ông nói ta đừng nên tra việc này, nếu tra, Cố gia sẽ không an bình.”

Cố Thanh Miên im lặng.

Cố Thanh Hà lại nói: “Hơn nữa, người đã biết mưu đồ của bọn hắn, vậy sao còn trở về?”

Cố Thanh Miên quay đầu, chớp mắt, cười: “Vì giường ở Thanh Hà quan dễ chịu.”

Cố Thanh Hà cứng đầu nhìn cái chiếu rách, lại cứng đầu nhìn Cố Thanh Miên. Hắn chìa tay, tức muốn tắt thở: “Đến lúc này rồi, người còn giả ngu với ta!”

Cố Thanh Miên ôm ấm thuốc lên chạy: “Thanh Hà yêu dấu, đừng đánh, đừng đánh!”

Nhưng cái đánh mãi không rơi xuống. Cố Thanh Hà nhìn y, tay giơ lên lại có chút hụt hẫng. Hắn mờ mịt ngó xung quanh rồi chợt nói: “Có phải mấy năm nay, người là giả, ta cũng là giả.”

Cố Thanh Miên nhướng mắt cười: “Thế à? Người cũng thấy cái

giường này thật sự không thoải mái sao?”

Cố Thanh Hà cười khổ, ngồi xuống, không nói gì.

Ngày thường Cố Thanh Miên luyện đan mài thuốc luôn cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã qua mấy ngày mấy đêm. Bây giờ bị vây trong động phủ nhỏ xíu này, ngược lại cảm thấy thời gian cứ từ từ trôi, hơi dài. Một vòng rồi thêm một vòng, một vòng lại ít đi một vòng. Nợ nần nhân gian nếu có thể tính toán rõ ràng, vậy thì chẳng còn gọi là nhân gian.

Mê trận ngăn cách phi sương bên ngoài, nhưng vẫn có thể trông thấy núi tuyết nguy nga xa xa. Thanh Hà kiểm xuyên qua chín tầng trời chĩa xuống, sừng sững giữa không trung. Trong động rất yên tĩnh, mơ hồ của thể nghe thấy tiếng thở của Cố Thanh Hà. Tiếng đảo thuốc, cùng với âm thanh “sột soạt” cầm dược thảo.

Y chợt nghĩ, bây giờ, tiền bối cũng nên đến Thanh Hà quan rồi nhỉ?

Một lúc, một khoảng, một ngày —

Mặt trời ló dạng rồi chìm trôi, mặt trời chìm trôi rồi ló dạng.

Chương môn vẫn chưa đến đây, ngược lại là hai đệ tử thân truyền dưới tọa đến đưa chút đan thư, nói chuyện phiếm vài câu. Trong lúc đó, khách khí kính cẩn, chỉ nói gần đây chương môn bận, mời Cố Thanh Miên nghỉ ngơi trong động phủ vài ngày, chờ đại điển qua đi, rồi tính tiếp. Còn nói chương môn vừa được một danh kiếm mới, dự định mài bén rồi đưa y. Cố Thanh Miên cười đáp ứng, thế nên họ còn hỏi y có cần món gì gấp, thì có thể đưa đến, ngay cả Bạch Minh ngọc cũng đưa về tay y.

Tứ đệ tử còn cười: “Đều do những sư huynh như chúng ta, bình thường không chú ý mà thiếu sót. Quên dạy người nhiều thứ, hại người chịu khổ ở thế gian.”

Cố Thanh Miên cười: “Sao lại khách khí thế? Thật sự là do bần đạo đi lạc, không trách người khác.”

“Ài — sao có thể nói vậy? Nếu Song Đồ sư đệ muốn thứ gì cứ nói, sư huynh đảm bảo sẽ chuẩn bị cho người.”

Cố Thanh Miên cười: “Đan thư đi.”

Người của chương môn đến rồi đi, đi rồi đến. Người Cố gia thì thường tới hơn, ra ra vào vào. Ai ai cũng rất nhiệt tình, ai ai cũng nói cười vui vẻ với y. Nhưng ngoài mê trận, thủ vệ ngày càng nhiều. Đầu tiên là tuyết bào, tiếp đó thêm hồng mai. Ba bước một tốp, năm bước một trạm, canh giữ chặt chẽ nghiêm mật.

Qua thêm vài ngày, Cố Thanh Miên có thể nhìn thấy bên ngoài có đệ tử cầm hộp quà, từng hàng ngũ kiểm mà đi. Linh hạc nhanh nhẹn lướt giữa không trung, ngậm mai mà qua. Tiên nhạc mù mịt, tin lành lượn lờ.

Cố Thanh Miên niêm phong kỹ một hộp thuốc, chợt thấy mê trận run lên, một con trùng bay vào. Trùng kia bay vào thì thoát cái biến thân, hóa thành mèo đen ngồi xuống, miệng nói tiếng người: “Đạo trưởng, đại điển bắt đầu rồi.”

Cố Thanh Hà giật mình.

Cố Thanh Miên cười: “Đa tạ.”

Mèo đen: “Không cần.”

Mèo đen nhìn Cố Thanh Hà, rồi chuyển qua Cố Thanh Miên. Cố Thanh Miên nói: “Đi thôi, bần đạo tự có biện pháp.”

Mèo đen gật đầu, ưu nhã đứng dậy. Đuôi dài vung lên, biến mất không thấy. Động tác mèo đen quá nhanh, Cố Thanh Hà còn chưa kịp phản ứng. Nhưng hần cũng nhanh chóng đứng dậy, ngăn trước

mặt Cố Thanh Miên: “Người định động tay vào đại diện?”

Cố Thanh Miên cẩn thận cất dực liệu mình đã luyện. Y chợt hỏi: “Nếu có một ngày, người biết Cố Tử Thanh bị ai giết, người muốn báo thù không?”

Cố Thanh Hà: “Ý người là, ông thật sự bị người hạ độc thủ?”

Cố Thanh Miên: “Người tra?”

Cố Thanh Hà: “Người biết?”

“Là ai?” Hấn dừng lại, “Có phải — Cố Tam Thanh? Có phải vì Cố Thanh Liêu?”

Cố Thanh Miên sững sờ, y nhìn Cố Thanh Hà, lắc đầu cười: “Thanh Hà à Thanh Hà — Người nhìn người chỉ luôn nhìn bề ngoài. Khi đó Tam Thanh mới Phân Thần, làm sao hấn diệt trừ Cố Tử Thanh đã là Đại Thừa được?”

“Người suy nghĩ kỹ thêm đi, có thứ gì, trong một thời gian dài, có thể lặng yên diệt trừ người khác?”

Để ân oán đời trước đời này, đừng bước ở nơi đây.

Cố Tam, người bảo vệ Tử Hàm, ta bảo vệ người.

Hai chúng ta, từ đây thanh toán xong.

Cố Thanh Miên cười: “Đan.”

“Là ta, giết Cố Tử Thanh.”

Trong đầu Cố Thanh Hà “ầm” một tiếng. Hai mắt hấn đỏ hoe, còn đang muốn hỏi thì chợt bị một đòn mạnh, ngã lăn ra đất. Hấn mở to mắt, nhưng Cố Thanh Miên chỉ cúi đầu cười: “Người xem, giờ người

không làm gì được ta.”

Đây là cảnh tượng cuối cùng Cố Thanh Hà nhìn thấy. Sau đó thì nhanh chóng hôn mê bất tỉnh.

Cố Thanh Miên nâng tay, hồn phách Giang Thanh phân ra ẩn ẩn chấn động, khẽ gọi trường kiếm sau vạt năm.

Kiếm của Giang Thanh.

Thanh Hàn kiếm.

Gió rít nổi lên, hàn vân chập chờn.

Chưởng môn phòng ngựa cẩn mật, hứa hẹn của đệ tử thân truyền, phù thuật mê trận, thủ vệ tuyết bào hồng mai nghiêm ngặt. Chỉ đáng tiếc, trong tay y hiện giờ không phải chỉ nắm một nửa kiếm khí Thanh Hàn kiếm, mà là toàn bộ.

Cố Thanh Miên nói: “Tổ sư, chỉ mong hôm nay, ngài phù hộ đệ tử.”

“Thanh Hàn kiếm — khởi.”

Sắc trời chợt đổi, đất rung núi chuyển. Trên Thanh Hàn điện, từng lớp từng lớp băng rung động. Bông tuyết tung bay, băng đẳng vỡ vụn, hàn mai phiêu diêu.

Đại điển tiến hành được một nửa, sắp trao chữ “Hàn”. Nhưng huyền băng rơi xuống liên tục từ trời cao, kiếm khí tuôn ra từng tầng từng tầng.

Đồ Mi là khách quý, ngồi ngay ngắn trên đài. Chợt nàng quay người, chớp mắt đã xuất hiện bên cạnh đệ tử Hoán Hoa kính, sau lưng là lụa đỏ phất cao, bảo vệ bốn phía. Đồ Mi che môi cười: “Tổng chưởng môn, hôm nay ấy nha, hình như có mưa đá rơi nhỉ.”

Người Thanh Hàn quan đã sớm phát hiện không ổn. Tống Thanh Hàn cười: “Chút việc nhỏ, Cảnh chủ chê cười. Đệ tử Thanh Hàn quan sẽ tự xử lý, mong Cảnh chủ trở về chỗ cũ.”

Lão lén truyền âm: “Song Kỳ, người đi nhìn kỹ Cố Song Đồ, muốn gì cứ đồng ý trước, đừng để y giờ trò quỷ.”

Song Kỳ lui về phía sau, truyền âm: “Vâng.” Dứt lời, hắn xoay người đã hóa thành một đạo hàn quang bay đi.

Mà phía bên kia, sau lưng Đồ Mi, Cố Tam giữ chặt Tử Hàm: “Cố đạo hữu muốn đi đâu? Đứng ở đây đi.”

Xưa nay Hoán Hoa cảnh lấy lụa xanh che mặt, Tử Hàm đã che hai bên má, duy chỉ lộ ra một đôi mắt phượng. Hắn nghiêng đầu, “Ta khuyên các người cách xa một chút.”

Cố Tam cười: “Ồ?”

Tử Hàm: “Đây chính là Thanh Hàn kiếm.”

Lời còn chưa dứt, mây đen đã bao phủ đỉnh đầu, huyền băng rơi xuống từng cái bén nhọn như kim châm. Mặt đất bỗng nứt toác, núi non sụp đổ, lời mờ tiếng khóc thê lương bi ai, như khóc như kể. Chợt âm sắc bén nhọn, tựa như vạn quỷ cùng bi, quần yêu rít gào, chấn động thần hồn đệ tử tiểu bối đến đau nhức.

Đáy mắt Đồ Mi lạnh lẽo, lụa đỏ bên tay như máu, đánh bay băng nhọn. Tông chủ Vân Tiêu tông chấp tiêu mà tấu, tiếng tiêu quay lại, từng tiếng từng tiếng rung chuyển băng châm.

Trường kiếm thét gào, kiếm minh réo rắt, trấn trụ quỷ yêu khóc thảm. Nó bay thẳng khắp phương trời, thẳng lên chín tầng mây, những nơi nó đi qua, mây xanh thành băng, cuồng phong thành tuyết. Ánh lạnh vòng quanh kiếm khí, tám phương rối loạn.

Tông chủ Vân Tiêu tông cả giận: “Thanh Hàn quan có ý gì đây?”

“Thanh Hàn quan không có ác ý. Là vẫn bối làm theo ý mình.”

Tử Hàm bỗng quay đầu, hai chữ “Hồ Đồ” ngậm trong miệng, nhưng vẫn chưa phát ra. Đã thấy người kia chấp tay mà đến, đứng trước Thanh Hàn điện. Thanh Hàn kiểm khí vờn quanh bên cạnh y, nhưng người lại chẳng mảy may thương tổn. Trời cao nứt nẻ, mây lạnh khó lấp. Thanh Hàn kiểm đột ngột rơi xuống, lại tan ra như tuyết, từ từ hóa nhỏ.

Cố Thanh Miên đưa tay, cuối cùng tiếp được Thanh Hàn kiểm.

Y giờ tay cười: “Chư vị sợ hãi.”

Tổng Thanh Hàn trầm nghĩ, sao có thể như thế?

Trong khoảnh khắc, Tử Hàm như thể nhìn thấy Giang Thanh, đứng sau lưng Cố Thanh Miên, nhìn mảnh Thanh Hàn đại địa này. Nhưng đáy mắt hẩn vô hỉ vô bi, tựa như ngày ấy dựng nên Kiếm trùng. Người như kiếm, kiếm như người.

Bần đạo sẽ trợ giúp ngươi một lần, Thanh Hàn kiểm, là của ngươi.

Nhưng nhớ lấy, chỉ có ba lần.

Chỉ có — ba lần.

Cố Thanh Miên cười — nhưng ba lần, cũng đủ rồi.

Kiểm thứ nhất.

Y cảm giác có người đỡ y từ phía sau, vung một kiếm. Một kiếm này chẳng có kết cấu gì, nhưng Thanh Hàn kiểm được bao bọc trong ánh kiếm lạnh lẽo, bổ cho màn trời nứt toác, sông núi cuồn cuộn.

Một kiếm đơn giản ấy gần như rút sạch linh lực toàn thân y. Nhưng cũng may Thanh Hàn kiếm xuất thế, chấn động đến pháp tắc hỗn loạn, linh khí mạnh mẽ tràn lan. Cố Thanh Miên chống lại cơn đau nhức kịch liệt, ngược mắt cười nói: “Vãn bối bất tài, may mắn có thể sử dụng Thanh Hàn kiếm, nên thử trước một kiếm.”

Nhưng hiệu lực của một kích này, làm cho tam đại tiên môn phải tái xanh mặt. Môn phái nhỏ lùi về phía sau, bị chấn đến tiến thoái lưỡng nan.

Tổng Thanh Hàn đề Quý Dao lại, cười: “Song Đồ, ngươi làm gì vậy?”

Cố Thanh Miên cười, y chấp kiếm nói: “Hôm nay vãn bối rút Thanh Hàn kiếm tại đại điển Thanh Hàn quan, là thỉnh chư vị tông môn Cửu châu một sự kiện.”

Thanh Hàn quan tích lũy kiếm khí Thanh Hàn vạn năm, lúc này trong tay y là Thanh Hàn kiếm, đại quyền sát sinh tụ trên người. Chường môn to to nhỏ nhỏ nhìn nhau, nhưng cũng không ngốc đến mức rời đi.

Tử Hàm nhìn y vận tuyết bào, hồng mai lạnh lẽo. Chợt thấy tim đập thật nhanh, càng lúc càng nhanh, gần như đề hấn thờ không nổi. Hấn hỏi Cố Tam: “Ngươi nói cho ta, rốt cuộc y muốn làm gì?”

Cố Tam: “Ta cũng không biết.”

Cố Thanh Miên cũng chẳng chờ câu trả lời từ ai, cười nói: “Vãn bối bêu xấu, hôm nay dự luyện một viên đan.”

Thật ra ngày ấy y nói với Giang Thanh, y không cần đan phương Bách xuyên tán. Cũng bởi vì, y đã nghĩ thông suốt.

Từ xưa âm dương hòa hợp, phúc họa tương y. Hồng trần là chốn đi đi lại lại giữa âm dương phúc họa. Tiên ma nhất niệm, thực giả tương sinh, song trọng kiếm tâm... Lý lẽ vốn đã là thế.

Bách xuyên tán cũng vậy.

Hoa Hải Lan tự tạo âm dương, Huyền ảnh tàn hà khinh thiên giấu địa, dĩ thư đại đạo. Hơn vạn vật cực hung cực sát, cũng không phải dùng để luyện vào trong đan, mà là để trấn thủ bên ngoài, ép Tíng giáo thành nơi đại phúc đại quý, cân bằng phúc họa. Chỉ tiếc, khi đại phúc đã hết lại biến thành tai họa.

Bách xuyên tán là phúc của Tíng giáo, phúc cũng dẫn tới họa diệt môn, họa lại thành Thanh Hàn nhất kiếm, ghi lại phúc báo kiếm đạo... Cứ thế lặp lại, phúc họa luân hồi, sinh tử vô thường, hợp thành một thiên đạo không thể nhìn thấu.

Cổ Thanh Miên tự cười nói với mình: “Đan hôm nay, không có tên. Vậy cứ gọi là Vô danh đan.”

Đã sinh ở thiên địa này, thì vạn vật như phù du; đã thế sự xoay vần, thì hậu sự không thể kéo dài. Vậy y, y sẽ đan đạo vào thiên đạo. Y muốn một đạo về đan, y muốn tất cả đan phương đan thuật, không dựa vào một người, một tộc, một môn hay một nước, mà là gửi lại thiên địa, đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn lưu truyền.

Phôi hoa lấy từ hoa Hải Lan, lấy Huyền ảnh tàn hà làm mực, viết kiếm vì dương, ghi đan vì âm. Thanh Hàn kiếm và Bách Kiếm trùng đều do một người làm ra, kiếm khí giao hòa. Phong ấn kiếm này vào đó, được dương.

Kiểm thứ hai.

Hợp với một kiếm trước đó, gạch đá Thanh Hàn điện vỡ vụn, lưu lại từng vết. Kiếm khí vạn năm Thanh Hàn quan tích lũy phóng hết đợt này đến đợt khác, ứng hòa vào nhau, tiếng gió thê lãnh, thiên địa khóc gào. Hàng loạt môn phái lùi lại mấy bước, Tử Hàm muốn tiến lên, lại bị Cổ Tam kéo xuống.

Cố Thanh Miên cảm thấy hồn mình như than khóc, như thể muốn rách toạc. Máu loãng dâng lên, nhưng bị y cắn răng nuốt xuống.

Một kiếm này, hội tụ kiếm khí vạn năm, nổ tung, xé mở quy luật đất trời.

Cố Thanh Miên ngửa mặt lên trời cười to, gần từng chữ: “Vãn bối là người đứng đầu cuộc thi đàn sư mấy năm gần đây, Cố Thanh Miên. Hôm nay ở nơi này, vãn bối đem sở học suốt đời, tất cả đàn phương đàn thuật trong đầu, phong nhập vào toàn bộ vào Kiếm trùng. Ngày sau phàm là Kiếm trùng mở, tất cả đàn tu đều có thể đi vào.”

“Trong đó có một cánh đồng hoa Hải Lan, sẽ ghi lại hết những gì ta biết. Đương nhiên, tất cả đàn tu trong thiên hạ, nếu muốn, cũng có thể ghi lại hết đàn thuật của mình vào trong đó.”

Thật trùng hợp làm sao, tổ sư.

Hoa Hải Lan là hoa đạo, trời sinh dung nạp hết thầy đạo có được.

Có phải, ngài đã sớm đoán được sẽ có một ngày thế này.

Thôi thì cứ để người đi trước che chở màn trời muốn sập này, để người sau đi đường thuận lợi hơn.

Sắc mặt Tống Thanh Hàn biến đổi, các đại môn phái cũng vừa mừng vừa sợ, nói không nên lời. Dự cảm trong lòng Tử Hàm càng thêm không ổn, hấn gằn như muốn lao về phía trước.

Nhưng Cố Thanh Miên chợt nhìn về phía hấn. Hai người cách không đối mặt. Cố Thanh Miên cười, nâng điệp kết trong tóc.

Đa tạ người, tiền bối.

Xin lỗi.

“Song Đồ tự biết, tiết lộ đan thuật môn phái, ứng như tội đồ trong môn. Không cầu chưởng môn khoan thứ, nguyện tự mình chấm dứt. Nhưng cầu chư vị tông môn thông báo rộng rãi —”

“Bất luận xuất thân, bất luận nam nữ, bất luận tiên phạm, bất luận tuổi tác.”

Kiểm thứ ba.

Thanh Hàn khởi kiếm, ngàn vạn kiếm khí đâm vào trong cơ thể. Máu phun như thác nước, tuôn ra quanh người. Linh lực khổng lồ nhấn chìm uy lực thần binh, phóng mở hồn phách.

Sở học suốt đời ghi chép trên thân, lấy thân làm đan, được âm.

Đến tận đây, đan thành, sửa thiên mệnh. Kiểm trùng đan kiểm cân bằng, cùng sinh cùng trưởng, vĩnh viễn không có điểm cuối.

“Từ nay về sau, đan tu thiên hạ, đều có chỗ để đi.”

Ngọc yêu gần như đã hóa thành ánh xanh, muốn lao về phía trước. Nhưng hấn vì bóng mà phải đành lùi lại, khó tiến về phía trước — Lửa Phần Cầm vô hình. Tam vị chân hỏa, trời sinh khắc yêu tà hung thần.

Cố Tam: “Xin lỗi, là y dẫn dò ta. Y nói người nhất định sẽ đến. Nói ta trông chừng, không muốn để người làm chuyện điên rồ.”

Mà những gì y nói, Tử Hàm đều sẽ nghe.

Ngọc yêu ngơ ngẩn nhìn về phía trước, trước mặt đã loạn thành một bầu. Nơi đó, người kia, cái gì cũng không để lại cho hấn — Cho dù chỉ là điệp kết.

Duy chỉ còn tuyết máu cô độc, duy chỉ còn đất trời cô đơn.

Thanh Hàn kiểm mắt người khổng chế, lại bay ngược về phía trời cao, trở về trạng thái ban đầu.

Cố Tam: “Người —”

Tử Hàm lui về sau hai bước.

Khó trách y lại không nhận lời hứa kia, khó trách.

Hồn phi phách tán dưới Thanh Hàn kiểm. Đi cầu tà kết ở nơi nào?

Cố Thanh Miên. Cố hồ đồ.

Sao người có thể tàn nhẫn như thế.

Ngay cả luân hồi, người cũng không chịu lưu lại cùng ta.

Cùng trời cuối đất, lục đạo luân hồi. Hắn không tìm được y nữa.

“Ha ha ha —” Tử Hàm chợt cười, hắn nhìn thẳng vào Cố Tam, sát khí tán loạn, hai mắt đỏ hồng, “Người biết không. Đời này của bản tọa cực hận Thanh Hàn quan.”

Thật sự hận cực kỳ.

Chẳng qua chỉ là hai kẻ song trọng kiếm tâm Thanh Hàn quan.

Một người cho hắn trường sinh bất lão.

Một người làm hắn đau nhói tim gan.

Quyển 3 - Chương 20

Kiểm trùng ngàn năm mở một lần, nhưng thường chỉ có tháng đầu tiên là náo nhiệt nhất, càng về sau, càng ít người.

Nhưng năm nay, người đến Kiểm trùng ngày một nhiều.

“Song Đồ chân nhân Thanh Hàn quan lấy thân tuấn đạo, người nghe nói chưa?”

“Tân nhiệm chương môn Thanh Hàn quan cũng thật đáng thương, phải thu thập cục diện rối rắm này.”

“Tân nhiệm chương môn, là vị Quý chương môn kia?”

“Đúng rồi.”

Cố Tam và Vân Trường Ly đưa Tử Hàm về Kiểm trùng, nhưng trên đường đi, đều là những lời như thế.

Mùa hạ nhân gian đi qua, lá lìa cành, thu dần đến. Ban đầu Cố Tam sẽ còn hỏi Tử Hàm, có muốn đi nhanh hơn, khỏi phải nghe những lời này. Nhưng hần lắc đầu. Phàm là nghe thấy ai nói, hần đều phải dừng lại để nghe, nghe những người kia tán thưởng Cố Thanh Miên, nghe bọn họ tiếc hận. Nhưng nghe rồi nghe hần lại cảm thấy bọn họ dong dài, cảm thấy họ căn bản không hiểu người kia.

Nghe xong thì vui, vui rồi lại buồn. Nhưng khi gặp đám người tiếp theo, hần lại vẫn muốn nghe.

Hồ Đồ, Hồ Đồ của hần.

Hắn nghĩ Hồ Đồ xứng đáng được thiên hạ thiên vị, rồi lại nghĩ y hẳn chỉ nên để một mình hắn thấy.

Ngày đó, đêm đó, một màn thần hồn điên đảo kia. Hắn vốn tưởng rằng mình sẽ không phải bước theo con đường của Giang Thanh, nào biết, kết quả vẫn là trăm sông về một biển.

Hắn đi đường rất chậm, hắn đi tìm nơi cũ của Nam Cố. Hắn mua rất nhiều rất nhiều tơ hồng nhân gian, cố thắt tà kết mà không cần yêu lực. Hắn là ngọc yêu một giới, không tin nhất là thần phật, nhưng hắn cảm thấy, chắc vì hắn lười biếng dùng yêu lực để tết, nên điệp kết mới không linh nghiệm.

Nếu như hắn tết điệp kết đúng cách, nếu như hắn sớm phát hiện, nếu như hôm đó hắn chú ý Hồ Đồ nhiều hơn, nếu như hắn —

Nếu như hắn —

Cố Tam thở dài: “Đạo hữu, nén bi thương.”

Hắn cười lạnh: “Bản tọa không quan tâm.”

Hắn đường đường là yêu tôn thập giai, thọ cùng trời đất, sao lại quan tâm một đan tu nho nhỏ chứ.

Không quan tâm. Hắn nói với mình, hắn không quan tâm.

Kết quả cuối cùng khi đến Kiểm trùng, hắn lại đổi lộ tuyến lần nữa. Hắn dựa theo trí nhớ, đi tìm ông cháu Cảnh gia. Nhưng Cảnh Thừa đã đi, chỉ còn lại người cháu kia. Cảnh Đức lại chẳng nhắc tới sứ hoa sen nữa, chỉ yên tâm làm nông dân.

Từ Hàm cũng không màng mặt mũi, lại đi tranh một mảnh vỡ của sứ hoa sen, cùng với khối ngọc bài trước kia Cố Thanh Miên để lại. Cuối cùng vẫn là Cố Tam nhìn không được, lấy một lệnh bài của Khô Diệp

cốc đối với Cảnh Đức.

Cảnh Đức lẩm bẩm: “Tiên nhân này người thật không nói đạo lý, đây là vật mà một vị tiên nhân khác đưa cho ta, sao có thể nói cho là cho.”

“À.” Tử Hàm nói, “Tiên nhân gì? Bản tọa là yêu, bản tọa không nói đạo lý đấy.”

Lấy được ngọc bài, hành trình của họ cũng nhanh hơn được chút. Tử Hàm tìm được tư hồng rồi, cũng giữ ngọc bài bên mình, hơn nửa thời gian còn lại, chỉ lo nhìn chăm chăm sứ hoa sen.

Ngoài Kiếm trùng đã sớm thành biển người. Sợ là từ đầu Giang Thanh đã nghĩ tới ngày hôm nay, cánh đồng hoa Hải Lan thu đan đạo, lại mở thêm một lối vào khác, để mọi người không cần đi vào Kiếm trùng cũng có thể vào thẳng đồng hoa.

Cố Tam dừng lại, xoay người nói: “Đã đến Kiếm trùng, đạo hữu người —”

“Ừ.” Tử Hàm, “Cứ dừng ở đây đi.”

Cố Tam gật đầu. Tử Hàm hóa thành một luồng ánh xanh, bay vào trong Kiếm trùng. Đến lúc này, hắn lại cảm thấy lúc trước mình đối xử với tiểu Nhạn yêu hà khắc quá rồi. Trên chữ tình là một con dao, không cứa vào người mình, sẽ mãi chẳng biết đón đau là thế nào.

Cánh đồng hoa Hải Lan vạn năm yên tĩnh nay náo nhiệt vô cùng, có thể thấy được một ngàn năm kế tiếp, đan đạo chắc chắn rực rỡ muôn màu. Khắp nơi là đan tu trầm tư nghiên cứu, ngẫu nhiên còn có thể xảy ra tranh chấp, nhưng lại không đánh nhau, chỉ nhỏ giọng biện luận.

Tử Hàm đi thẳng một đường đến Kiếm bia — lối vào nơi ở của hắn ở đó, cho nên hắn đã tích trữ rất nhiều rượu ngon. Uống vài hớp, vui

về ngủ một giấc, ngàn năm lại trôi qua. Huống chi lúc này, kiếm tu có thể đến Kiếm bìa đã đi hết rồi, Kiếm bìa cũng chẳng còn ai.

Đi qua cánh đồng hoa, đi qua hành lang ảo cảnh uốn lượn, vào Kiếm bìa.

Tử Hàm đang muốn đi lấy rượu, lại nghe có người hỏi: “Sao lại đi lâu vậy?”

Trong phút chốc, hắn cảm thấy toàn thân mình đông cứng. Tim Tử Hàm đập loạn xạ cả lên, ngay cả một sợi tóc cũng không động đậy. Thật lâu sau, cuối cùng hắn mới khó khăn nghiêng đầu sang chỗ khác, thì thấy một người ngồi trên Kiếm bìa, hoặc là nói, một quỷ hồn ngồi đó.

Hồ Đồ của hắn.

Tử Hàm trừng lớn mắt, hít thở mấy hơi.

“Người —”

Cố Thanh Miên cười, đứng dậy. Toàn thân y đã trở nên trong suốt, duy chỉ có tơ hồng trên tóc trộn lẫn yêu lực, vẫn sinh động như cũ.

Cố Thanh Miên nói: “Xin lỗi tiền bối. Lúc đầu ta cũng không nắm chắc, nên không dám nói với ai.”

Trình Chu từng nói, chỉ cần lưu trên Kiếm bìa một vết kiếm, kiếm này đạo này sẽ ghi vào Kiếm trủng, một khi chủ nhân ngã xuống, vết kiếm y lưu lại sẽ nhập vào Kiếm trủng. Y thân là song trọng kiếm tâm, hồn kiếm một thể, nếu có thể lưu lại một vết trên Kiếm bìa, vậy đó có phải là minh chứng, thiên đạo cũng có thể ghi lại y là một thanh kiếm?

Cho nên y cược một ván, y làm mình hồn phi phách tán, nghiền bản thân thành một phần hồn. Trốn khỏi lục đạo luân hồi, lấy thân làm

kiếm, trở lại Kiếm trùng.

Thực chất từ trong xương y vẫn là một người xấu, là một người ích kỷ điên cuồng.

Y tính toán hết thảy, đời này y khổ cực bao nhiêu, mất mát bao nhiêu, khó khăn lắm mới có được một Tử Hàm, y tuyệt không chịu nhường cho cái gọi là “kiếp sau”. Đời đời kiếp kiếp gì chứ, y chỉ cần một đời một kiếp.

Dựa vào cái gì thứ y coi trọng, vất vả giành được, lại để cho “kiếp sau” ngồi mát ăn bát vàng?

Cho nên y đánh cược, cược thắng thì vào Kiếm trùng; cược thua, y cũng muốn Tử Hàm tận mắt thấy, muốn hẳn biết rõ không thể tìm được người này nữa. Y không muốn hẳn giống sư tổ, bồi hồi vạn năm, cũng chẳng tìm được tung tích đối phương.

Nhưng may thay, y thắng.

Đời này y đã thua rất nhiều canh bạc, may mà ván quan trọng nhất, y thắng.

Tử Hàm: “Người điên rồi?”

Hắn ngẩng đầu, trong mắt sợ hãi đan xen, vui mừng lo lắng: “Người có biết điều này nghĩa là gì không? Người không thể vào lại luân hồi, không thể ra khỏi Kiếm trùng. Người không còn được nếm rượu ngon thiên hạ, không được nhìn thấy bên ngoài — Người, người —”

Sẽ vĩnh viễn là một thanh kiếm, không thể lại làm người.

Tử Hàm “người” nửa ngày, cả giận: “Người hồ nháo!”

“Vâng, vâng.” Cố Thanh Miên cười nói, “Vấn bối hồ nháo.”

“Nhưng vậy thì sao?” Y cười, thả người nhảy xuống.

Tử Hàm vô thức vươn tay ra đón, nhưng Cố Thanh Miên lại đột ngột dừng lại, lơ lửng giữa không trung. Cố Thanh Miên bật cười, sắc mặt Tử Hàm lạnh tanh, tức quá tức rồi, nhưng hai tay vẫn giữ ở đó, chỉ sợ y nhảy xuống mình không tiếp được.

“Tiền bối, văn bối đã làm hoàng đế.” Cố Thanh Miên, “Văn bối đã nhìn thấy tận cùng của hồng trần, thanh sắc sâu thẳm. Đã hưởng qua rượu thơm nhất thiên hạ, đã được xem điệu múa đẹp nhất thế nhân. Có lẽ văn bối còn chưa đi qua núi sông nước tiếng, nhưng đã được ở trong cung điện lộng lẫy quý giá nhất, được vào tiên môn thanh lãnh nhất.”

“Nhưng cẩn thận ngẫm lại, những thứ đó đều chẳng bằng người.”

Tiên lộ cũng được, giang sơn cũng được.

Cố Thanh Miên tùy ý thả mình, nhẹ nhàng rơi vào trong lòng Tử Hàm. Y ôm cổ hắn, rút một phần hồn lực, thận trọng buộc một điệp kết lên tóc ngọc yêu.

Ngày hè năm đó vừa đẹp, hoa sen thanh lệ. Không thể quay về một năm kia, y ngậy gốc ngoài cung Nam Cốc với Mộ Thiên Sơn, lựa đến chọn đi giữa mấy loại tư hồng. Năm ấy, y đã nói — “Ta chọn cái này, không cho phép giành với ta.”

Ta chọn cái này.

Núi không mờ, sông cạn đáy.

Sấm ngày đông, tuyết mùa hạ.

Thiên địa hợp nhất, ta đủ lòng quyết tuyệt cùng quân.

Tử Hàm ôm y.

Hắn ngửa đầu, y cúi đầu. Nhẹ nhàng hôn lên, sau này là tháng năm dài lâu vô tận.

Giữa môi hôn hòa quyện, Cố Thanh Miên thấp giọng cười, “Tiền bối.”

“Ừm?”

“Đan đạo và quân, ta đều muốn tất.”

[Hàm đan hoàn]

Quyển 4 - Chương 1

Bốn giờ sáng, từng tiếng thở dốc rên rỉ kìm nén vang lên trong căn phòng tối đen. Một dáng người mượt mà trần trụi nằm uốn éo cuộn tròn trong chăn, có vẻ người nằm trong đó đang có một giấc mơ kiều diễm.

Người trên giường nhắm chặt hai mắt nhưng những ngón tay thon thả đang cắm thọc không ngừng trong lỗ bướm đỏ xinh, lỗ nhỏ đằng sau cũng đang ngậm butt plug không biết được cắm vào từ lúc nào.

“Ừm... hức... ừ ừ, ngài Ý, ừn, ngài Ý ời, mạnh nữa đi, sâu vào... ừn, chỗ đó, chỗ đó... ừ... hmmm.”

Cậu rên rỉ thật lực, bắn mạnh âm tinh trong bướm và dương tinh ở dương v*t rồi mở bật mở hai mắt choàng tỉnh, sau khi tỉnh táo lại từ cơn cao trào trong mộng, cậu bật đèn giường rồi ngồi dậy, bần thần nhớ lại dáng người dửng mãnh của ngài Ý trong giấc mơ của mình, trong mộng cậu nằm phục chống cặp hông mẩy thật cao dưới thân ngài ấy, còn ngài ấy dùng dương v*t thật to thúc từng cú mãnh liệt vào trong bướm cậu, cảm giác ấy.... Làm cậu thật sung sướng, thật thích, thật quyến luyến, nhưng cũng thật buồn.

Cậu vào đây làm quản gia toàn thời gian được 5 tháng rồi, từ lần đầu tiên gặp ngài Ý, cậu đã phải lòng người đàn ông điển trai lạnh lùng nhưng lại dịu dàng ấy.

Cậu được tuyển vào làm cho ngài Ý là nhờ một người bạn của ngài giới thiệu, người đó là hiệu trưởng trường quản gia cậu theo học.

Cậu thích thầm ngài Ý đã 5 tháng rồi, 5 tháng này đối với cậu mà nói

vừa ngọt ngào mà cũng vừa khổ sở. Ngọt ngào là vì ngài Ý rất dịu dàng và quan tâm cậu, còn khổ sở là vì cậu thương ngài ấy, nhưng cũng biết bản thân không xứng với người đàn ông thành đạt điển trai này. Cậu là quản gia, là người liên giới tính, thân thể còn rất dâm đãng, không xứng đáng với một người toàn vẹn mọi mặt như ngài Ý.

Từ hồi thầm thương ngài, đêm nào trước khi ngủ cậu cũng phải cầm đủ thứ đồ chơi vào hai cái lỗ nhỏ của mình, để lấp đầy nhưng nhớ mới có thể ngủ yên được. Đêm nay cũng vậy, nhưng còn đáng đỏ mặt hơn khi cậu đã khao khát ngài ấy đến mức mơ thấy ngài ấy chơi mình, nói lời yêu thương mình.

Cậu gieo cơ thể trần trụi còn đắm chất tinh về lại giường, nhắm mắt thầm rơi lệ rồi chìm vào giấc ngủ.

Bảy giờ ba mươi sáng, ngày cuối tuần.

Cậu quản gia cố gắng gượng dậy sau một đêm đầy lửa tình trong mộng, mặc đồng phục quản gia rồi xuống bếp làm bữa sáng.

Nói đến bộ đồng phục này thì đến giờ cậu vẫn thấy rất mắc cỡ mỗi khi ngài Ý có ở nhà.

Theo lịch tuần này thì hôm nay ngài sẽ ở nhà nghỉ ngơi.

Bộ đồng phục này được phát khi cậu vừa vào làm, ngài Ý nói đây là thiết kế riêng cho người hầu nữ, vì cần người gấp nên chưa kịp làm bộ mới, bảo cậu mặc đỡ. Và cậu mặc đỡ một lần hết 5 tháng.

Bộ đồng phục này là váy ngắn, rất ngắn luôn ấy, lại còn rất sexy nữa, bên trên chỉ có một cái yếm tạp dề che ngực đằng trước, sau lưng trống trơn khoét đến tận mông, bên dưới là một lớp váy mỏng liền quần lót lọt khe. Ngắn cũn cỡn chỉ vừa khuất cặp mông tròn căng mẩy của cậu, mỗi lần cúi xuống là y như rằng lộ hết cả mông ra.

Khi nhận bộ đồ này mặt cậu đỏ rần cả lên, rất nghiêm túc nghĩ đến

ấn ý của ngài Ý.

Cậu xuống bếp mở tủ lạnh lấy hai quả trứng, thịt xông khói, xúc xích, xa lách, làm một bữa sáng kiểu Anh đơn giản nhẹ nhàng nhưng đủ dinh dưỡng cho ngài Ý sau mỗi lần bơi vào sáng cuối tuần. Đây là thói quen của ngài ấy, mỗi khi ở nhà ngài ấy đều bơi lội buổi sáng để rèn luyện thân thể, sau đó cậu sẽ làm bữa sáng mang đến bể bơi.

Trên bể bơi lầu hai tầng thượng lộ thiên, một người đàn ông vóc dáng mạnh mẽ sẵn chắc đang bơi sải từng đợt dọc theo hồ bơi.

Dáng người cao tầm 1m85, vai rộng, từng thớ cơ săn chắc bao bọc lấy khung xương mạnh mẽ. Người này mặc quần bơi tứ giác quuyền rũ ôm trọn cặp mông đầy, cơ lưng cơ vai săn chắc sải rộng lớn làm cho người ta có cảm giác rất an toàn và bao bọc. Khi người ấy ngẩng đầu lên khỏi mặt nước, đường viền cằm cương nghị hiện rõ vẻ điển trai của đàn ông thành thực đứng tuổi.

Anh đạp đôi chân săn chắc vào thành hồ rồi bơi ngược lại một vòng. Sau khi kết thúc vòng bơi anh rướn mình ngồi lên bờ hồ, từng giọt nước lăn dài dọc theo cơ thể phát họa ra những đường cong quuyền rũ. Anh ngồi đấy nghỉ ngơi lấy sức thì thấy bé quản gia đáng yêu nhà mình đã lên tới.

Anh vẫy tay gọi cậu lại.

Cậu quản gia mặt mày hây đỏ lon ton chạy tới, khom mình lấy khăn thấm nước cho anh.

Anh đưa tay cầm khăn cũng thuận tiện ve vuốt bàn tay mềm mịn ấy.

“Em qua ghế lấy bộ đồ bơi mặc đi, hôm nay tôi tập bơi cho em.”

Cậu quản gia hơi giật mình, mặt còn đỏ hơn khi nãy, “D... dạ?”

“Sang lấy bộ đồ bơi bên ghế đi, hôm qua đối tác cho tôi, nghe nói

nhà có bé quản gia đáng yêu nên cho tôi một bộ.”

“Dạ vâng, ngài chờ em chút nhé, em đi thay.”

“Em thay ở đây đi.”

“Sao... sao cơ ạ?”

“Thay đồ ở đây, ở đây chỉ có tôi với em thôi, đều là đàn ông cả, tôi không ngại. Nhưng tôi sẽ quay đi để em thay.”

“Dạ... vâng.”

Người đàn ông dứt lời rồi quay đi. Cậu quản gia mắc cỡ và sợ hãi gần chết nhưng cũng không dám trái lời ngài Ý, đành phải nép mình sau ghế nằm thay đồ.

Đồ bơi là đồ liền thân một mảnh, dành cho nữ, NỮ, NỮ, ối trời ơi, cậu quản gia mặt cháy muốn khét. Đồ nữ cậu mặc vào sẽ lộ tẩy bí mật ngay. Cậu phải làm sao đây, cậu khóc mất.

“Ngài... ngài Ý ơi.”

“Sao vậy em?”

“Dạ, đồ này là đồ nữ mà ngài. Làm sao em mặc được.”

“Đồ nữ à, em không mặc được vậy để tôi mặc giúp em nhé.”

“Ơ... dạ, dạ. Không phải...”

Cậu chưa nói xong người đàn ông đã đứng dậy đi đến. Cơ thể cao to áp sát đến làm cậu gần như không thở nổi, chỉ biết cầm bộ đồ đứng đờ ra đó.

Người ông bước đến cầm đồ bơi.

“Em cởi đồng phục ra trước đi rồi mặc bộ này.”

Cậu vừa đỏ mặt vừa rơm rớm nước mắt.

“Em... em... ngài Ý ời, em... em không mặc được không ạ?”

“Em muốn khóa thân ư? Ừm, tôi không ngại đâu.”

“Không, không, không phải ạ... em không muốn mặc bộ đồ này đâu... em... cơ thể em... em...”

Cậu ấp a ấp úng mãi không nói được nhưng người đàn ông vẫn kiên nhẫn, còn đưa tay vuốt tóc cậu vỗ về.

“Em không muốn mặc bộ này, là vì em là người liên giới tính à?”

Cậu quản gia mở to đôi mắt đen nhánh còn đang ặng nước, nghe lời này thì nước mắt lập đập rơi xuống, giọt nước nóng hổi rơi vào tay người đàn ông, cũng chạm bỏng cả trái tim anh.

“Ngài... sao ngài....”

“Tôi biết em là người liên giới tính từ lâu rồi, em quên mất bộ đồ phục của em hở hang thế nào sao, mà em còn như có như không hay cúi mông trước mặt tôi nữa.”

Cậu đỏ phừng cả mặt: “Dạ, dạ... em không có mà ngài Ý, em chỉ cúi xuống nhặt đồ thôi.”

Lúc đấy ngài đang làm việc đâu có nhìn em, cậu bỏ thêm một câu trong lòng.

“Ừ, vậy giờ em chịu mặc bộ đồ này chưa.”

“Dạ, chịu ạ.”

Cậu vừa ngượng ngịu vừa nắm hai dây tạp dề kéo xuống, rồi nắm gấu váy tút dần xuống trước mặt người đàn ông.

Cơ thể trần trụi trắng mịn mượt mà bày ra trước mắt, ánh mắt người đàn ông hơi tối. Anh ngồi xuống cầm bộ đồ bơi banh cổ áo tằm ra cho cậu luồng chân vào. Cậu quản gia cúi người vịn tay lên vai anh, nâng một chân trắng thon của mình xỏ vào cổ áo, trong quá trình đó ánh mắt người đàn ông như có như không dính lấy bộ phận sinh dục nam nữ của cậu, nơi đó sạch sẽ không một cọng lông, trông còn rất đầy đặn, dương v*т nhạt màu xinh xắn vừa đủ, khe bướm bên dưới thấp thoáng như khép mở theo động tác chân của cậu, còn như hơi lấp lánh ánh nước. Lỗ nhỏ bên dưới khuất mắt không nhìn thấy.

Sau khi luồng được cả hai chân vào, người đàn ông kéo đồ tằm từ dưới lên cho cậu, đến bắp chân, đến đùi, đến hông, đến đây thì cổ áo tằm một kẹt lại vì cặp hông to tròn của ai đó, mặt cậu quản gia đỏ như muốn nhỏ máu, cậu định đưa tay ra sau hông cố kéo áo tằm lên, nhưng người đàn ông đã nhanh hơn, một tay anh ôm lấy cặp hông cậu đè sát vào, một tay kéo áo lên. Khi dây áo tằm được quàng lên vai, áo tằm được mặc hết vào người, cậu quản gia mới phát hiện ra một chuyện cực kỳ mắc cỡ mà khi nãy không để ý, đó là phần đáy áo tằm chỉ là một sợi dây mỏng tang, khi mặc vào sợi dây ấy lọt thỏm vào khe bướm và khe hông của cậu, sợi dây còn máng qua một bên cạp vào butt plug sáng nay ngủ dậy cậu quên lấy ra, bây giờ hai mép bướm và hai cánh hông của cậu đang ngậm lấy sợi dây ấy, cạ cạ vào âm vật làm cả người cậu nóng hực cả lên.

Người đàn ông nắm tay cậu bước ra ngoài.

Trước khi bơi thì phải khởi động, người đàn ông chỉ cho cậu vài động tác cơ bản, trong quá trình đó cậu bị dẫn vật giữa xấu hổ và hưng phấn, vì những động tác xoay cổ tay cổ chân, ép dọc ép ngang đều làm sợi dây kia cạ siết chặt vào âm vật và butt plug của cậu rất dữ dội, mà ngài Ý còn đang đứng trước mặt nhìn cậu chăm chăm.

Cậu quản gia nhỏ khóc nức trong lòng, em sắp bị ngài chơi chết rồi ngài Ý ời. Meo meow.

Cậu đỏ rần mặt trong quá trình khởi động, khi sắp phải xuống nước, cậu không chịu nổi nữa đành phải bèn lặn đến gần người đàn ông thừa, “Ngài Ý, ngài Ý ời, em... em... áo tắm của em siết em đau ạ.”

“Áo tắm siết em đau ở đâu?”

“Dạ, dạ... là chỗ ấy.”

“Chỗ ấy?”

Cậu ngại muốn chui đầu xuống nước luôn cho xong, đành nhắm mắt nói liều: “Dạ, dây áo tắm siết cạ vào bướm và mông của em.”

Lòng người đàn ông hằng nhịp.

Anh bế xốc cậu lên đi về ghế nằm, đặt cậu lên ghế rồi ngồi quỳ xuống nói: “Em dạng chân ra tôi xem nào.”

“Ơ, d... dạ.”

“Dạng chân ra nào.”

Cậu cắn môi, mắt ngấn nước đáng thương nhìn người đàn ông.

“Thay đồ cho em tôi cũng thay rồi em còn ngại gì nữa, ngoan nào, dạng ra cho tôi nhìn.”

Cậu quản gia nào có sức chống cự với người mình thương, thế là đỏ mặt quay sang chỗ khác, hai tay thì vòng ôm đùi dạng hai chân ra.

Cảnh xuân phơi bày, trước mắt người đàn ông là áo tắm một mảnh xanh biển ôm sát từ ngực, eo, bụng, đến dương v*t của thiếu niên, xuống nữa là mảnh áo tắm mỏng tang đang chèn vào giữa hai mép

bướm, cạ đến mức làm âm vật trong ấy hơi sưng lên, còn mắc ngang qua butt plug màu đỏ đang cắm trong lỗ hậu.

Hai mắt người đàn ông dần đỏ.

“Em...” Giọng người đàn ông khàn khàn.

Người đàn ông đưa tay móc lấy dây đáy mỏng tang kia kéo qua một bên, trong quá trình dây áo còn vạch rộng mép bướm ra hơn làm nó xòe cánh phơi bày lỗ tròn đỏ hồng nho nhỏ đang co thắt. Người đàn ông dùng hai ngón trỏ và giữa xoa nhẹ âm vật. Cậu quản gia đáng yêu rên bật ra một tiếng, cậu buông hai tay đang che mắt, ngẩng nhìn người đàn ông.

“Ngài Ý ới, ngài... ngài... ứm.”

“Khế nào, chỗ này còn đau không, tôi thấy nó siết làm em sưng hết cả rồi.”

“Em... dạ... em, ngài Ý ới.”

“Sao em lại cắm butt plug, hửm?”

“Em... em....”

“Sau này không được cắm cái này nữa, biết chưa?”

“Em...” Cậu nghĩ, sao ngài Ý lại quản đến cả chuyện này, có phải ngài ấy...

“Vì sao ngài lại quản em?”

“Vì tôi thương em.”

“Dạ? Dạ?” Cậu quản gia mơ màng tưởng như mình còn đang mơ giấc mộng đêm qua chưa dứt.

“Ngài Ý ời có phải em còn đang mơ không?”

Người đàn ông cười khẽ, ngón tay khẽ tăng sức chà mạnh vào âm vật của cậu.

“Ừmmm.” Tiếng ngân cao quyến rũ của cậu quản gia như vang vọng khắp nơi.

Cậu thờ dốc rồi lấy hơi bật dậy, gượng mình khỏi cơn cực sướng, nhào thẳng vào lòng ngài Ý của mình, “Ngài Ý ời, em cũng thương ngài.” Cậu vừa nức nở vừa nói, “Em thầm thương ngài lâu lắm rồi ngài có biết không, bao đêm nhớ ngài em trống rỗng, đành phải cắm butt plug vào để lấp đầy nhớ nhung. Ngài Ý, ngài Ý ời... hức.”

Người đàn ông dễ dàng bờ vai thiếu niên trong lòng, anh nhắc người cậu lên rồi tự mình ngồi xuống ghế nằm, để cậu ngồi dạng hai chân trên đùi mình. Khi dạng chân ra lần nữa, sợi dây đáy áo do vận động lại bắn ngược về khe bướm, cạ đến âm vật người đàn ông vừa xoa nắn, làm cậu quản gia không khỏi bật rên lên tiếng nữa.

Người đàn ông để cậu ngồi nằm ngửa ra ghế, hai chân dạng ra vắt vèo lên chân mình, anh vừa đưa tay vỗ về nơi ấy vừa nói, “Xin lỗi em vì để em chờ lâu, mấy tháng nay tôi cần giải quyết dứt điểm vài chuyện nên mãi đến nay mới ngỏ lời với em được.”

“Ngỏ lời ở thời điểm thế này... em có trách tôi không?”

Cậu vừa thờ dòn dập quyến rũ vừa lắc đầu, “Em... em không trách ngài, em biết ngài bận việc, ừm... ngài... chỗ đó, ngài mạnh hơn đi... ngài cũng thương em là em đã mãi nguyện lắm rồi, ừ.”

Anh cúi xuống hôn lên đôi môi mọng của người trong lòng.

Thật ra anh đã gặp bé đáng yêu từ một năm trước, khi đó anh đến trường của bạn mình để hỏi tuyển quản gia, nhà anh không có ai nên

cần một người lo chuyện nhà cửa khi anh vắng nhà. Và rồi gặp được một nụ cười ngọt ngào tươi sáng, tràn đầy hơi thở thanh xuân. Từ đấy lòng anh lúc nào cũng lấp lánh bóng dáng của bé đáng yêu.

Vì nhớ mong em ấy nên khi người ta vừa tốt nghiệp anh đã bắt ngay về nhà giấu đi, để đỡ phải lo bé đáng yêu bị người khác cướp mất.

Thật là may mắn.

Quyển 4 - Chương 2

Một tay anh vừa xoa âm vật cho cậu quản gia, vừa hôn say đắm đôi môi anh nhưng nhớ hằng đêm, môi lưỡi hai người quện vào nhau như thể một giây tiếp theo sẽ trời cùng đất tận, hôn để bù đắp cho khoảng thời gian còn e tình của hai người.

Cậu quản gia vòng tay ôm cổ người đàn ông, thân dưới đung đưa theo nhịp tay người ấy, cổ họng còn bật lên từng tiếng quện rữ. Đến khi môi lưỡi hai người tách ra, đôi môi ai nấy cũng đỏ ửng vì ngẫu nhiên.

Cậu quản gia thờ dốc hỏi ngài Ý, “Ngài Ý ời, mình, mình còn học bơi nữa không ạ?”

“Ừ, em muốn học không?”

“Dạ, dạ muốn.” Vì mỗi lần bơi ngài Ý trông đẹp trai quện rữ vô cùng cực luôn, cậu muốn xem ngài Ý bơi lắm.

“Nhưng, nhưng ngài Ý ời, áo tắm này siết em đau.”

“VẬY... mình không mặc nữa nhé?”

“Không, không mặc gì luôn ấy ạ?”

“Ừ, được không em?”

Cậu quản gia mắc cỡ chết rồi, nhưng được khoe thân trước mặt người mình thương thì... có hơi thích.

“Dạ được.”

Người đàn ông nắm dây áo tắm kéo xuống, đến mông thì cậu quản gia đỏ mặt tự giác nhỉnh người mình lên cho ngài Ý thuận lợi, đến khi cậu trần truồng hết cả mới co hai chân lại muốn che chắn một ít.

“Lấy butt plug ra nhé?”

“Dạ.” Cậu quản gia đỏ rần cả mặt vì sự dâm dăng của mình.

“Xoay người nằm sấp lại, chống mông lên nào.”

Cậu quản gia làm theo lời ngài Ý, còn tri kỉ đưa hai tay banh mông mình ra. Người đàn ông cầm đầu hình tròn màu đỏ của butt plug, trước khi lấy ra anh còn khẽ nhấn nó vào, làm cho cậu quản gia rên bật một hơi, lỗ nhỏ co thắt dữ dội như muốn nuốt cả butt plug vào trong. Lúc kéo nút tắc ra vang lên một tiếng “phốc” như đang mở nắp rọu. Lỗ nhỏ tròn đỏ của cậu vì nhét nguyên đêm mà bây giờ không khít lại được, tròn tròn xòe ra trước mặt người đàn ông.

Anh cúi người xuống khẽ liếm nhẹ lên lỗ đỏ tròn ấy, còn như có như không vói lưỡi vào đưa đẩy như đang giao hợp, lưỡi anh đảo vòng quanh vách thịt đỏ tươi, khi đưa lưỡi vào sâu hơn thì rà được một chỗ lõm lên bên trong, anh xấu xa chà lưỡi vào nơi đó. Thành công thu hoạch được tiếng rên ngất trời của cậu quản gia.

“Ừ, ngài, ngài Ý ời... ứmmm, mình học bơi mà, hức, ngài đừng, đừng ra vào nơi ấy nữa, em, em chết mất, ứnnnn.” Cậu quản gia cong mông cao vút phun đầy nước ra khỏi lỗ nhỏ, ngay cả lỗ bướm cũng vắng âm tinh tung toé, chim chim đỏ hồng ở thân trước cũng bần tỉnh vì sướng.

Người đàn ông chỉ định trêu cậu chứ không làm đến mức cuối cùng, anh liếm hết nước dâm của bé đáng yêu một lần rồi rút lưỡi ra.

“Bé dâm chảy đầy nước hết rồi này.”

“Ừn... em, em không dâm mà.” Mặt cậu đỏ rần chống hông nằm thờ hờn hển, khoé mắt đuôi mày ửng đỏ vì sượng.

“Em không dâm thì ai dâm hửm? Bé mèo đêm nào cũng rên ư ử trong phòng em à?” Người đàn ông mặt mày đứng đắn nhưng lại toàn nói ra những lời xấu xa.

“Hức, ngài... ngài, ngài mở camera trong phòng em hử?” Cậu quản gia hết hồn.

“Tôi không mở, nhưng tiếng em rên trong đêm rất lớn đấy bé dâm, với cả, phòng em cách âm không tốt.”

“Hu, ngài, ngài bắt nạt em.” Cậu quản gia xấu hổ đỏ mặt chỉ biết vùi mình xuống ghế. Nhớ lại 5 tháng nay, bao nhiêu đêm cậu hứng tình rên rỉ đều bị người đàn ông này nghe hết cả rồi, thế mà ngài ấy còn làm như không có chuyện gì, ngày nào cũng mặt mày nghiêm túc nhìn mình đỏ mặt, thật xấu xa, thật quá đáng mà.

Người đàn ông vỗ hông cậu, “Ngoan, dậy nào, mình xuống hồ nhé.”

Hai người cùng nhau xuống nước, khi cơ thể trần truồng của cậu quản gia hoà vào nước, cậu mới muộn màng nhận ra ngài Ý của mình là một người mặt mày nghiêm túc nhưng lòng dạ đen tối xấu xa đích thực. Cái lỗ nhỏ vừa lấy butt plug ra vẫn chưa hoàn toàn khít lại, bây giờ nước trong hồ tràn vào từng ngõ ngách trong động thịt của cậu, len qua từng điểm mẫn cảm vừa bị ngài Ý liếm láp, làm cậu có cảm giác như có một con rắn đang chui vào động nhỏ của mình, cậu không khỏi dựa người vào ngài Ý, mắt rơm rớm nhìn người đàn ông đang ôm mình.

Người đàn ông đứng dưới nước, một tay đỡ bụng cậu quản gia, một tay đỡ chân, “Nào, em sai tay quạt, chân đạp nước nhé.”

Ngài Ý dạy cậu học bơi ếch, một kiểu bơi rất bình thường, nhưng với

cậu thì nó không bình thường chút nào cả. Vì sao à? Vì mỗi lần cậu dạng chân đập nước, nước hồ bơi sẽ ủa thẳng vào hai cái lỗ của cậu, nước tràn vào vừa mát vừa ngứa, làm cậu như lâng lâng giữa cái nóng trong người và cái mát của nước. Thêm cả tay ngài Ý, ứ, không biết vô tình hay cố ý chạm vào chim chim của cậu.

Cậu gắng gượng đến khi xấu hổ không chịu được nữa phải ôm chầm lấy người đàn ông, đỏ mặt nói, “Ngài, ngài Ý, hôm nay mình học đến đây thôi nhé, em, em chịu không nổi, nước, nước tràn vào.”

Người đàn ông ôm cậu dựa vào thành hồ phì cười, tay nâng cặp lông mày của cậu lên, làm cả người trần trụi của cậu áp sát vào người anh.

“Tôi còn tưởng em sẽ nhịn mãi chứ, bé dâm, không chịu mặc áo tắm là em, trần truồng cũng là em, bây giờ biết chưa hửm, còn dám quyến rũ tôi không?”

“Dạ, em biết rồi, ngài Ý ời.” Nói rồi cậu thơm một cái lên má người đàn ông.

Anh thuận thế tìm theo đôi môi cậu, hai người lại trao nhau nụ hôn ướt át dưới hồ bơi. Anh xoay người lại đặt cậu lên bờ hồ, cậu dạng hai chân ra kẹp anh ở giữa. Anh đẩy cậu nằm xuống rồi rướn đến hôn lên bướm xinh này giờ bị bỏ quên của cậu, vỗ mông ra lệnh, “Bé đáng yêu, banh bướm ra tôi xem nào.”

“Ừm, dạ.” Cậu quản gia vẫn rất mắc cỡ với kiểu mặt nghiêm túc nói lời dâm dăng của ngài Ý. Mỗi lúc thế này, làm cậu, làm cậu... chỉ muốn xoè hai cái lỗ ra cho anh chơi.

Cậu quản gia vòng tay xuống ôm hai chân mình rồi vạch bé bướm xinh xinh của mình ra cho người đàn ông xem, hai mép bướm múp míp bị những ngón tay thon trắng của cậu banh ra hết cỡ, xung quanh nơi ấy trắng hồng không một cọng lông, hai mép hoa cong cong đang run rẩy vì không khí buổi sáng, e ấp như chưa nở, hạt

đậu nhỏ chính giữa đã đỡ sưng hơn khi nãy, lỗ hoa bên dưới cũng đang mấp máy ánh nước long lanh.

Người đàn ông dùng ngón cái khẽ chạm vào hạt đậu, anh xoa nắn vài cái, cảm giác hạt đậu không còn to như trước mới buông tay ra, cúi đầu xuống hôn mút bướm xinh của cậu quản gia, đầu lưỡi anh nhẹ nhàng rà một lượt xung quanh, rồi dùng răng khẽ nhay hạt đậu đỏ, làm cho cậu quản gia vừa rên vừa giật nảy cả người, nước dâm trong bướm cũng phun ra ồ ạt như thủy triều, bắn ướt cầm của người đàn ông, chảy xuống bụng hoà với nước hồ bơi.

“Ngài Ý, ngài Ý ời, ngài đừng nhay chỗ đó, hức, ừ, ứmmm, em... em... em mắc tè lắm, ngài đừng nhay nữa mà, hức, hu.”

Người đàn ông như không nghe thấy, lúc thì nhay cắn hạt đậu, lúc thì liếm mút hai cánh bướm, lưỡi còn ra vào trong lỗ hoa của cậu quản gia thật lực. Đến thời khắc dương v*t của cậu quản gia bắn tinh vì sướng, âm tinh trong lỗ hoa cũng bắn phụt ra hết dòng này đến dòng khác, trong lúc cậu bắn tinh người đàn ông vẫn không ngừng nhay cắn, như thể anh muốn nuốt cả bướm của cậu vào bụng, đến cuối cùng trước khi cậu không chịu nổi nữa, cậu kéo ôm đầu người đàn ông lên, bướm xinh dưới thân cũng đồng thời phun ra một dòng nước tiểu màu vàng, tưới hết lên người người đàn ông rồi hoà vào dòng nước hồ bơi.

Cậu nức nở thành tiếng ôm cứng người đàn ông không dám buông, “Ngài Ý ời, em xin lỗi, em làm bắn ngài rồi.”

Người đàn ông ôm cậu vỗ về, một tay cũng xoa bướm cậu dỗ dành, “Ngoan, không khóc, em dâm thế này tôi rất thích, dục vọng nguyên thủy trần trụi nhất của em vì tôi mà có, tôi vui còn không kịp thì sao mà giận em.”

“Dạ, thật ạ?” Cậu quản gia chớp đôi mắt to tròn ngập nước nhìn ngài Ý.

“Ừm, ngoan nhé, em có thể nào tôi cũng thích.”

Quyển 4 - Chương 3

Ngài Ý ôm cậu quản gia trần truồng của mình xuống tầng, về phòng chính của anh, anh đặt cậu xuống giường rồi mở tủ lấy quần áo tắm rửa để bắt đầu một ngày mới.

Anh bế cậu vào phòng tắm, đặt cậu lên bệ rửa mặt rồi mở nước bồn. Trong lúc chờ đợi cậu quản gia đáng yêu vẫn mặt đỏ hây hây, bẽn lẽn nhìn người đàn ông mãi không dứt, ánh mắt cậu di chuyển khắp người ngài Ý từ trên xuống dưới. Ừm, vai ngài Ý thật rộng, lúc này được dựa vào cảm giác rất ấm áp an toàn, bờ ngực của ngài Ý cũng rất săn chắc, sờ tay lên rất là sướng luôn, cơ bụng của ngài Ý nữa, không quá đậm múi nhưng lại rất đã tay, ảuuuu, mình thích chết mất, mình lại sắp chảy nước dâm nữa rồi, cậu quản gia ngồi trên bệ rửa chà xát hai chân mình vào nhau để giảm cơn ngứa ngáy, thật ra cậu rất muốn đưa tay xuống nghịch bướm nhưng có ngài Ý ở đây cậu mắc cỡ lắm.

“Hức.” Cậu quản gia buột miệng rên lên một tiếng, người đàn ông quay lại nhìn thì thấy bé đáng yêu nhà mình đang ngồi đỏ mặt chà hai chân vào nhau, là đáng vẻ muốn được người ta nghịch đây mà.

“Sao thế hửm?”

“Kh... không có gì ạ.” Cậu đỏ mặt ngượng nghịu.

“Lại chảy nước dâm rồi đúng không. Em có chảy nữa cũng vô dụng thôi, từ giờ đến tối tôi không làm gì em đâu.”

“D... dạ?” Lần này cậu quản gia muốn khóc rồi.

Cậu nhìn dương v*t đang phồng to dưới quần bơi của ngài Y, cứ nghĩ vào phòng rồi ngài ấy sẽ ứ cậu, nhưng sao lại... là cậu không đủ quyến rũ sao...

“Ngài... em...”

“Ngoan, nhịn nào bé cưng, để sức tối nay hầu hạ tôi, nhé, chút nữa tôi phải xử lý công việc, đến tối mới có thể dành hết thời gian cho em.” Anh nói rồi bế cậu thả vào bồn, bồn tắm massage đủ to cho hai ba người, anh ngồi xuống dựa vào thành bồn, để cậu ngồi đối mặt dạng chân lên đùi mình, cặp mông mẩy của cậu quăn gia vừa hay ngồi lên dương v*t thật to đang cứng đanh như thép của anh.

Cậu quăn gia đỏ mặt thừa, “Ngài, ngài Ý ời, để em giúp ngài nhé.”

“Ừm. Em nhấp mông đi.” Giọng người đàn ông khàn đặng, một tay anh xoa ngực cậu, một tay đưa xuống nước đỡ mông.

Cậu quăn gia một tay vịn thành bồn, một tay đưa xuống muốn vạch bướm mình ra tự xoa, “Ngài Ý ời, nước, nước tràn vào rồi, em, em tự chơi bướm được không ạ?”

Người đàn ông cười khế, “Bé mèo dâm, sao em dâm thế hửm, hầu hạ tôi còn không quên làm bản thân sướng.” Anh vỗ mông cậu, hai tay đưa xuống banh cánh mông ấy ra hai bên, nhấn hông cậu xuống, cậu quăn gia thuận thế ngồi phịch vào lòng người đàn ông, găng dạng chân ra to hơn để khe mông và khe bướm ôm trọn dương v*t của người đàn ông, tiếp đó cậu đưa đẩy hông mình chà xát, choàng tay lên ôm hôn người đàn ông.

“Ừ, ừm, ngài Ý ời, ngài to quá, ừmm, to thế này làm sao đút vào em được.” Giữa môi hôn cậu quăn gia không ngừng tuôn ra những lời dâm đặng. Người đàn ông vừa xoa nắn mông cậu vừa nhấn hông cậu xuống chà mạnh hơn, dương v*t của anh được hai mép thịt múp míp ôm lấy chà xát, đến cả đầu khất cũng như có như không đâm chọc vào lỗ nhỏ phía sau, động nhỏ ấy còn mấp máy như muốn anh

vào trong.

“Hứm, bé mèo dâm, hai mép bướm của em đang mút dương v*t của tôi này, đến cả hạt đậu dâm của cộm cứng cả lên.”

“Ừ, a a, ngài Ý ời em muốn, bên trong em ngứa quá, nước tràn vào bướm, ừ ừ, ngài Ý ời, ngài chơi bướm của em được không, bướm em ngứa, hức hức, a a.” Bé mèo dâm nào đó vừa chà mông bướm mình lên dương v*t của người đàn ông, vừa rên ư ừ như mèo động dục, miệng còn không ngừng nói những lời kích thích. Nước trong bồn cũng vì hành động đẩy mông mạnh bạo của cậu mà sánh hết cả ra ngoài.

“Bé mèo dâm, sao em nói những lời dâm đãng này rành miệng thế, trước đó hay đi chịch dạo lắm đúng không.” Người đàn ông vừa nói vừa đánh mông cậu, cái sau mạnh hơn cái trước, cộng thêm lực nước nên đánh đến mức cánh mông trắng của cậu quần gia đồ hồng nóng ran cả lên, nhưng mông bướm vẫn tự động chà xát không ngừng.

“Không, không có mà... em, em vẫn chưa mất trinh đâu ấy, em để dành cho ngài mà, hức, ngài Ý ời, ngài đánh mông em nữa đi, grrr.”

Ngài Ý hần gân xanh khắp người, tay đè hông bé mèo mạnh hơn, chà cho khe bướm khe mông cũng nóng dần lên, trong lúc đó còn dùng ngón tay cắm vào lỗ nhỏ sau mông cậu, khi cắm vào hai ngón, anh khẽ dùng sức nong rộng lỗ ra cho nước trong bồn tràn vào ào ạt, làm cậu quần gia n*ng tình đến kêu la loạn xạ.

“Ừ, ưm... ngài Ý ời, ừn, nước ấm tràn vào, á, ha, như có rắn, rắn nước chui vào mông em, ư ư. Ngài Ý cắm cho em đi, mông em ngứa, ngứa quá, ừ hư ưmmm.”

Người đàn chiều người trong lòng, ngón tay thuận theo dòng nước dâm thọc vào lỗ nhỏ của cậu, khi ngón tay cắm trúng vào chỗ lõm dâm đãng bên trong, cậu quần gia rên lên cao vút, mông cũng ngúng

nguyễn chà xát dương v*t mạnh bạo hơn.

Anh rút tay ra đè ngửa cậu vào thành bồn, một tay cầm dương v*t mình lên xuống thật nhanh, một tay chà mạnh lên hạt đậu bướm xinh của cậu quản gia.

“Ứ ứ ứn ứnnn, ngài Ý ời, em, em, ứ, ứ, không chịu nổi, ngài nhẹ, nhẹ lại, a a a, ứmmm, bướm rách mất, hạt đậu của em rớt mất, ứ ứ aaaa, hứmmmm.”

“Hm hmmm” Người đàn ông thờ dốc đè đầu khắc vào lỗ bướm bản tĩnh, cùng lúc đó cậu quản gia cũng bản phụt âm tĩnh dương tĩnh tung toé, tràn ra khỏi nơi hai người đang gắn kết.

Hai người lên đỉnh vài phút đồng hồ rồi ôm nhau lấy lại sức, cậu quản gia dụi dụi vào người đàn ông, “Ngài Ý ời, em thương ngài, từ lần đầu thấy ngài em đã đổ vì nhan sắc ngài rồi.”

“Hửm? Em thích tôi chỉ vì tôi điển trai thôi ư? Sau này tôi già rồi em không thương tôi nữa.” Người đàn ông bóp mông cậu như trừng phạt.

“Ứ, không mà, em còn chưa nói hết. Sau này vào làm cho ngài, ngài rất dịu dàng còn quan tâm em nữa. Lần em bệnh ngài cũng bỏ việc về nhà chăm em cả đêm ấy, em thương ngài, thương từ lúc đó.”

Lời tỏ tình bộc bạch của cậu quản gia làm ngài Ý mềm hết cả tim gan, anh cúi người xuống thòm lên đôi môi mọng của cậu một cách đầu âu yếm, bàn tay hư hồng cũng không quên xoa vè núm vú sưng to hơn bình thường của cậu, chọc cho bé đáng yêu lại rên ư ử khát tình không thôi.

Quyển 4 - Chương 4

Khi hai người ra khỏi bồn tắm cũng đã 8 giờ 30 sáng, cậu quản gia tá hỏa vì không ngờ hai người chỉ mới quần quít chút thôi đã hết 1 tiếng đồng hồ, bữa sáng tình yêu cậu làm cho ngài Ý cũng lạnh ngắt lạnh ngơ hết cả.

Khi người đàn thay đồ thì cậu quản gia vẫn còn trần truồng ngồi trên giường nhìn anh, anh thay xong nhìn cậu từ trên xuống dưới thì cười rất ẩn ý, nụ cười xấu xa như một con mèo trộm cá. Anh nắm tay cậu vào phòng quần áo, dẫn cậu đến một tủ đồ chưa từng được mở ra.

“Em có hai lựa chọn cho ngày hôm nay, một là trần truồng không mặc gì cả, hai, chọn một bộ trong này.”

Cậu quản gia đỏ phừng mặt ngay tức khắc, dù cậu rất muốn được ngài Ý nhìn thân thể mình mọi lúc mọi nơi, nhưng, nhưng trần truồng cả ngày để nấu ăn quét dọn thì dân đẳng quá rồi. Nhưng mà tủ quần áo này của ngài Ý là gì ấy nhỉ, từ khi cậu vào làm ngài Ý đã dặn không được mở tủ này ra.

“Ừm, dạ, em... em mặc đồ.”

Người đàn ông mở tủ, bên trong bày đầy những bộ đồ chơi tình thú làm người ta phải phun máu mũi.

“Ngài, ngài Ý ời.” Cậu quản gia thấy nào đuôi thỏ, nào quần lót hạt trân châu, nào đuôi cáo, đồ hầu gái mà mắc cỡ quá chừng.

“Lại đây.” Người đàn ông nói rồi chọn một cái quần lót cực mảnh,

sau mông chỉ có một sợi dây lọt khe, dưới đáy là dây hạt trần châu từ to tới nhỏ nối một đường ngắn rồi tách ra làm hai dây khác nhau.

Anh cầm phần dây lưng banh rộng ra để giúp cậu mặc vào.

“Ngài, ngài Ý ời, thế này cũng dâm dăng quá rồi, mấy cái hạt, ứn, hạt trần châu sẽ cạ bướm e phát điên em không làm việc được mất, hức, ngài ời, cho em mặc đồng phục ngày thường được không.”

“Không.” Anh mỉm cười quả quyết phun ra một chữ.

“Ngoan, mặc cho tôi xem nào. Em mặc vào chắc chắn sẽ rất đẹp, hạt không đau đâu, tôi đã hỏi người ta rồi.”

Cậu quản gia không biết làm gì đành đưa tay vịn vai người đàn ông, nhắc chân xỏ vào, dây quần lót mỏng nhưng chất liệu lại rất tốt, dây lọt khe sau mông như không có cảm giác gì, chỉ là hạt trần châu dưới đáy, ứn, hạt to nhất cỡ ngón tay cái, được thiết kế tài tình như thể lọt thỏm vào lỗ nhỏ sau mông, kể đến là ba bốn hạt nhỏ dần, hạt nhỏ nhất nằm ngay hạt đậu bướm xinh của cậu, đến đây thì dây trần châu được chia ra làm hai sợi ôm cặp theo khe bướm vạch hai mép qua hai bên làm mép hoa của cậu lòi hẳn ra như vừa nở, rồi chạy dài nối với lưng quần mỏng tang ôm ra sau chắp lại thành dây lọt khe sau mông.

Người đàn ông đứng dậy ôm cậu từ phía sau, kéo cậu bước qua tấm gương sát đất trong phòng thay đồ, trong gương là một bé đáng yêu để tóc unisex đến vai, mặt đỏ hây hây đang ngượng nghịu ôm cánh tay người đàn ông điển trai sau lưng mình, toàn thân gần như trần truồng không một mảnh vải, hai núm vú đỏ đỏ vẫn chưa nhạt màu vì vừa bị chà đập, vùng bụng phẳng lì xinh đẹp, chim chim dưới bụng đang nửa cứng nửa mềm vì chủ nhân của nó, xuống nữa là hai sợi dây trần châu đang vạch hai mép bướm của cậu qua hai bên, làm lòi mép hoa và hạt đậu nhỏ thấp thoáng sưng to dưới hạt trần châu, cặp chân trắng thon dài của thiếu niên đang khẽ co lại vì ngại.

Cậu quản gia thật muốn xỉu luôn cho rồi.

“Ngài Ý ời, em, em, hức.” Cậu vừa hứng phấn vừa sợ, giọng cũng gần như nức nở.

“Ngoan nào, trong nhà chỉ có tôi và em.” Người đàn ông thớm cậu dỗ dành, đưa tay lấy remote điều khiển để sẵn bên cạnh.

Anh nhấn một nút trên đó, cậu quản gia trong lòng anh giật nảy lên rồi nép vào lòng anh thở dốc, tay siết chặt áo sơ mi của anh.

“Ừ... ứnnnn, a a a, ngài, ngài Ý ời, ngài, ngài nói nó không cạ em mà, sao, á, sao, sao nó lại rung, á.”

Thân dưới của cậu quản gia rung bần bật, nước dâm trong bướm vừa được lau khô cũng bắt đầu tuôn trào, những hạt trân châu tưởng như vô hại bây giờ đang rung theo một tiết tấu nào đó, lúc thì rung nhẹ cạ vào hạt đậu của cậu như gãi ngứa, lúc thì kết hợp với những hạt trân châu xung quanh nghiêng lên hạt đậu làm cậu chỉ muốn nằm phục xuống đất banh bướm rộng ra chà cho thật sướng.

Người đàn ông bế cậu lên bằng tư thế xi tiểu, để hai chân cậu dặng ra trước gương, khoe trọn hình ảnh chim chim cậu cứng ngắt dựng thẳng lên, hai mép bướm được dây trân châu vạch rộng ra hai bên, hạt đậu đỏ càng sưng to hơn khi nẩy dưới sự rung động không ngừng của hạt trân châu, lỗ hoa đang phun nước dâm phụt phụt vì chủ nhân nó đang sung sướng, ngay cả lỗ nhỏ sau mông cũng co thắt không ngừng chảy ra dịch nhầy tuyến tiền liệt, hình ảnh ấy vừa rúng động quyến rũ, vừa kích thích bạo ngược trong lòng người khác.

Cậu quản gia nhìn hình ảnh dâm đãng của mình trong gương, một tay che mắt, một tay ngắt nhéo núm vú của mình, vừa rên “Ừ, a a, ngài, ngài Ý ời, em á á, em chết mất, em muốn bắn, em không, a a, ứn, ưmmm... em không được, hức hu, ngài Ý ời, em chết mất thôi.”

Người đàn ông hai tay ôm đùi cậu dạng ra, đi đến ngồi xuống một cái ghế trước gương, để cậu ngồi trên đùi mình bằng tư thế cũ, cúi đầu tìm kiếm bờ môi cậu.

“Ngoan, em được mà, những đêm nghe tiếng em rên tôi đã muốn thấy đáng vẻ khóc lóc hứng tình của em lúc này.”

“Ừ, á, ha, a a, ha, em... em... ngài Ý ời, em, ha ha, anh, ngài Ý... mạnh thêm chút nữa, ừ, ứnnn, em sắp, a ha, em sắp, á, bắt.”

Cậu quản gia vừa thờ vừa rên trong môi hôn, dương v*t dưới kích thích mãnh liệt của hạt trân châu chỗ hạt đậu và lỗ nhỏ cũng làm cậu bắt phụt, tinh dịch loãng văng đầy lên gương, kể đó là âm tinh lẫn nước dâm cũng bắn đầy ra mặt gương chảy dọc xuống, tiếp theo là từng dòng nước tiểu màu vàng bắn thẳng ra từ dương v*t, ngay cả lỗ bướm cũng không nhịn được phụt nước tiểu ra ngoài.

Người đàn ông hài lòng vừa hôn vừa xoa vú cho bé mèo dâm khát tình, một tay đưa xuống vỗ bép bép lên âm vật và bướm cậu như đang khen ngợi, cậu quản gia chẳng còn sức phản kháng chỉ biết rên lên cao vút.

“Ứnnn, ngài, ngài Ý ời, em, hức, hu hu.” Cậu quản gia bật khóc, không biết là vì sướng quá nên khóc hay là do xấu hổ.

“Em... em.... Em lại tè rồi, hức, hu, ngài bắt nạt em, ngài xấu xa lắm, từ ngày ngài đưa em đồng phục quản gia có phải ngài đã chuẩn bị hết rồi không, hức, không phải do gấp không kịp đổi đồng phục, mà bộ đồ đó vốn là ngài làm cho em. Hức hu.”

Cậu quản gia nức nở lên án.

Người đàn ông vỗ về bé đáng yêu bị mình bắt nạt, dỗ dành “Ừm, tôi làm riêng cho em, từ lần đầu thấy em tôi đã nghĩ ngay đến hình ảnh đó rồi. Và đúng như tôi mong đợi, em mặc lên rất đẹp, rất đáng yêu.”

“Ừn, em không tin ngài đâu, ngài, ngài thả em xuống đi, trả, trả đồng phục cho em, em còn phải làm việc nữa.”

Người đàn ông bế cậu quay lại phòng ngủ, lấy một bộ đồng phục mới cho cậu thay, ừm, đúng hơn là anh thay cho cậu.

Bộ đồ này không khác mấy với đồng phục của cậu, chỉ là, cái quần lót lọt khe biến đâu mất rồi.

Cậu quần gia muốn khóc thét.

Người đàn ông ngồi xuống mở đồng phục ra, cậu quần gia đáng yêu cúi người vịn vai anh, nâng chân xỏ vào váy, khi kéo dây yếm tạp dề cột ra sau cổ cậu mới phát hiện phần yếm kín đáo lúc trước nay cũng khác, bây giờ nó đúng là một cái yếm hơn là tạp dề, vải yếm mỏng hơn như muốn xuyên thấu, hai núm vú sưng sưng của cậu như thấp thoáng ẩn hiện, đến cả váy hầu gái cũng mỏng và ngắn hơn, lúc trước váy còn che khuất được mông cậu, bây giờ chỉ được nửa cái mông, đằng trước vừa hay che qua chim chim, nhưng bướm xinh và lỗ nhỏ bên dưới thì mát lạnh.

Ngài Ý xấu xa quá rồi. Áuuuu.

“Ngài Ý, ngài Ý ời, quần, quần lọt khe đâu ạ.” Cậu quần gia lại muốn khóc với sự biến thái ngầm của ngài Ý nhà mình.

“Không cần nữa.” Người đàn ông vẫn mặt nghiêm túc nói lời xấu xa. Cấm dục 100%.

Anh thơm cậu rồi vỗ mông cậu bảo cậu đi làm việc, bản thân anh cũng đi xử lý chuyện cần làm.

Quyển 4 - Chương 5

Đêm đến, sau khi xử lý xong công việc của ngày hôm nay, người đàn ông ngồi trong phòng làm việc mở camera toàn biệt thự lên xem cậu quản gia nhà mình đang ở đâu.

Camera quay từng góc ngách trong biệt thự, bé đáng yêu với bộ đồng phục tình thú áo yếm và váy ngắn lộ mông đang loay hoay sau bếp dọn dẹp. Khi em ấy nhón chân rướn người để lau bếp thì váy ngắn cũng giật lên hoàn toàn, phơi bày cặp mông trắng trẻo trần trụi không một mảnh vải, lỗ nhỏ hồng hào e ấp giữa hai cánh mông to cũng đã khít lại sau hơn 10 tiếng, khe bướm hơi ướt nước cũng thấp thoáng giữa hai đùi, bờ lưng trắng mượt mà của cậu theo động tác tạo ra một đường cong tuyệt đẹp, càng phác họa cho cặp mông tròn lẳn bên dưới, xuống nữa là đôi chân thẳng dài đủ da đủ thịt trông khỏe mạnh. Hình ảnh quyến rũ một cách vô thức này không khỏi làm người đàn ông phải khát khô cả họng.

Anh cầm điện thoại gọi xuống tầng.

Tiếng điện thoại vang vọng cả tầng dưới, theo màn hình camera anh thấy hình ảnh cậu quản gia nhà mình lạch bạch chạy đến phòng khách, đến chỗ bàn trà cầm điện thoại lên bắt máy. Một giây sau giọng nói ngọt ngào truyền vào trong tai khớp với hình ảnh trong màn hình.

“Alo, ngài Ý ạ.”

“Bé đáng yêu.” Giọng người đàn ông trầm thấp truyền vào điện thoại, theo đó là hình ảnh cậu quản gia đang cầm điện thoại dần đỏ mặt.

“Dạ, ngài Ý.”

“Bé đáng yêu mang một cốc nước lên cho tôi nhé.”

“Vâng, ngài chờ em tí, em mang nước lên ngay.”

Ngài Ý chưa cúp máy nên cậu quản gia không dám cúp trước.

“Bé đáng yêu có nước à.”

Cậu quản gia hơi khó hiểu, “Dạ?.”

“Đúng là búm em rất nhiều nước.” Tiếng người đàn ông cười khể truyền thẳng vào tai cậu quản gia, làm mặt cậu đỏ phừng lên như cháy.

Cậu quản gia chưa kịp bày tỏ gì thì người đàn ông đã ra lệnh, “Ngồi lên bàn dạng chân về hướng camera nào bé cưng. Nhớ lấy cả ly hứng nước.”

Cậu quản gia sắp mắc cỡ khét cả người vì câu mệnh lệnh đầu tiên của ngài Ý, câu thứ hai thì cậu vẫn lơ ngơ không biết nó liên quan gì đến chuyện cậu có nước và lấy nước cho ngài.

Cậu bê bộ ấm trà đặt xuống gầm bàn, sẵn tay cầm một cái ly để hứng nước theo lời dặn, xong xuôi cậu quay nhìn về hướng camera trong góc, vừa đỏ mặt vừa bẽn lễn đặt bộ móng trần ngồi lên mặt bàn rồi dạng rộng hai chân ra.

“Để điện thoại xuống bật loa ngoài.” Giọng trầm thấp của người đàn ông truyền đến.

Cậu quản gia nghe lời làm theo.

“Rút dây áo yếm cởi ra.”

Cậu quản gia đưa tay ra sau cổ rút dây, áo yếm tụt xuống một nửa theo lực hút trái đất, nửa còn lại vắt vẻo trên eo cậu do dây áo sau lưng vẫn còn buộc.

“Lấy ngón tay xoa núm vú mình nào.”

Cậu quản gia đỏ mặt cắn môi dùng hai ngón tay kẹp đầu v* mình, vừa vê tròn vừa ngắt nhéo, còn khẽ kéo căng đầu núm ra rồi buông tay.

“Rên đi em, tôi thích nghe tiếng bé mèo của tôi rên rĩ.”

Cậu quản gia hé môi bật ra từng tiếng theo yêu cầu của người thương, thậm chí còn tự biên đạo thêm, “Úm, ngài Ý ời, em nhớ ngài lắm, ừ, núm vú của em nhớ ngài, bướm của em nhớ ngài, lỗ nhỏ của em cũng nhớ ngài.”

Người đàn ông cười khẽ.

“Bé mèo dâm nhớ tôi như thế thì phải mau có nước mang lên cho tôi chứ.”

“Dùng tay banh bướm ra, tự chơi mình đến khi phun nước thì lấy ly hứng mang lên cho tôi, cả nước ở lỗ nhỏ của em nữa.”

Giờ thì cậu quản gia đã hiểu sao phải có ly rồi, auuu, ngài Ý biến thái quá đi mất, ngài ấy, ngài ấy muốn uống nước dâm của cậu. Nhưng nghe vào sao cậu lại hưng phấn muốn chết.

“Ừ, dạ.”

Cậu quản gia dờ tay đang chơi vú xuống trần địa bên dưới, hai chân cậu dang rộng, váy siêu ngắn hất lên che bụng, lộ ra bé chim dựng thẳng vì mấy lời dâm đẳng của ngài Ý, bướm lấp lánh ánh nước, lỗ nhỏ cũng tự tiết ra dịch nhầy. Cậu dùng hai ngón tay vạch hai mép bướm ra, một tay khác cầm ngón trỏ vào trong lỗ hoa, ngón áp út và

ngón út cắm vào trong lỗ hậu, vừa tự móc nguấy điểm dâm trong hai cái lỗ của mình vừa rên rỉ.

“Ừm, ngài Ý, ngài xem em đang tự chơi mình này, ư, em đang tự vắt nước dâm của mình cho ngài uống, a a a, ngón tay dâm trúng điểm dâm rồi, ư.”

Cậu quản gia hãy mông lên xuống theo động tác tay, nhưng dâm rút một lúc cậu vẫn thấy chưa đủ, hai cái lỗ đã được ngài Ý liếm mút cảm thấy rất trống vắng.

“Ngài Ý ơi em khó chịu quá, bướm em vẫn ngứa, lỗ nhỏ của em cũng ngứa, không đủ, không đủ, hức.”

Cậu quản gia khó chịu vặn vẹo mông về phía camera, giọng lại áp sát vào điện thoại đặt trên bàn.

“Lấy tay vò hạt đậu của em đi.” Giọng người đàn ông khàn hơn lúc trước.

Cậu quản gia nghe lời lấy hai ngón tay vò vê hạt đậu, càng vò cậu càng thờ dốc rên rỉ, “Á, ha, ngài ơi hạt đậu của em, ư...”

Tay cậu quản gia từ vò vê thành chà xát, chà đến mức như muốn chà rớt âm vật của mình. Cậu tự ý xoay người nằm úp sấp xuống, để ly thủy tinh dưới háng mình, khi đóng đưa mông cậu vô tình như có như không cạ miệng ly vào âm vật, thế là như tìm được lục địa mới, cậu áp mặt xuống bàn, một tay cầm ly để miệng ly cạ vào giữa khe bướm, một tay vói ra sau vừa cắm vào lỗ bướm vừa cắm vào lỗ hậu thọc ra rút vào. Miệng cũng rên ư ử như mèo.

“Ừ, ngài Ý ơi, miệng ly, miệng ly đang chơi bướm của em, nước dâm cũng chảy hết vào ly cả rồi, em đang vắt nước cho ngài, ừnn.”

Cậu quản gia chống mông vọc bướm nhưng cũng không quên hai núm vú cứng ngắc của mình, cậu đóng đưa người chà núm vú

xuống mặt bàn lạnh lẽo, hơi lạnh len vào núm làm nó vừa tê vừa ngứa.

“Ngài Ý ời, núm vú của em, núm vú của em đang cạ mặt bàn này, mặt bàn lạnh làm núm vú em cứng quá, ư, núm vú muốn được ngài dùng tay véo cơ, ha.”

Từ điện thoại truyền ra tiếng thở dốc nặng nề của người đàn ông, anh như gằn giọng, “Bé mèo dâm, chờ xem chút nữa tôi có chịch khóc em không.”

“Ừn, chịch em, chịch em đi, ha.” Cậu quản gia dứt lời thì tay cầm ly cũng nghiêng mạnh vào hạt đậu, tay còn lại cắm trong miệng bướm cũng thọc mạnh vào rút ra, theo đó là dương v*t cậu phụt tinh lên mặt bàn, lỗ bướm phun xè từng dòng nước dâm vào trong ly thủy tinh, lỗ nhỏ dưới miệng cũng xì xì chất dịch nhiều xuống đùi xuống bướm.

Sau mấy chục giây bắn tinh cậu quản gia giữ nguyên tư thế nằm chống miệng trên bàn thở dốc, hai lỗ cũng co thắt khép mở không ngừng, ly thủy tinh dưới háng vốn rỗng nay cũng đã chứa được hơn nửa ly nước dâm. Màu nước đục ảm còn hơi thoảng mùi ngọt ngào.

Quyển 4 - Chương 6

Cậu quản gia còn đang nằm thờ thì nghe tiếng bước chân từ cầu thang đi xuống.

Cậu gượng người quay sang nhìn thì thấy ngài Ý điển trai nhà mình vận sơ mi đen quần tây dài thoải mái từ trên tầng đi xuống. Đôi mắt ngài ấy nhìn cậu chăm chăm không rời.

Cậu quản gia nhớ lại tư thế chống hông lộ bướm nằm trên bàn trà lúc này của mình dâm dăng quá, muốn trở mình ngồi dậy thì người đàn ông đã lên tiếng.

“Em nằm yên đó cho tôi.” Giọng người đàn ông vừa khàn vừa hơi chút hung dữ.

Cậu quản gia hơi mếu nhưng vẫn nằm yên, còn nói: “Ngài Ý ơi, bàn lạnh, núm vú em, núm vú em cứng, hức.”

Lúc này người đàn ông đã đi đến chỗ cậu, anh bế thốc cậu lên đặt cậu nằm ngửa qua sofa, bản thân anh thì quỳ xuống đất, sẵn tay đánh mông cậu một cái thật lực, tiếng đánh mông vang vọng cả phòng khách, cậu quản gia đỏ mặt rơi nước mắt. Là nước mắt sinh lý chứ không phải nước mắt vì bị đánh đau.

“Bé mèo dâm, em ngoan thế, bên sofa có thảm mềm sao em không lấy để lót dưới người.” Nói rồi anh lại đánh mông cậu cái nữa, cái đánh này trong lúc vô tình lại hơi vả trúng bướm xinh đang dạng ra của cậu.

Cậu quản gia rên vút, “Ứ... ngài Ý, hức, ngài, ngài đánh trúng bướm

của em rồi, ưn.”

Người đàn ông đặt tay lên bướm xoa nhẹ cho cậu, còn vả nhẹ mấy cái lên đó, cậu quản gia sướng đến mức lại tuôn nước dâm phụt phụt ra đầy tay người đàn ông, anh đưa tay lên liếm rồi cúi xuống hôn cậu hỏi, “Nước dâm của em này, có ngon không hử, bé mèo.”

“Ừn, dạ, em không biết, người ta mắc cỡ lắm, ngài Ý ngài có thấy ngon không, ưn.” Cậu quản gia đưa tay ôm cổ người đàn ông, giữa môi hôn còn không quên đưa đẩy bướm mình thuận theo động tác của người thương.

Hai người hôn nhau triền miên bù đắp cho khoảng thời gian ai lo công việc người nấy. Giữa trưa cậu quản gia có mang cơm trưa lên phòng làm việc cho anh, hai người ăn xong chỉ kịp thơm nhẹ một cái thì người đàn ông đã phải mở cuộc họp. Tuy mới rằng cuối tuần nghỉ ngơi nhưng người đàn ông cũng phải làm việc, biết sao được cơ chứ, không làm việc thì không có tiền để nuôi mèo, lao động là vinh quang, chúng ta nên cố gắng, muôn năm.

Môi lưỡi quấn quít, nụ hôn của người đàn ông rất dịu dàng, nhưng lẫn trong đó cũng đầy sự chiếm hữu, anh chống một tay xuống sofa, một tay vuốt ve mái tóc mềm của bé đáng yêu, xong rồi đến vuốt má, cổ, đến vùng ngực thì dừng lại vê nắn, núm vú của cậu quản gia vẫn còn lạnh lạnh, người đàn ông xoa nhẹ đến khi nào hai bên ấm lại mới thôi. Anh cúi người dờn nụ hôn xuống, anh mút mát vùng cổ, vùng dái tai nhạy cảm của bé đáng yêu, làm cho bé mèo ưỡn ẹo kêu gru gru không thôi, xuống đến núm vú, anh đảo lưỡi xung quanh quầng vú nhưng cố tình không chạm vào, rồi đổi sang một bên còn lại cũng vậy.

Cậu quản gia ngửa ngáy không chịu nổi, tay đưa lên ngắt véo một bên vú, nói, “Ngài Ý ơi, núm vú, núm vú, ngài mút vú em đi mà, ưn.”

Người đàn ông cười khế rồi phục vụ người thương như mong muốn, anh rất thích nghe bé mèo nói những lời dâm đẳng, trần tục theo cơn

tình dục của mình, những lúc ấy trông bé mèo vừa ngây thơ vừa quyến rũ, hai điều này hoà quyện với nhau làm anh rất hưng phấn.

Anh mút cắn núm vú cậu vang lên tiếng chùn chụt vọng khắp phòng, lẫn trong đó là tiếng rên rỉ ngọt ngào của cậu quản gia.

“Ừm, đúng rồi ngài Ý ời, ngài nhay chỗ đó giúp em với, ha, a a, thích quá, hừm, mạnh nữa đi ngài, em muốn, ừmm, muốn bắn sữa cho ngài uống.”

Đến đây người đàn ông phải buông núm vú cậu ra mà bật cười, vỗ mông cậu, “Bé mèo dâm, sao cái gì em cũng dám nói thế hừm, thử thách sức chịu đựng của tôi đấy à, ngực em phẳng thế này có sữa được sao?”

“Hừm, em, em không biết, nhưng em biết ngài thích nghe em nói mấy lời dâm đẳng thế mà, phải không ngài.” Bé đáng yêu nói rồi chớp đôi mắt đen to, bẽn lẽn thẹn thùng cười với đàn ông.

Người đàn ông sắp chết chìm trong sự dâm đẳng ngọt ngào này mất. Anh cúi xuống hôn chụt một cái lên đôi môi thơm ngọt ấy, ra lệnh, “Dạng chân ra tôi xem bướm có bị ly làm đau không nào, bé dâm hư hỏng, n*ng tình thì cái gì cũng dám làm.”

“Hức, dạ, vì em nhớ ngài lắm mà, mà ngài thì bận, ừm, không.... không ừ em.”

Cậu quản gia vòng tay xuống hai đùi mình dạng chân ra hết cỡ, còn dùng mấy ngón tay banh rộng hai mép bướm ra, ánh sáng trong phòng đầy đủ làm người đàn ông thấy rõ khe bướm hồng hào nay cũng bị cạ đến đỏ ửng, may mà hạt đậu chỉ sưng vù lên chứ không bị gì.

Anh đưa tay xoa nhẹ hạt đậu và hai mép hoa, ngón trỏ còn như có như không đâm vào lỗ bướm, “Có bị đau hay rát không?”

“Không ạ, chỉ là hơi sưng ấy, ngài Ý, ngài Ý liếm cho em được không, em nhớ ngài lắm.”

Người đàn ông lại vỗ bướm cậu một cái kêu vang, “Em nhớ tôi hay bướm em nhớ tôi hửm, bé mèo hư hỏng.”

“Em nhớ ngài, bướm của em cũng nhớ ngài, ưn, lỗ nhỏ bên dưới cũng nhớ ngài.”

Cậu quản gia dậm dăng co thắt lỗ bướm trước mắt người đàn ông, như thể đang nói em nhớ ngài lắm.

Người đàn ông cúi xuống vươn lưỡi liếm nhẹ lên hạt đậu, hai ngón tay còn xoa hai mép hoa mép bướm hai bên, anh rà lưỡi vòng quanh bướm xinh một vòng, rồi ngậm hạt đậu vào miệng mút mạnh, anh còn cố ý hạ cằm chà vào lỗ bướm bên dưới, làm cho cậu quản gia rên vút lên.

“Á, ngài Ý ời, sướng quá, ư, em còn muốn, ngài mạnh hơn, mạnh hơn, hửm, dậm lưỡi vào chịch lỗ bướm của em đi, ha.”

Người đàn ông cười khế, đưa tay vỗ một cái búp lên bướm cậu rồi đứng dậy, “Bé dâm, dậy ăn tối, tắm rửa rồi lên giường tôi hửn n*ng tiếp. Không thì em không n*ng được tới sáng đâu.”

Cậu quản gia còn nằm dạng háng lộ bướm lộ chim ra thờ, nghe thế thì bối rối giữa cơn sướng bị ngắt quãng và sự chờ mong vào đêm nay.

Ngài Ý bảo lên giường tôi rồi n*ng tiếp, áuuuu, ngài Ý bảo cậu lên giường ngài Ý. Muốn không ăn không uống không tắm lên thẳng giường luôn quá đi mất.

Người đàn ông thấy cậu còn nằm ngay ra mơ màng thì đành phải cúi xuống bế cậu.

Cậu quản gia bị bế lên, hoảng hồn vòng tay ôm cổ người đàn ông, người đàn ông nhìn người yêu trong lòng mình mặt đỏ hây hây thì cúi xuống thơm cậu một cái, rồi mới bế người vào trong phòng bếp.

Trên bàn đã được bày biện hai món, một đĩa sườn xào chua ngọt, một đĩa đậu hủ thịt băm tứ xuyên, một món rau và một canh rong biển còn đang bốc khói.

Người đàn ông đi đến ngồi xuống ghế, đặt cậu quản gia xuống bên cạnh mình, còn kéo dây áo yếm cột lại đằng hoàng cho cậu, đưa một tấm thảm mỏng cho cậu che đùi.

Cậu quản gia xới chén cơm cho ngài Ý và mình, hai người bắt đầu động đũa. Ngài Ý gắp cho bé mèo nhà mình nào sườn nào đậu hủ đầy ắp cả chén, cậu quản gia vừa ăn vừa ngọt ngào trong lòng, cũng gắp thức ăn lại cho ngài Ý.

Hai người giải quyết xong bữa tối, cùng nhau rửa chén bát, rồi ra vườn đi dạo tiêu thực, lúc vào nhà lại cũng đã hơn 9h

Quyển 4 - Chương 7

Vừa vào cửa hai người đã vội vã trao nhau môi hôn, ngài Ý ôm cặp mộng trần bế xốc cậu quản gia nhà mình lên, cậu quản gia vòng tay ôm cổ anh, đôi chân dài cũng quấn chặt thắt lưng người đàn ông.

Ngài Ý vừa đi vừa ôm hôn say đắm bé đáng yêu nhà mình, từ dưới tầng đi lên phòng anh chỉ cần một phút, nhưng lần này hai người lại mất đến năm phút mới vào được đến nơi.

Vào phòng, người đàn ông bế thẳng cậu quản gia vào phòng tắm, lót khăn rồi đặt cậu ngồi lên bệ rửa, anh thì đi mở nước vào bồn. Cậu quản gia ngồi đó thở hổn hển nhìn người yêu, thầm nghĩ, mình thật hạnh phúc quá, cứ như đang trong mộng. Thế là cậu thử nhéo đuôi mình để xem có phải đang nằm mơ không, tự nhéo mình nhéo đến xuýt xoa thành tiếng. Người đàn ông quay lại thì thấy cảnh tượng bé mèo đang tự nhéo mình, anh chỉ biết bật cười bất đắc dĩ. Cậu quản gia nghe tiếng thì nhìn người đàn ông ngượng ngùng đỏ mặt.

“Bé ngốc, sao lại tự nhéo mình.”

“Em, hạnh phúc quá, nên xem có phải mình còn đang mơ không.”

Lần này thì đến lượt người đàn ông nhéo hông cậu, “Từ sáng đến giờ bướm xinh của em vẫn chưa cảm nhận được ‘nụ hôn’ của tôi hửm, bé ngốc.”

“Ừm.” Cậu quản gia ngại chết, “Cảm nhận được ạ, ‘nụ hôn’ của ngài, thích lắm.”

Người đàn ông thờ dài bất lực với bé mèo vừa dâm vừa ngốc này,

“Tôi thương em đã một năm rồi, bé mèo ngọc.”

Cậu quản gia sững sốt, “Một năm ạ? Nhưng em mới làm cho ngài 5 tháng mà?”

“Ừ, một năm, tôi thấy em ở trường quản gia, ngày ấy tôi có việc gần đó, xong việc thì sẵn ghé sang thăm hỏi ngài Martin, hiệu trưởng trường em, cũng là bạn tôi để tuyển quản gia, vừa bàn bạc xong ra khỏi phòng thì tôi đã thấy em, nhìn em cười ngọt ngào dưới nắng mà tôi như bị trúng bùa yêu vậy. Em có bỏ bùa tôi không đấy.”

“Em, em không có mà, ngài Ý ời, ngài như vậy thì em chết chìm trong tình yêu của ngài mất.”

Nói rồi cậu ôm người đàn ông chặt cứng, lần tìm đôi môi người thương, dâng nụ hôn ngọt lịm của mình lên. Hai người quấn quýt nhau say đắm, đôi lưỡi ôm nhau trao những nồng nàn đã lỡ. Đến khi cậu quản gia hụt hơi vì quên thở, người đàn ông mới dứt môi ra, đưa tay chùi nước bọt bên môi cậu.

“Cởi đồ đi tắm nào.” Người đàn ông dứt lời thì đưa tay kéo dây áo yếm sau cổ và sau lưng cậu, mảnh yếm mỏng manh bị dày vò này giờ cuối cùng cũng được nghỉ ngơi, khi cởi chiếc váy ngắn đến không thể ngắn hơn thì cậu quản gia phải tụt xuống bệ rửa, nắm gấu váy kéo xuống, người đàn ông cũng ôm hông cậu trợ giúp, khi cậu quản gia trần truồng đứng đó thì người đàn ông vẫn ăn mặc chỉnh tề.

Cậu quản gia bẽn lẽn, “Em cởi giúp ngài nhé.” Nói rồi thì đưa tay cởi từng nút áo sơ mi, đến cơ ngực săn chắc thì không quên sờ soạng mấy cái, còn cười hi hi thích thú, “Cơ ngực của ngài săn chắc quá à, múi cơ bụng cũng thật đẹp.” Cậu quản gia không tiếc lời khen ngợi cơ thể người yêu, giọng điệu còn tự hào như thể bản thân mình luyện được.

Cởi đến thắt lưng và quần, người đàn ông bắt đầu giương vuốt, bảo,

“Quỳ xuống dùng miệng cởi nút quần cho tôi nào, dùng tay sẽ bị phạt.”

Cậu quản gia đỏ mặt trần truồng quỳ xuống, dưới sàn đã được người đàn ông lót khăn nên quỳ không bị đau chân. Trước tiên cậu sát mặt lại hạ bộ của người đàn ông, hai tay vịn bên hông anh, ngậm lấy chỗ nút quần, rồi dùng răng cắn phần vải cài khuy, để đầu lưỡi nương lực đè lên nút, cố gắng vận dụng cả răng cả lưỡi vừa kéo vừa nhấn để cởi nút quần ra. Vất vả một lúc mới cởi ra được, cậu quản gia ngước mặt lên nhìn người đàn ông, anh vuốt ve má cậu như khen ngợi, “Khóa kéo nào em.”

Khóa kéo thì dễ hơn, cậu chỉ dùng răng cắn kéo xuống là được.

Khi quần tây đã được cởi, còn lại quần lót.

Quần lót đen boxer ôm gọn dương v*t thô to và bờ mông săn chắc của người đàn ông, cách một lớp quần cậu quản gia nhìn thấy hình dáng ấy thì nuốt ực nước miếng một cái, cậu ngẩng mặt bày đôi mắt long lanh của mình nhìn người đàn ông.

“Ngài Ý ời, em, em mút dương v*t cho ngài nhé.”

Người đàn ông cười khế nhưng không nói gì, chỉ nhấn nhẹ đầu cậu vào hạ bộ mình rồi buông tay. Cậu quản gia hiểu ý, trước tiên cậu dụi mặt mình vào nơi thô to ấy, rồi vươn lưỡi ra bắt đầu liếm láp cách một lớp quần lót, trong lúc đó bé mèo dâm cũng không quên đưa một tay xuống véo núm vú mình.

Cậu liếm dọc thân dương v*t từ trên xuống dưới, đến hai quả trứng cũng há miệng ra ngậm mút, liếm đến khi bề mặt quần lót sẫm màu, cậu quản gia mới dùng răng cắn kéo đai quần xuống. Khi dương v*t to lớn bật ra đập nhẹ vào một bên má, cậu hé miệng ngậm lấy đầu khấc to đầy, cậu rà lưỡi liếm mút từ xung quanh cho đến lỗ niệu, còn dâm lưỡi mình vào đó, thành công nghe được tiếng rên khàn của người ông.

“Hừm...” Người đàn ông vỗ về đầu cậu như cổ vũ, cậu quản gia vui vẻ càng ra sức ngâm mút hơn.

Cậu liếm mút quy đầu của người đàn ông chùn chụt như thể đang mút kem, còn ngược đôi mắt long lanh của mình lên nhìn, ngài Ý được hình ảnh đối lập này đập thẳng vào tâm trí, anh hơi húc nhẹ hông mình vào miệng cậu quản gia, sau khi đưa đẩy vài chục cái thì anh rút ra.

Lúc này nước trong bồn cũng đầy.

Người đàn ông kéo cậu đứng dậy, nắm tay dẫn cậu bước vào bồn.

Vẫn là tư thế mặt đối mặt như ban sáng. Cậu quản gia ngồi dạng chân trong lòng người đàn ông, để hai mép bướm và cánh mỏng mình ôm trọn cây dương v*т to lớn. Cậu ôm cổ anh, đưa đẩy cặp mỏng mẩy chà sát.

“Ngài Ý ơi, em muốn, ngài cắm vào bướm em đi mà. Ừn.”

Người đàn ông vỗ mỏng cậu, “Bé mèo ngoan, không vội, em nằm ngửa dựa vào bồn nào, tôi nói rộng cho em, không thì em sẽ bị đau, ngoan nhé.”

Cậu quản gia rên gru gru nhưng vẫn nghe lời nằm ra, dạng hai chân vắt vẻo lên thành bồn để người đàn ông nói rộng cho mình.

Nước trong bồn ấm, nằm dạng chân ra làm cho hai mép bướm cũng xòe ra hết cỡ, nước ấm tràn vào như vuốt ve âm vật cậu quản gia, cũng xoa dịu hai núm vú hơi sưng của cậu, làm cho cậu thoải mái rên thành tiếng.

Trước tiên người đàn ông dùng ngón cái xoa nhẹ lên hạt đậu, ngón giữa thuận theo dòng nước đút vào lỗ bướm, một tay khác cũng cầm ngón trỏ vào lỗ nhỏ đằng sau. Cậu quản gia cũng lấy tay nhéo vú

mình. Bốn nơi đồng loạt được kích thích làm cậu quản gia n*ng muốn điên. Tiếng rên gru gru cũng vang vọng cả phòng tắm.

“A, ha, nước tràn vào, núm vú sưng quá, hạt đậu cũng sưng quá, lỗ bướm và lỗ nhỏ cũng được ngài Ý cắm vào rồi, a a.”

Người đàn ông cười khế, lại đút thêm một ngón vào lỗ bướm và lỗ nhỏ, ra ra vào vào mấy chục lần đến khi người dưới thân thích ứng mới đút thêm ngón thứ ba. Ngón tay người đàn ông vừa ra vào vừa khế giãn các ngón để nới rộng, đôi khi còn cong ngón day nghiêng vào điểm âm trong động của của người yêu, làm cậu quản gia phải bật rên lớn tiếng.

Khi hai lỗ đã nuốt được bốn ngón dễ dàng, người đàn ông mới rút tay bắt đầu tắm rửa cho hai người. Sau khi cả hai sạch sẽ thơm tho, người đàn ông bước ra bồn lấy khăn dày quấn người cậu quản gia bế người ra giường. Vừa được thả xuống bé mèo dâm nào đó đã vội không chịu được, bắt đầu vòng tay ôm cổ, quấn chân ôm eo để anh người yêu nằm đè lên mình, còn cười tinh nghịch thỏ thẻ.

“Ngài Ý ới, mình chịch thôi.” Nói rồi còn rướn người hôn chụt lên môi anh người yêu.

Người đàn ông cười khế, dịu dàng hôn cậu, tay đưa xuống dưới tháo khăn cho đỡ vướng víu, rồi cắm hai ngón tay vào lỗ nhỏ đã được mở rộng dưới mông cậu.

Cậu quản gia vắn vẹo mông, lỗ nhỏ chủ động mút lấy ngón tay người ấy, thịt mềm trong động cũng bao bọc vật xâm lấn.

Ngón tay người đàn ông ra vào trong lỗ nhỏ, khế đảo khuấy rồi ấn mạnh vào điểm lõi bên trong, làm tiếng rên của cậu quản gia thoát ra khỏi môi hôn của hai người, lỗ nhỏ cũng ứa nước nhiều hơn. Dịch nhờn càng làm động tác của người đàn ông thuận lợi, anh cắm thêm ngón thứ ba vào, còn khế nong lỗ ra làm không khí lọt vào, cậu quản gia hẩy mông lên vì ngứa, miệng cũng nức nở, “Ngài Ý ới, lọt gió,

urn.”

Cậu quản gia khó nhin bắt đầu đưa tay xuống cầm dương v*t của người đàn ông, tay lên xuống đưa đẩy, đến khi dương v*t cứng hoàn toàn thì cậu tụt người mình xuống một ít để dương v*t ngay giữa hai lỗ.

“Bé mèo n*ng, cho em ngay đây.” Người đàn ông nhắm quy đầu lên lỗ nhỏ ướt át, anh không cắm vào ngay mà chà lên nếp uốn và miệng lỗ đang khép mở, mới chà mấy cái mà cậu quản gia đã ngứa ngáy khó nhin, ôm cổ người đàn ông, hôn lên đường cầm cương nghị, “Ngài Ý ời, cắm vào đi mà, ngài đừng dày vò em nữa, hức, em muốn dương v*t to của ngài cắm vào lỗ dâm của em....”

Người đàn ông nhin từ sáng đến giờ cũng rất vất vả, còn thêm bé người yêu vừa ngây thơ vừa dâm dăng như tra tấn anh, anh không nhin thêm nữa mà cắm thọc vào, nếp nhăn trên lỗ được dương v*t to của anh nong căng ra, cắm thẳng một hơi vào đến tận cùng. Dù đã được nói rộng nhưng thật sự dương v*t của người đàn ông quá to, kích thước 18cm cũng phải để bỏ, cảm giác được lấp đầy làm cả hai thở bật ra một hơi. Người đàn ông là sướng vì được người yêu bao bọc, cậu quản gia là vừa sướng vừa hơi rêm vì quá căng.

“Ngài Ý ời, ưm, căng, căng quá, ngài to quá đi mất.”

Người đàn ông bật cười vì bé mèo dưới thân đến lúc này còn không quên khen anh và miêu tả cảm giác của mình, anh thúc nhẹ một cái rồi nói, “Bé mèo dâm, biết căng với to rồi đấy à, ban nãy là ai uốn éo muốn tôi vào liền hửm, không nói rộng cho em thì cho em khóc nhé, lần sau còn dám nữa không.”

“Hức, dạ, dám.” Bé mèo vừa nói xong thì người đàn ông tăng lực thúc vào trong, lỗ nhỏ mềm ướt của cậu được dương v*t của người ông chà sát liên tục ra vào, trong lúc đó có đôi lần còn kéo theo cả múi thịt đỏ hồng bên trong động, mỗi lần đầu khắc thúc vào còn cố ý cạ vào điểm lồi làm cho cậu sướng đến rên ư ừ chảy nước mắt, môi

lần tìm môi người đàn ông.

Hai người trao nhau nụ hôn ướt át, cậu quản gia còn chủ động ngậm mút đầu lưỡi đối phương, để đầu lưỡi anh ra vào trong miệng mình như động tác đang đâm thọc dưới háng.

Lỗ nhỏ được người đàn ông chăm sóc hơn mười phút đến sùi bọt trắng, nhưng lỗ bướm của cậu quản gia còn đang trống rỗng đây này.

“A a, ngài Ý ới, hừm, bướm, bướm em cũng muốn, muốn mút dương v*t của ngài, ừn, bướm em ngứa, núm vú em cũng ngứa, ha.”

Cậu quản gia tách khỏi nụ hôn vừa thở vừa nói, tay còn không quên đưa xuống một bên ngắt vú một bên chà bướm mình. Hai núm vú được cậu ngắt đến sưng to lên đỏ hồng quyến rũ, trông như trái sơ ri đỏ mọng, cậu quản gia ưỡn vú mình chà lên ngực người đàn ông mời gọi, “Hức, mút cho em đi, ư ha, vú ngứa quá, ngài Ý ới.”

Người đàn ông vừa thúc hông vừa cúi xuống ngậm núm vú người yêu, môi lưỡi anh mút chụt rồi dùng răng nhay cắn, anh cắn núm vú đỏ mọng kéo lên như muốn cắn đứt, đến khi cậu quản gia hét lên mới buông ra.

Lúc này người đàn ông đổi tư thế, dương v*t anh vẫn để nguyên trong lỗ nhỏ rồi ôm bé mèo lên ngồi tựa lên giường, để cậu ngồi mặt đối mặt trong lòng mình, anh vỗ mông cậu, “Bé đâm tự nhún đi nào.”

Cậu quản gia nghe lời đồ mặt, vừa xoa vú mình vừa nhún lên xuống, tư thế này làm dương v*t của người đàn ông thọc vào lút cán, khi ngồi thụp xuống cậu còn nguấy mông nghiêng mạnh như muốn nuốt luôn cả hai túi tinh của người đàn ông vào trong, chim chim cậu hẩy lên hẩy xuống kẹp giữa bụng hai người chà sát.

Người đàn ông thở dốc trầm thấp, vừa thúc hông mình lên vừa ôm mông bé người yêu trợ lực, miệng lưỡi còn không quên hôn cắn một

bên núm vú.

“Ừm a, ngài Ý ời, bên kia, núm vú bên kia cũng muốn, hừmmm, dương v*t ngài thọc trúng điểm dâm của em rồi, a a a, sắp bị ngài chịch bắn, hức hu, bướm, bướm cũng muốn phun nước, ngài Ý ời, ha a a, ngài sờ bướm cho em bắn đi á ưn.”

Cậu quản gia vừa nhún mông vừa nguấy mông liên tục, bướm xinh bên dưới bị bỏ quên cũng không quên văng nước tứ tung.

“Đừng bắn, giữ sức nào, ngoan.” Người đàn ông hôn cậu như dỗ dành, anh sờ soạng tủ bên giường lục tìm thứ gì đó, đến khi lấy ra mới thấy đó là một cái nơ lụa màu đỏ có chuông.

Anh cầm nơ chuông ướm lên chim chim đang vung vẩy của cậu quản gia, màu đỏ thiếp lên làn da trắng trông rất quyến rũ, thế là anh cầm chim bé mèo dâm, quần sợi nơ chuông lên cột ở đầu khất.

Bé đáng yêu vừa thờ vừa nhún, chim chim vừa được cột nơ chuông nay cũng vung vẩy có điệu hơn, tiếng chuông rung theo nhịp làm kích thích thị giác và thính giác.

“A ha, ngài Ý, bướm ngứa, ướt quá a hừ... ngài hãy cắm vào bướm em đi mà hu hu.”

Cậu quản gia n*ng tình đến mức nở thành tiếng, thế là cậu nâng người lên rút dương v*t ướt đẫm của người đàn ông ra khỏi lỗ nhỏ, ý định muốn tự mình dùng bướm nuốt xuống.

Người đàn ông thấy hành động của cậu thì đánh mông cậu một cái thật lực như trừng phạt, tiếng chuông trên chim chim cũng theo đó lắc mạnh hơn.

“Tôi đã cho phép em chưa, bé mèo đấy.”

Quyển 4 - Chương 8

Lần này người đàn ông nằm xuống giường, để bé người yêu ngồi dạng hai chân trên mặt mình.

“Vịn thành giường, hạ lỗ bướm xuống, tôi mút bướm cho em.”

“Úm, dạ.”

Cậu quản gia làm theo lời người đàn ông, vênh cong mông hạ bướm xuống miệng anh.

Người đàn ông ôm mông cậu, nhấn mông cậu xuống miệng mình, đồng thời anh vươn lưỡi ra liếm hạt đậu đỏ, cạ cầm xuống lỗ bướm và đáy chậu.

“A ha, hạt đậu, hạt đậu sướng quá, úm, ngài Ý, ngài Ý cắn đứt hạt đậu của em luôn đi, cho em bắn, ha a a, em phun nước, phun nước cho ngài uống.”

Người đàn ông nhay cắn hạt đậu đủ thì há miệng ngậm trọn bướm xinh của cậu quản gia, bắt đầu liếm mút trên diện rộng. Anh mút hai mép bướm cho sưng lên rồi mút sang mép hoa, đến khi mép hoa thắt thủ thì thọc lưỡi vào trong lỗ bướm, lúc mới đầu anh đảo vòng bên trong động thịt, động thịt phối hợp co thắt như muốn nuốt cả lưỡi của anh, sau đó anh bắt đầu đánh lưỡi mạnh và nhanh hơn như động tác giao hợp.

Cậu quản gia bị liếm bướm đến chảy đầy nước dâm, chảy ướt cả cổ của người đàn ông, trong lúc đó cậu còn nhún lên nhún xuống chà mạnh bướm mình lên mặt anh, ngúng nguẩy như một bé

đã bị tiêm thuốc. Đến cả nơ chuông trên chim cũng leng keng leng keng không ngừng, giống như tiếng ông già Noel cười tuần lộc.

Khi người đàn ông thọc lưỡi đến điểm G thì làm cậu quản gia hét lên, mất sức xoe bướm ngồi sụp xuống, thế là người đàn ông tấn công mạnh vào điểm đó, chà lưỡi mấy chục lần đến khi cậu quản gia bắn nước dâm đầy mặt mình, anh mới hé miệng húp sạch từng dòng nước. Đúng với ý định cậu quản gia vắt nước dâm cho anh uống.

Cậu quản gia thờ hốn hển ngồi trên mặt người đàn ông, anh phải ôm hông cậu bế dậy, đặt cậu nằm xuống giường.

“Ngài, ngài Ý ới, em vắt nước bướm cho ngài uống rồi ạ.”

Người đàn ông cười khế, cuối xuống hôn bé người yêu dâm đẳng của mình.

“Ừm, nếm vị nước dâm của em này, có ngon không, em tưới ướt cả mặt cả cổ em tôi cả, bé mèo dâm sao nhiều nước thế hửm?”

“Ừm... người ta, người ta nhiều nước vì ngài mà, ừ, em, em liếm sạch cho ngài nhé.” Nói rồi cậu quản gia vươn lưỡi liếm nước dâm của mình trên mặt người đàn ông, liếm xong còn vươn lưỡi liếm môi như mèo.

Hai người vuốt ve hôn nhau một chốc, bé mèo đưa tay xuống nắm dương v*t của người đàn ông, dương v*t vẫn còn cương, cậu nắm trong tay lên xuống mấy chục cái thì cứng hơn khi nãy.

Người đàn ông trở mình dậy quỳ trên giường, để cậu nằm nghiêng nâng một chân lên, anh cầm dương v*t đè đầu khất cạ vào hạt đậu cho nó cứng đanh, xong lúc này mới dờn trận địa nhấn dương v*t mình vào lỗ bướm.

Đầu khất vừa chui vào đã được lỗ bướm co thắt kịch liệt hoan nghênh, thịt mềm bên trong như có giác hút vú lấy dương v*t anh

không buông, anh đâm vào chậm rãi, từ từ vùi mình vào cảm nhận động thịt ấm mềm của người yêu.

Bé mèo cũng kêu gru gru sung sướng.

Một tay anh nâng chân cậu để lên vai mình, một tay bắt đầu chà nhẹ lên hạt đậu, cùng lúc đó dương v*т cũng đã vùi hết vào trong.

“Ưm a, ngài, ngài Ý ời, em, em nuốt trọn ngài rồi, hức, to quá, bụng em căng quá đi mất, ưm.”

Người đàn ông xoa nhẹ bụng cậu rồi bắt đầu thúc hông, lúc đầu anh thúc từ từ chậm rãi, để bé mèo hưởng thụ ái tình dịu dàng, sau hơn 10 phút đưa đẩy anh bắt đầu thúc nhanh và mãnh liệt hơn, thúc đến mức chỗ kết nối của hai người phụt nước, thịt mềm bên trong cũng bị thò ra ngoài theo động tác ra vào.

“Ưm ha, a a, ưn... ha mạnh quá, sướng, ừ, em, ngài, ngài ời, chậm lại, em chịu không nổi, hức.”

Cậu quản gia bắt đầu khóc lóc xin tha nhưng người đàn ông ngoảnh mặt làm ngơ. Đúng với câu anh nói ban sáng, chịch em khóc.

“Ư ư a...”

“Ngài Ý ời, hức, vú, vú cũng muốn được mút, a a.”

Miệng thì bảo muốn được mút nhưng tay đã tự nắm đầu v*т mình kéo căng rồi buông ra.

“Em còn gọi tôi là ngài thì tôi không mút cho em.”

“Hức, dạ? Anh, anh ạ?”

Người đàn ông thúc mạnh hơn.

“Anh Ý ư hu hu? Em muốn bắn, ưm a.”

Người đàn ông không nói lời nào chỉ thúc vừa nhanh vừa mạnh hơn nữa, ngay cả ngón tay đang xoa hạt đậu cho cậu dừng lại đưa lên búng nhẹ vào chim chim đang đeo chuông.

Tiếng leng keng như đánh thức chút thần trí đang say tình của bé mèo dâm.

Cậu quản gia đổi giọng, “Mình, mình ới, umm a, ha, mình nhẹ, nhẹ lại, tha cho em đi mà, em muốn bắn, muốn tè cơ hu hu.”

Nghe tiếng gọi “mình” ngọt ngào của bé dâm làm người đàn ông thoải mái, anh cúi người xuống mút cắn núm vú cho cậu, cũng tháo chuông trên chim, tay chà hạt đậu cũng mạnh và nhanh hơn, từng cú thúc hông cũng bắt đầu tăng tốc.

Bướm xinh của cậu quản gia ứa nước không ngừng, chim nhỏ vừa được tháo chuông cũng bắt đầu chảy dịch nhiều hơn, lỗ nhỏ sau mông cũng co thắt theo cơn hưng phấn.

“A ưm, ha, mình ới, em không chịu nổi nữa, mình tha cho em được không, hức, em bắn...”

Lời còn chưa nói hết, chim chim trên bụng cậu đã bắt đầu phụt tinh, vắng đầy cả bụng cả giường, lỗ bướm cũng phun nước xối xả, tràn ra khỏi nơi hai người đang kết hợp, vừa dứt bắn tinh thì cậu cũng bị người đàn ông chịch đến mất kiểm soát, tiểu ra.

Nước tiểu vàng nhạt vắng đầy cả giường, cậu quản gia dâm đang đáng yêu bật khóc, “Hu, mình ới, em lại tè bậy rồi hức, ưm, mình nhẹ thôi, a.”

Người đàn ông thấy bé mèo nhà mình lên đỉnh thì cũng bắt đầu tăng tốc, anh thúc nhanh vào lỗ bướm thêm 5-3 phút thì ghìm mông bé mèo vào háng mình, bắt đầu bắn từng dòng tinh nóng hổi vào thẳng

trong bụng cậu.

“Á ưm, nóng quá, mình bắn vào bướm em rồi, a a ha, em, em mang thai mèo con cho mình, hức.”

Lỗ bướm tham lam mút sạch tinh dịch không chừa lại một giọt.

Khi qua cơn cực khoái, người đàn ông muốn rút dương v*t ra thì bị bé mèo dâm của mình co thắt lỗ bướm giữ lại.

“Ưm, mình, mình ơi, mình để bên trong bướm của em đi, em, em muốn cảm nhận mình.”

Cậu quản gia đỏ mặt co thắt bướm, vươn tay muốn được người đàn ông ôm.

“Bé mèo dâm, bảo em dâm thì em không chịu.” Nói rồi anh vỗ lên hông cậu một cái.

“Ưm, em dâm vì mình mà, mình không thích em dâm hở.”

Người đàn ông giữ nguyên chỗ đang gắn kết của hai người, cúi xuống hôn lên môi lên, “Thích, em càng dâm tôi càng thích, ai bảo tôi thương em làm gì.”

Hai người trao nhau môi hôn dịu dàng sau đợt tình ái mãnh liệt, môi lưỡi triền miên quấn quýt lấy nhau, rồi người đàn ông bắt đầu rải từng cái hôn xuống khắp cơ thể cậu, hôn lên trán, lên chóp mũi, hôn lên hai má, dờn xuống cằm cổ, xuống đầu vai, xuống ngực bụng, đến chim chim vừa xù xuống vì bất tỉnh, đến đùi trong, bắp chân, bàn chân, anh hôn vừa dịu dàng vừa thành kính, xem đây là vật quý báu nhất đời mình.

Trong những cái hôn say đắm, dương v*t anh để trong lỗ bướm của cậu quản gia lại hơi cương lên, lỗ bướm lại còn không chịu thua kém lại bắt đầu chảy nước dâm và co thắt, anh khẽ thúc nhẹ hông vài cái

rồi lui ra ngoài.

Bé mèo dâm nào đó vội vàng níu kéo, “Ừm, mình ơi, mình ở trong bướm em đi đừng ra mà.”

Anh vỗ mông bé mèo con dâm đặng dỗ dành, “Ngoan, nâng chân lên để tôi xem có bị thương không nào.”

“Ừm, dạ, xem xong, mình, mình lại vào bên trong em nha.”

Người đàn ông bật cười với sự ngây thơ n*ng tình của bé mèo.

“Bé mèo dâm.”

Cậu quản gia ôm dạng hai chân mình, còn đưa tay vạch hai mép bướm và hai cánh mông ra hai bên để người đàn ông thấy rõ.

Lỗ bướm và lỗ nhỏ đỏ hồng vì ma sát, còn đang co thắt không ngừng chảy nước, nhưng may mắn không bị thương chỗ nào, chỉ có âm vật là sưng to gấp đôi vì bị chơi quá dữ.

Người đàn ông cúi xuống liếm nhẹ lên hạt đậu như an ủi, chọc cho cậu quản gia kêu gru gru.

Quyển 4 - Chương 9

Sau đợt ái tình đầu tiên, hai người ôm nhau nằm thủ thủ đầy dịu dàng, rồi không biết ai bắt đầu trước lại dán vào hôn nhau.

Lần này người đàn ông đứng xuống giường, anh tìm lấy một cái séc toy dạng bi dài chừng 15cm, mỗi viên trong suốt có đường kính cỡ 3cm.

Cậu quản gia vừa thấy thì mặt đỏ phừng lên, đôi mắt to đen láy ngập nước, vừa có chút sợ hãi vừa có chút chờ mong.

“Mình, mình ơi, mình cho em chơi, chơi cái này ạ.”

Người đàn ông cầm cậu một cái rồi để dây bi đến trước miệng cậu, ý bảo cậu ngậm vào.

“Ngoan, liếm ướt nó nào bé cưng.”

Cậu quản gia đỏ mặt hé môi, đầu tiên cắn lên ngậm một viên, cong lưỡi rà liếm viên bi, đến khi nó ướt hết thì ngậm tiếp viên thứ hai thứ ba. Viên bi trong suốt xuyên thấu đầu lưỡi linh hoạt đang liếm láp, vẻ mặt cậu quản gia mê mẩn, đến khi nuốt đến viên thứ 7 thì khoang miệng đã ngập tràn không thể khép lại, nước bọt nhiều dọc theo đường cằm, nhiều xuống ngực, hình ảnh dâm đãng làm huyết mạch người ta phải sôi trào.

Khi cả dây bi đã ẩm nước, người đàn ông lấy nó ra khỏi miệng người yêu, rồi anh vỗ mông bảo cậu nằm úp sấp vênh lên. Một tay anh cầm dây bi để ngay lỗ nhỏ, một tay nhấn từng viên bi ướt nước vào trong.

Lỗ nhỏ của cậu quản gia co thắt không ngừng, nuốt một viên vào còn vội vàng mấp máy muốn nuốt viên tiếp theo, viên bi trong suốt tuy đã được khoang miệng làm ấm nhưng vẫn còn khá lạnh, độ lạnh của thủy tinh xen vào vách thịt ấm nóng, hai thái cực đối lập làm cậu quản gia vừa sướng vừa hơi khó chịu.

“Hức, mình ơi, bi lạnh quá, hức, nó làm bên trong em lạnh.”

Cậu quản gia vừa ngoe nguẩy mông vừa quay đầu lại nhìn người yêu.

Người đàn ông vừa xoa mông cậu như vỗ về vừa nhét hết dây bi vào. Khi lỗ hậu nuốt hết thấy bảy viên bi trong suốt, người đàn ông nắm móc tròn ở cuối dây bắt đầu đưa đẩy.

Mỗi một nấc viên bi được rút ra là mỗi một lần cậu quản gia lên giọng, độ lồi lõm của dây bi cạ vào điểm G trong lỗ hậu, đồng thời còn nong cửa vào nở ra co lại liên tục. Khi một viên được rút ra là một lần nghe một ‘bốc’ âm đặng.

“Ưm ưm mình ơi, hức...”

Người đàn ông rút đẩy dây bi nhẹ nhàng, cảm giác tê dại ở lỗ nhỏ còn chưa qua, người đàn ông đã nhắm dương v*t đút vào lỗ bướm ướt át. Anh có thể cảm nhận được sự kích thích cực mạnh của bé mèo nhà mình. Cả hai lỗ đưa nhau siết chặt, cách một lớp màng thịt mỏng giữa lỗ bướm và lỗ hậu, người đàn ông cảm nhận được rõ ràng độ tồn tại của dây bi khi bị bé mèo siết lấy.

Cả hai lỗ trên dưới bắt đầu được đưa đẩy, khi dương v*t rút ra thì dây bi đâm vào, còn mang theo tiếng nước ộp ộp, kéo theo đó là cả một dòng nước âm chảy xuống, làm drap giường vốn đã lầy lội nay lại càng ướt hơn.

“Ư ư, mình ơi, thích quá, thật.. ưm, cả hai lỗ của em đang bị chịch

này... a ha... mình ơi, dương v*t anh to quá, a a...”

Người đàn ông cúi xuống hôn bé mèo thích kêu nhà mình, hông và tay cầm rút cũng bắt đầu tăng thêm lực.

Mấy phút đầu cậu quản gia còn ư ư a a thành tiếng, đây là lần đầu tiên cậu được trải nghiệm cảm giác bay mất hồn này, lỗ bướm được dương v*t của người đàn ông đâm thọc thật lực, mỗi lần đều đâm thẳng vào tận cùng, cạ vào điểm đâm làm cậu sướng rên cả da đầu, ngay cả lỗ nhỏ bên dưới cũng được anh cố ý đè nghiền dây bi thật mạnh vào, làm cho dịch nhờn ở nơi đó phải bắn phụt ra, cậu quản gia ngất ngây đến mức không nói được rõ ràng, chỉ biết há miệng thở dốc.

“Mình, mình ơi, dad, daddy ơi, em, ư ư... em muốn bắn, em không chịu được nữa, đừng dùng hai cái chịch em nữa mà, a ưm... daddy, mình ơi, bắn.”

Người đàn ông nghe hai chữ daddy như càng làm anh phát điên lên, hông và tay thêm lực dồn dập.

“Daddy ơi, mình ơi... ư ư, chậm, chậm lại, hư, em chết mất.”

Miệng cậu quản gia xin tha, nhưng từng lớp thịt mềm trong cơ thể lại mút chặt kín dương v*t và dây bi, mỗi lần rút ra đâm vào là một lần mất hồn, anh không nhịn được càng đâm càng nhanh, đâm đến mức chim chim đằng trước của cậu quản gia không cần chạm vào cũng bắn tinh phùn phụt, ngay cả lỗ bướm và lỗ nhỏ đang ngậm đồ cũng văng nước tung tóe. Hơi thở người đàn ông dồn dập, anh thầm nghĩ chỉ muốn đâm rút mãi không ngừng trong động của bé mèo nhà mình.

Cậu quản gia víu tay ôm cánh tay người đàn ông, vừa rên vừa chu mỏ đòi hôn.

Người đàn ông chiều người yêu hết lòng, vừa lần tìm đôi môi thơm

mộng, vừa đưa đẩy hông thêm vài ba phút, đến khi anh đâm phập những cú mạnh mẽ cuối cùng xả dòng tinh nóng bỏng vào lỗ bướm, thì cũng là lúc cậu quản gia bị chịch đến bắn nước tiểu khắp giường, ngay cả lỗ nhỏ đang ngậm dây bi cũng phun phụt dịch nhờn như vòi xịt vớ van.

“Á á, ư daddy, daddy ơi, hừm... em, em lại bị mình chịch đến tè rồi, hức, hu.”

Xả tinh xong người đàn ông rút dây bi ra, lỗ nhỏ đằng sau bị dây chịch đến xòe thành một cái lỗ đỏ tròn, trong đó còn không ngừng rỉ nước. Còn dương v*t thì vẫn ngâm trong lỗ bướm, không mềm không cứng khế cọ xát, làm cho tinh dịch, nước dâm và nước tiểu bên trong tràn ra lầy lội.

“Daddy ơi, mình ơi, bướm em căng quá.” Người đàn ông để dương v*t mình trong lỗ bướm, xoay cậu quản gia lại, bế người lên rồi đi sang phòng khác.

Anh bế mộng cậu, cậu quàng hai tay vừa ôm cổ vừa hôn anh, theo động tác di chuyển dương v*t ra vào trong lỗ, các loại nước vừa nhiều xuống sàn vừa chảy dài xuống chân người đàn ông.

Theo từng bước đi dương v*t cong lên một khoảng nhất định, đầu khắc và thân gậy đâm chọt chà vào màng thịt làm cậu quản gia phải hừ hừ không thôi, còn nhún mông đưa đẩy theo tiết tấu của người đàn ông: “Mình ơi, còn muốn.”

Anh vỗ mông cậu bật cười, “Mèo dâm, là ai vừa khóc vừa xin thả đấy hừm. Còn chưa chừa sao.”

Hai người vào phòng tắm rửa, trong suốt quá trình dương v*t của người đàn ông chưa từng rời khỏi lỗ bướm: “Daddy ơi, mình dùng dương v*t rửa bướm cho em đi.”

Nói rồi còn nghiêng mông xuống rên gru gru như mèo, cậu cúi người

vươn lưỡi liếm cơ ngực của người đàn ông, khi rà lưỡi lên đầu nhũ thì ai kia khẽ cứng người, dương v*ť cũng đánh hơn thọc sâu vào trong.

Hai người rên bật thành tiếng, song người đàn ông vỗ mông bé mèo một cái chát vang vọng, thúc hông điên cuồng vào trong điểm dâm, ngón tay cũng thọc vào lỗ nhỏ đỏ tròn dâm rút mạnh bạo, làm cho nước trong bồn sánh hết ra ngoài.

“A a a á, mình ơi, mình ơi em không dám nữa, hức, hu hu, mình tha cho em đi, ư ư ư a a...”

“A ha ha, ưn... ư...”

Trong phòng tắm chỉ còn lại tiếng rên ư ử, tiếng hơi thở nóng hực dồn dập và tiếng nước tràn.

“Ư a.... hức, daddy, daddy ơi, hu.... Rách bướm, ứnnn, lỗ nhỏ cũng rách mất... ư ư.”

Nửa tiếng sau, trong phòng tắm chẳng còn gì ngoài tiếng nước nhỏ giọt và tiếng hít thở sau khi được dập lửa.

Quyển 4 - Chương 10

Những tia nắng vàng xuyên qua lớp màn cửa rọi lên hai người trên giường.

Người đàn ông điển trai cao to nằm nghiêng người, một tay anh rải dài có mỹ nhân trắng trẻo mọng nước đang gối đầu lên đó, một tay khác anh ôm vòng eo thon thả của mỹ nhân.

Hai người đều trần truồng.

Gương mặt mỹ nhân trắng hồng ngọt ngào, miệng còn hơi chu không biết đang mơ thấy gì.

Đi xuống một chút là cần cổ mượt mà lấm tấm vết hôn của mỹ nhân, hai núm vú đỏ ửng nhìn là biết bị mút cắn quá độ, xuống nữa là vùng bụng trắng ngần được cánh tay mạnh mẽ của người đàn ông ôm lấy, xuống chút nữa là chim chim đầy đặn tươi màu đang bán cương, rồi đến cặp đùi thẳng thớm đang co lại, ẩn hiện dưới đùi là bộ phận sinh dục không dành cho nam, một bé bướm, hai mép bướm to múp đang xoè ra ngậm lấy dương v*т của người đàn ông sau lưng, lỗ bướm nhẹ nhàng co thắt theo nhịp thở làm nước dâm bóng loáng khế tràn ra từ nơi hai người kết hợp, âm vật bên trên cũng sừng vù lên như hạt đậu, lỗ nhỏ trên mông còn cắm một thứ xù lông trắng trắng như là đuôi cáo.

Một buổi sáng cuối tuần tuyệt vời được bắt đầu bằng cảnh đẹp.

Cậu quản gia khế cựa mông chà nhẹ dương v*т của mình xuống drap giường, miệng còn rầm rì chưa tỉnh. Người đàn ông nằm sau được người yêu ngậm dương v*т cả đêm, bị cậu quản gia khế cựa

mông thì tỉnh dậy.

Sáng sớm, dương v*t anh cứng đanh, vừa vì sinh lý, vừa vì động dâm ấm áp của bé mèo nào đó.

Anh siết tay ôm chặt eo người yêu, để mông cậu dán sát vào dương v*t mình, nâng một chân cậu lên, bắt đầu nhẹ nhàng thúc đẩy cho một đợt vận động buổi sáng.

Người đàn ông thúc rất thông thả, khi thì rút dương v*t ra hoàn toàn cạ đầu khắc vào hạt đậu còn sưng, khi thì cố ý nghiêng vào điểm G trong lỗ bướm.

Cậu quản gia bị cơn tê dại dưới háng làm cho tỉnh hẳn, bắt đầu rên rỉ hòa theo động tác của người đàn ông.

“Mình, mình ới, a, chào buổi sáng, ư ư, em, em yêu anh.” Nói rồi cậu quay lại ôm đầu người đàn ông hôn lấy.

“Bé mèo buổi sáng tốt lành.” Môi lưỡi hai người hoà quyện, trao nhau nước bọt thơm ngọt, đầu lưỡi quấn quýt như đang múa một điệu múa. Người đàn ông vói lưỡi vào trong khoang miệng cậu quản gia, rà soát từng góc ngách trong đó, rồi anh đâm lưỡi vào trong cổ họng cậu như động tác đang đưa đẩy dưới thân, cậu quản gia cũng không chịu thua đáp lại một cách nhiệt tình.

“Ư a, daddy ới, nhanh hơn đi anh, ưm, đúng rồi, chỗ đó, đâm mạnh chỗ đó đi anh, ha ưn.”

“A ưm, mình ới, lỗ nhỏ cũng muốn, ưm, mình cũng chịch lỗ nhỏ của em đi.”

Người đàn ông vỗ cạp mông mẩy của cậu, “Đuôi cáo thúc lỗ dâm của em còn chưa đủ hửm.”

“Ưm ~ không đủ, a ha, mình ới nhanh lên, mau dùng tay chịch lỗ

dâm của em đi.”

Người đàn ông rút dương v*t ra khỏi lỗ bướm, đồng thời cũng rút đuôi cáo ra khỏi mông cậu. Anh xuống giường dâm dương v*t vào lỗ sau rồi bế cậu lên bằng tư thế xi tiểu, ôm cậu ra ngoài.

Cậu quản gia chưa biết người đàn ông muốn đi đâu, chỉ đưa tay ra sau cổ người đàn ông chặt hơn, đến khi thấy anh bước ra hành lang ngoài phòng ngủ, lúc này mới thấy sợ, “Ừ, mình ời, đừng mà.”

Biệt thự khá rộng, bên dưới có một khoảng sân nhỏ trồng cây, xung quanh đây cũng ít dân cư nhưng nếu có người ra ngoài ngược lên thì sẽ thấy hai người đang đứng đó.

“Dâm quá, chịch em ở đây cho mọi người cùng thấy bé mèo nhà tôi dâm thế nào.”

“Ừ, mình, mình ời... người ta thấy mất.”

Người đàn ông vừa đi vừa dâm dương v*t to khỏe của mình vào lỗ nhỏ, cảm giác bé mèo đang co thắt động thịt kịch liệt làm anh hưng phấn.

“Bé mèo dĩ, thả lỏng nào.”

“Ừm hừm...”

Anh ôm người ra đến hành lan, đây là một khoảng trống nhỏ để đứng hóng gió, tay vịn là ốp thủy tinh trong suốt dày cỡ 1cm.

Người đàn ông ôm chặt dạng rộng hai chân cậu ra hết cỡ, để bướm lên cạ lên vịn tay lan can. Cậu quản gia được cạ bướm lên đó thì phải nói là sướng hết sảy.

dương v*t dưới háng người đàn ông bắt đầu dâm rút kịch liệt vào lỗ sau, theo động tác đưa đẩy nhanh chóng, bướm xinh cũng cạ xát lên

mép kính không ngừng.

“Ư ư ha, mình ơi, daddy ơi, bướm, bướm em, a a, bị chà cháy mắt, hức hu.”

Từng dòng nước dâm chảy dọc xuống theo mặt kính, nhiều thẳng xuống sân vườn bên dưới, cho đám hoa cỏ kia được hưởng nước tưới thiên nhiên.

Người đàn ông vỗ mông cậu, “Nói tôi nghe nào, lỗ nhỏ đã thoả mãn chưa.”

“Hừm, dạ, dạ, dạ rồi.”

“Lỗ bướm thì sao?” Người đàn ông vừa hỏi vừa không ngừng cảm thọc mạnh hơn.

“Sướng, sướng... á.” Cậu quản gia thờ hồn hển, lần cạ bướm trên lan can này còn sướng gấp mấy lần được miệng ly cạ tối qua.

Chim chim nhỏ đằng trước của cậu cứng đanh, lỗ nhỏ được chịch, bướm cũng được cạ kính, chim theo động tác kịch liệt cũng vẩy lên vẩy xuống, tinh dịch rỉ ra không ngừng, hiển nhiên là sắp dùng hai lỗ sướng bắn.

“Còn dám dâm không.” Người đàn ông thúc vừa mạnh vừa nhanh, nhiều lần còn nghiền vào điểm dâm.

“Á, ư ư, không... ưn, dám ạ. Hức huhu, em, em dâm vì mình mà, hu, mình bắt nạt em.” Cậu vô lực được anh ôm vào lòng, mở rộng hai lỗ, đầu v* không được chạm vào cũng cứng đanh lên, mà hết thấy những điều này rất có thể sẽ bị người khác nhìn thấy.

“Về, về phòng, về phòng daddy ơi, hức, về phòng mình muốn ** em tung bướm cũng được mà, đừng ở ngoài nữa daddy ơi, ư ưm.”

Người đàn ông ghé vào liếm tai cậu, nhẹ giọng nói: “Về phòng cũng được, nhưng nhìn xuống dưới đi em.”

Nhà đối diện có bóng người đi vào, có vẻ là vừa chạy bộ buổi sáng.

Cậu quản gia dù đêm thì vẫn còn non và xanh chán, vừa thấy bóng người đã lấy tay che mắt, lỗ nhỏ thít chặt, dương v*t bắn tinh, lỗ bướm cũng bị cạ đến thất thủ vắng âm tinh xối xả, nước tinh chảy dài theo mặt kính rơi hết xuống vườn.

Người đàn ông thấy nước đêm bắn phụt hết ra vườn thì nói, “Bé mèo đấy, nước đêm của em tưới cây hết rồi kìa, em nói xem ở đó có nở hoa không. Hoa nở ra là hoa hình bướm, hay là hoa hình lỗ nhỏ của em hửm.”

Cậu quản gia vừa hưng phấn vì bị ** ngoài trời vừa kích động vì lời người đàn ông nói, không nhịn được nữa bắn nước tiểu từ trong lỗ bướm ra.

“Á hức... ưnnn.”

Người đàn ông vỗ chát lên bướm cậu rồi thọc ngón tay vào trong đêm rút cực nhanh cho nước vung tung toé, đến khi cậu quản gia chỉ biết rên chứ không còn gì để bắn mới bế người vào phòng, để cậu nằm ngửa lên giường rồi không ngừng cầm phâm phập vào trong.

Anh cúi xuống hôn của cậu quản gia, tiếng nước bọt trao nhau vang vọng không dứt, hoà với tiếng bạch bạch nhanh lẹ dưới háng.

Người đàn ông vừa hôn cậu vừa chạy nước rút, mấy trăm cái giã háng cuối cùng vừa mạnh vừa nhanh làm cho lỗ nhỏ không kịp co thắt, tới khi anh rút dương v*t ra cắm vào lỗ bướm thì lỗ nhỏ dưới mông đã bị nong thành một cái lỗ đỏ hồng tròn xoe không khép lại được.

Người đàn ông cắm chim vào chỗ sâu nhất trong lỗ bướm, bắt đầu

nhả từng đợt tinh dịch nóng hổi của mình ra.

Khi cậu quản gia nằm thờ hẩn hển ngậm chim thì tưởng bữa sáng đến đây là kết thúc, nhưng không ngờ dương v*т của người đàn ông còn nằm trong bướm chọt căng lên, sau đó là dòng nước gì đó nóng hổi dội thẳng vào bụng cậu, làm vùng bụng vốn đã hơi nhô lên vì ngậm tinh và chim nay lại phồng lên một ít.

“Á ứmmm, mình, mình ời, hức huhu. Em bị nước tiểu bắn cho tung bướm rồi, ưnn.”

Cậu quản gia cảm tưởng mình như bị người đàn ông chịch cho sống chết, ngay khi nước tiểu bắn vào cậu cũng bật khóc thật sự. Nước mắt giàn dụa trên khuôn mặt xinh đẹp làm người đàn ông thoáng nghĩ có phải mình hơi quá rồi không.

Nhưng đó cũng chỉ là thoáng mà thôi.

“Thích thật, bướm em bây giờ phá kén thành bướm nước đích thực rồi này.” Người đàn ông vừa nói vừa tiếp tục động tác nhấp hồng xả nước, chỗ giao hợp của hai người biến thành thác nước phun trào lầy lội.

“Còn dám dâm nữa không.” Bắn xong, người đàn ông ôm bé mèo của mình vừa vỗ về vừa hỏi.

“Hức, ngài bắt nạt em, em dâm với ngài chứ dâm với ai đâu, làm như ngài không thích ấy, hứ.” Bé mèo được chịch sướng cả thân hứ một cái làm người đàn ông bật cười.

Bàn tay vừa bóp vừa đánh nhẹ cặp mông đào trần truồng nói, “Bé mèo dâm biết dối này.”

“Em dâm tôi rất thích, nhưng dâm quá tôi sợ mình không kìm chịch chết em, lúc đó tôi đi đâu tìm mèo dâm khác bây giờ.”

Cậu quản gia quay phắt người lại, tay nắm chim người đàn ông trông rất hung dữ, nhưng đôi mắt đen lại ầng ậng nước, “Ngài còn dám tìm mèo dâm khác hả?”

Người đàn ông vờ như nghiêm túc suy nghĩ rồi gật đầu, “Hừm, ừm, nếu em dâm quá tôi không tìm được bị chịch chết thì chỉ biết tìm mèo dâm khác thôi.”

“Em, em... ngài tìm mèo dâm khác em khóc cho ngài xem, hu hu oà.”

Nói rồi cậu quản gia cầm chim người đàn ông trong tay khóc luôn. Cầm chim trong tay làm màu vậy thôi chứ cậu quản gia làm gì dám siết, có mỗi con chim non trên cành cây để chịch mình, bóp hự rồi kiếm đâu ra nữa chứ, cậu đâu thể vô lương tâm như tên đàn ông xấu xa kia đi tìm người khác được, hức, trao duyên nhằm tướng cướp mà.

Người đàn ông cấm dục biến thái nào đó chọc bé mèo nhà mình khóc rồi thì bắt đầu luống cuống, lóng ngóng tay chân vừa ôm vừa hôn người ta dễ dàng.

“Bé đáng yêu, bé ngoan, tôi xin lỗi em mà. Làm sao tôi đi tìm người khác được, thậm chí thương em cả năm mới dám nói thì lấy đâu ra người khác để mà tìm. Ngoan, không khóc nữa nhé.”

“Hức... thật, thật ạ, ngài không nói để đỡ em thôi đấy chứ.” Cậu quản gia dụi mặt vào lòng người đàn ông, đưa tay ôm anh, giọng thiếu niên từ giữa ngực hai người vang lên.

“Ừm, thật, dứt no hai cái lỗ dâm của em đã mệt lắm rồi thì còn sức đâu để đi tìm người khác. Tha thứ cho tôi nhé.” Người đàn ông cúi xuống thơm lên trán bé mèo, vòng tay ôm siết người vào lòng.

Cậu quản gia ngẩng mặt bày đôi mắt to đen lóng lánh nước của mình nhìn anh, “Dạ, hức, ngài Ý ới, em thương ngài lắm ấy.” Nói xong thì rướn người lên trao cho anh môi hôn.

Hôn được một chốc thì tay người đàn ông lại bắt đầu hư hỏng, hết xoa nắn cặp mông đào của cậu quản gia thì muốn len ngón tay đút vào hai lỗ, cậu quản gia đẩy người ra ngay lập tức, phụng phịu, “Nhưng mà em muốn phạt ngài.” Nói xong cậu giật mình hơi sợ, sợ mình làm người đàn ông không vui, thế là lại trưng vẻ mặt đáng yêu ấp úng hỏi, cuối câu còn không quên mềm giọng lấy lòng, “Được... được không ạ, mình ời.”

Người đàn ông nào có sức chống cự với bé đáng yêu nhà mình, đưa tay ôm hai má cậu hôn cái chốc, “Ừm, chiều em hết.”

“Hi hi.” Cậu quản gia vui vẻ cười rồi mắc cỡ nói, “VẬY... vậy phạt ngài cho em mút dương v*t, ừm, nhé.”

Người đàn ông bật cười vì dáng vẻ vừa mắc cỡ vừa dâm dăng này của cậu, nhưng chưa kịp nói gì thì cậu quản gia đã nói tiếp, “Nhưng, nhưng mà... em cũng muốn được ngài liếm bướm ý.”

Mặt cậu quản gia đỏ phừng phừng vì khát vọng cháy bỏng của mình.

Quyển 4 - Chương 11

Người đàn ông cảm thấy có ngày mình sẽ chết trên người bé mèo dâm này.

Anh vỗ hông cậu, “Vẫn chưa chừa hử.”

“Ừm... người ta thích ngài lắm nên người ta mới thế mà, nhé, ngài cho em nhé, được không daddy ới.” Bé mèo bắt đầu nhõng nhẽo nũng nịu.

Người đàn ông nằm thẳng ra, vờ như thờ ơ nói, “Nhưng giờ tôi hơi mệt, không động đậy được, em tự làm đi, em tự làm thì sao tôi cũng chiều.”

Cậu quản gia máu dâm đầy mình nhưng đó giờ chỉ chơi với séc toy, chứ nào có biết phải dùng tư thế gì mới vừa được mút chim vừa được liếm bướm, thế là vừa háo hức nhìn người đàn ông vừa khó xử.

“Nhưng, nhưng em không biết làm sao hết, ngài dạy em được không.”

Người đàn ông cười khế nhéo núm vú cậu, “Có máu dâm mà không biết làm, lại đây, đưa hông về phía tôi, nằm úp sắp xuống.”

Bé mèo vội vã xoay người lại theo lời người đàn ông, cậu dạng hai chân xoè bướm ra ngồi xuống ngay miệng anh, rồi cúi người nằm rạp lên lồng ngực vững chắc, dùng hai tay ôm dương v*t tho thò bắt đầu đưa vào miệng ngậm.

Cậu vươn lưỡi liếm nhẹ đầu khắc, rồi bắt đầu mút ngậm đánh lưỡi hết một vòng đầu khắc to tròn, hai tay cũng không nhàn rồi vuốt dọc theo thân gậy, ôm lấy hai hòn bi bắt đầu vê nắn.

“Ừm, mình ơi, dương v*t anh to quá à.”

Đầu khắc của người đàn ông được cậu quản gia liếm cho bóng loáng ánh nước, cậu dùng môi bao bọc răng lại rồi mút chụt chụt như đang mút kẹo, ngay cả bướm dâm đang ngồi trên mặt người đàn ông cũng bắt đầu chảy nước.

Cậu rà lưỡi liếm ướt cả cây dương v*t, ngay cả hai hòn bi cũng được cậu ngậm vào mút.

dương v*t của người đàn ông vừa dài vừa bự, thân gậy vì vừa ** hai lỗ của cậu nên vẫn còn thoang thoảng mùi hương. Mùi của bản thân và mùi của người đàn ông hoà quyện làm cậu say mê như nghiện, chỉ biết liếm láp không ngừng nghỉ.

dương v*t to dài bắt đầu nhấp nhẹ vào cổ họng cậu, cậu gắng ngưỡng cổ để giãn cổ họng ra cho người đàn ông nhấp vào sâu hơn, cơ thể cũng dần nóng rẫy chảy nước.

Để khen ngợi cậu, người đàn ông một bên liếm bướm, một bên đút ngón tay vào hai cái lỗ đỏ tròn, anh đánh lưỡi lên hạt đậu sừng to, chóp mũi đâm vào chen lỗ bướm cùng với hai ngón tay, kích thích mãnh liệt làm cậu quản gia bắn phụt một dòng nước dâm ra khỏi lỗ bướm. Ngay cả lỗ nhỏ cũng bóng loáng dịch nhờn.

“Ừm ha, mình ơi, sướng quá, hạt đậu được anh liếm sướng quá đi mất, a a, lỗ nhỏ cũng chảy nước rồi.. ư, mạnh hơn đi anh, ha.”

Cậu quản gia vừa rên vừa đâm lưỡi vào lỗ niệu đạo trên dương v*t, dứt lời cũng chu môi mút lên lỗ niệu một cái, làm dương v*t của người đàn ông cứng đanh giật nảy lên.

Hai người mút liếm cho nhau vang vọng tiếng nước khắp phòng, xen lẫn đó còn có tiếng rên rỉ của cậu quản gia và tiếng thở trầm vội của người đàn ông.

“Ừm, ư... mình ơi em muốn bắn... ừn ha.”

Cậu quản gia thở dồn dập phả hơi nóng vào dương v*t mình đang ngâm, vừa đóng đưa cặp mông mẩy theo tiết tấu ngón tay đâm thọc của người ông, vừa dặng chân ra hết cỡ xoè bướm để anh dễ húp, chim chim cạ mạnh vào cằm anh để bắn.

“Ừ a.” Cậu quản gia xả tinh phụt phụt, lỗ bướm cũng bắn nước dâm, bắn hết vào miệng người đàn ông được anh nuốt trọn, dịch nhờn ở lỗ nhỏ nhiều xuống cũng được anh húp sạch không chừa một giọt.

Cậu quản gia sướng đến mức run rẩy hai đùi, cả người thoát lực ngồi phịch xuống mặt người đàn ông.

Người đàn ông không chê, đây cũng không phải lần đầu anh liếm bướm làm bé dâm ngồi phịch xuống mặt anh thế này. Anh vòng tay ôm dặng cặp đùi trắng ấy ra, vùi cả mặt mình vào bướm và lỗ nhỏ, vừa chà mặt mạnh vào hai lỗ vừa thúc hông nhanh hơn.

“A ư... ực.” Người đàn ông thở dốc nhấp hông thọc sâu vào cổ họng người yêu, bắn phọt từng dòng tinh dịch nóng hổi vào đấy, đồng thời cậu quản gia cũng bị người đàn ông chà mặt vào bướm đến bắn âm tinh xối xả.

Miệng trên nuốt tinh, miệng dưới xuất tinh, không bị thiếu chất.

Cậu quản gia được người đàn ông kéo nằm ngay lại trên ngực anh, dụi dụi.

Hai người nằm ôm nhau nghỉ ngơi, may là cuối tuần nếu không hoang dâm sa đoạ kiểu này là lỗi việc.

Cậu quản gia được đút no từ tối đến sáng nên rất là thoải mái, nằm trên ngực người đàn ông rướn lên hôn anh.

“Ngài Ý ới, hôm nay mình làm gì ạ, ngài có phải làm việc nữa không.”

Người đàn ông vừa vuốt lưng bé mèo vừa thơm đáp lại, trả lời, “Ừm, không, chút nữa tắm rửa rồi dẫn em ra ngoài chơi nhé.”

“Dạ được.” Cậu quản gia vừa ngoan vừa dễ tính, chỉ cần được ở cạnh người đàn ông thì cho cậu đi đâu cũng được hết.

Hai người nằm một chốc rồi đứng dậy tắm rửa, người ông còn cho robot dọn dẹp hai căn phòng bị hai người làm cho tan tành đêm qua với sáng nay.

Khi được người đàn ông bế ra khỏi phòng tắm, đi vào phòng thay đồ... công chuyện lại tới với cậu quản gia.

Người đàn ông thì vẫn tươi tắn như trước, nhưng vì là cuối tuần nên có phần thoải mái hơn, anh vận áo sơ mi trắng, vest và quần tây có màu xanh xám.

Anh phô bày dáng người đẹp đẽ của mình, mặc từng món đồ lên trước mặt cậu quản gia vẫn đang trần như nhộng.

Cậu quản ngồi trên ghế nhiều nước miếng ton ton nhìn người đàn ông mặc đồ, chứ nào có biết sóng to gió lớn sắp ập lên người mình.

Người đàn ông vận đồ xong thì đi mở cái tủ “mà ai cũng biết”, cậu quản gia thấy thế thì bắt đầu thất bươm, co lỗ nhỏ. Lật đặt mếu máo chạy vù lại ôm eo người đàn ông, treo cả cơ thể trần trụi của mình lên người anh.

“Ngài Ý ới, ngài đừng bắt em mặc mấy bộ này ra ngoài mà, hức, bướm dâm của em thành lỗ đen vũ trụ mất.” Cậu vừa ôm vừa dụi vào người anh.

Người đàn ông ôm hông cậu bế lên, cậu thuận thế ôm cổ anh, nhìn anh từ trên cao xuống, còn lấy lòng cúi đầu xuống hôn.

“Bé dâm, thế là không muốn mặc đồ lót à. Vậy được, mình mặc quần áo ngoài thôi.”

Bé dâm nào đó biết mình dâm quá nên bị hổ, thế là lại ưỡn ẹo, “Ừm... mặc, mặc ạ, em tưởng ngài bắt em mặc mỗi mấy món này ra ngoài thôi thì người ta mắc cỡ lắm ấy. Người ta chỉ muốn sexy cho một mình ngài nhìn.”

Người đàn ông nở nụ cười trông đến là gian trá, “Ừm, thế đứng xuống rồi tìm đồ lót cho em nhé.”

Cậu quản gia đứng xuống ôm một tay anh, nhìn tay kia của người đàn ông lướt qua mấy món như quần lót có đuôi thỏ, quần lót siêu nhỏ mà tim giật thót, bỗng cảm thấy mình bị lừa rồi, vì không mặc đồ lót hay mặc đồ lót tình thú bên trong để đi ra ngoài thì kiểu nào cũng rất là mắc cỡ luôn.

Cuối cùng, người đàn ông vẫn thương cho hai cái động dâm ngậm dương v*t mình suốt từ đêm đến sáng, nên chọn cho cậu quản gia một cái quần lót là khá bình thường, quần jockstrap màu trắng.

Cậu quản gia có một cặp mông đào vừa căng tròn vừa trắng, nên khi cậu mặc quần lót này vào thì nó hoàn toàn tôn lên bờ mông đẹp của cậu. Phần vải lót đằng trước bao trọn lấy dương v*t vừa đủ, đến tới bướm thì được chia làm hai dây ôm trọn nâng cặp mông cậu lên.

Bên ngoài cậu được người đàn ông diện cho trang phục unisex vừa cá tính vừa không kém phần sexy.

Người đàn ông mặc cho cậu một chiếc áo màu xanh xám tone sur tone với anh, nhưng áo của cậu nó lại trong suốt (;´Д`), nhưng may mà được một cái quần jean trắng khá bình thường, chỉ là rất rất

tôn mông luôn.

Hai người xuống lầu ăn bữa sáng muộn đơn giản rồi mang hai đôi giày bata trắng, toàn thân từ trên xuống dưới của hai người nhìn vào là biết một cặp ngay tức khắc không lệch đi đâu được.

Người đàn ông lái xe chở cậu người yêu dễ thương nhà mình đến một khu thương mại chỉ dành cho thành viên.

Đến nơi anh giao xe cho người ta rồi nắm tay cậu quản gia đi vào trong.

Quyển 4 - Chương 12

Hai người vào một nhãn hàng quần áo nổi tiếng, người đàn ông chọn cho bản thân vài bộ, sau đó bắt đầu phối đồ cho cậu quản gia, anh chọn hết bộ này đến bộ khác, cậu quản gia ra vô phòng thử đồ không ngừng nghỉ, có mấy bộ khó mặc người đàn ông phải vào trong để giúp cậu, trong lúc đó hai người cũng không quên trao nhau môi hôn đắm đuối, nếu không phải người đàn ông giỏi nhãn nhin, có lẽ hai người đã play luôn trong cửa hàng của người ta.

Mấy cô nhân viên bên ngoài thấy ngài Ý là khách quen nên cũng để anh tùy ý, chỉ là đó giờ chỉ thấy anh đến một mình, hôm nay lại dẫn theo một cậu trai rất dễ thương, khi đến hai người còn tay trong tay, tone sur tone làm mấy cô hâm mộ không thôi. Chưa kể ngài Ý nổi tiếng lạnh lùng ai ai cũng biết nay lại vừa dịu dàng chọn đồ vừa vào trong giúp người ta thử đồ, càng làm cho mấy cô vừa tò mò vừa hưng phấn.

Khi cậu quản huyệt hơi ngồi dựa vào người đàn ông thở lấy sức, thì đã là một tiếng sau.

“Em mệt quá, ngài bắt em thử nhiều vậy làm gì chứ, cũng có mua hết đâu mà.”

Người đàn ông ôm cậu vuốt tóc, dỗ dành: “Mua hết, mấy món em thử tôi lấy hết rồi.”

Cậu quản gia ngẩng phắt đầu dậy nhìn người đàn ông trợn mắt, “Chìn chá? Ngài mua cho em lắm thế làm gì, em cũng có đi đâu đâu.”

Người đàn ông bật cười, nhéo má cậu, “Ngốc quá, mặc ở nhà cho tôi xem, tôi còn muốn tự tay cởi từng món ra cho em nữa.”

Cậu quản gia đỏ mặt lăm bầm, “Ngài biến thái quá đi à, nhưng mà em thích lắm.”

Hai người đang ngồi nghỉ ngơi thì cô nhân viên đi đến đưa thẻ, “Ngài Ý, đã thanh toán xong hết rồi ạ, quần áo chúng tôi sẽ giao đến tận nhà.”

“Cảm ơn cô.” Người đàn ông đưa tay ra nhận thẻ.

“Không có gì, chúc ngài và cậu nhà cuối tuần vui vẻ.” Cô nhân viên nói, mắt lấp lánh nhìn hai người cười rồi rời đi.

“Cậu nhà, chúng ta đi chưa.” Người đàn ông cười quay qua véo mặt bé đáng yêu.

“Ừm, dạ. Mình đi đâu tiếp thế ngài Ý ời.” Cậu nhà nào đó mắc cỡ hỏi.

“Hôm nay dẫn em đi chơi, nên em muốn đi đâu tôi dẫn em đi đó, chịu không.”

“Được ạ.” Cậu quản gia tí mắt cười, hai lúm đồng tiền sâu hoắm cộng với đôi mắt đen to, đi cùng với nụ cười ngọt ngào làm tim người đàn ông lỡ nhịp.

Anh cúi xuống thơm môi người yêu.

Hai người quần quýt với nhau chừng vài giây, khi vừa tách ra thì nghe một tiếng gọi.

“Ý?”

Hai người nhìn qua, người lên tiếng là một người đàn ông cao ráo,

sáng sửa, ăn vận lịch sự bảnh bao, trạc tuổi với ngài Ý.

“Minh đấy à, đúng lúc thế.” Người đàn ông nắm tay bé đáng yêu đi đến trước mặt người tên Minh.

Lúc hai người tới cũng vừa hay thấy một người rất xinh đẹp từ sau lưng ngài Minh đi ra. Người này có mái tóc uốn cong bồng bênh dài đến ngực, mặc một bộ sườn xám cách tân lộ vai có hoạ tiết hoa hồng đỏ nở rộ ôm sát body khoe ra 3 vòng bồng bả, mặt mũi người đẹp cũng được trang điểm tỉ mỉ, đôi chân trắng dài mang một đôi cao gót màu đen trông vừa đoan trang vừa quyến rũ.

Mọi người còn chưa kịp chào hỏi giới thiệu, người đẹp kia nhìn thấy cậu quản gia đã tròn mắt lên tiếng, “Nhã!!!”

Cậu quản gia ngơ ngác nhìn người trước mặt, không chắc chắn lắm hỏi, “Nam?”

“Thật là ông!!!” Hai bé đồng thời lên tiếng.

Thế là bốn người cùng nhau vào một quán cafe dưới tầng trò chuyện.

Vừa vào quán, cậu quản gia của ngài Ý đã bị bạn Nam bồng bả nào đó câu mất, cậu quản gia cũng vui vẻ bị câu.

Hai người đàn ông ngồi nói chuyện của mình.

“Nhà tôi lại là bạn của của bé quản gia nhà ông.” Ngài Minh lên tiếng trước, “Ấy, sao tôi không liên tưởng sớm hơn nhỉ, nhà tôi cũng học trường quản gia của ông Martin.”

Ngài Ý cười khẽ, không bày tỏ ý kiến.

“Cuối cùng ông cũng chịu tỏ lời với bé quản gia rồi đấy à. Tôi thấy ông còn sốt ruột giùm, may mà cuối cùng cũng tới tay, không thì tôi

xem ông đi đâu mà khóc.”

Ngài Ý và ngài Minh là bạn chí cốt còn là bạn làm ăn với nhau, ngài Ý là nhiếp ảnh gia còn ngài Minh là nhà thiết kế, hai người đều cực kỳ nổi tiếng trên trường quốc tế, nhờ sự ăn ý và thân thiết nên đã bắt tay nhau cho ra không ít sản phẩm giới hạn cực hot.

“Thôi ông đừng nói, tôi nào có được như ông, thích con người ta là bế luôn lên giường.” Ngài Ý chỉ biết bắt đấm dĩ thờ dài, “Sao hôm nay lại đến đây thế, bình thường cuối tuần có bao giờ thấy mặt mũi ông ra ngoài đâu.”

“Biết sao được, bé vợ muốn ra ngoài đi chơi nên đành chiều thôi.” Ngài Minh vừa vờ than thở vừa cười như được mùa.

Bên kia, một bé đáng yêu và một bé bốc lửa cũng đang xì xầm rôm rả.

“Sao ông không kể với tui là ông bơm ngực?” Cậu quản gia liêu xiêu trong gió nhìn bộ ngực trời lên của bạn mình.

“Tui không có bơm, là thằng cha chết tiết kia mê vếu nên dụ tui dùng loại kích thích hormone ỷ, may mà thằng chả giàu dùng toàn thuốc xịn, chứ không tui đấm cho chả chết, hừ hừ, nhưng mà mỗi khi ứ ứ thì sưng lắm, hí hí.” Bé bốc lửa kể lể với anh em cây khế của mình, “Còn ông nữa, mới mấy ngày không thấy đã câu được ngài Ý của ông rồi à.”

“Hi hi, ngài ấy tò lòi với tui ỷ, thế là tui tui thành luôn, tui cũng không tin nữa, cứ như mơ, ngài Ý tốt với tui lắm.” Sự ngọt ngào của cậu quản gia như tràn ra xung quanh.

Hai người đàn ông bên này nhìn hai bé nhà mình cười nói ngọt ngào với nhau mà ghen đặng.

“À có bộ sưu tập mới cần chụp trên đảo, đi cỡ một tuần, ông xem rồi

sắp xếp, đầu tuần sau mình đi luôn, sẵn thì dẫn theo bé quản gia nhà ông, lần này bé nhà tôi cũng đòi theo, xem như hai ta vừa làm vừa nghỉ.”

“Được, để tôi xếp lịch lại, xử lý xong đồng tạt nham kia cũng rảnh rồi, tranh thủ ở cùng với bé nhà tôi cũng được.”

Mọi người trò chuyện xong thì cùng đi ăn trưa rồi chia tay nhau ai về nhà nấy.

Trên đường lái xe về ngài Ý cũng nói với cậu quản gia về việc đi đảo, thế là từ lúc đó cho đến khi đi cậu quản gia phấn kích cả tuần liền, người đàn ông chỉ biết vừa chiều theo người yêu vừa than thở sao mà đáng yêu quá.

Quyển 4 - Chương 13

Lúc này đã cuối tháng chín tháng đầu tháng mười, thời tiết trên đảo tư nhân vừa hay là lúc đẹp nhất, nước biển xanh trong, bầu trời quang đãng, đến cả nắng cũng vàng ươm dịu nhẹ hoà với tiếng gió biển rì rầm làm toàn thân người ta dễ chịu.

Hai cặp tình nhân, bốn người gặp nhau trên đảo.

Lịch trình làm việc lần này của hai người đàn ông không nặng, ngày đầu lên để làm quen set up mọi thứ, sang ngày thứ hai mới bắt đầu làm việc, nên bây giờ là lúc mọi người nghỉ ngơi.

Ngài Ý vận áo thun ba lỗ, khoác ngoài một chiếc áo hoa rất biển, cặp chân dài mặc short nam trắng đến đầu gối, mang đôi tông lười, đeo theo túi máy ảnh, trông cực kỳ thoải mái nhẹ nhàng, cậu quản gia mặc một áo ba lỗ khoét nách cực sâu xuống tận eo, quần short hoa đến đùi và đôi tông lười giống ngài Ý, đội thêm một cái mũ phớt chói, sợ người ta nhìn vào không biết họ là một đôi.

Ngài Minh và bé bốc lửa thì mát mẻ thôi rồi, ngài Minh mặc mỗi một cái quần hoa và mang tông lười, đeo kính đen ngầu ngầu, đi chung với bé bốc lửa mặc bikini hai mảnh màu xanh da trời, cực kỳ kiệm vải, mái tóc dài bồng bênh xoắn xuống phủ trên nửa bầu ngực trắng to lộ ra ngoài áo tắm, quần tam giác cũng rất ít vải chỉ đủ bao trọn lấy dương v*t, cặp mông căng phồng phía sau thì show hết cả ra.

May đây là đảo tư nhân của hai người, nếu ở bãi biển bình thường thì bao người phải ngó mắt vào cặp ngực và cặp mông bốc lửa kia.

Hai đôi gặp nhau trao đổi, chụp vài bộ ảnh chung rồi bắt đầu chia ra

đi chơi.

Ngài Ý nắm tay bé đáng yêu nhà mình đi dọc bãi biển tận hưởng gió trời, săn tìm chỗ đẹp để chụp cho bé đáng yêu vài bộ ảnh ‘riêng’. Nhưng đi được một lúc thì bé mèo nào đó bắt đầu ổng ẹo.

“Ngài Ý ơi, ưm, quần lót con sò ngài mặc cho em bị quần cạ vào khó chịu quá à.” Cậu mở đôi mắt to đen, nép mình vào lòng người đàn ông nũng nịu.

Ừm, mọi người không đọc sai đâu, quần lót hình con sò đấy, ngài Ý biến thái ngầm của chúng ta sao có thể trong sáng được cho dịp đi biển này.

Khi đến nơi hai người đã vào biệt thự cạnh biển cất đồ, trước khi ra biển ngài Ý trầm ổn bình tĩnh giới thiệu nào đó đã lôi một món đồ lót tình thú trong cái tủ mà “ai cũng biết” ra, không biết được ngài nhét vào vali từ khi nào, mặc cho bé mèo nhà mình.

Cậu quản gia vừa thích vừa mắc cỡ đỏ mặt, bẽn lẽn mặc cái quần lót chỉ có mỗi một con sò ụp vào che bướm, và dây quần là mấy hạt ngọc trai to to nhỏ nhỏ kia vào đi ra biển với với ngài Ý

Đến khi đi bộ dọc bãi biển, bị đáy quần short cạ sò vào bướm làm cậu quản gia chịu không nổi, cậu mới phải rên rỉ với người đàn ông.

“Vậy bé đáng yêu muốn thế nào hửm?” Người đàn ông vừa bóp hông cậu vừa đứng đắn hỏi ý kiến người yêu.

“Em, em cởi quần được không, ưm, mình ơi.”

Người đàn ông không nói gì, chỉ cúi xuống hôn rồi bóp hông cậu mạnh hơn.

“Ừm.. ha, em cởi nha mình.” Cậu quản gia vắn vẹo hông tụt quần short hoa xuống. Giờ đây thân trên cậu vẫn được che đầy đủ, thân

dưới lại trống trơn lộ chim lộ mông, đứng nép mình vào lòng người yêu nhõng nhẽo, cảnh tượng làm người ta phun máu không thôi.

Người đàn ông vỗ mông cậu rồi nắm tay dẫn cậu đi tiếp.

Khi đến một chỗ đủ nắng cảnh đẹp thì người đàn ông dừng lại.

Anh cởi áo khoác hoa bên ngoài ra, đặt túi máy ảnh xuống rồi bắt đầu ra lệnh.

“Bé cưng, cởi áo cởi nón rồi nằm xuống cát đi em.”

Trên cát vừa hay có mấy vỏ sò, người đàn ông nhặt lên phúi rồi đưa cho cậu quản gia, cười khế, “Che núm vú nào.”

Bây giờ trên dưới cậu quản gia trần truồng không một mảnh vải, chỉ có ba vỏ sò che bướm với che vú, ngay cả chim chim cùng lồ lộ dưới nắng.

Người đàn ông đi đến, một tay cầm máy ảnh một tay bắt đầu chà cát lên người cậu.

“Bé cưng, chống tay ngửa người, dặng hai chân ra nào.”

Tư thế cậu quản gia trần truồng, cả người đầy cát, ngưỡng cổ dặng chân ra giống như đang bị người ta đè lên cát mà ** trông vừa dâm vừa quyến rũ.

Tiếng máy ảnh tách tách vang lên dưới háng làm cậu quản gia đỏ mặt. Nước dâm hưng phấn vì bày thân thể cho người yêu chụp hình ngoài trời bắt đầu rỉ ra, làm hạt ngọc trai nổi ở vỏ sò ướt nước bóng loáng.

Một tấm người đàn ông chụp toàn thân dặng về ưỡn ngực dặng chân của người yêu trên cát, một tấm anh focus hai núm vú được vỏ sò một bên che một bên lộ, đỏ đỏ sưng sưng dưới ánh mặt trời, một

tấm chụp vùng bụng mượt mà và chim chim đang rủ nằm trên đó, một tấm focus vào bé bướm lấp lánh ánh nước được vỏ sò nhỏ nhỏ nửa che nửa hở, và dây ngọc trai lọt thỏm giữa kẽ móng.

Người đàn ông chụp xong thì vỗ móng cậu bảo đổi tư thế, cặp móng bị đánh rung rinh nức ních như hai trái bóng nước, làm cát rơi rào rào xuống đất.

“Nằm nghiêng nào em, một tay ôm chân cao lên, một tay kéo vỏ sò dưới bướm ra.”

“Ừm, dạ.” Cậu quản gia đỏ mặt nghe lời răm rắp. Trờ mình nằm nghiêng trên cát, một tay ôm đùi nâng một chân cao lên, một tay lần mò xuống dưới kéo vỏ sò qua làm lộ bướm xinh hồng hào tươi tắn, nhưng nãy giờ tay cậu dính cát, sờ bướm thế này nên cát cũng dính đầy vào bướm.

Hình ảnh sò và ‘sò’ lấm lem nước và cát trộn lẫn với nhau quả thật rất xinh đẹp.

“Ừm a... ngài Ý ời, cát dính vào bướm em rồi.”

Người đàn ông im lặng không nói gì, nhưng tay cầm má của anh hằn gân cả lên, anh tiếp tục tìm góc bấm máy.

Ngay lúc này một áng mây vừa đi qua, tia nắng rọi xuống ngay giữa hai chân cậu quản gia, làm cho bé bướm dính cát e ấp dưới vỏ sò như càng thêm rõ nét, người đàn ông nhanh tay nhấn chụp, còn đổi vài góc độ khác nhau.

“Lấy vỏ sò ấn vào một bên mép bướm nào.”

Cậu quản cầm vỏ sò đè ép một bên mép bướm mình ra, còn lỗ tay nhấn mạnh lên hạt đậu đỏ, làm cậu sưng đến rên lên cao vút, “Ừm... ha, mình ời, a, vỏ sò, vỏ sò đâm vào hạt đậu của em rồi, ha.”

Cậu quản gia bắt đầu tự chơi, tay đang ôm chân cũng hạ xuống, một tay cầm vỏ sò chà vào hạt đậu, một tay cầm vỏ sò chà lên núm vú, trên dưới cùng sướng làm cậu quản gia rên rỉ vắn mình, “Ủm ha... mình ơi, anh đừng chụp hình nữa mau chơi em đi mà, a ư.. ứnnn, vỏ sò đang vò nát hạt đậu dâm của em rồi, còn sắp chà rách cả núm vú của em nữa, ư a.”

Người đàn ông để mặc cho cậu tự chơi, tay liên tục bấm chụp toàn thân trên dưới của cậu quản gia không sót chỗ nào.

Có tấm focus về mặt phê pha, mắt nhắm nghiền, hai má đỏ ửng, miệng hé ra thở dốc, mái tóc ngang vai cũng xõa tung trên cát.

Có tâm focus vào hai núm vú đỏ ửng sưng vù vì bị vỏ sò dính cát dây nghiền.

Có tấm chụp dương v*t đang chĩa thẳng lên bụng rỉ dịch.

Vô số tấm ảnh đến một ngày cậu quản gia nhìn lại phải cháy khét cả mặt vì sự dâm dăng của mình.

Người đàn ông chụp để rồi để máy ảnh sang một bên, kéo bé mèo dâm đang n*ng ngất trời nhà mình để xử lý.

Anh ngồi xuống cát, ôm thân trên kéo cậu quản gia dựa lưng vào ngực mình.

Cúi xuống thơm đôi môi ửng đỏ vì kích thích của người yêu.

Một tay anh lần xuống xoa nhéo núm vú cậu, một tay nắm chim chim của cậu búng nhẹ.

“Ủm.. dad, daddy ơi đừng nhéo em mà, ư ư... cho em bắn, em muốn bắn.”

Người đàn ông đưa tay vỗ cái chát lên bướm xinh đang dạn ra của

cậu.

“Ứnnnn... a ha a a.” Cậu quản gia bật hơi thờ dốc thật mạnh. Mặt đỏ ran lên.

Cậu biết người đàn ông muốn ‘xử’ mình rồi, thế là bò dậy mặt đối mặt ngồi vào lòng người đàn ông, ôm cổ anh hôn hít lấy lòng.

Người đàn ông vỗ mông cậu, “Chống tay ngựa ra.”

Cậu quản gia vâng lời, hai chân vẫn kẹp người đàn ông ở giữa, cậu ngựa ra sau chống tay lên cát.

Nãy giờ cậu tự chơi nên vỏ sò còn vắt vẻo bên bướm, dây trăn châu giữa kẽ mông cũng lệch qua một bên, giữa háng lầy lội nào nước dâm nào cát.

Người đàn ông làm cho cát dính đầy tay mình rồi để tay lên bướm cậu quản gia.

Anh dùng ngón cái dính cát đè ấn lên hạt đậu đỏ sưng sưng, bình thường ngón tay cũng đã làm cậu quản gia sướng ngắt, nay còn thêm cát sần sùi càng làm tăng độ sướng lên gấp trăm lần.

Hạt đậu là chỗ nhạy cảm nhất cơ thể cậu, khi người đàn ông ấn ngón tay lên xoa, cậu đã có thể cảm nhận được rõ ràng từng hạt cát cồm cộm lấm tấm đang chà lên hạt đậu của mình.

“Ứ a a, mình ơi, daddy ơi, cát, cát... ứm... ngón tay cát đang chà đậu của em, ư ha.”

Cậu quản gia vừa ưỡn ngực vừa rên vừa xoay mông theo tiết tấu chà đậu của người đàn ông. Đôi khi còn hẩy bướm dí sát vào tay anh để được chà mạnh hơn.

“Ứ ư a... mình ơi, mạnh, mạnh nữa đi anh, ha... a, hạt đậu của e

sưng vù nóng ran... ư ư, muốn được mình nghiền đậu mạnh hơn...”

Nước dâm trong bướm tuông ra lênh láng, mỗi khi được nghiền còn phụt nhẹ nước dâm ra đầy tay người đàn ông, anh vừa vỗ nhẹ lên hạt đậu vừa chà mạnh hơn.

“Ư ư ư mình ơi, ưnnn, đậu sắp bị cát chà rớt rồi, a ha a a, nước dâm, ư muốn bắn nước dâm... ưm, cát rớt, a a, rớt vào lỗ bướm của em rồi, mình ơi, lỗ bướm ngứa quá, a ha.”

Cậu quân được chà bướm sướng đến mức kêu rên loạn xạ, mông cũng vừa ngứa vừa chà xuống cát.

“Bé dâm, mới có cát thôi em đã sướng đến thế này rồi à.” Anh thọc hai ngón tay vào trong lỗ bướm, bắt đầu nhấn mạnh dâm rút vào điểm nhạy cảm. Bên trong ướt nước dâm dề, mỗi lần anh rút ngón tay ra là một lần kèm theo một dòng nước phun phụt từ trong lỗ nhỏ, ngón tay đang chà hạt đậu của anh cũng bắt đầu nắm đậu lồi kéo rồi buông ra, làm cho cậu quân vừa sướng vừa mệt.

“Ư a... mình ơi, chậm lại, dừng... ha, ngắt đậu em... hư ưmm.... Rớt đậu mất.... Ha.” Cậu quân gia ngứa mông kêu rên dâm đang cực kỳ.

Cậu quân gia dặng rộng bướm nuốt mấy ngón tay của đàn ông, dùng lớp thịt mềm ngọt ngào sâu trong bướm của mình làm anh vui vẻ.

“Ư ư ư... mình đang dùng ngón tay ** bướm dâm của em này, ưm a... ha~”

Người đàn ông bắt đầu tăng tốc, hai nơi bị kích thích quá đà làm cậu quân gia ưỡn ngực ngứa cổ, mặt đỏ ran dưới ánh nắng vàng, hai mắt nhắm chặt, hé miệng thở dốc, cậu bị người đàn ông cầm thọc đến văng nước không ngừng, bắt đầu phun tinh trên dương v*t, lỗ bướm dưới sự dâm thọc ngày càng thô bạo của người đàn ông

cũng bắn phụt âm tinh tung toé, lỗ nhỏ bên dưới do hai nơi bên trên đạt cực sướng cũng co thắt dữ dội, làm cho nước dâm và cát từ trên bướm chảy xuống được nuốt hết vào trong.

“A ha... ư ư, bướm, bướm phun nước rồi, ưm a, lỗ nhỏ của em ngậm cát, hư ưn.” Cậu quản gia bắn xong thì nằm phịch xuống cát. Lỗ bướm được người đàn ông đâm thọc nong thành một lỗ tròn đỏ hỏn đang co thắt chảy nước không ngừng, ngay cả hạt đậu cũng dính cát sừng tấy cả lên.

Một bàn tay dính đầy nước dâm của người đàn ông rút ra khỏi lỗ đưa đến bên môi cậu quản gia, cậu quản gia hé môi, say mê ngậm mút từng ngón tay thon dài của người đàn ông, vẻ mặt mê đắm như thể đang mút cây kem ngon lành nào đó.

“Ưm ưm, em, em đang mút nước dâm của em đây mình ơi, ư a.”

“Cái miệng dâm không ngớt nói được mà.” Người đàn ông vừa cúi xuống thơm trán cậu vừa véo má. Rồi anh rướn người lấy máy ảnh trong túi bên cạnh.

Anh chụp cận cảnh full HD không che hình ảnh bướm xinh của cậu quản gia xòe ra, lầy lội cát và nước, cả bướm ửng ửng màu đỏ hồng, hạt đậu đỏ thì sừng thôi khỏi nói, lỗ bướm cũng được nong tròn ra thành một cái động nhỏ. Hình ảnh cực kỳ sắc nét đặc tả.

Chụp xong người đàn ông vỗ mông cậu, “Ngồi dậy, nằm sắp xoạc ngang hai chân tự chơi mấy cái lỗ dâm của em dưới cát, tôi cho em ngậm kẹo.”

Cậu quản gia đỏ mặt làm theo lời người đàn ông, cậu xoạc ngang cặp chân trắng dài của mình ra 180 độ, hạ mông xuống để dương v*t và bướm xinh của mình tiếp xúc với mặt cát, nửa thân trên thì nằm rạp dưới háng người đàn ông, cánh tay mượn lực trên chân anh, hai tay ôm dương v*t to lớn bắt đầu ngậm.

“Ư a a, bướm em đang ngậm cát, cát cồm cộm... ư ư, bướm em toàn là cát, a ha, chim chim cũng đang cạ trên cát.” Tay cậu quản gia ôm chim, bờ lưng cong một đường đẹp đẽ, cặp mông tròn lẳn căng ra dạng thẳng qua hai bên áp sát dưới mặt cát, còn tự nhích hông chà sát xuống dưới.

Người đàn ông ôm đầu cậu, để dương v*t mình trên môi thiếu niên, cậu vươn lưỡi ra liếm quanh đầu khấc rồi bắt đầu hé miệng ngậm mút.

Tiếng mút mát chụt chụt hòa với tiếng sóng biển, nắng trời ấm áp chiếu xuống hai người đang nằm trên bờ cát trắng. Người đàn ông điển trai ngồi đấy, một tay chống ra sau, một tay vuốt tóc thiếu niên trắng trẻo, cậu thiếu niên nửa nằm nửa ngồi phục dưới háng anh, hai tay ôm lấy dương v*t thô to không ngừng nuốt sâu vào miệng mình, bờ mông trần truồng của cậu còn không ngừng nhấp nhô chà xát xuống mặt cát, hình ảnh vừa tươi mát vừa hoang dã làm người ta phải chảy nước miếng không thôi.

Người đàn ông hơi nâng đầu cậu quản gia lên, bắt đầu thúc hông từ từ, đưa đẩy vào trong khoang miệng cậu. Miệng cậu quản gia bị dương v*t của người đàn ông nhét đầy, hình ảnh như kích thích sâu vào tâm trí, người đàn ông áp quy đầu vào cổ họng cậu, từ từ cắm sâu vào hơn.

“Ừm, ư ư ha.” Cậu quản gia nghẹn ngào thành tiếng, khóe môi cũng chảy nước bọt, khi cổ họng bị đẩy vào, hai mắt cậu mở to, đuôi mắt cũng đỏ hoe.

“Giỏi lắm bé cưng.” Quy đầu được cổ họng cậu quản gia co thắt sinh ra khoái cảm, người đàn ông dùng sức đâm vào, nhìn cánh môi mọng nước bao bọc dương v*t mình ngày càng sâu, quả thật làm anh muốn bắn, “Ngoan lắm, vào hết rồi.”

Cậu quản gia được khen, khóe mắt hoen đỏ chảy nước mắt, cặp mông bên dưới bắt đầu chà mạnh hơn, cổ họng cũng tràn ra những

tiếng rên rĩ xuyên qua dương v*^t, “Ưm ha.”

Người đàn ông vừa vuốt tóc cậu quản gia vừa kiểm chế đưa hông vừa phải, trong lúc đó cũng không quên đưa tay xuống ngắt nhéo núm vú sưng đỏ của cậu quản gia.

Mỗi một lần anh nắm núm vú kéo rồi buông ra, là một lần cậu quản gia nhấp mông mạnh hơn xuống cát, ngay cả tiếng rên cũng tràn ra khỏi kẽ hở nơi miệng.

Vùng cát dưới mông bướm của cậu quản gia bị độ n*ng của cậu làm ướt nhẹ cho sẫm màu, cát bị chà dưới bướm như muốn vón lại thành cục, dính đầy lên hai mép bướm, như thể bướm và cát trao nhau nụ hôn nồng cháy.

Người đàn ông vừa nghịch vú bé mèo dâm nhà mình vừa nhấp hông nhẹ nhàng, đến khi vừa đủ, anh nhấp thêm chục cái thì rút dương v*^t ra, tự mình tút động một chốc thì bắn phụt từng dòng tinh dịch lên mặt cậu quản gia.

Cậu quản gia vẻ mặt say mê vươn lưỡi ra liếm tinh trên mặt, còn lấy ngón tay quẹt rồi đưa vào miệng mút.

Bướm dâm và dương v*^t bên dưới cũng bắt đầu phụt đợt tinh thứ hai ra cát.

Hai người bên này chơi nhau từng bừng, hai người bên kia cũng chơi nhau tươi bừng.

Quyển 4 - Chương 14

Sau khi ngài Minh và bé bốc lửa nhà mình tách khỏi hai người kia, đi đến một nơi không có bóng người thì bé bốc lửa bắt đầu cởi phăng áo tắm ra, hất mái tóc bông bênh của mình ra sau lưng, xoay người lại 180 độ, chuẩn xác quăng áo tắm của mình lên đầu ngài Minh.

Đôi vú trắng ngần xinh đẹp được phơi bày không sót thứ gì, bé bốc lửa còn lấy tay mân mê hai núm vú mình, cắn môi ưỡn ẹo, nháy mắt với ngài Minh, “Come on, baby, cứng bắt được em thì mình chơi tiếp nhé.” Nói rồi còn hôn gió một cái, xong thì thả trần bộ ngực cong chân chạy trước.

Ngài Minh bật cười rồi kéo áo tắm của cục cưng nhà mình xuống, nhìn bé vợ trần thân trên ngúng nguẩy hai quả đào mọng chạy đằng trước, còn mình thì đi tàn tàn theo sau.

Cục cưng muốn chơi đuổi bắt thì phải chiều thôi, đội vợ lên đầu sống hoài không chết.

Chạy khoảng một khúc đến phần bờ biển được trồng dừa, bé bốc lửa đứng lại chờ cái tên chết tiệt cà nhây kia.

Nắng trời ấm áp, sóng biển rì rầm, còn có bóng cây che mát, thích hợp phơi nắng, thế là bé bốc lửa quăng ông chồng mình phăng đi luôn, nằm xuống bãi cát phơi nắng trước đã.

Nằm được một lúc ngài Minh già yếu mới lết được tới, khi gần đến, anh thấy một mỹ nhân khỏa trần thân trên nằm dài trên cát, bộ ngực ngạo nghễ chìa thẳng lên trời, đôi chân dài với một phần xuống nước để nước biển vỗ về.

Anh đến gần, nửa nằm xuống bên cạnh bé bốc lửa nhà mình, cúi đầu ngậm một bên núm vú đỏ tròn vào miệng, đảo lưỡi cắn mút, một tay kia để qua bên vú còn lại nhu niết không ngừng.

“Bắt được cục cưng rồi.” Nói rồi anh còn dùng răng cắn núm vú kéo ra.

“Ừm..., tên già nhà anh đừng cắn núm vú người ta, người ta nằm đây chờ anh tới đấy, tên già nhà anh đi hai bước đã thờ thì đòi bắt được ai, hứ.” Giọng điệu bé bốc lửa đánh đá là thế nhưng tay chân đã quấn lấy ôm người đàn ông. Hai tay cậu ôm đầu anh đưa sát vào ngực mình, hai chân cũng quấn lấy thắt lưng anh bắt đầu chà xát.

Bầu vú trắng tròn được người đàn ông vừa cắn mút vừa liếm láp, núm vú cứng ngắc sưng to lên như quả cherry căng mọng, anh hé miệng cắn núm vú, mút chụt nó, rồi vươn lưỡi bắt đầu khảy núm vú, một bên vú còn lại được bàn tay to của người đàn ông nhào nặn thành đủ loại hình dáng, anh lấy hai ngón tay kẹp núm vú vào giữa rồi kéo căng ra, còn đưa tay vỗ nhẹ cho bầu vú rung rinh như bóng nước.

Bé bốc lửa vừa rên vừa ôm ghì đầu người đàn ông vào vú mình, “A ha, honey ơ, núm vú bên đây của người ta cũng muốn được anh mút.”

Người đàn ông dờn bên, hé môi cắn thịt vú xung quanh mà không ngậm núm vú vào, anh vươn lưỡi liếm cho bầu vú trắng ướt nước rồi đưa tay ngắt hai núm vú như đang hái quả.

“A ha...” Bé bốc lửa ưỡn vú mình lên cao ngất.

“Tên đang ghét này, xem em phạt cục cưng thế nào.” Nói rồi cậu trở mình dậy, ngồi cưỡi lên đùi người đàn ông. “Cấm cục cưng nhúc nhích, không thì đừng hòng bú vú em nữa.”

Bé bốc lửa nhồm mông dậy cời phăng chiếc quần tắm kiem vải của mình, dương v*t của thiếu niên hồng hào đầy đặn được thả rộng rủ xuống, cặp mông tròn lẳn cũng núc ních rung rinh.

Cậu ngồi quỳ trên hông người đàn ông, một tay tự vò vú mình chơi đùa, một tay kéo quần người đàn ông xuống, nắm dương v*t mình và dương v*t thô to của người đàn ông chung một chỗ bắt đầu chà xát.

Từ lúc bé bốc lửa nhà mình cời phăng quần đi thì người đàn ông đã bắt đầu thờ nặng nhọc, thêm bây giờ hình ảnh vợ mình cưỡi ngồi trên thắt lưng anh tự cạ súng chơi vú càng làm anh như muốn bùng cháy hơn.

Anh đưa tay đánh mông bé bốc lửa, “Cực cứng chà mông mạnh hơn đi em.” Anh định đưa tay lên sờ vú vợ thì bị bé bốc lửa đập tay cho một cái.

“Cứng thử bóp vú em xem em có cho cứng liệt dương luôn không.” Bé bốc lửa nói xong thì vỗ cái nhẹ lên dương v*t người đàn ông, anh như bị kích thích, dương v*t cứng đánh còn hơn lúc nãy.

Bé bốc lửa xoay người lại, dạng hai chân quỳ đè lên tay người đàn ông không cho động dậy, rồi đưa cặp mông trần của mình về phía mặt anh, tránh cho cái tên mê vú này lại mon men bóp vú mình nữa.

Một tay cậu chống xuống cát, một tay cậu đưa ra sau mông nắm butt plug không biết được cắm vào từ lúc nào, bắt đầu nguấy. Cậu cúi xuống hé miệng ngậm dương v*t người đàn ông vào, cặp vú thì chà xuống bụng dưới anh.

Vú vợ không được bóp, lỗ nhỏ và cặp mông quấy rữ của vợ thì đang sát ngay trước mặt, hai tay thì bị vợ đè không cho động, ngài Minh bày tỏ vừa sướng vừa khổ.

Bé bốc lửa miệng mút chim tay chơi lỗ nhỏ, mông còn ngúng nguẩy

không ngừng, như có như không vừa chà vừa ụp xuống mặt người đàn ông, dụ cho anh phải vươn lưỡn liếm lỗ cho mình.

“Vợ ời thả tay anh ra đi anh liếm cho em nhé, vợ ời, cục cưng ời.” Người đàn ông nhìn mông vợ mình cứ đung đưa trước mặt mà không làm gì được, chưa kể thằng em mình còn bị vợ ngậm nghịch trong miệng như đồ lô bán ngoài chợ, còn cặp vú mình thích nhất thì đang chà lên bụng không cho bóp, người đàn ông mới bị vợ hành một chút đã muốn điên tới nơi.

Bé bốc lửa không thêm nói gì, chỉ ngậm dương v*t trong miệng, lâu lâu nhe răng ra cắn nhẹ một cái, thành công làm người đàn ông phải rên bật lên, hai đùi anh căng cứng, dương v*t to dài cũng giật nảy chảy dịch.

Tay cậu nắm cầm butt plug thọc cắm trong lỗ nhỏ của mình mạnh hơn, mấy lần còn rút hẳn cả ra làm lỗ nhỏ nong thành lỗ đỏ tròn co thắt rõ ràng trước mắt người đàn ông, thậm chí anh còn thấy được cả múi thịt đỏ hồng sâu bên trong lỗ.

Người đàn ông ngẩng đầu thọc lưỡn vào trong lỗ nhỏ chưa khép ấy, đầu lưỡn ra một vòng xung quanh rồi tìm kiếm điểm G bắt đầu nhấn lưỡn liên tục lên đó.

“Ưm ha...” Bé bốc lửa nhả chim trong miệng ra rên bật thành tiếng, hai vú cũng ép mạnh xuống bụng người đàn ông muốn làm giảm cảm giác ngứa ngáy, nhưng vùng bụng bằng phẳng nào được linh hoạt như tay người, bé bốc lửa khó chịu vừa nguẩy mông vừa chà chim chim của mình lên cằm cổ người đàn ông, cậu quăng butt plug đi đặt thẳng cặp mông mẩy của mình xuống mặt anh, để anh liếm lỗ cho mình, cậu còn đưa tay lên tự ngắt véo núm vú. Cậu còn hơi ngưỡn cổ há miệng bắt đầu nuốt sâu dương v*t người đàn ông như trừng phạt.

Cổ họng bé vợ co thắt quy đầu làm dương của vật ngài Minh cứng hơn và giật lên chảy dịch, khi muốn thúc hông vào sâu hơn để tận

hường thì bé vợ lại nhả chim anh ra, bắt đầu rà lưỡi xuống ngậm hai viên bi vào.

Người đàn ông quả thật là chịu không thấu với trò hành người vừa sướng vừa khổ của bé bốc lửa nhà mình, anh đâm lưỡi thật lực lấy lòng lỗ nhỏ của vợ, vừa liếm cắn cặp mông trắng mẩy cho thành dấu, còn đâm chóp mũi cao thẳng của mình vào trong lỗ nhỏ day day, làm bé bốc lửa sướng đến mức phải hẩy mông liên tục, dương v*t đang trước cũng run run như muốn phụt tinh.

Bé bốc lửa ngồi thẳng dậy, quay người lại để dương v*t mình ngay miệng người đàn ông, anh biết ý mở miệng ngậm vào. dương v*t của thiếu niên sạch sẽ vừa đủ, độ dài trung bình cỡ 13-14cm thanh tú, người đàn ông ngậm dần, nuốt sâu, đánh lưỡi lấy lòng người yêu hết mực, anh mút mạnh một cái trên quy đầu rồi ngậm hết cả dương v*t vào cổ họng, làm bé bốc lửa phải vừa tự ngắt núp vú vừa bắn tinh vào miệng anh.

Người yêu bắn xong là cả người, ngài Minh nhân lúc thoát ra ôm vợ hôn say đắm, vừa hôn anh vừa đưa tay xuống đánh mông cậu, còn banh hai mông cậu ra vỗ vào lỗ nhỏ vẫn đang nhiều nước, làm cho bé bốc lửa phải bật tiếng rên ra khỏi môi hôn.

Tay ngài Minh thì đánh mông, nhưng miệng lại xin xỏ, “Vợ ới cho anh vào nhé, cho anh sờ vú nữa, nhé vợ.” Nói rồi anh còn thồm lên môi người ta lấy lòng.

“Ừm... ha, đồ đáng ghét nhà anh, không được làm em đau đâu đấy.”

Ngài Minh cời quần lót dưới đầu gối cho bé bốc lửa quỳ xuống cát, anh đứng đằng sau cầm dương v*t cứng đánh nẩy giờ của mình nhấn vào lỗ nhỏ, khi dương v*t được động thịt ấm áp bao bọc, cả hai thở hắt ra một hơi.

“Ừm...” Bé bốc lửa quỳ sấp dưới cát, chịch giữa thiên nhiên thế này

làm cậu sướng không tả được

dương v*t thô to của người đàn ông bắt đầu nhẹ nhàng đưa đẩy trong lỗ nhỏ, một tay anh nắm hông người yêu, một tay vói lên trên bóp vú anh thích.

Mặt bé vợ ửng hồng, hai cánh môi đỏ mọng vì hôn, mái tóc dài bồng bênh xoã ra tấm lưng trắng mượt xinh đẹp.

“Vợ ơi hông em ướt quá, cắn chặt dương v*t anh muốn đứt rồi này, thả lỏng nào em.” Người đàn ông vừa thúc hông vừa vỗ hông vợ mình.

dương v*t thọc vào rút ra trong giữa cánh hông mẩy trắng hồng, quy đầu chà sát vào điểm âm bên trong, làm cho động thịt co rút bú mút, bé bốc lửa rên ra từng tiếng rên ngọt ngào, “Ưm ha... chồng ơi, chỗ đó, đâm vào đó mạnh đi anh, a ha.”

Cậu vừa nói còn không quên lắc hông hòa theo động tác đưa đẩy của người đàn ông, hai lực thân thể va nhau làm vang lên tiếng bạch bạch giữa tiếng sóng, nước âm từ lỗ nhỏ còn không ngừng trào ra, đôi lúc theo từng cú đâm rút của người đàn ông mút thịt đỏ hồng bên trong bị lôi ra rồi thúc vào lại, hình ảnh quả thật làm cho người ta đỏ mặt.

Động thịt quăn chặt chẽ dương v*t không một kẻ hở, người đàn ông còn đâm ngón cái vào nơi hai người đang kết hợp, khi dương v*t đâm lút cán cũng lúc là lúc anh cong ngón cái nghiêng mạnh vào điểm âm nóng miệng lỗ ra. Chơi cho bé vợ nhà mình muốn nghẹt thở. Một bên vú không được bóp cũng được cậu uốn eo chà xuống mặt cát để nhân đôi khoái cảm.

Chim chim dưới thân bé bốc lửa bị chịch đến lắc lư lưng lảo, theo mỗi một cú thúc của người đàn ông là mỗi một lần chim vung vẩy đập vào bụng vào đùi, làm cho chất dịch từ đầu khất vắng lung tung xuống quần hoa lót bên dưới.

“A ư... chồng ơi a a, dương v*t anh bự quá, hư ưm... đâm vào điểm G của em rồi, mạnh hơn đi anh, ưn a, bóp vú cho em.” Bé bốc lửa lửa lắc hông vừa kêu.

Nghe tiếng rên rỉ dữ dội của người yêu, người đàn ông bắt đầu đâm mạnh hơn, mỗi một cú đâm phập đều nghiêng qua tuyến tiền liệt trong lỗ nhỏ, làm bé vợ nhà mình hét lên từng cơn, miệng lỗ bị nong ra không kịp co thắt, ngay cả chim chim đằng trước đã xuất tinh một lần nay cũng bị chịch đến giật nảy bắn tinh lần nữa.

“A a a ha... ứ, bị chồng chịch bắn, ư ha, chồng ơi, mạnh... mạnh nữa đi anh...”

Giữa tiếng va chạm và tiếng sóng vỗ, người đàn ông chạy nước rút trăm cú cuối cùng rồi thúc thẳng dương v*t vào chỗ sâu nhất trong người vợ yêu mình, xả tinh, từng dòng tinh nóng hổi bắn phụt vào như muốn tưới bóng linh hồn bé vợ.

“Ư ưmm, chồng ơi sâu quá, dương v*t anh thọc thủng bụng em mất, ư ư, anh bắn sâu quá em mang thai rồi sao, ưn.” Bé bốc lửa rên ư ừ, vừa nguẩy hông vừa tía lia cái miệng.

Người đàn ông hết nói nổi với bé vợ nhà mình, “Em mà có thai được hả, vậy anh ** tới khi nào bụng em bự rớt con ra thì ngừng nhé, bé vợ dâm.” Nói rồi còn vỗ hông bé vợ một cái chát.

“Ư, ** được tới khi người ta pụn pựt thì hãy nói nhá.”

“Tới lúc đó ** chết em thì em đừng khóc.” Người đàn ông vỗ hông cậu cái rồi rút dương v*t ra mình ra, lỗ nhỏ bị nong tròn vo một cục, đỏ đỏ co thắt chảy nước không ngừng, phải mà có quả trứng gà nhét vào ấp thì chắc cũng nuốt gọn ơ.

Người đàn ông ngồi xuống cát, ôm bé vợ quỳ ngồi mặt đối mặt vào lòng mình, một tay anh hơi bế hông cậu, một tay bóp vú, cúi đầu

xuống tập trung ngâm vú mình mê.

“Ư ha, mút cho e đi, a, hồi nãy cát chà núm vú người ta đau quá à, núm vú đỏ hết cả rồi bắt đền anh đấy.” Bé bốc lửa ưỡn ngực ôm đầu người đàn ông để anh an ủi núm vú chưa thoả của mình, miệng thì rên rĩ không ngớt lời dâm dăng.

Hai người chơi nhau tới bởi tới đến khi bé bốc lửa không còn bắn ra thêm được gì nữa, cặp vú tròn trắng cũng thành đỏ hồng, thì ngài Minh mới bế bé vợ nhà mình về biệt thự, vừa đến cửa thì vừa hay ngài Ý cũng về tới, trên tay còn đang bế bé quản gia nhà anh, hai người nhìn nhau cười lắc đầu, rồi mạnh ai bế cục vàng của người nấy về phòng.

Hai bé được hai anh xã chơi cho là người không đi nổi, chỉ biết ôm cổ tựa lên vai người ta thiếp đi được bế về nhà.

Quyển 4 - Chương 15

8:00 PM, ngày 24 tháng 12, biệt thự nhà ngài Ý.

Cậu quản gia trang trí cả căn biệt thự lóng lánh nào đèn nào cây thông, còn làm một bàn tiệc siêu hoành tráng đủ các món để chờ ngài Ý về.

Khi tiếng mở cửa vang lên, cậu quản gia chạy lengkeng lengkeng ra đón.

“Ngài Ý ới, ngài về rồi, em nhớ ngài lắm.” Cậu quản chạy đến nhảy bổ lên ôm người đàn ông.

Từ khi đi đảo về, đã gần ba tháng nay hiếm khi hai người được dịp thân mật, ngài Ý bận rộn công việc, khi về đến nhà trời đã thật khuya, anh chỉ kịp vệ sinh cá nhân, thơm bé đáng yêu rồi lên giường thiếp đi.

Cậu quản gia rất nhớ ngài Ý của mình.

Người đàn ông bế cặp mông tròn của cậu quản gia, thơm lên môi cậu, “Xin lỗi em, tôi bận việc quá, tôi cũng nhớ em lắm.”

Người đàn ông vừa bế người yêu vừa đi vào trong nhà.

“Bé đáng yêu trang trí Giáng sinh cho nhà mình đẹp quá.” Người đàn ông vừa dịu dàng thơm cậu vừa để cậu ngồi xuống ghế bàn ăn.

“Dạ.” Cậu quản gia đỏ mặt, thầm nghĩ phải mau ‘tặng quà’ cho ngài Ý mới được, thế là cậu ôm người đàn ông áp úng nói, “Merry

Christmas, ngài Ý, em... ”

Cậu quản gia không dám nói hết câu, cậu vừa mắc cỡ vừa hồi hộp, nên dùng đôi mắt to long lanh nhìn ngài Ý nhà mình bên lên.

“Merry Christmas, bé đáng yêu...” Người đàn ông vừa vuốt tóc cậu cười đầy dịu dàng, vừa quỳ một chân xuống đất, lấy một hộp nhung từ trong túi ra, “And, will you marry me, Nhã?”

Cậu quản gia đỏ mặt đơ ra mấy giây, sau đó thì lắp bắp hét lên trong sung sướng, “Em.. em, em có bé Ý rồi!!!” Dứt lời, cậu bổ nhào vào lòng người đàn ông.

Lần này đến lượt người đàn ông tạm thời chết máy, anh nhìn bé đáng yêu trong lòng mình, đôi mắt long lanh nước, mũi và đôi gò má ửng hồng, môi đang nở một nụ cười rực rỡ hạnh phúc.

Sau giây lát, ngài Ý như tỉnh mộng, anh đứng dậy bế cậu quản gia nhà mình lên, nhìn chăm chú vào đôi mắt ấy, anh ngửa cổ trao cho bé đáng yêu một nụ hôn hạnh phúc nhất.

Hai người hôn nhau say đắm, cậu quản gia quấn cả tay chân lên người ngài Ý, giữa môi hôn còn thoát ra tiếng nức nở.

Ngài Ý để cậu quản gia ngồi trên đùi mình, đeo nhẫn vào ngón áp út của cậu, một tay cầm tay cậu lên hôn, một tay nhẹ nhàng xoa vùng bụng của cậu quản gia, “Em biết có bé cưng hồi nào hửm, bé cưng được mấy tháng, em có thấy khó chịu trong người không?”

“Dạ, mấy bữa trước, em.. em thấy có hơi khó chịu trong người, ăn rồi lại buồn nôn nên gọi chú bác sĩ xem cho em, chú bác sĩ bảo đã được ba tháng rồi ấy, em, em muốn tặng quà Giáng sinh cho ngài nên đến giờ mới nói.” Nói rồi, cậu quản gia lại đỏ mặt. Thật sự là mắc cỡ chết mất, hai người mới tỏ lòng được tầm đấy thời gian, mà bé cưng trong bụng cũng được tầm đấy thời gian luôn, nghĩa là khoảng thời gian hai tuần, không có ngày nào cậu không ngâm tình dịch của

người đàn ông trong bướm ấy, hai người đã quay vào ô trùng trùng.

“Tôi hạnh phúc lắm, Nhã à.” Người đàn ông thủ thỉ rồi hôn cậu không ngừng, “Cảm ơn em, cảm ơn em đã đồng ý bên tôi, cảm ơn em đã yêu tôi, cảm ơn em đã có bé cưng của chúng ta.”

Cậu quản gia được người đàn ông vừa cầu hôn vừa thổ lộ trong ngày đặc biệt thế này thì rất vui, mắt cậu đỏ hoe, môi mỉm cười không dứt.

“Dạ, em cũng hạnh phúc lắm.”

Hai người dùng bữa chính xong thì ôm nhau vừa ăn bánh kem vừa uống rượu vang, đương nhiên là ngài Ý uống rồi, bé bầu chỉ được ăn bánh kem thôi.

Ăn được một nửa thì cậu quản gia đỏ mặt bừng bừng leo lên bàn, cời váy.

Hôm nay vừa là Noel vừa là muốn tặng quà cho ngài Ý, nên cậu quản gia mặc một bộ đồ đúng mode rất là chệch chi. Cậu đeo một cái chuông tuần lộc trên cổ, tiếng lengkeng khi cậu chạy ra đón ngài Ý là do cái chuông này phát ra, trên đầu đội sừng nhung đáng yêu, cậu mặc váy noel đỏ liền thân ôm dáng quyến rũ, váy ngắn cũn cỡn chỉ tới ngang hông, theo động tác của cậu quản gia còn thấp thoáng thấy rõ bên dưới trống trơn không mặc gì ngoài mấy thứ xanh đỏ gì đó. Khi cậu cời váy ra mới thấy, cậu dùng dây ruy băng xanh đỏ có đính chuông nhỏ nhỏ đủ màu sắc, quấn ngang mấy vòng từ ngực xuống vòng eo thon, dây ruy băng như được cố ý mà chỉ quấn trên dưới ngực rồi để lộ hai núm vú ra, sau lưng còn được thắt nơ, xuống dưới lại càng làm người ta muốn phun máu, dây ruy băng quấn một vòng trên đầu khất dương v*t của cậu, dương v*t được áp sát dựng đứng lên bụng để dây ruy băng quấn vòng ra sau eo, men theo xương hông đi xuống đằng sau chui vào vào trong khe hông, ôm trọn cặp hông tròn, rồi vòng qua bên men theo mép bướm quấn

quanh đèn, càng làm nổi bật bướm xinh lỗ nhỏ đang lấp lánh ánh nước bên dưới.

“Mình, mình ơi... em nhớ mình lắm, bé Ý cũng nhớ mình, bướm.. bướm và lỗ nhỏ của em cũng nhớ mình, mình hãy mở tiệc với em đi.” Nói rồi, bé mèo dâm nào đó nằm úp sấp xuống chống hông lên, đỏ mặt lấy tay quẹt kem trét lên bướm và lỗ nhỏ của mình, xong thì ngậm ngón tay vào miệng, giương cặp mắt hồng hồng vì tình dục và mắc cỡ nhìn người đàn ông.

Đầu lưỡi đỏ sẫm len lỏi trong những kẽ tay dính kem làm chuyện dâm dăng, khiến cho người đàn ông hứng tình tăng vọt.

Ngài Ý đỏ hần mắt thở hắt ra một hơi, anh nhích sát lại gần hạ thân của bé mèo, vừa đưa tay bóp mạnh hai cánh hông tròn lẳn cho hần dẫu, vừa khế vươn lưỡi liếm kem trên bướm, còn vờ như vô ý dâm lưỡi vào lỗ nhỏ, làm cho nước dâm trộn lẫn với kem nhiều tràn trề xuống mặt bàn.

“Ừm... ha, mình ơi...”

“Bé mèo dâm, có mèo con rồi vẫn còn n*ng tình quá hửm...” Anh vỗ lên hông cậu một cái, làm hai cánh hông núc ních rung rinh như gợn sóng, “Ba tháng rồi, bác sĩ nói thế nào.”

“Ừm... dạ, dạ được, em hỏi bác sĩ rồi, bác sĩ bảo được, chỉ là, chỉ là mình nhẹ nhàng với em một chút ý, kéo thúc phải bé con.” Cậu quản gia mắc cỡ đỏ rần mặt lên. Hức, từ hồi đi đảo về ngài Ý bận rộn, không ở nhà với cậu bao đêm, có về cũng đã rất khuya lên giường là ngủ, chỉ kịp thơm thơm hôn hôn vài cái, căn bản không thỏa mãn được mấy cái lỗ dâm trong người cậu.

Ngài Ý nghe vậy rồi bắt đầu đưa tay quẹt kem, vừa bôi lên hông cậu quản gia, vừa nhét kem vào hai lỗ nhỏ của cậu, còn tháo sợi dây ruy băng quấn quanh người cậu ra, tiếng chuông nhỏ keng keng kêu khắp cả phòng.

Chất kem lạnh lạnh dính trên mông làm cậu quắn gia hơi rụt người lại, kem được nhét vào hai lỗ cũng từ lạnh thành ấm, hòa chung với nước dâm nhiều xuống đầy hai chân và mặt bàn.

Người đàn ông vỗ nhẹ lên bướm và lỗ nhỏ lầy lội của cậu, “Bé mèo dâm, co thắt hai cái lỗ của em ngậm kem vào, nước dâm làm chảy kem hết rồi, không thì tôi lấy thứ khác chặn lại đấy.”

“Ừm... ha, mình ơi, ư ư, lạnh, kem làm lạnh bướm, bướm bị đóng băng rồi không co thắt lại được, hức, mình lấy đồ chặn bướm em lại đi... ưnn.” Nói rồi cậu quắn gia còn ngược mắt long lanh, ngoe nguẩy mông trước mặt người đàn ông.

Ngài Ý nhìn sợi dây ruy băng có chuông trong tay, rồi lấy một trái dâu trên bánh kem, quấn ruy băng cột dâu lại, bắt đầu nhét trái dâu lẫn ruy băng có chuông vào lỗ bướm.

Khi trái dâu nhét vào cửa lỗ, nong cửa lỗ thành một cái động tròn tròn, lỗ bướm lầy lội vừa kem vừa nước dâm đi kèm trái dâu được quấn ruy băng chuông màu đỏ tạo thành một hình ảnh rất “Christmas”.

Khi lỗ nhỏ nuốt hết trái dâu vào, thì còn lại một phần rất dài của sợi ruy băng chuông nổi từ lỗ bướm rũ xuống mặt bàn, sợi ruy băng cứ cách 5-7cm là dính một cái chuông nhỏ. Theo động tác co thắt của lỗ bướm, chuông nhỏ kêu leng keng thanh thúy không ngừng.

“Ừm... em, bướm của em được mình đút dâu cho ăn, còn được mình thắt ruy băng.”

Ngài Ý nhìn ‘món quà’ của mình một lúc, bắt đầu nhét từng chút một sợi dây ruy băng ấy vào bướm, khi nhét anh còn như có như không cầm chuông nhỏ cứng đánh cạ vào hạt đậu, mỗi một lần nhét đến một chỗ có chuông là anh cạ một lần, cạ đến khi nhét được một nửa, thì cũng là lúc hạt đậu sưng tấy cả lên.

“Ư ư ư... mình ơi, cạ mạnh, mạnh lên, hạt đậu còn muốn được anh chơi chuông... ưn...”

Anh nắm đầu dây ruy băng còn lại nhét vào lỗ nhỏ trên mông. Hai lỗ đều được ruy băng chuông lấp đầy, cuối cùng anh còn quẹt thêm một đóng kem trét lầy lội hai nơi đó.

Khi dậu và chuông ở hai nơi đi ngang qua chỗ lõm của hai lỗ, làm cậu quản gia n*ng tính tới mức dương v*t giật lên, lỗ bướm bị nhét dậu cũng không cản nổi phun phụt nước dâm ra. “Ha... a a... Mình ơi... bướm dâm, bướm dâm được dậu chịch trúng điểm G, mông, mông cũng được chuông cạ trúng điểm G rồi... ư ư.”

Người đàn ông xoay cậu quản gia lại để cậu nằm ngửa trên bàn gior cao hai chân lên, “Bé mèo dâm, banh bướm ra nào em, tôi phải tháo quà, ăn dậu.”

Cậu quản gia đưa hai tay mình cố sức banh hai mép bướm ra, lỗ dâm cũng bắt đầu co thắt dữ dội kêu leng keng không ngừng dưới mệnh lệnh của người đàn ông.

Người đàn ông cúi xuống hôn nhẹ lên bướm, rồi cắn lấy chỗ ruy băng dư ra nối giữa lỗ bướm và lỗ nhỏ, kéo ra từng chút một.

Lúc ban đầu anh kéo chậm rãi từ từ, mỗi một lần chuông chui ra khỏi lỗ là một lần cậu quản gia bật rên nhẹ lên, miệng trên rên, hai cái miệng dưới cũng kêu lengkeng không ngừng, đến lúc sau người đàn ông để tay lên xương mu đè nhẹ xuống, để cho hai cái lỗ khít lại hơn, bấy giờ anh bắt đầu kéo ruy băng ra nhanh hơn.

“A a a a, mình ơi, mình ơi, nhẹ, nhẹ lại anh.... Chuông kéo rách bướm mất... Hức hu... em muốn bắn, muốn tè... ư ưn...” Cậu quản gia hơi cựa mình nức nở, thở hổn hển không ngừng, hai má đỏ gay như muốn nhỏ máu, miệng nói nhẹ nhưng lỗ bướm và lỗ nhỏ theo từng cái chuông chui ra là phụt một dòng nước dâm trộn kem, dưới

bàn dưới đất đã nhiều thành một vũng hỗn hợp lầy lội, ngay cả dương v*t cũng không chịu nổi kích thích giật nảy vài cái rồi bắn tinh không cần chạm vào.

Khi chỉ còn mỗi trái dâu kẹt lại trong bướm, người đàn ông không nói tiếng nào kéo khóa quần, cầm dương v*t cứng đánh nảy giờ của mình cắm thẳng vào trong.

Khi dương v*t được nuốt trọn, hai người cùng thở hắt ra một hơi.

Người đàn ông bắt đầu đưa đẩy, thúc trái dâu vào trong sâu nhất, rồi hơi nghiêng đầu khất của mình lên trái dâu như muốn nghiền nát nó, anh còn cầm sợi dây ruy băng chưa được kéo ra hết quấn một vòng ở góc dương, có nghĩa là, một đầu được cột trên trái dâu, một đầu được cột ở dương v*t anh, theo động tác đâm vào rút ra, trái dâu và sợi dây cũng ra vô theo dương v*t, kích thích nhân ba.

Cậu quản gia dâm dăng n*ng tình đi dụ dỗ ngài Ý, bị chịch đến say ngất ngây.

“Mình... mình ơi, đừng sâu nữa.... A a a, mạnh, mạnh lên anh, ư, mình đâm vào điểm dâm của em...!”

Ngón tay người đàn ông vừa vê hạt đậu vừa cầm rút dương v*t, thọc vào trong bướm với tốc độ vừa phải, nhưng với từng cú thúc và ma sát ra vào làm trái dâu như nhũn ra bắt đầu chảy nước, làm cho nơi gắn kết của hai người lầy lội không thôi, nước dâm, nước dâu, nước kem ướt nhẹ cả đống, màu trắng màu đỏ, màu xanh hòa trộn thành một mùa noel tưng bừng rộng bướm.

Người đàn ông cứ đâm rút mãi như chẳng biết mệt, dương v*t kèm dây ruy băng gắn chuông ra vào liên tục làm cậu quản gia rên rỉ phun nước không ngừng, mỗi một lần dương v*t và ruy băng chuông rút ra như còn lồi theo cả múi thịt đỏ hồng bên trong lỗ bướm, ngay cả hạt đậu cũng đỏ hây sừng vù như trái mọng.

Cuối cùng đến khi người đàn ông chạy nước rút cắm rút thêm vài ba phút, trái dâu trong bướm cũng bị nghiền nát bấy, hạt đậu sừng to đến cực hạn bị người đàn ông vồ lên, cậu quản gia buông súng đầu hàng, dương v*т phụt tinh lần hai, lỗ bướm và lỗ nhỏ cũng tuôn nước xối xả, rồi một dòng nước vàng văng ra từng đợt tung tóe khỏi lỗ tiểu theo từng cú thúc cuối cùng của người đàn ông.

.

7 tháng sau.

Khi cậu quản gia vật vã trong phòng sinh 12 tiếng, cuối cùng tiếng trẻ con khóc oe oe cũng vang lên.

Ngài Ý ngày thường phong độ, điển trai, quần áo lúc nào cũng tươm tất nay cũng không khỏi hai mắt thâm quầng, râu dưới cằm mọc lún phún, trông nhợt nhạt hơn trước khá nhiều.

Cậu quản gia trầy trật trong phòng sinh bao lâu, ngài Ý cũng ở ngoài thấp thỏm bấy lâu, khi nghe tiếng trẻ con khóc cuối cùng ngài Ý cũng thở nhẹ ra được nửa hơi, đến khi hai người trong phòng được bình an đẩy ra ngài Ý mới như được sống lại hoàn toàn.

.

Một ngày mới trời xanh mây trắng, trên chiếc giường êm có một mỹ nhân đang say giấc, tóc mỹ nhân chấm vai xoã tung trên gối, trông không rõ là nam hay nữ, đôi mắt to có hàng mi đen dài đang nhắm lại, đôi môi mọng và đôi gò má ửng hồng vì nắng sớm chiếu vào.

Mỹ nhân trần truồng toàn thân nằm trên giường, bầu ngực nhỏ hơi nhô nhô lên như thiếu nữ mới lớn, trên đầu núm đỏ hồng sừng tấy còn rỉ ra chút nước đục trông như sữa, xuống nữa là vùng bụng phẳng lì có một cây dương v*т nửa rủ nửa cương trên đó, bên dưới dương v*т là hai mép thịt đỏ tươi không biết làm gì mà hơi sưng, múp múp, ngay cả mép hoa bên trong cũng như trồi ra ngoài để nở

rộ, hạt đậu đỏ e ấp trong đó cũng sưng tấy cả lên, lỗ bướm bên dưới cũng đang rỉ nước dâm và tinh dịch màu đục, lỗ nhỏ giữa hai cánh mông tròn cũng nhẹ nhàng co thắt chảy nước theo nhịp thở của mỹ nhân.

Mỹ nhân cự mình tỉnh dậy, đưa tay muốn tìm điện thoại xem giờ, nhưng lại cầm được một tờ giấy.

“Xin lỗi em, tôi và Minh đã trông mong bé con lâu lắm rồi.”

HẾT.